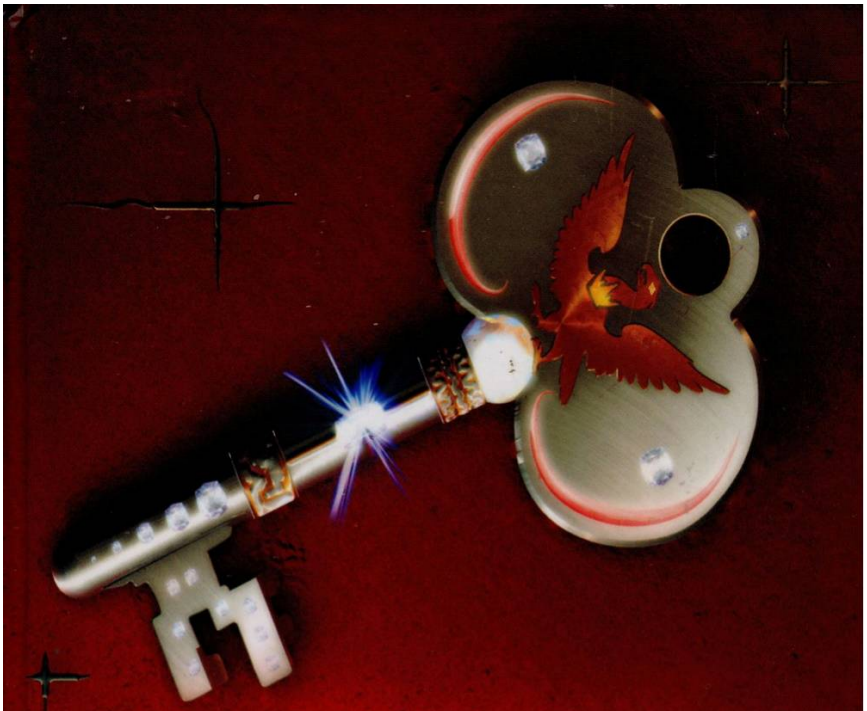

CARCERA

Declarată de publicația britanică *The Times*
Cartea anului 2007 pentru adolescenți

Catherine Fisher

Autoare nominalizată la prestigiosul
Whitbread/Costa Book Award

CORINT JUNIOR

Catherine Fisher

Carcera

Titlu original: Incarceron, Catherine Fisher, 2007
Traducere: Verginica Barbu-Mititelu

Corint Junior
2010

CATHERINE FISHER s-a născut în 1957, în Newport, Țara Galilor, și a absolvit universitatea cu o diplomă în literatura engleză și cu o fascinație neabătută pentru mituri și istorie. A lucrat ca profesor și arheolog, ținând și cursuri de creative writing la Universitatea din Glamorgan.

Poetă și romancieră de succes, a fost laureata Cardiff International Poetry Competition în 1990. Romanul „Carcera" a câștigat Mythopoeic Society of America's Children's Fiction Award și a fost ales de ziarul britanic The Times drept „Cartea pentru copii a anului 2007".

Una dintre cele mai bune scriitoare de literatură fantasy a zilelor noastre... o călătorie minunat de întunecată și înfricoșătoare.

Independent

Se deosebește de orice altceva... Dimensiunile sale imaginative și sfârșitul uluitor fac din această carte unul dintre cele mai bune romane fantasy scrise în ultima vreme.

Amanda Craig, The Times

Catherine Fisher este o maestră a cuvintelor... O poveste captivantă și complexă a călătoriei extraordinare întreprinse de niște personaje construite cu multă imaginație.

Carousel

Cuprins

Vulturul de cristal, lebăda neagră

În subteran, stelele sunt legende

Înlănțuit de mâini și de picioare

O lume care plutește în spațiu

Prințul pierdut

Vulturul de cristal, lebăda neagră

1

Cine poate măsura imensitatea Carcerei?
Coridoarele, viaductele și abisurile sale?
Doar cel care a cunoscut libertatea
Își poate defini închisoarea.
Cântecele lui Sapphique

Finn fusese trântit cu fața în jos și legat cu lanțuri de dalele de piatră ale coridorului de trecere.

Brațele-i desfăcute larg îi erau țintuite cu zale grele, încât abia își putea dezlipi încheieturile de pe pardoseală. Gleznele i se încurcaseră într-o grămadă lunecoasă de metal, prinsă în podea cu un inel. Nu-și putea ridica pieptul pentru a inspira suficient aer. Zăcea acolo epuizat, cu obrazul lipit de piatra rece ca gheața.

În sfârșit venea Vocea civică.

Îi simți înainte să-i audă: vibrații în pământ, la început slabe, apoi din ce în ce mai puternice, până când îi clănțăniră dinții și nervii i se înfiorară. Apoi zgomote în întuneric, huruitul unor camioane care plecau, zăngănitul surd al jantelor. Întoarse capul, își scutură părul murdar din ochi și văzu cum canalele paralele de pe podea treceau direct pe sub el. Era înlănțuit chiar de-a curmezișul acestora.

Transpirația i se scurgea pe frunte. Prinse cu o mănușă lanțurile înghețate, își ridică pieptul și luă o gură de aer. Era înțepător și mirosea a petrol.

Nu avea rost să strige deocamdată. Erau prea departe și, până nu ajungeau în coridorul cel mare, nu-l puteau auzi din cauza zgomotului roților. Trebuia să se sincronizeze perfect. O clipă de întârziere, iar camioanele nu vor mai putea fi oprite și îl vor strivi. Încercă disperat să evite celălalt gând. Acela că l-ar putea vedea și auzi, însă nu le-ar păsa.

Lumini.

Lumini mici, care se rotesc, ținute în mână. Concentrându-se,

numără nouă, unsprezece, douăsprezece; apoi mai numără o dată, ca să se asigure și să-i treacă greața care-l sufoca.

Își acoperi fața cu mâneca sfâșiată și se gândi la Keiro, la rânjetul lui, la ultima palmă sfidătoare, atunci când verificase încuietoarea și se retrăsese în întuneric. Îi șopti numele cu amărăciune: „Keiro".

Fusese înghițit de holuri vaste și de galerii invizibile. Ceața plutea în aerul metalic. Camioanele zăngăniră și gemură.

Acum vedea oameni care își târșâiau picioarele. Apărură din întuneric atât de înfofoliți din cauza frigului, încât era greu să-ți dai seama dacă erau copii sau femei bătrâne, gârbovite. Probabil copii – bătrânii, dacă îi țineau, mergeau cu tramvaiele, la un loc cu bunurile. Un steag jerpelit, negru cu alb, acoperea camionul din față; putea vedea desenul de pe el: o pasăre heraldică, cu un șurub de argint în cioc.

— Opriți-vă! strigă. Uitați-vă! Aici, jos!

Zdrăngănitul mașinăriei cutremură podeaua. Îi simți scrâșnetul în oase și în dinți. Își încleștă pumnii când își dădu seama cât de grele și puternice erau camioanele și adulmecă mirosul de transpirație al bărbaților care le împingeau. Auzi zăngănitul și sunetul scos de încărcătura făcută grămadă, care aluneca. Așteptă, impunându-și să-și domolească groaza, testându-și în fiecare clipă curajul în fața morții, fără să respire, fără să cedeze, pentru că el era Finn Clarvăzătorul, putea face asta. Până când, de nicăieri, un val de panică țâșni și el se ridică și strigă:

— M-ați auzit! Opriți-vă! *Opriți-vă!*

Ei continuau să înainteze.

Zgomotul era de nesuportat. Acum urlă, lovi cu piciorul și se zbătu, deoarece inerția teribilă a camioanelor încărcate va aluneca necruțătoare, va trece peste el, îl va acoperi, îi va strivi oasele și trupul într-o inevitabilă agonie lentă.

Până când își aduse aminte de torță.

Era micuță, dar încă o mai avea. Keiro se asigurase de acest lucru. Târând greutatea lanțului, se rostogoli și își strecură mâna în haină, făcând mușchii încheieturii să zvâcnească. Degetele îi alunecară pe tubul rece, subțire.

Vibrațiile îi cutremurară trupul. Scoase torța, o scăpă, iar aceasta se rostogoli. Nu o mai putea apuca în mână. Înjură, se suci, o apăsă cu bărbia.

Se aprinse.

Respiră ușurat, dar camioanele continuau să vină. Cu siguranță Vocea civică îl putea vedea. *Trebuia* să îl poată vedea! Torța era o stea în întunericul vast al culoarului și, în acel moment, știa că, prin toate scările, galeriile și miile de camere labirintice, Carcera simțise pericolul în care se afla, iar distrugerea camioanelor era amuzamentul ei crud. Închisoarea îl privea și nu va interveni.

— *Știu că mă vedeți!* strigă el.

Roțile erau de înălțimea unui om. Scârțâiau în canale; pe pavaj săreau scântei. Un copil strigă ascuțit, iar Finn gemu și se ghemui, știind că nimic nu funcționase, că se terminase, apoi auzi vaietul frânelor, care îi pătrunse în oase și în degete, cutremurându-l.

Roțile se deslușeau deasupra lui. Peste el.

Nemișcate.

Nu se putea clinti. Trupu-i era încremenit de groază. Torța nu lumina nimic altceva decât un nit gros cât un pumn într-o flanșă uleioasă.

Apoi, de dincolo de el, o voce întrebă:

— Cum te cheamă, prizoniere?

Erau adunați în întuneric. Reuși să ridice capul și văzu siluetele cu glugi pe cap.

— Finn. Numele meu este Finn. Vocea nu-i era decât o șoaptă; trebui să înghită în sec. Nu credeam că o să opriți...

Un mormăit. Altcineva spuse:

— Mie mi se pare că seamănă cu o Scursură.

— Nu! Vă rog! Vă rog, ridicați-mă.

Tăcură și nu se mișcă niciunul, așa că trase aer în piept și spuse:

— Scursurile au făcut un raid în Aripa noastră. L-au omorât pe tata și m-au lăsat așa pentru oricine ar trece pe aici.

Încercă să-și ușureze durerea din piept, încleștându-și degetele pe lanțul ruginit.

— Vă rog. Vă implor.

Se apropie cineva. Vârful unei cizme se opri lângă ochiul lui; era murdar, cu o gaură peticită.

— Ce fel de Scursuri?

— Gloata. Pe liderul lor îl chema Jormanric Lordul Aripii.

Bărbatul scuipă aproape de urechea lui Finn.

— Ăla! E un ucigaș nebun.

De ce nu se întâmpla nimic? Finn se zvârcoli disperat.

— Vă rog! Ar putea să se întoarcă!

— Eu zic să trecem peste el. De ce să ne băgăm?

— Pentru că noi suntem Vocea civică, nu Scursuri.

Spre surprinderea lui Finn, era o femeie. Auzi foșnetul veșmintelor ei de mătase pe sub haina de călătorie aspră. Aceasta îngenunche, iar el îi văzu mâna înmănușată trăgând de lanțuri, încheietura lui sângera; rugina lăsa urme circulare pe pielea lui murdară.

Bărbatul spuse încurcat:

— Maestra, ascultă...

— Adu tăietorul de șuruburi, Sim. Acum.

Fața ei era aproape de a lui Finn.

— Nu-ți face griji, Finn. N-am să te las aici.

El se uită în sus, cu durere, și văzu o femeie de vreo douăzeci de ani, cu părul roșu și ochii negri. Preț de o clipă, îi simți mirosul: o boare de săpun și de lână moale, o aromă sfâșietoare, care îi pătrunse în memorie, acea cutie neagră, încuiată, din interiorul său. *O cameră. O cameră cu un foc din lemn de măr. Un tort pe o farfurie de porțelan.*

Probabil că șocul i se citi pe față; din umbra glugii sale, ea îl privi gânditoare.

— Cu noi, vei fi în siguranță.

Se uită și Finn la ea. Nu putea să respire.

O cameră de copii. Pereții de piatră. Draperiile bogate și roșii.

Un bărbat se apropie în grabă și băgă cleștele sub lanț.

— Ferește-ți ochii, mormăi el.

Finn își lăsă capul pe mânecă, simțind cum oamenii se îngrămădeau în jurul lui. Pentru o clipă, se gândi că-l va cuprinde unul dintre atacurile de care se temea; închise ochii și

simți căldura familiară, ameţitoare, trecându-i prin tot corpul. I se opuse, înghiţindu-şi saliva, prinzându-se de lanţuri când cleştii uriaşi le tăiară. Amintirea pălea; camera şi focul, tortul cu bomboane argintii pe o farfurie cu margini aurite. Oricât încercă să o păstreze, dispăru, iar întunericul rece al Carcerei reveni – duhoarea metalică a roţilor uleioase.

Zalele alunecară şi zăngăniră. Se ridică în picioare, uşurat, respirând adânc. Femeia îi prinse încheietura mâinii şi i-o întoarse.

— Va avea nevoie de pansament.

Rămase locului. Nu putea să se mişte. Degetele ei erau reci şi curate şi-l atinsese pe piele, între mâneca sfâşiată şi mănuşă, şi se uita la tatuajul micuţ, ce înfăţişa pasărea încoronată.

Se încruntă.

— Acesta nu este semnul Vocii civice. Arată precum...

— Ce?

Deveni brusc atent.

— Precum ce?

Se auzi un zgomot departe, pe hol. Lanţurile de la picioarele lui alunecară. Aplecat deasupra lor, bărbatul cu cleştele ezită.

— Ciudat. Şurubul ăsta. Nu este strâns...

Maestra se uită fix la pasăre.

— Precum cristalul.

Un strigăt în spatele lor.

— Ce cristal? zise Finn.

— Un obiect ciudat. L-am găsit noi.

— Iar pasărea este la fel? Eşti sigură?

— Da.

Distrasă, se întoarse şi se uită la şurub.

— Chiar n-ai fost...

Trebuia să ştie despre asta. Trebuia să o ţină în viaţă. O prinse şi o trase la podea.

— Lasă-te jos, şopti. Apoi, mânios: *Nu înţelegi? Totul este o capcană.*

Preţ de o clipă, fata îl privi în ochi, iar el văzu cum surprinderea ei se transformă în groază. Se trase din strânsoarea lui; se răsuci şi se ridică în picioare, ţipând:

— Fugiţi! Toată lumea să fugă!

Dar grilajele din podea se deschideau; din ele ieșeau brațe, se ridicau trupuri, armele erau trântite de piatră.

Finn se mișcă. Îl aruncă îndărăt pe bărbatul cu cleștii, dădu cu piciorul în șurubul fals și se scutură de lanţuri. Keiro striga la el; un cuţit trecu fulgerător pe lângă capul lui, iar el se aruncă jos, se rostogoli și privi în sus.

Holul era negru de fum. Cei din Vocea civică strigau, grăbindu-se să se adăpostească după stâlpii mari, dar Scursurile erau deja în camioane și trăgeau la întâmplare; scânteile roșii din flintele mânuite neîndemânatic făceau aerul din hol să fie înțepător.

El n-o vedea. Poate că era moartă, poate că fugea. Îl înghionti cineva și îi puse o armă în mână; crezu că era Lis, însă Scursurile purtau căștile negre și nu-i putea deosebi.

Apoi o văzu pe femeie. Îi împingea pe copii sub primul camion; un băieţel plângea în hohote, iar ea îl prinse și îl aruncă în fața ei. Dar din micile sfere care căzură și se sparseră ca niște ouă ieșea fum, făcându-l pe Finn să lăcrimeze. Își scoase casca și și-o puse pe cap; căptușeala umedă de la nas și de la gură îi accentuă respirația. Prin grătarul de la ochi văzu holul roșu, distinse clar siluetele.

Ea avea o armă cu care trăgea.

— Finn!

Era Keiro, însă Finn îl ignoră. Alergă la primul camion, se băgă sub el și înșfacă arma Maestrei; când aceasta se întoarse, el o aruncă, iar ea țipă de mânie și dădu să-l lovească în față cu mănușa plină de cuie, iar țepii i se înfipseră în cască. În timp ce el o trăgea afară, copiii izbeau cu piciorul și se luptau cu el, iar o cascadă de alimente se prăvăli în jurul lor, fu prinsă, stivuită și alunecă pe jgheaburi în grilajele din podea.

Sună o alarmă.

Carcera s-a agitat.

Panouri netede se deschiseră în pereți; cu un clic, becuri cu lumină puternică coborâră din tavanul invizibil, măturând podeaua îndepărtată, oprindu-se asupra Scursurilor, care se împrăștiau ca șobolanii, proiectând umbre uriașe.

— Evacuați! strigă Keiro.

Finn o grăbi pe femeie. Lângă ei alerga o siluetă care fu găurită de lumină și se evaporă fără să scoată un sunet, surprinsă în plină panică. Copiii se tânguiră.

Femeia se întoarse, cu respirația tăiată din cauza șocului, și se uită înapoi la rămășițele oamenilor ei. Atunci Finn o târî pe jgheab.

Prin mască, ochii lui îi întâlniră pe-ai ei.

— Coboară acolo, bolborosi el. Altfel o să mori.

Preț de o clipă, aproape crezu că n-o va face.

Apoi aceasta îl scuipă, se trase din mâinile lui și sări în jgheab.

O scânteie de foc alb pârjoli pietrele; Finn sări imediat după femeie.

Jgheabul era făcut din mătase albă, rezistentă, bine întinsă. Alunecă pe el, cu sufletul la gură, ieșind la celălalt capăt pe o grămadă de blănuri furate și de componente de metal care-i provocară vânătăi.

Trasă deja într-o parte, cu o armă la cap, Maestra privi cu dispreț.

Finn se ridică anevoie. Pretutindeni în jur, Scursurile alunecau în tunel, împovărate de prăzi, unele șchiopătând, altele abia conștiente. Ultima, aterizând ușor în picioare, fu Keiro.

Grilajele se închiseră, trântindu-se.

Jgheaburile căzură.

Siluete neclare gâfâiră, tușiră și-și scoaseră măștile.

Keiro și-o dădu încet jos pe a lui, arătându-și chipul frumos, murdar de praf. Finn se întoarse furios spre el.

— Ce s-a întâmplat? Intrasem în panică! Ce v-a luat atât?

Keiro zâmbi.

— Liniștește-te. Aklo nu a putut face gazul să funcționeze. I-ai ținut destul de bine de vorbă.

Se uită la femeie.

— De ce te-ai deranjat cu ea?

Finn ridică din umeri, fierbând în continuare.

— Este ostatică.

Keiro ridică dintr-o sprânceană.

— Prea mare deranjul.

Întoarse capul spre bărbatul cu armă; acesta trase piedica. Fața Maestrei păli.

— Deci nu primesc nimic în plus pentru că mi-am riscat viața acolo sus.

Vocea lui Finn era calmă. Nu se mișcă, dar Keiro îl cercetă din priviri. O clipă, se uitară fix unul la celălalt. Apoi fratele lui de cruce spuse cu răceală:

— Dacă ea este ceea ce vrei.

— Ea este ceea ce vreau.

Keiro se uită iar la femeie și ridică din umeri.

— Gusturile nu se discută.

Încuviință din cap, iar arma coborî. Apoi îl lovi pe Finn pe umăr, iar din hainele acestuia se ridică un nor de praf.

— Bine lucrat, frate, zise el.

2

Vom alege o eră din trecut și o vom recrea.
Vom face o lume care să nu se teamă de schimbare!
Va fi Paradisul!

Decretul regelui Endor

Stejarul părea real, dar fusese îmbătrânit genetic. Crengile erau atât de mari, că era ușor să te cațeri în el; își ridică fusta și se urcă mai sus, iar unele rămurele se frânseră și mâinile îi fură acoperite de praful verde al lichenilor.

— Claudia! E ora patru!

Țipătul lui Alys venea de undeva din grădina de trandafiri. Claudia îl ignoră, despărți frunzele și se uită printre ele.

De la această înălțime vedea toată proprietatea; grădina de la bucătărie, sera, oranjeria, merii noduroși din livadă, șurile unde se țineau dansurile iarna. Vedea gazonul verde, întins, care cobora până la lac, și făgetul care ascundea aleea ce ducea la Hithercross. Mai departe, spre vest, coșurile de la ferma Altan fumegau, clopotnița de la biserica cea veche încorona dealul Harmer, iar girueta scânteia în soare. Dincolo de acestea, pe kilometri întregi, regiunea Custodelui se deschidea în fața ei, cu lunci și sate, alei, petice verzi-albastre murdărite de ceața de deasupra râurilor.

Oftă și se sprijini cu spatele de trunchiul copacului.

Arăta atât de liniștit. Atât de perfect în înșelătoria lui. Ura să fie nevoită să-l părăsească.

— Claudia! Grăbește-te!

Strigătul era mai slab. Bona probabil că fugise înapoi spre casă, deoarece un stol de porumbei se ridică bătând din aripi, de parcă cineva ar fi urcat scările, pe lângă porumbar. În timp ce Claudia asculta, ceasul de la grajd începu să bată ora, iar dangătul răsună în după-amiaza fierbinte.

Peisajul sclipi.

În depărtare, pe șosea, văzu diligența.

Strânse din buze. Venea devreme.

Era o trăsură neagră și chiar și de aici vedea norul de praf pe care îl ridicau roțile ei. Era trasă de patru cai negri și flancată de călăreți; îi numără: erau opt; râse încet. Custodele Carcerei călătorea cu stil. Blazonul biroului său era pictat pe ușile diligenței și o flamură lungă flutura în vânt. Pe capră, un vizitiu în livrea neagră cu borduri aurii se lupta cu frâiele; auzi pocnetul clar al biciului în vânt.

Deasupra ei, o pasăre ciripi și zbură din creangă în creangă; stătu nemișcată, iar pasărea se așeză printre frunzele de lângă chipul ei. Apoi cântă; un ciripit scurt, catifelat. Probabil un fel de cinteză.

Diligența ajunsese în sat. Îl văzu pe fierar apărând în ușă și câțiva copii ieșind în fugă dintr-o șură. În timp ce călăreții înaintau bubuind, câinii lătrau, iar caii se strânseră unii într-alții, între casele înguste.

Claudia duse mâna la buzunar și scoase binoclul. Era non-Era și ilegal, dar nu-i păsa. Punându-l la ochi, simți secunda de amețeală în care lentilele se ajustară la nervul ei optic; apoi scena se mări și văzu clar trăsăturile bărbaților; intendentul tatălui ei, Garth, pe calul maroniu, secretarul cel negru, Lucas Medlicote, soldați, cu hainele lor bălțate.

Binoclul era atât de eficient, că aproape putea citi pe buzele vizitiului care înjură; apoi trecură de stâlpii podului și-și dădu seama că ajunseseră la râu și la colibă. Doamna Simmy alerga să deschidă porțile, cu o cârpă de vase în mâini, iar găinile se agitau în fața ei.

Claudia se încruntă. Lăsă binoclul, iar mișcarea ei goni pasărea; lumea reveni la vechile dimensiuni, iar diligența era din nou mică. Alys țipă:

— Claudia! Sunt aici! Vino și îmbracă-te!

O clipă, se gândi să nu se ducă. Flirtă cu ideea de a lăsa diligența să intre huruind, să coboare din copac, să meargă, să deschidă ușa și să stea în fața lui cu părul răvășit și cu rochia cea veche, verde, cu tivul rupt. Nemulțumirea tatălui ei ar fi fost categorică, dar n-ar fi spus nimic. Dacă și-ar face apariția în pielea goală, probabil că tot n-ar zice nimic. Decât „Claudia.

Draga mea". Și ar săruta-o rece sub ureche.

Se răsuci pe creangă și coborî, întrebându-se dacă i-a adus un cadou. De obicei, o făcea. Unul scump, drăguț, ales de una dintre doamnele de la Curte. Ultima oară fusese o pasăre de cristal, care scotea un fluierat strident, într-o colivie aurie, deși toată proprietatea era plină de păsări, majoritatea reale, care zburau, se dondăneau și ciripeau dincolo de ferestre.

Sări din copac și traversă gazonul, spre scările late de piatră; în timp ce le cobora, conacul se ridica în fața ei, cu piatra-i caldă lucind în căldură, cu salcâmi violeți deasupra foișoarelor lui și cu colțuri curbate, șanțul de apărare întunecat, adânc, sub trei lebede grațioase. Pe acoperiș se așezaseră porumbei, care uguiau și mergeau țanțoși; unii dintre ei zburară spre turnurile din colțuri și se vârâră în creneluri, pe grămezi de paie care fuseseră adunate de generații. Sau așa ai crede.

Se deschise o fereastră; cu fața îmbujorată, Alys bolborosi:

— Unde ai *fost*? Nu i-ai auzit?

— Îi aud. Nu te mai panica.

În timp ce ea urca scările în grabă, diligența hurducăia peste podul de lemn; îi văzu negreala licărind prin balustradă; apoi fu înconjurată de întunericul răcoros al casei, cu mirosul lui de rozmarin și de lavandă. O servitoare ieși din bucătărie, făcu în grabă o plecăciune și dispăru. Claudia urcă iute scările.

În camera ei, Alys scotea haine din dulap. Un jupon de mătase, rochia albastră cu auriu pe deasupra ei, corsetul prins în grabă cu șiret. Claudia se lăsă îmbrăcată și strânsă în cușca în care era ținută și pe care o ura. Văzu, pe deasupra umărului doicii, pasărea de cristal în închisoarea ei micuță, cu ciocul căscat, și se încruntă la ea.

— Nu te mișca.

— Nu mă mișc!

— Presupun că erai cu Jared.

Claudia ridică din umeri. O cuprindea tristețea. Nu se obosi să explice.

Corsetul era prea strâns, dar era obișnuită. Avea părul pieptănat și plasa de perle prinsă în el; se electrizase, frecându-se de catifeaua de pe umeri. Cu răsuflarea tăiată, bătrâna se

trase înapoi.

— Ai arăta mai bine dacă nu te-ai încrunta.

— Mă încrunt dacă am chef.

Claudia se întoarse spre ușă, simțind cum se legăna rochia.

— Într-o zi, o să urlu, o să țip și o să-i strig în față.

— Nu prea cred.

Alys îndesă rochia cea verde și veche în cufăr. Se uită în oglindă și-și băgă părul alb sub basma, scoase o baghetă cu laser pentru piele, o deșurubă și își îndepărtă cu pricepere un rid de sub ochi.

— Dacă o să fiu regină, cine mă va opri?

— El, răspunse doica, în timp ce fata ieșea pe ușă. Și ești la fel de îngrozită de el ca toți ceilalți.

Era adevărat. Coborând scările cu gravitate, știa că fusese mereu adevărat. Viața ei era scindată în două; timpul când tatăl ei era aici și cel în care era plecat. Trăia două vieți, la fel ca servitorii, ca întreaga casă, proprietate, lume.

În timp ce traversa podeaua de lemn între cele două rânduri de grădinari și lăptărese, lachei și făclieri, transpirați și cu răsuflarea tăiată, îndreptându-se către diligența care se oprise în curtea pavată cu bolovani, se întrebă dacă el avea habar de acest lucru. Probabil. Nu-i scăpau prea multe.

Așteptă pe scări. Caii sforăiră; tropotul copitelor în spațiul închis era uriaș. Cineva strigă, bătrânul Ralph înaintă grăbit; doi bărbați pudrați, în livrele, săriră de la spatele diligenței, deschiseră ușa și coborâră scările.

O clipă, cadrul ușii rămase întunecat.

Apoi mâna lui apucă mânerul; apărură pălăria lui neagră, umerii, o cizmă, pantalonii negri, până la genunchi.

John Arlex, Custodele Carcerei, se îndreptă și-și scutură praful cu mănușile.

Era înalt, drept, cu barba atent tunsă, cu redingota și vesta din brocartul cel mai fin. Trecuseră șase luni de când fata nu-l mai văzuse, dar era neschimbat. Cineva cu statutul său nu trebuia să arate semne de îmbătrânire, dar el nici măcar nu părea să folosească bagheta pentru piele. Se uită la ea și-i zâmbi cu grație, iar părul-i brunet, legat cu o panglică neagră, era

înspicat cu argintiu.

— Claudia. Ce bine arăţi, draga mea.

Ea păşi înainte şi făcu o plecăciune adâncă, apoi el întinse mâna şi o ridică, iar ea îi simţi sărutul rece. Degetele lui erau mereu răcoroase şi uşor umede, neplăcute la atingere; de parcă ar fi fost conştient de acest lucru, purta mereu mănuşi, chiar şi când era cald afară. Fata se întrebă dacă o credea schimbată.

— Şi tu la fel, tată, mormăi ea.

O clipă, el o privi lung, calm, dur şi pătrunzător ca întotdeauna. Apoi se întoarse.

— Dă-mi voie să ţi-l prezint pe oaspetele nostru. Cancelarul Reginei. Lordul Evian.

Diligenţa se mişcă. Un bărbat foarte gras îşi făcu apariţia din ea, însoţit de un miros care părea să urce scările aproape vizibil. În spatele ei, Claudia percepu curiozitatea servitorilor. Ea simţi numai groază.

Cancelarul purta un costum albastru, de mătase, cu un volan elaborat la gulerul atât de înalt, că fata se întrebă cum putea să respire. Era, în mod clar, roşu la faţă, dar plecăciunea lui era sigură, iar zâmbetul, plăcut.

— Milady Claudia. Ultima oară când te-am văzut, erai bebeluş. Ce plăcere să te revăd.

Fata nu se aşteptase la un oaspete. În principala cameră de oaspeţi era îngrămădită trena de la rochia ei de mireasă, pe jumătate cusută, pusă pe patul nefăcut. Va trebui să folosească tactici de amânare.

— Onoarea este de partea noastră, spuse. Poate doriţi să intraţi în salon. Avem cidru şi prăjituri proaspăt făcute, ca să vă refaceţi după călătorie.

Ei bine, spera că vor accepta. Întorcându-se, văzu că trei dintre servitori dispăruseră deja, iar locurile rămase libere în rândul din spatele ei se închiseseră rapid. Tatăl o privi rece, apoi urcă scările, dând din cap graţios către lungul şir de feţe care se plecau şi îşi coborau privirea în faţa lui.

Zâmbind scurt, Claudia gândi repede. Evian era omul Reginei. Vrăjitoarea îl trimisese cu siguranţă ca să o cerceteze pe mireasă. Ei bine, pe ea nu o deranja. Se pregătise pentru asta de

ani de zile.

Tatăl ei se opri în ușă.

— Jared nu este? zise încet. Sper că nu a pățit nimic.

— Cred că lucrează la un proces foarte delicat. Probabil că nici n-a observat că ai sosit.

Era adevărat, dar sunase ca o scuză. Deranjată de zâmbetul lui glacial, îi conduse în salon, măturând podelele goale cu poalele rochiei; o cameră întunecată, cu lambriuri, cu un bufet, scaune sculptate și o masă pliabilă, toate de mahon. Observă ușurată cănile cu cidru și platoul cu prăjituri cu miere ale bucătarului, în jurul căruia erau împrăștiate rozmarin și lavandă.

Lordul Evian simți mirosul dulce.

— Minunat, spuse. Nici măcar Curtea n-ar putea egala autenticitatea.

Probabil pentru că majoritatea fundalurilor Curții erau generate pe calculator, se gândi ea și apoi spuse:

— La căminul Custodelui, domnule, ne mândrim cu faptul că totul este în Era. Casa este cu adevărat veche. A fost restaurată complet după Anii Furiei.

Tatăl ei tăcea. Se așeză pe scaunul sculptat din capul mesei și privi grav cum Ralph turna cidru în cupele de argint. Mâna bătrânului tremură când ridică tava.

— Bine ați venit acasă, domnule.

— Mă bucur să te văd, Ralph. Mi se pare că ți-au mai încărunțit sprâncenele, cred. Și peruca e mai plină, cu mai multă pudră.

Ralph făcu o plecăciune.

— O să am grijă de asta, domnule Custode, imediat.

Ochii bărbatului examinară încăperea. Ea știa că nu va rata panoul din plexiglas din colțul ferestrei și nici pânzele de păianjen prefabricate de pe tavanul tencuit. Așa că spuse în grabă:

— Ce mai face Maiestatea Sa, milord?

— Regina este foarte bine, rosti Evian, cu gura plină de prăjitură. Este foarte ocupată cu pregătirile pentru nunta dumitale. Va fi un mare spectacol.

Claudia se încruntă.

— Dar, sigur...

El își flutură mâna durdulie.

— Desigur, tatăl dumitale nu a avut timp să îți spună despre schimbarea planurilor.

Ceva din ea se răci.

— Schimbarea planurilor?

— Nimic îngrozitor, copilă. Nimic pentru care să-ți faci griji. O modificare a datei, atâta tot. Din cauza întoarcerii contelui de la Academie.

Fata își însenină chipul și încercă să nu lase să i se vadă neliniștea. Însă probabil că strânsese din buze sau încheieturile îi păliseră, pentru că tatăl ei se ridică încet și zise:

— Condu-l pe lord în camera sa, Ralph.

Bătrânul servitor făcu o plecăciune, se duse la ușă și o deschise, scârțâind. Evian se ridică greoi în picioare, iar de pe costumul său căzură numeroase firimituri. Când atinseră podeaua, se evaporară sclipind.

Claudia înjură în tăcere. Altceva de care să aibă grijă.

Ascultară pașii grei pe treptele care scârțâiau, vocea plină de respect a lui Ralph și murmurul de plăcere entuziastă a bărbatului gras, căruia îi plăceau scările, tablourile, urnele chinezești, draperiile de damasc. Când vocea i se stinse în cele din urmă în depărtările însorite ale casei, Claudia se uită la tatăl ei, apoi rosti:

— Ai devansat nunta.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Anul viitor, anul acesta, ce mai contează? Știai că urmează.

— Nu sunt gata...

— Ești gata de mult timp.

Făcu un pas către ea, iar lumina se reflectă în cubul de argint de la lanțul ceasului. Fata se dădu înapoi. Dacă el ar trebui să renunțe la rigiditatea formală a Erei, ar fi de nesuportat: amenințarea personalității sale dezvăluite o făcea să înghețe. Dar el își păstră politețea.

— Dă-mi voie să-ți explic. Luna trecută a venit un mesaj de la Sapienți. S-au săturat de logodna voastră. I-au... cerut să

părăsească Academia.

Ea se încruntă.

— Pentru ce?

— Viciile obișnuite. Băutură, droguri, violență, a lăsat servitoare gravide. Păcate ale tinerilor proști din toate timpurile. Nu-l interesează învățătura. Și de ce l-ar interesa? Este conte de Steen, iar atunci când va împlini optsprezece ani, va fi rege.

Se îndreptă spre peretele lambrisat și privi în sus, la portretul atârnat acolo. Un băiat pistruiat, de șapte ani, se uita în jos la ei. Era îmbrăcat într-un costum maro de mătase, cu volane, și se sprijinea de un copac.

— Caspar, conte de Steen. Moștenitorului tronului Tărâmului. Frumoase titluri. Nu s-a schimbat la față, nu-i așa? Era cam nerușinat atunci. Acum este incapabil, brutal și crede că nu poate fi controlat. Bărbatul o privi. Viitorul tău soț e o provocare.

Ea ridică din umeri, iar rochia îi foșni.

— Pot să mă descurc cu el.

— Sigur că poți. M-am asigurat de asta.

Se apropie de ea și rămase în fața fiicei sale, iar ochii-i cenușii o cântăriră. Ea îl privi direct.

— Te-am creat pentru această căsătorie, Claudia. Ți-am dat gust, inteligență, cruzime. Educația ta a fost mai riguroasă decât a oricui altcuiva din Tărâm. Limbi străine, muzică, scrimă, călărie, ți-am cultivat toate talentele pe care ai lăsat să se vadă că le-ai avea. Costurile nu contează pentru Custodele Carcerei. Ești moștenitoarea unei mari averi. Te-am crescut ca pe o regină și Regină vei fi. În orice căsnicie, unul conduce, altul îl urmează. Deși acesta nu este decât un aranjament dinastic, așa va fi și aici.

Ea se uită la portret.

— Pot să mă descurc cu Caspar. Dar mama lui...

— Las-o pe Regină în seama mea. Ea și cu mine ne înțelegem unul pe celălalt.

Îi luă mâna, ținându-i ușor inelarul între două degete; tensionată, fata stătea nemișcată.

— Va fi ușor, spuse el.

În tăcerea camerei calde, un porumbel gânguri dincolo de fereastră.

Cu atenție, fata își retrase mâna dintr-a lui și se opri.

— Deci pe când?

— Săptămâna viitoare.

— *Săptămâna viitoare!*

— Regina a început deja pregătirile. În două zile pornim spre Curte. Să fii gata.

Claudia nu spuse nimic. Se simțea goală și năucită.

John Arlex se întoarse spre ușă.

— Te-ai descurcat bine aici. Era este impecabilă, cu excepția acelei ferestre. Să pui să o schimbe.

Fără să se miște, ea rosti încet:

— Cum a fost la Curte?

— Obositor.

— Și la serviciu? Cum este Carcera?

Pentru o fracțiune de secundă, el tăcu. Inima fetei îi bubuia în piept. Apoi el se întoarse, iar vocea-i era rece și curioasă.

— În închisoare este o ordine perfectă. De ce întrebi?

— Fără motiv.

Încercă să zâmbească, vrând să știe cum monitoriza el închisoarea, unde se afla, pentru că toți spionii ei îi spuseseră că el nu părăsea deloc Curtea. Dar misterele Carcerei erau cea mai mică dintre grijile ei de acum.

— Ah, da. Aproape uitasem.

Bărbatul se îndreptă spre o geantă de piele de pe masă și o deschise.

— Ți-am adus un dar de la viitoarea ta soacră.

Îl scoase și îl puse jos.

Îl priviră amândoi.

O cutie din lemn de santal, legată cu o panglică.

Fără tragere de inimă, Claudia întinse mâna către funda micuță, dar el spuse:

— Așteaptă.

Scoase o mică baghetă de control și o mișcă pe deasupra cutiei. Imaginile licăriră pe mâner.

— Inofensivă, declară el, împăturind bagheta. Deschide-o.

Ea îl ascultă. Înăuntru, într-o ramă de aur și de perle, era o miniatură smălțuită a unei lebede negre pe un lac, emblema casei ei. O scoase și zâmbi, mulțumită de albastrul delicat al apei, de gâtul lung și elegant al păsării.

— E drăguță.

— Da, dar ia uită-te.

Lebăda se mișca. Părea să alunece, la început liniștit; apoi se ridică, dădu din aripile-i mari, iar fata văzu o săgeată ieșind încet din copaci și străpungându-i pieptul. Deschise ciocul auriu și cântă înfiorător, teribil. Apoi se scufundă și dispăru.

Zâmbetul tatălui ei era caustic.

— Cât de încântător, comentă el.

3

Experimentul va fi unul îndrăzneț și ar putea apărea riscuri pe care nu le-am prevăzut. Dar Carcera va fi un sistem de o mare complexitate și inteligență. Nu pot exista gardieni mai buni sau mai miloși pentru cei închiși aici.

Raport de proiect; Martor Sapiens

Drumul înapoi la puț era unul lung, iar tunelurile erau joase. Maestra mergea cu capul plecat; tăcea, strângându-se singură în brațe. Keiro îl pusese pe Marele Arko să o păzească. Finn rămăsese în urmă, după cei răniți.

În această parte a aripii, Carcera era întunecată și nelocuită. Aici închisoarea se agita rareori, își aprindea luminile la fel de rar și trimitea câțiva Gândaci afară. Spre deosebire de drumul de tranzit de deasupra, aceste podele erau făcute dintr-o plasă metalică, care ceda ușor sub picioare; în timp ce mergea, Finn văzu sclipirea din ochii unui șobolan, care se ghemui, iar praful căzu pe solzii săi de metal.

Era amorțit, mâhnit și, ca întotdeauna după o ambuscadă, mânios. Pentru toți ceilalți, tensiunea înăbușită se descătușase; chiar și cei răniți pălăvrăgeau în timp ce mergeau împleticit, iar râsul lor tare avea în el energia eliberării. Întoarse capul și se uită înapoi. În urma lor, în tunel bătea vântul și se auzea ecoul. Carcera asculta.

Nu putea vorbi și nu voia să râdă. Aruncă o privire tristă la câteva remarci glumețe, avertizându-i pe ceilalți; o văzu pe Lis înghiontindu-l pe Amoz și ridicând din sprâncene. Lui Finn nu-i păsă. Mânia era înăuntru, îndreptată spre sine, și era amestecată cu teamă și cu o mândrie fierbinte, arzătoare, pentru că nimeni altcineva nu avusese îndrăzneala să fie înlănțuit în felul acela, să stea întins acolo, în liniștea aceea, și să aștepte ca moartea să se rostogolească peste el.

În mintea lui, simți iar roțile uriașe deasupra capului.

Și era mânios pe Maestra.

Gloata nu lua prizonieri. Era una dintre reguli. Keiro era altceva, dar când se vor întoarce la Bârlog, va trebui să justifice prezența ei în fața lui Jormanric, iar asta îi dădea fiori. Dar femeia știa ceva despre tatuajul de pe încheietura mâinii lui și trebuia să afle ce. Poate că nu va mai avea vreodată o astfel de șansă.

Mergând, se gândi la viziunea aceea. Ca întotdeauna, duruse, de parcă amintirea – dacă exista – ar fi sclipit și s-ar fi luptat să iasă dintr-un loc adânc, dureros, o groapă uitată din trecut. Și era greu să o păstreze clară; uitase deja cea mai mare parte a ei, cu excepția tortului de pe o farfurie, decorat cu bomboane argintii. Stupid și inutil. Nu-i spunea nimic despre identitatea sau despre originea sa.

Puțul avea o scară într-o parte; cercetașii coborâră primii, apoi Prizonierii și detașamentul de luptă, dimpreună cu bunurile și răniții. Ultimul fu Finn, care observă cum pereții netezi erau crăpați ici și colo, pe unde ieșeau ferigi negre, zbârcite. Trebuiau curățați, altfel închisoarea putea să le simtă, să sigileze acest canal și să reabsoarbă întregul tunel, așa cum făcuse anul trecut, când se întorseseră dintr-un raid și vechiul Bârlog dispăruse și nu mai găsiseră decât un coridor alb, larg, decorat cu imagini abstracte în roșu și auriu.

— Carcera a ridicat din umeri, spusese posac Gildas.

Aceea fusese prima dată când auzise închisoarea râzând.

Se cutremură acum, când își aminti un chicot rece, amuzat, care răsunase pe coridoare. Îl redusese pe Jormanric la tăcere și îi făcuse pielea de găină. Închisoarea avea viață. Era crudă și indiferentă, iar el era înăuntrul ei.

Sări ultimele trepte în Bârlog. Camera cea mare era zgomotoasă și dezordonată ca întotdeauna; căldura focurilor sale era copleșitoare. În timp ce oamenii se îngrămădiră îngrijorați în jurul prăzii, deschizând sacii cu grâne și scoțând hrana, el își făcu loc prin mulțime și se îndreptă direct spre mica celulă pe care o împărțea cu Keiro. Nu îl opri nimeni.

Înăuntru, încuie ușa șubredă și se așeză pe pat. Încăperea era rece și mirosea a haine nespălate, dar era liniștită. Încet, se lăsă pe spate.

Trase aer în piept. Îl cuprinse ca un val, groaznic; știa că bătăile inimii îl vor omorî, simți transpirația rece ca gheața pe spate și pe buza superioară. Până acum nu-i dăduse voie să se manifeste, dar aceste bătăi de inimă cutremurătoare erau vibrațiile roților uriașe; când își apăsă palmele pe ochii închiși, văzu canturile metalice ivindu-se deasupra lui, întins și scăldat de o ploaie de scântei scârțâitoare.

Ar fi putut fi omorât. Sau, mai rău, zdrobit și schilodit. De ce spusese că o va face? De ce trebuia să confirme el reputația lor stupidă, nesăbuită?

— Finn?

Deschise ochii.

După o clipă, se întoarse într-o parte.

Keiro stătea cu spatele la ușă.

— De când ești acolo?

Vocea lui Finn sună răgușit; își drese glasul în grabă.

— De destul timp.

Fratele său de cruce se apropie și se așeză pe celălalt pat.

— Obosit?

— Poți să spui și-așa.

Keiro încuviință din cap. Apoi zise:

— Întotdeauna trebuie plătit un preț. Orice Prizonier știe acest lucru. Se uită la ușă. Niciunul dintre ei, cei de afară, n-ar fi putut face ce ai făcut tu.

— Eu nu sunt Prizonier.

— Acum ești.

Finn se ridică în șezut și își frecă părul murdar.

— Tu ai fi putut s-o faci.

— Ei bine, da, aș fi putut. Keiro zâmbi. Dar eu sunt extraordinar, Finn, un artist al furtului. Devastator de frumos, fără pic de milă, complet lipsit de teamă.

Își lăsă capul într-o parte, de parcă s-ar fi așteptat la un chicotit disprețuitor; pentru că nu-l auzi, râse și-și dădu jos haina neagră și vesta. Descuind dulapul, dădu drumul săbiei și flintei înăuntru, apoi căută prin mormanul de haine și scoase o cămașă roșie, împodobită cu dantelă neagră.

Finn spuse:

— Atunci, data viitoare este rândul tău.

— Știi că nu îmi îndeplinesc sarcina atunci când îmi vine rândul, frate? Gloata trebuie să bage în capetele lor pătrate reputațiile noastre. Keiro și Finn. Neînfricații. Cei mai buni.

Turnă apă din cană și se spălă. Finn îl privi obosit. Keiro avea pielea netedă, mușchi vioi. În tot acest iad de oameni diformi și înfometați, de semi-oameni și cerșetori cu vărsat-de-vânt, fratele lui de cruce era perfect. Și avea mare grijă să rămână așa. Acum, îmbrăcându-se cu cămașa cea roșie, Keiro își băgă un gablonț furat în coamă și se admiră cu atenție în ciobul de oglindă. Fără să se întoarcă, rosti:

— Jormanric te vrea pe tine.

Finn se așteptase la asta; chiar și așa, tot se înfioră.

— Acum?

— Chiar acum. Ai face bine să te cureți.

Nu voia. Dar, după o clipă, turnă apă proaspătă și-și spălă grăsimea și uleiul de pe brațe.

Keiro spuse:

— Am să te susțin în legătură cu femeia. Cu o condiție.

Finn făcu o scurtă pauză.

— Ce condiție?

— Să-mi spui despre ce este vorba cu adevărat.

— Nu e nimic...

Keiro aruncă prosopul zdrențuit spre el.

— Finn Clarvăzătorul nu vinde femei sau copii. Amoz, da, sau alt caz dur. Tu, nu.

Finn își ridică privirea; ochii albaștri ai lui Keiro îl țintuiau.

— Poate că devin ca voi, ceilalți.

Își șterse fața cu zdreanța nisipoasă, apoi, fără să se mai deranjeze să se schimbe, se îndreptă spre ușă. La jumătatea drumului, îl opri vocea lui Keiro.

— Crezi că ea știe ceva despre tine.

Trist, Finn se întoarse.

— Uneori îmi pare rău că nu am ales pe cineva mai puțin ager să-mi păzească spatele. În regulă. Da. A spus ceva... care poate... despre care trebuie să o întreb. Am nevoie de ea vie.

Keiro se duse la ușă, trecând pe lângă el.

— Ei bine, să nu pari prea dornic, altminteri o s-o omoare în faţa ta. Lasă-mă pe mine să vorbesc.

Se asigură că nu-i ascultă nimeni de afară şi privi înapoi, peste umăr.

— Încruntă-te şi taci, frate. La asta te pricepi cel mai bine.

În faţa uşii lui Jormanric se aflau cele două gărzi obişnuite, dar un rânjet larg pe chipul lui Keiro o făcu pe cea mai apropiată să mormăie şi să se dea la o parte. Urmându-şi fratele de cruce înăuntru, Finn aproape se înecă din cauza mirosului dulce, familiar, de ket, ai cărui aburi pluteau în aer. I se opriră în gât; înghiţi, încercând să nu respire prea profund.

Keiro îşi făcu loc cu coatele printre perechile de fraţi de cruce, până în faţă, iar Finn se ţinu după haina lui roşie, ţipătoare, prin mulţimea cenuşie.

Cei mai mulţi dintre ei erau semi-oameni. Unii aveau gheare metalice în loc de mâini sau ţesut de plastic în locurile în care li se dusese pielea. Unul avea un ochi fals care arăta exact ca unul adevărat, doar că nu vedea cu el, iar irisul era un safir. Erau cei mai de jos dintre cei de jos, robiţi şi disprețuiţi de cei puri; bărbaţi pe care închisoarea îi reparase, uneori cu cruzime, alteori doar dintr-un capriciu. Unul, un bărbat pitic, cocoşat, cu părul sârmos, nu se dădu la o parte din drum destul de repede. Keiro îl trânti la podea dintr-o lovitură.

Keiro le purta o ură aparte acestor semi-oameni. Niciodată nu vorbea cu ei şi abia le recunoştea existenţa, precum cea a câinilor care infestaseră Bârlogul. De parcă propria lui perfecţiune era insultată de existenţa lor, se gândi Finn.

Mulţimea se retrase, iar ei se aflau printre cei din detaşamentul de luptă. Gloata lui Jormanric era o armată care mergea împleticit şi era ineficace, fără teamă numai în imaginaţia lui. Marele şi Micul Arko, Amoz şi fratele său geamăn Zoma, fetiţa plăpândă Lis, care o lua razna în lupte, şi sora ei de cruce, Ramill, care nu scotea niciodată vreun cuvânt. O mulţime de deţinuţi bătrâni şi de băieţi obraznici, cu gura mare, asasini vicleni şi câteva femei experte în otrăvuri. Şi, înconjurat de garda sa musculoasă de corp, bărbatul însuşi.

Jormanric, ca întotdeauna, mesteca ket. Cei câțiva dinți ai săi lucrau automat, roșii de la sucul dulce care îi păta buzele și barba, în spatele lui, bodyguardul mesteca la unison cu el.

Probabil că este complet imun la drog, se gândi Finn. Chiar dacă nu putea trăi fără el.

— Keiro! Vocea Lordului Aripii era tărăgănată. Și Finn Clarvăzătorul.

Ultimul cuvânt fusese încărcat de ironie. Finn se încruntă. Trecu de Amoz și se opri umăr la umăr cu fratele său de cruce.

Jormanric se așeză pe scaunul său. Era un bărbat mare, iar tronul sculptat fusese făcut special pentru el; brațele acestuia erau crestate de semne din raiduri și pătate cu ket. Un sclav cunoscut drept sclavul-câine era legat de el; îi folosea ca să îi încerce mâncarea, să nu fie otrăvită, și niciunul nu rezistase prea mult timp. Acesta era nou, luat din ultimul raid, o grămadă de zdrențe și de păr încâlcit. Lordul Aripii purta o haină de luptă metalică, avea părul lung și soios, împletit și legat cu farmece. Pe degetele groase purta șapte inele grele, cu cap de mort.

Cercetă Gloata cu privirea umbrită de glugă.

— Un raid bun, oameni. Mâncare și metal brut. Destul pentru ca porția fiecăruia să fie consistentă.

Rumoare în sală. Dar *fiecare* însemna doar Gloata; paraziții aveau să trăiască din firimituri.

— Totuși, nu atât de profitabil pe cât ar fi putut să fie. Un prost a supărat închisoarea.

Scuipă ketul și luă altă bucată din cutia de fildeș de lângă cotul lui, împăturind-o cu grijă în interiorul obrazului.

— Doi bărbați au fost uciși.

Mestecă încet, cu privirea fixată asupra lui Finn.

— Și a fost luat un ostatic.

Finn deschise gura, dar Keiro îl călcă ferm pe picior. Niciodată nu era o idee bună să-l întrerupi pe Jormanric. Vorbea încet, cu pauze iritante, dar înfățișarea sa de prost era înșelătoare.

Pe barba lui Jormanric atârna un fir subțire de salivă roșie.

— Explică, Finn, porunci el.

Finn își stăpâni emoția, dar Keiro răspunse cu voce rece:

— Lord al Aripii, fratele meu de cruce și-a asumat un mare risc. Vocea civică ar fi putut foarte ușor să nu oprească sau nici măcar să nu încetinească. Datorită lui avem destulă mâncare pentru câteva zile. Femeia a fost un capriciu de moment, o mică recompensă. Dar, desigur, Gloata este a ta, decizia este a ta. Ea nu înseamnă nimic, în niciun fel.

„Desigur" era un sarcasm blând. Jormanric nu se opri din mestecat; Finn nu-și putea da seama dacă înțepătura de ac a acestei amenințări voalate fusese măcar simțită.

Apoi o văzu pe Maestra. Stătea în picioare, într-o parte, păzită, cu mâinile legate cu lanțuri. Avea noroi pe față, iar părul îi era răvășit. Probabil că era îngrozită, dar stătea dreaptă, cu privirea ațintită asupra lui Keiro, apoi, înghețată, asupra lui. Nu putea să înfrunte acel dispreț. Își plecă privirea, dar Keiro îl înghionti și, brusc, se forță să stea drept, uitându-se fix la toți ceilalți. Să pari slab, să arăți nesigur aici însemna să fii terminat. Nu putea avea încredere în niciunul dintre ei, cu excepția lui Keiro. Și asta numai datorită jurământului.

Arogant, se uită și el la Jormanric.

— De cât timp ești cu noi? întrebă Lordul Aripii.

— De trei ani.

— Deci nu mai ești un inocent. Ți-a pierit golul din privire. Nu mai tresari la țipete. Nu mai plângi când se sting luminile.

Gloata chicoti. Cineva spuse:

— Încă nu a ucis pe nimeni.

— Ar fi timpul să o facă, mormăi Amoz.

Jormanric încuviință din cap, iar metalul din păr îi zornăi.

— Poate că așa este.

Îl privi pe Finn, care se uită drept în ochii lui, pentru că aceasta era o mască neclară pe care o purta Lordul Aripii, o deghizare îngâmfată, lentă, a cruzimii sale viclene. Știa ce urma acum. Când Jormanric spuse, aproape adormit, „Ai putea să o ucizi pe femeia aceasta", nici măcar nu clipi.

— Aș putea, stăpâne. Dar aș prefera să am ceva profit. Am auzit că-i spuneau Maestra.

Jormanric ridică dintr-o sprânceană roșie de ket.

— Răscumpărare?

— Sunt sigur că vor plăti. Camioanele acelea erau pline de bunuri.

Făcu o pauză, fără să mai fie nevoie ca Keiro să-i spună să nu vorbească prea mult. O clipă, teama reveni, dar o învinse. O răscumpărare ar însemna că lui Jormanric îi va reveni o parte. Cu siguranță asta îl va influența. Lăcomia lui era legendară.

Celula era întunecată, iar lumânările pâlpâiau. Jormanric turnă o cupă de vin, lăsă să cadă un strop pentru micuța creatură-câine și privi cum o lipăie. Până când sclavul nu se așeză la loc, fără să fi pățit ceva, nu bău. Apoi ridică mâna și o întoarse, ca să-și arate cele șapte inele.

— Vezi astea, băiete? Inelele acestea conțin vieți. Vieți pe care le-am furat. Fiecare dintre ele a fost cândva un dușman, omorât încet, torturat în agonie. Fiecare dintre ei este închis aici, într-un cerc în jurul degetelor mele. Respirația lor, energia lor, puterea lor, stoarsă din ei și păstrată pentru mine, până când voi avea nevoie de ea. Nouă vieți poate trăi un om, Finn, trecând de la una la alta, evitând moartea. Tatăl meu a făcut-o, am s-o fac și eu. Dar deocamdată nu am decât șapte.

Cei din Gloată se uitară unii la alții. Femeile din spate șopteau; unele se întinseră să vadă inelele peste capetele mulțimii. Craniile de argint sclipiră în aerul încărcat de drog: unul îi făcu strâmb cu ochiul lui Finn. Își mușcă buzele uscate și gustă din ket; era sărat ca sângele și îi împăienjeni colțurile ochilor. Transpirația i se scurse pe spate. În încăpere era insuportabil de cald; de sus, de pe grinzi, șobolanii se uitau în jos, iar un liliac apăru și zbură înapoi în întuneric. Fără să fie observați, într-un colț, trei copii săpau într-o grămadă de grâne.

Jormanric se ridică în picioare. Era un bărbat uriaș, cu un cap mai înalt decât toți ceilalți. Se uită la Finn.

— Un bărbat loial ar oferi viața acestei femei conducătorului său.

Tăcere.

Nu avea scăpare. Finn știa că așa trebuia să facă. O privi pe Maestra. Se uită și ea la el, palidă, cu fața suptă.

Dar vocea rece a lui Keiro rupse tensiunea.

— Viața unei femei, stăpâne? O creatură cu toane și proastă,

un lucru firav, neajutorat?

Nu arăta neajutorată. Părea furioasă, iar Finn o înjură din cauza asta. De ce nu putea să plângă și ea și să implore, să scâncească! De parcă i-ar fi ghicit gândurile, femeia își plecă fruntea, dar fiecare părticică a trupului ei era țeapănă de mândrie.

Keiro flutură elegant din mână.

— Nu are prea multă forță pe care să o râvnească un bărbat, dar, dacă o vrei, e a ta.

Era prea periculos. Finn se îngrozi. Nimeni nu-l tachina pe Jormanric. Nimeni nu-l făcea să pară ridicol. Nu era prea drogat ca să nu simtă aluzia. „Dacă o vrei." Dacă ești atât de disperat. Unii din detașamentul de luptă înțeleseră. Zoma și Amoz își zâmbiră pe ascuns.

Jormanric se încruntă. Se uită la femeie, iar aceasta la el. Apoi el scuipă buruiana roșie și întinse mâna după sabie.

— Nu sunt așa pretențios ca băieții ferchezuiți, mârâi el.

Finn păși înainte. Pentru o clipă, dori doar să o tragă pe femeie de acolo, dar Keiro îl ținu bine; Jormanric se ridicase și lipise sabia de gâtul ei; vârful ascuțit îi făcea mai albă pielea delicată de sub bărbie, obligând-o să ridice capul. Se terminase. Orice știa femeia, se gândi cu amărăciune Finn, el nu va mai afla niciodată.

O ușă se trânti în spate.

Se auzi o voce acidă.

— Viața ei este lipsită de orice valoare, bărbate. Dă-i-o băiatului. Oricine stă întins în fața morții este fie un prost, fie un vizionar. În ambele cazuri, merită o recompensă.

Mulțimea se dădu la o parte în grabă. Un bărbat mic de statură păși printre ei, îmbrăcat în hainele de un verde-închis ale Sapienților. Era bătrân, dar mergea drept și chiar și cei din Gloată îi făcură loc. Veni și rămase în picioare lângă Finn; Jormanric se uită în jos la el.

— Gildas. Ce-ți pasă ție?

— Fă cum îți spun.

Vocea bătrânului era aspră; parcă i-ar fi vorbit unui copil.

— O să-ți faci rost destul de curând de ultimele două vieți.

Dar ea – arătă cu degetul mare la femeie – nu va fi una dintre ele.

Oricine altcineva ar fi fost mort. Oricine altcineva ar fi fost târât afară, ar fi fost atârnat în puț de călcâie, iar șobolanii i-ar fi mâncat măruntaiele. Dar, după o secundă, Jormanric coborî sabia.

— Îmi promiți.

— Îți promit.

— Promisiunile înțeleptului nu trebuie încălcate.

Bătrânul răspunse:

— Nu vor fi.

Jormanric îl privi. Apoi își băgă sabia în teacă.

— Ia-o.

Femeia icni.

Gildas se uită la ea iritat; când aceasta nu se mișcă, o prinse de braț și o trase lângă el.

— Scoateți-o de aici, mormăi.

Finn ezită, dar Keiro se mișcă imediat și o împinse pe femeie în grabă prin mulțime.

Strânsoarea bătrânului, rapidă precum o gheară, prinse brațul lui Finn.

— A fost o viziune?

— Nimic important.

— Eu voi judeca aceasta.

Gildas îl căută pe Keiro. Ochii lui mici și negri erau ageri; se mișcau cu o inteligență fără astâmpăr.

— Vreau toate detaliile, băiete.

Se uită în jos, la semnul cu pasăre de pe încheietura mâinii lui Finn. Apoi îi dădu drumul.

Finn își făcu imediat loc prin mulțime și ieși.

Femeia aștepta afară, în Bârlog, ignorându-l pe Keiro. Se întoarse și păși arogant prin fața lui Finn, înapoi în celula mică din colț, iar el îi făcu semn gărzii să iasă, cu o singură mișcare din cap.

Maestra se răsuci.

— Ce fel de gaură de Scursuri este asta? șuieră ea.

— Ascultă. Ești în viață...

— Nu datorită ţie.

Se opri. Era mai înaltă decât el, iar mânia ei era veninoasă.

— Orice ai vrea de la mine, scoate-ţi-o din cap. Voi, ucigaşii, puteţi să putreziţi în iad.

În spatele lui, Keiro se sprijini de tocul uşii, rânjind.

— Unii oameni nu au pic de recunoştinţă, zise.

4

În cele din urmă, când totul a fost gata, Martor a convocat consiliul Sapienților și a cerut voluntari. Aceștia trebuiau să fie pregătiți să-și părăsească familiile și prietenii pentru totdeauna. Să renunțe la iarba verde, la copaci, la lumina soarelui. Să nu mai vadă niciodată stelele.

— Noi suntem înțelepții, a spus el. Responsabilitatea succesului ne revine nouă. Trebuie să trimitem cele mai agere minți ale noastre să-i călăuzească pe deținuți.

La ora stabilită, în timp ce el se îndrepta spre camera Porții, se spune că și-ar fi murmurat teama că va fi goală.

A deschis ușa. Șaptezeci de bărbați și de femei îl așteptau. Au intrat în închisoare cu o mare ceremonie.

Nu au mai fost văzuți vreodată.

Poveștile Lupului de Oțel

În seara aceea, Custodele a oferit o cină în cinstea oaspetelui său.

Pe masa cea lungă a fost așezat un serviciu splendid de argint, cupe și farfurii gravate cu lebede cu gâturile împreunate. Claudia purta o rochie de mătase roșie, cu un corset de dantelă, și se așeză în fața lordului Evian, în timp ce tatăl ei, în capul mesei, mâncă frugal și vorbi încet; privirea sa calmă trecea peste oaspeții emoționați.

Toți vecinii și arendașii răspunseseră somației. Și chiar asta era, se gândi Claudia înverșunată, pentru că atunci când te invita Custodele Carcerei, nu exista refuz. Chiar și doamna Sylvia, care avea probabil două sute de ani, flirta și purta conversații afectate cu tânărul lord plictisit de lângă ea.

În timp ce Claudia îi observa, tânărul lord își înăbuși cu grijă un căscat. Îi întâlni privirea. Ea îi zâmbi dulce, apoi îi făcu cu ochiul, iar el se uită fix la ea. Știa că nu trebuia să-l tachineze; era unul dintre angajații tatălui ei, iar fiica Custodelui era mult deasupra lui. Totuși, era și ea plictisită.

După nesfârșitele feluri de mâncare cu pește, păuni, mistreț și desert, urmă dansul, cu muzicienii așezați sus, într-o galerie luminată de lumânări, deasupra holului plin de fum. Aplecându-se pe sub brațele ridicate ale lungului șir de dansatori, se întrebă deodată dacă instrumentele erau corecte – cu siguranță, violele erau dintr-o perioadă mai târzie. Asta însemna să lași detaliile pe seama lui Ralph. Bătrânul servitor își făcea foarte bine treaba, dar uneori făcea investigații pe fugă. Atunci când tatăl ei nu era aici, nu-i păsa. Dar Custodele ținea la orice detaliu.

Mult după miezul nopții, îi conduse, în sfârșit, pe ultimii oaspeți la trăsura lor și rămase singură pe scările conacului. În spatele ei, doi servitori așteptau somnoroși, cu torțele pâlpâind în adierea vântului.

— Mergeți la culcare, le spuse, fără să se întoarcă.

Lumina și pocnetul flăcărilor se estompară. Noaptea era liniștită.

De îndată ce plecară, coborî scările în fugă, o luă pe sub arcul porții, spre podul de peste șanțul de apărare, respirând nemișcarea adâncă a nopții calde. Liliecii zburau de colo-colo pe cer; privindu-i, își smulse gulerul țeapăn și colierele și scăpă de jupoanele rigide de sub rochie, aruncându-le apoi, ușurată, în vechea latrină dezafectată de sub mal.

Mult mai bine! Puteau să stea acolo până mâine.

Tatăl ei se retrăsese devreme. Îl luase pe lordul Evian sus, în bibliotecă; poate că încă mai erau acolo, vorbind despre bani, aranjamente și despre viitorul ei. Și apoi, când oaspetele va pleca și toată casa se va cufunda în liniște, tatăl ei va trage draperia de catifea neagră de la capătul coridorului și va deschide ușa biroului său, folosind combinația secretă, cea pe care încercase și ea luni de zile să o afle. Avea să dispară acolo ore întregi, poate chiar zile. Din câte știa ea, nu mai intrase nimeni vreodată în camera aceea. Niciun servitor, niciun tehnician, nici măcar Medlicote, secretarul. Nici ea nu fusese acolo.

Ei bine, până acum.

Uitându-se în sus, spre foișorul dinspre nord, văzu, așa cum

se așteptase, o mică flacără la fereastra camerei celei mai de sus. Se îndreptă repede spre ușa din perete, o deschise și urcă scările pe întuneric.

El se gândea la ea ca la un instrument. Un lucru pe care el îl făcuse... „crescuse” era cuvântul pe care-l folosea el. Fata strânse din buze și pipăi peretele rece și unsuros. Cu mult timp în urmă, aflase că era atât de crud încât, pentru a-i supraviețui, trebuia să fie la fel ca el.

Tatăl ei o iubea? Încetinind pe un palier de piatră pentru a-și trage răsuflarea, râse în tăcere. Habar nu avea. Dar ea îl iubea? Cu siguranță, îi era teamă de el. Îi zâmbea, uneori o luase în brațe, când fusese mică, o ținea de mână la ocazii speciale, îi admira rochiile. Nu-i refuzase niciodată nimic, nu o lovise niciodată și nu fusese mânios, nici măcar când o cuprinsese un acces de furie și rupsese șiragul de perle pe care i-l oferise el sau când plecase călare la munte, pentru câteva zile. Totuși, de când își putea aminti, calmul din ochii lui cenușii, reci, o îngrozise, iar teama de a nu-l mulțumi nu-i dădea pace.

Dincolo de al treilea palier scările erau murdare de găinaț. Sigur era adevărat. Își croi drum pe acolo, bâjbâi pe coridor până la cotitură, mai urcă trei scări și ajunse la ușa cu grilaj de fier. Apucă inelul, îl întoarse încet și privi înăuntru.

— Jared? Eu sunt.

Camera era întunecată. O singură lumânare ardea pe pervaz, iar flacăra ei pâlpâia în curent. În tot turnul, ferestrele erau deschise, într-o sfidare a Protocolului care l-ar fi înfiorat pe Ralph.

Acoperișul observatorului era ridicat pe grinzi de oțel atât de înguste, că părea să plutească. Un telescop mare fusese orientat spre sud; era plin cu aparate de identificare și cititoare cu infraroșu și un mic monitor care pâlpâia. Claudia clătină din cap.

— Uită-te la asta! Dacă spionul Reginei vede asta, amenzile ne vor copleși.

— N-o să vadă. Nu după tot cidrul pe care l-a supt în seara asta.

La început, nici măcar nu-l putu găsi. Apoi se mișcă o umbră

de la fereastră, iar întunericul luă o formă subțire, care se îndreptă de spate lângă vizor.

— Uită-te la asta, Claudia.

Traversă camera pe bâjbâite, printre mesele în dezordine, astrolab și globuri care atârnau. Deranjat, un pui de vulpe o zbughi spre pervaz.

El o prinse de braț și o conduse la telescop.

— Nebuloasa f345. I se spune Roza.

Când se uită, înțelese de ce se numea așa. Explozia catifelată de stele care umpleau cercul întunecat al cerului se deschise ca petalele unei flori uriașe, la o distanță de milioane de ani-lumină. O floare de stele și quasari, lumi și găuri negre, cu inima-i topită pulsând de nori gazoși.

— Cât de departe este? murmură ea.

— La o mie de ani-lumină.

— Deci mă uit la ceva vechi de o mie de ani?

— Poate chiar mai mult.

Orbită, își dezlipi ochiul de lentilă. Când se întoarse cu fața spre el, pâlpâiri micuțe de lumină îi tulburară vederea, jucară peste părul lui negru, încâlcit, pe fața îngustă și pe silueta slabă, pe bluza desfăcută de sub robă.

— A devansat data nunții, spuse ea.

Tutorele ei se încruntă.

— Da, desigur.

— Știai?

— Știam că l-au dat afară pe conte din Academie.

Se mută în lumina lumânării, iar ea văzu cum ochii lui verzi scânteiară.

— Mi-au trimis un mesaj în dimineața asta. Am bănuit că acesta ar putea fi rezultatul.

Enervată, fata mătură un teanc de hârtii de pe canapea, aruncându-l pe jos, și se așeză obosită, ridicându-și picioarele.

— Ei bine, ai avut dreptate. Mai avem două zile. Nu va fi de ajuns, nu-i așa?

El se apropie și se opri în fața ei.

— Ca să terminăm testele la dispozitiv, nu.

— Arăți obosit, Jared Sapiens, zise ea.

— Și tu la fel, Claudia Arlexa.

El avea cearcăne la ochi, iar pielea îi era palidă. Fata rosti încet:

— Ar trebui să dormi mai mult.

Jared clătină din cap.

— În vreme ce universul se învârtește deasupra mea? Imposibil, domnișoară.

Însă ea știa că durerea era cea care-l ținea treaz. El chemă puiul de vulpe, iar acesta veni și-i sări în poală, frecându-se de el și împungându-l cu botul în piept și în față. El îl mângâie absent pe spatele roșiatic.

— Claudia, m-am gândit la teoria ta. Vreau să-mi spui cum a fost aranjată logodna ta.

— Păi, erai aici, nu-i așa?

El zâmbi blând.

— Poate ți se pare că sunt aici dintotdeauna, dar, de fapt, am venit după ce ai împlinit cinci ani. Custodele a trimis la Academie după cel mai bun Sapient disponibil. Tutorele fiicei sale nu putea fi mai slab de-atât.

Amintindu-i-se cuvintele tatălui ei, Claudia se încruntă. Jared se uită pieziș la ea.

— Am spus ceva nepotrivit?

— Nu tu.

Întinse mâna după vulpe, dar aceasta se feri, vârându-se cu grijă în brațul lui Jared. Așa că ea spuse acru:

— Ei bine, depinde la ce logodnă te referi. Am avut două.

— La prima.

— Nu pot. Aveam cinci ani. Nu-mi amintesc.

— Dar te-au logodit cu fiul Regelui. Cu Giles.

— După cum ai spus, fata Custodelui nu primește decât ce este mai bun.

Sări în picioare și se învârti prin observator, culegând întruna hârtii.

Ochii lui verzi o urmăreau.

— Îmi amintesc că era un băiețel frumos.

Cu spatele la el, fata adăugă:

— Da. În fiecare an, pictorul Curții îmi trimitea un portret

mic al lui. Le am pe toate într-o cutie. Zece. Avea părul castaniu-închis și fața drăguță, fermă. Ar fi fost un bărbat frumos. Se întoarse. L-am întâlnit doar o dată. Când am mers la Curte la petrecerea de ziua lui, la împlinirea vârstei de șapte ani. Îmi amintesc un băiat stând pe un tron prea mare pentru el. A fost nevoie să i se pună o cutie la picioare. Avea ochii mari, căprui. I s-a dat voie să mă sărute pe obraz și a fost foarte jenat. Fata zâmbi, amintindu-și. Știi cum roșesc băieții. Ei bine, el s-a făcut stacojiu. Tot ce a reușit să mormăie a fost „Bună, Claudia Arlexa. Eu sunt Giles". Mi-a dat un buchet de trandafiri. I-am păstrat până când s-au făcut bucăți.

Se duse la telescop și se așeză călare pe scăunel, ridicându-și rochia până la genunchi. Sapientul mângâie puiul, privind-o pe Claudia cum își ajustează ocularul și privește prin el.

— Ți-a plăcut.

Ea ridică din umeri.

— N-ai fi zis că era moștenitorul. Era ca orice alt băiat. Da, mi-a plăcut de el. Ne-am fi putut înțelege.

— Dar nu și cu fratele lui, contele? Nici măcar atunci?

Degetele ei întoarseră cadranele fine.

— A, el! Rânjetul ăla strâmb. Nu, mi-am dat imediat seama cum era. A trișat la șah și a răsturnat tabla când a pierdut. A țipat la servitori, iar unele dintre celelalte fete mi-au spus câte ceva. Când ta... când Custodele a venit acasă și mi-a spus că Giles a murit pe neașteptate... că toate planurile trebuiau schimbate, am fost furioasă. Fata se ridică și se întoarse repede. Ce ți-am jurat atunci încă mai e valabil. Maestre, nu mă pot căsători cu Caspar. N-o s-o fac. Îl detest.

— Liniștește-te, Claudia.

— Cum aș putea!

Acum era în picioare, umblând de colo-colo.

— Parcă s-ar fi prăbușit cerul pe mine! Am crezut că vom avea timp, dar câteva zile! Trebuie să *acționăm,* Jared. Trebuie să intru în birou, chiar dacă mașina ta nu este testată.

El încuviință. Apoi ridică puiul și-i dădu drumul pe podea, ignorându-i mârâitul nemulțumit.

— Vino și uită-te la asta.

Lângă telescop, monitorul pâlpâi. Atinse butonul de control și pe monitor apărură cuvinte în limba sapient, din care nu o învățase nicio vorbă, în ciuda insistențelor ei. În timp ce el derula imaginea de pe monitor, un liliac pătrunse în zbor în camera deschisă și dispăru înapoi în noapte. Claudia privi în jur.

— Ar trebui să fim atenți.

— Închid ferestrele imediat.

Absent, Jared opri textul.

— Aici.

Degetele lui delicate atinseră o tastă și apăru traducerea.

— Uite. Acesta este un fragment din ciorna arsă a unei scrisori a Reginei, pe care a recuperat-o și a copiat-o un spion Sapient din Palat acum trei ani. Mi-ai cerut să găsesc ceva ce ar putea sprijini teoria ta absurdă că...

— Nu este absurdă.

— Ei bine, teoria ta improbabilă, atunci, că moartea lui Giles a fost...

— O crimă.

— Suspicios de bruscă. Oricum, am găsit asta.

Aproape că-l împinse la o parte de nerăbdare.

— Cum ai obținut-o?

El ridică dintr-o sprânceană.

— Secretele înțelepților, Claudia. Să spunem că un prieten din Academie a căutat prin arhive.

În timp ce el se duse să închidă ferestrele, ea citi textul cu nerăbdare.

...în ceea ce privește aranjamentul despre care am vorbit înainte, este regretabil, însă marile șanse necesită adesea mari sacrificii. G a fost ținut la distanță de alții de la moartea tatălui său; poporul va fi într-adevăr mâhnit, dar nu pentru mult timp, și îl putem stăpâni. Nu mai este nevoie să spun că rolul dumitale va fi neprețuit pentru noi. Când fiul meu va fi Rege, îți pot promite tot ce...

Șuieră printre dinți, supărată:

— Asta-i tot?

— Regina a fost întotdeauna foarte atentă. Avem cel puțin șaptesprezece oameni în Palat, dar dovezile pentru orice sunt

rare.

Închise și ultima fereastră, astfel încât stelele nu se mai vedeau.

— A durat mult până am găsit asta.

— Dar este atât de clar! Nerăbdătoare, mai citi o dată. Vreau să spun... *va fi cu adevărat mâhnit... Când fiul meu va fi Rege...*

Când el veni lângă ea și aprinse lampa, Claudia îl privi cu ochii sclipind de emoție.

— Maestre, asta dovedește că ea l-a ucis. L-a omorât pe moștenitorul regelui, ultimul din dinastia Havaarna, pentru ca fratele lui vitreg, propriul ei fiu, să poată accede la tron.

El rămase nemișcat o clipă. Apoi flacăra se liniști, iar el se uită la ea. Fata avea inima grea.

— Tu nu crezi asta.

— Credeam că te-am învățat mai bine decât atât, Claudia. Fii riguroasă în demonstrația ta. Toate acestea dovedesc că intenționa ca fiul ei să fie Rege. Nu că a făcut ceva în legătură cu asta.

— Dar acest G...

— Ar putea fi oricine al cărui nume începe cu G.

Neîndurător, o făcu să-și întoarcă privirea.

— Nu crezi asta! Nu poți...

— Nu ceea ce cred *eu* contează, Claudia. Dacă faci o asemenea acuzație, ai nevoie de dovezi atât de complete, încât să nu existe nici urmă de îndoială.

Se așeză pe un scaun și se lăsă pe spate.

— Prințul a murit căzând de pe cal. Doctorii au confirmat-o. Trupul său a fost depus trei zile în Marea Sală a Palatului. Mii de oameni s-au perindat pe lângă el. Chiar și tatăl tău...

— *Cu siguranță* ea a pus pe cineva să-l omoare. Era geloasă pe el.

— Nu a dat niciodată vreun semn. Iar trupul a fost incinerat. Acum nu se mai poate dovedi. Oftă. Nu-ți dai seama cum va părea asta, Claudia? Nu vei fi decât o fată răsfățată, căreia nu-i place mariajul ce i-a fost aranjat și vrea să scornească orice scandal pentru a scăpa.

Ea spuse printre dinți:

— Nu-mi pasă! Ce...

El se ridică.

— Liniște!

Fata înmărmuri. Puiul de vulpe era în picioare, cu urechile ciulite. O pală de curent pătrunse pe sub ușă.

Se mișcară amândoi deodată. Claudia ajunse la geam în câteva secunde, întunecând sticla; întorcându-se, văzu degetele lui Jared pe panoul de control, în căutarea senzorilor și a alarmelor pe care le pusese pe scări. Lumini mici și roșii pâlpâiau.

— Ce? șopti ea. Ce a fost?

Nu-i răspunse imediat. Apoi rosti încet:

— A fost ceva acolo. Ceva mic. Poate un dispozitiv de ascultat.

Inima ei o luă razna.

— Tata?

— Cine știe? Poate lordul Evian. Poate Medlicote.

Rămaseră în picioare mult timp, în întuneric, ascultând. Noaptea era liniștită. Undeva în depărtare, lătră un câine. Auziră behăitul slab al oilor de pe pășune, dincolo de șanțul de apărare, și o bufniță vânând. După o vreme, un foșnet din cameră le dădu de știre că puiul de vulpe se cuibărise iar să se culce. Lumânarea pâlpâi și se stinse. În liniștea aceea, ea spuse:

— Mâine intru în birou. Dacă nu pot afla nimic despre Giles, cel puțin să știu ceva despre Carceră.

— Cu el în casă...

— Este ultima mea șansă.

Jared își trecu degetele lungi prin părul dezordonat.

— Claudia, trebuie să pleci. Vom mai vorbi mâine despre asta.

Apoi, brusc, se albi la față și puse mâinile moi pe masă. Se aplecă și respiră greu.

Ea ocoli în liniște telescopul.

— Maestre?

— Medicamentul meu. Te rog.

Claudia luă lumânarea, o scutură să se aprindă iar și înjură. Era pentru a suta oară.

— Unde... Nu-l găsesc...

— Cutia albastră. Lângă astrolab.

Bâjbâi, apucă pixuri, hârtii, cărți, cutia. Înăuntru se aflau o seringă mică și fiolele; potrivi seringa la o fiolă și i-o aduse cu grijă.

— Să...?

El zâmbi blând.

— Nu, mă descurc.

Îi aduse lumânarea mai aproape; bărbatul își suflecă mâneca, iar ea îi văzu numeroasele cicatrice din jurul venei. Își făcu injecția cu atenție, microinfuzorul abia atingându-i pielea, și, când puse seringa la loc în cutie, avea vocea liniștită și mai sigură.

— Mulțumesc, Claudia. Și nu mai fi așa de speriată. Starea asta mă omoară de zece ani și nu se grăbește. Probabil vor mai trece zece ani până când mă va termina.

Ea nu putu zâmbi. Momentele ca acesta o îngrozeau.

— Să trimit pe cineva...? întrebă fata.

— Nu, nu. O să mă duc în pat și o să dorm.

Îi dădu lumânarea și zise:

— Ai grijă cum cobori scările.

Claudia încuviință șovăielnic și traversă camera. La ușă, se opri și se întoarse. El stătea în picioare, de parcă așteptase asta, închise cutia, iar haina sa de Sapient, verde-închis, cu gulerul înalt, luci cu o iridescență ciudată.

— Maestre, scrisoarea aceea. Știi cui i-a fost adresată?

El ridică privirea, nefericit.

— Da. Iar acest lucru face și mai urgentă intrarea noastră în biroul lui.

Lumânarea pâlpâi, iar ea trase aer în piept, îngrozită.

— Vrei să spui...

— Mi-e teamă că da, Claudia. Scrisoarea Reginei îi era adresată tatălui tău.

5

Era un bărbat pe nume Sapphique. Originea sa era un mister. Unii spun că s-a născut în închisoare, a crescut din componentele stocate acolo. Alții spun că a venit de Afară, pentru că, dintre oameni, numai el s-a întors acolo. Alții zic că nici măcar nu era om, ci o creatură dintre acele scântei strălucitoare pe care le văd nebunii în vise și care dau nume stelelor.

Alții spun că era un mincinos și un prost.

Legendele lui Sapphique

— Trebuie să mănânci ceva.

Finn se uită mânios la femeie. Aceasta privea ferm în altă parte, cu gluga pe față.

Nu scoase niciun cuvânt.

El lăsă farfuria și se așeză pe banca de lemn, lângă ea, frecându-se la ochi. În jurul lor se auzea gălăgia și zdrăngănitul Gloatei la micul dejun. La o oră după Deșteptare, ușile care nu erau sparte se deschiseseră cu acel scârțâit puternic cu care se obișnuise abia după ani întregi. Se uită în sus, la grinzi, și văzu unul dintre Ochii închisorii privind curios; luminița roșie era ațintită în jos, fără să clipească.

Finn se încruntă. Nimeni nu mai băga în seamă Ochii, dar el îi detesta. Se ridică în picioare și se întoarse cu spatele la el.

— Vino cu mine, spuse brusc. Undeva unde este mai liniște.

Merse repede, fără să se întoarcă să vadă dacă îl urma. Nu putea să-l mai aștepte pe Keiro. Acesta se dusese să se îngrijească de partea lor din pradă, pentru că Keiro mereu avea grijă de astfel de lucruri. Finn își dăduse seama de mult timp că fratele lui de cruce îl înșela aproape sigur, dar nu-i păsa. Acum, aplecându-se pe sub o arcadă, ajunse în capul unei scări largi, care cobora elegant în întuneric.

Aici zgomotul era înăbușit și răsuna în mod ciudat în spațiile cavernoase. Câteva sclave uscățive trecură în grabă pe lângă el, arătând îngrozite, așa cum erau mereu când cineva din Gloată se

uita la ele. Din acoperișul invizibil atârnau lanțuri mari, în bucle, ca niște poduri uriașe, fiecare verigă fiind mai groasă decât un om. În unele dintre ele își făcuseră cuib păianjenii, umplând metalul cu pânze lipicioase. Un câine pe jumătate deshidratat atârna cu capul în jos dintr-un cocon.

Când se răsuci, Maestra era acolo.

El păși înainte și zise cu voce joasă:

— Ascultă-mă. Trebuia să te aduc. Nu vreau să-ți fac rău. Dar acolo, pe coridor, ai spus ceva. Ai spus că recunoști asta.

Își ridică mâneca și îi arătă încheietura mâinii.

Ea se uită cu dispreț.

— Am fost o proastă să-mi pară rău pentru tine.

Îl cuprinse mânia, dar se abținu.

— Trebuie să știu. Habar nu am cine sunt sau ce înseamnă acest semn. Nu-mi amintesc nimic.

Acum ea îl privi cu adevărat.

— Ești un *născut-în-celulă?*

Numele îl enerva.

— Așa-i spun ei.

— Am auzit de ei, dar n-am văzut unul până acum, adăugă ea.

Finn privi în altă parte. Îl deranja să vorbească despre sine. Dar simți interesul ei; poate că era singura lui șansă. Se așeză pe ultima treaptă, pipăind piatra rece, cioplită. Cu privirea ațintită în întuneric, spuse;

— Doar m-am trezit. Asta a fost tot. Era întuneric și tăcere, iar mintea mea era complet goală, habar nu aveam cine eram sau unde mă aflam.

Nu-i putea povesti despre panica groaznică ce-l cuprinsese și-l făcuse să se lovească singur și să se izbească de pereții celulei mici și neaerisite. Nu-i putea spune că plânsese până-i venise să vomite; că se ghemuise în colț, tremurând, zile întregi, în colțul minții, în colțul celulei, pentru că ambele erau la fel și erau goale.

Poate că ea își dăduse seama; veni și luă loc lângă el, cu un foșnet al rochiei.

— Câți ani aveai?

El ridică din umeri.

— De unde să știu? Asta se întâmpla acum trei ani.

— Deci aveai cam cincisprezece ani. Destul de tânăr. Am auzit că unii se nasc nebuni și gata bătrâni. Tu ai fost norocos.

Compasiune pură. O simți, în ciuda asprimii din vocea ei, și-și aminti preocuparea ei dinaintea atacului. Era o femeie care îi compătimea pe alții. Asta era slăbiciunea ei și trebuia să mizeze pe ea. Așa cum îl învățase Keiro.

— *Am fost* nebun, Maestra. Uneori încă mai sunt. Nu-ți poți imagina cum este să nu ai un trecut, să nu ai habar cum te cheamă, de unde vii, unde te afli, ce ești. Am descoperit că eram îmbrăcat într-o salopetă gri, cu un nume și un număr imprimate pe ea. Numele era FINN, iar numărul, 0087/2314. Am citit cifrele acelea la nesfârșit. Le-am învățat, le-am zgâriat pe pietre cu fragmente ascuțite, le-am tăiat în litere de sânge pe brațele mele. M-am târât pe podea ca un animal, murdar, cu părul crescându-mi din ce în ce mai lung. Zi și noapte, luminile se aprindeau și se stingeau. Mâncarea îmi era împinsă pe o tavă, prin perete; fecalele ieșeau la fel. O dată sau de două ori, am făcut un efort și am încercat să râcâi prin gaură, dar s-a închis prea repede. În cea mai mare parte a timpului, am stat întins într-un fel de amorțeală. Și, când dormeam, aveam vise groaznice.

Îl privea. El simți că se întreba cât era adevărat din ce spune. Mâinile ei erau puternice și capabile; lucra din greu cu ele, vedea și el, dar își înroșise și unghiile. Îi zise încet:

— Nu știu cum te cheamă.

— Numele meu nu contează. Femeia privi drept înainte. Am auzit de aceste celule. Sapienții le numesc Pântecele Carcerei. În ele, închisoarea creează oameni noi; ei ies copii sau adulți, întregi, nu ca semi-oamenii. Dar numai cei tineri supraviețuiesc. Copiii Carcerei.

— Ceva a supraviețuit. Nu sunt sigur că eu am fost acela.

Vru să-i spună despre coșmarurile cu imagini frânte, de dățile când se trezea chiar și acum într-o panică a uitării, căutându-și numele, locul în care se afla, până când respirația tăcută a lui Keiro îl liniștea. În schimb, adăugă:

— Și întotdeauna a existat Ochiul. La început nu am știut ce era, doar l-am observat în timpul nopții, un punctuleț roșu, aprins lângă tavan. Încet, mi-am dat seama că era acolo tot timpul, am ajuns să-mi imaginez că mă urmărea, că nu aveam scăpare de el. Am început să cred că exista o inteligență în spatele lui, curioasă și crudă. L-am urât, m-am vânzolit, m-am ghemuit cu fața la pietrele umede, ca să nu-l mai văd. Totuși, după o vreme, nu m-am putut abține să nu mă uit în jur, să verific dacă mai era acolo. A devenit un fel de alinare. M-am speriat că va dispărea, nu puteam suporta gândul să mă părăsească. Asta s-a întâmplat când am început să vorbesc cu el.

Nu-i povestise asta nici măcar lui Keiro. Liniștea ei, apropierea, mirosul acela de săpun și mângâierea, probabil cunoscuse și el așa ceva cândva, pentru că toate acestea îl făceau să vorbească, greu, șovăielnic.

— Ai vorbit vreodată cu Carcera, Maestra? În cea mai întunecată noapte, când toți ceilalți dorm? Te-ai rugat la ea și i-ai șoptit? Ai implorat-o să pună capăt coșmarului nimicniciei? Asta fac cei născuți în celulă. Pentru că nu există nimeni altcineva pe lume. Ea *este* lumea.

Vocea i se stinse. Atentă să nu se uite la el, femeia rosti:

— Nu am fost niciodată atât de singură. Am un soț. Am copii.

El înghiți în sec, simțind mânia ei străpungându-i autocompătimirea. Poate că și ea lucra asupra lui. Își mușcă buza și-și dădu părul din ochi, știind că erau umezi și nepăsându-i.

— Ei bine, ești norocoasă, Maestra, pentru că eu nu am avut pe nimeni decât închisoarea, iar închisoarea are inima de piatră. Dar, treptat, am început să înțeleg că era uriașă și că eu trăiam în interiorul ei, că eram o creatură minusculă, pierdută, că mă mâncase. Eram copilul ei, iar ea era mama mea, vastă, dincolo de puterea înțelegerii. Și când am fost sigur de acest lucru, atât de sigur că am amorțit de tăcere, ușa s-a deschis.

— Deci era o ușă!

Vocea ei era tăioasă de sarcasm.

— Era. Tot timpul a fost. Era foarte mică și fusese invizibilă în peretele cenușiu. Mult timp, poate ore întregi, doar am privit

dreptunghiul de întuneric, temându-mă de ce ar putea intra, de sunetele slabe și mirosurile de dincolo de el. În cele din urmă, mi-am adunat curajul să mă târăsc până acolo și să mă uit afară.

Știa că ea îl privea acum. Își împreună mâinile și continuă fără ezitare:

— Singurul lucru de dincolo de ușă era un coridor alb, tubular, luminat de deasupra. Mergea drept și nu era nicio deschidere în el și n-avea capăt. Se îngusta mereu și se întuneca. M-am ridicat în picioare...

— Puteai să mergi, deci?

— Greu. Aveam puțină forță.

Ea zâmbi fără umor. El se grăbi să continue.

— M-am împleticit până când picioarele nu m-au mai ținut, dar coridorul era la fel de drept și fără vreun semn distinctiv, ca înainte. Luminile s-au stins și numai Ochii m-au urmărit. Când lăsam unul în urmă, dădeam de altul în față, iar acest lucru mă alina, pentru că, în mod prostesc, am considerat Carcera ca o protectoare care mă conducea într-un loc sigur. În noaptea aceea, am dormit în locul în care am căzut. La Deșteptare, am găsit la capul meu o farfurie plină cu niște mâncare albă, insipidă. Am mâncat-o și am mers mai departe. Două zile am înaintat pe acel coridor, până când m-am convins că mergeam pe loc, nu ajungeam nicăieri, că cel care se mișca era coridorul, curgea pe lângă mine, că mă aflam pe un fel de roată groaznică și că voi înainta la nesfârșit. Apoi m-am lovit de un zid de piatră. Am bătut disperat în el. S-a deschis, iar eu am căzut. În întuneric.

Tăcu atât de mult, că femeia întrebă:

— Și te-ai trezit aici?

Era fascinată, fără să vrea. Finn ridică din umeri.

— Când mi-am revenit, eram întins pe spate, într-un vagon cu o grămadă de grâne și cu câteva zeci de șobolani. Gloata mă ridicase într-unul din raidurile ei. M-ar fi putut face sclav sau mi-ar fi putut tăia gâtul. Sapientul a fost cel care i-a convins să nu procedeze astfel. Deși Keiro își asumă acest merit.

Ea râse aspru.

— Sunt sigură. Și nu ai mai încercat să găsești acel tunel?

— Ba da. Nu am reușit niciodată.

— Dar să stai cu aceste... animale.

— Nu mai era nimeni altcineva. Iar Keiro avea nevoie de un frate de cruce, aici nu poți supraviețui fără unul. El credea că... viziunile mele... ar putea fi utile și poate și-a dat seama că eram suficient de nesăbuit pentru el. Ne-am tăiat mâinile și ne-am amestecat sângele, ne-am furișat împreună sub un arc de lanțuri. Așa se face aici – o legătură sacră. Ne păzim unul pe celălalt. Dacă unul moare, celălalt îl răzbună. Nu poate fi încălcată niciodată.

Femeia privi în jur.

— Eu nu l-aș alege de frate. Și Sapientul?

Finn ridică din umeri.

— El crede că fragmentele mele de amintiri sunt trimise de Sapphique. Ca să ne ajute să găsim ieșirea.

Ea tăcu, iar Finn adăugă încet:

— Acum îmi cunoști povestea, așa că spune-mi despre semnul de pe piele. Ai zis ceva despre un cristal...

— Ți-am oferit bunătate, zise ea, strângând din buze. În schimb, am fost răpită și probabil voi fi omorâtă de un asasin care crede că poate acumula vieți pentru sine. În inele de argint!

— Nu glumi despre asta, spuse Finn stânjenit. E periculos.

— O crezi?

Părea uimită.

— E adevărat. Tatăl lui a trăit două sute de ani...

— Prostii!

Disprețul ei era complet.

— Poate că tatăl lui a trăit până la adânci bătrâneți, dar probabil pentru că mânca și se îmbrăca numai cu ce era mai bun și lăsa tot ce era periculos pe seama proștilor care-l urmau. Ca tine. Femeia se întoarse și-l privi. Ai profitat de compasiunea mea. Încă o mai faci.

— Ba nu. Mi-am riscat pielea pentru a te salva. Ai văzut.

Maestra clătină din cap, cu buzele strânse. Apoi îl prinse de braț și, înainte ca el să se poată trage înapoi, îi ridică mâneca zdrențuită.

Pielea lui murdară era învinețită, dar nu avea cicatrice.

— Ce s-a întâmplat cu tăieturile pe care ți le-ai făcut?

— S-au vindecat, răspunse el încet.

Femeia îi dădu drumul la mânecă, dezgustată, și se întoarse cu spatele.

— Ce se va întâmpla cu mine?

— Jormanric va trimite un mesager la oamenii tăi. Răscumpărarea va fi greutatea ta în comoară.

— Și dacă nu vor plăti?

— Sigur o vor face.

— Și *dacă* nu? insistă ea, răsucindu-se spre el. Ce se va întâmpla atunci?

Nefericit, Finn ridică din umeri.

— Vei ajunge sclavă aici. Vei prelucra minereu, vei face arme. E periculos. Primești puțină mâncare. Îi muncește până mor.

Ea încuviință din cap. Privind drept în golul întunecat al scării, trase aer în piept, iar el văzu aburul expirat în atmosfera rece. Apoi ea spuse:

— În cazul acesta, facem o înțelegere. Eu îi pun să aducă cristalul, iar tu îmi dai drumul. Astă seară.

Inima lui bătu cu putere, dar rosti:

— Nu e chiar atât de ușor...

— Ba da. Altfel, nu-ți dau nimic. Finn Născutul-în-celulă. Nimic. Niciodată.

Se întoarse, privindu-l fermă.

— Eu sunt Maestra poporului meu și nu mă voi supune niciodată Scursurilor.

Era curajoasă, se gândi el, dar habar n-avea. În mai puțin de o oră, Jormanric putea să o facă să țipe, să-i dea ce voia. Dar Finn văzuse asta prea des și îl scârbea.

— Trebuie să îl aducă odată cu răscumpărarea.

— Nu vreau să fie nevoiți. Vreau să mă duci înapoi unde m-ai găsit, astăzi, înainte de întemnițare. Odată ce ajungem acolo...

— *Nu pot*.

Se ridică brusc în picioare. În spatele lor, dangătul clopotului împrăștie în întuneric un stol de porumbei care năpădiseră Bârlogul.

— Mă vor jupui de viu!

— Problema ta, comentă femeia, zâmbind acru. Sunt sigură că poți inventa o poveste. Ești expert.

— Tot ce ți-am zis este adevărat.

Deodată, avea nevoie ca ea să-l creadă.

Ea își apropie fața de a lui, iar ochii-i ardeau.

— Ca povestea cu ghinionul din ambuscadă?

Finn se uită fix la ea, apoi își coborî privirea.

— Nu pot să te eliberez pur și simplu. Dar jur că, dacă îmi faci rost de acest cristal, o să ajungi acasă în siguranță.

Preț de o clipă, tăcerea fu înghețată. Ea se întoarse cu spatele la el și se îmbrățișă singură. El știa că ea era gata să-i spună. Vocea ei era îndârjită.

— În regulă. Cu ceva timp în urmă, poporul meu a pătruns într-un coridor părăsit. Fusese construit din interior, poate de secole. Aerul era stătut. Când ne-am târât înăuntru, am găsit niște haine putrezite, niște bijuterii și scheletul unui om.

— Și?

Aștepta încordat.

Ea îl privi pieziș.

— Avea în mână un obiect mic, cilindric, făcut din cristal sau din sticlă grea. În interior are hologramа unui vultur cu aripile desfăcute. Într-una dintre gheare ține o sferă. În jurul gâtului poartă o coroană, ca și al tău.

O clipă, el nu reuși să rostească niciun cuvânt. Înainte să tragă aer în piept, ea adăugă:

— Trebuie să juri că voi fi în siguranță.

Finn dorea să o ia de mână și să fugă cu ea acum, înapoi în puț, să urce până în coridorul de trecere. Dar, în loc de asta, zise:

— Trebuie să plătească răscumpărarea. Acum nu pot face nimic – dacă am încerca, am fi omorâți amândoi. Și Keiro.

Maestra încuviință din cap, îngrijorată.

— Ne va costa tot ce avem să adunăm greutatea mea în comoară.

El înghiți în sec.

— Atunci îți jur – pe viața mea, pe viața lui Keiro – că, dacă fac așa, nu ți se va întâmpla nimic rău. Am să mă asigur că schimbul va fi cinstit. Asta este tot ce pot să fac.

Maestra se ridică în picioare.

— Chiar dacă ai fost odată născut-în-celulă, murmură ea, devii repede o Scursură. Și ești la fel de prizonier aici ca și mine.

Fără să mai aștepte răspunsul lui, femeia se întoarse și porni înapoi în Bârlog. Încet, Finn își frecă ceafa, simțindu-și transpirația. Își dădu seama că trupul lui era încordat; expiră. Apoi înlemni.

O siluetă întunecată stătea zece trepte mai jos, în întuneric, sprijinită de balustradă.

Finn se încruntă.

— Nu ai încredere în mine?

— Ești un copil, Finn. Un inocent.

Keiro răsuci gânditor o monedă de aur între degete. Apoi zise:

— Să nu mai juri vreodată pe viața mea.

— N-am vrut...

— Nu?

Fratele său de cruce se îndreptă, urcă scările și ajunse față în față cu el.

— Bine. Dar ține minte: noi doi suntem uniți printr-un jurământ. Dacă Jormanric află că îl tragi pe sfoară în vreun fel, amândoi vom ajunge ultimele două inele care-i mai trebuie. Dar eu n-am de gând să mor, Finn. Și tu îmi ești dator. Te-am adus în acest detașament de luptă când aveai mintea goală și erai prostit de frică. Ridică din umeri. Uneori mă întreb de ce m-am deranjat s-o fac.

— Te-ai deranjat pentru că nimeni altcineva nu îți suporta mândria, aroganța și furtișagurile. Te-ai deranjat pentru că ai văzut că voi fi la fel de temerar ca tine. Și când o să accepți provocările lui Jormanric, o să ai nevoie de mine să-ți apăr spatele.

Keiro ridică sarcastic dintr-o sprânceană.

— Ce te face să crezi...

— Așa o să faci într-o zi. Poate în curând. Așa că ajută-mă cu asta, frate, și am să te ajut și eu. Se încruntă. Te rog. Înseamnă mult pentru mine.

— Ești obsedat de ideea asta stupidă că ai venit de Afară.

— Nu e stupidă. Cel puțin, nu pentru mine.

— Tu și Sapientul. Doi proști.

Finn nu răspunse, iar Keiro râse aspru.

— Te-ai născut în Carceră, Finn. Acceptă asta. Nimeni nu vine de Afară. Nimeni nu Evadează! Carcera e sigilată. Cu toții ne-am născut aici și vom muri tot aici. Mama ta te-a părăsit și nu-ți aduci aminte de ea. Pasărea e doar un însemn al tribului. Las-o baltă.

Nu voia. Nu putea. Zise cu încăpățânare:

— Nu m-am născut aici. Nu-mi amintesc să fi fost copil, dar am fost. Nu-mi amintesc cum am ajuns aici, dar nu m-am născut dintr-un pântece artificial de sârme și substanțe chimice. Iar asta – ridică încheietura mâinii – o va dovedi.

Keiro dădu din umeri.

— Uneori cred că ești încă nebun.

Finn se încruntă. Apoi urcă iar scările.

Când ajunse în capul lor, trebui să pășească peste ceva ghemuit acolo, în întuneric. Semăna cu sclavul-câine al lui Jormanric, trăgând de capătul lanțului ca să atingă bolul cu apă pe care cineva pus pe glume i-l lăsase exact dincolo de locul în care putea ajunge. Finn dădu cu piciorul în bol, ca să i-l aducă mai aproape, și merse mai departe.

Lanțul sclavului zăngăni.

Prin părul încurcat, ochii lui mici îl priviră îndepărtându-se.

6

S-a hotărât de la început ca locul în care se află Carcera să fie știut numai de Custode. Toți criminalii, toți nedoriții, extremiștii politici, degenerații și nebunii urmau să fie transportați acolo. Poarta avea să fie sigilată, iar Experimentul va începe. Era vital ca nimic să nu deranjeze echilibrul fragil al programării Carcerei, care va furniza tot ce era necesar – educație, o dietă echilibrată, exerciții, asistență spirituală și lucru cu un scop – pentru a crea un paradis.

Au trecut o sută cincizeci de ani. Custodele raportează un progres excelent.

Arhivele Curții 4302/6

— A fost delicios! Lordul Evian își șterse buzele groase cu un șervețel alb. Să-mi dai și mie rețeta, draga mea.

Claudia încetă să mai bată cu unghiile în fața de masă și zâmbi larg.

— O să pun pe cineva să v-o copieze, milord.

Tatăl ei îi privea din capul mesei, cu firimiturile de la micul său dejun ascetic, constând în două chifle uscate, adunate într-o parte a farfuriei. Ca și ea, terminase de o jumătate de oră, dar nerăbdarea sa era mascată de un control de fier. Dacă era nerăbdător, ea nici măcar nu știa.

Acum zise:

— Lordul și cu mine vom ieși să călărim în dimineața aceasta, Claudia, și vom lua un prânz lejer la ora unu fix. După aceea, ne vom relua negocierile.

„Despre viitorul meu", se gândi ea, dar nu făcu decât să încuviințeze din cap, observând disperarea lordului celui gras. Nu putea să fie chiar atât de prost pe cât părea, altminteri Regina nu l-ar fi trimis și, deși se străduise din greu, îi scăpaseră câteva comentarii subtile. Dar nu era deloc un bun călăreț.

Custodele știa acest lucru. Tatăl ei avea umor negru.

Când se ridică, la fel făcu și el, meticulos de politicos, și-și

scoase ceasul mic de aur din buzunar, care străluci. Era frumos, foarte precis și complet nespecific Erei. Era singura lui excentricitate, ceasul, lanțul și micul cub de argint care atârna de el.

— Poate suni clopoțelul, Claudia. Mi-e teamă că te-am reținut destul de mult de la studii, zise Custodele.

Ea se îndreptă grăbită spre ciucurele verde de lângă șemineu, iar el adăugă fără să ridice capul:

— Am vorbit cu Maestrul Jared în grădină mai devreme. Arăta foarte palid. Cum se mai simte?

Degetele ei încremeniră o fracțiune de secundă înainte să sune clopoțelul. Apoi trase tare de șnur.

— Bine, sir. Foarte bine.

El puse deoparte ceasul.

— M-am gândit. Nu vei mai avea nevoie de un tutore după căsătorie și, în plus, sunt câțiva Sapienți la Curte. Poate că ar trebui să-i dăm voie lui Jared să se întoarcă la Academie.

Ea vru să-l privească fix, îngrozită, în oglinda întunecată, dar asta ar fi însemnat să facă exact ce dorea el. Așa că își păstră chipul senin și se întoarse încet.

— Cum doriți. Bineînțeles că-mi va fi dor de el. Și suntem la mijlocul unui studiu fascinant despre regii Havaarna. Știe totul despre ei.

Ochii lui negri o priviră atent.

Dacă ar mai spune o vorbă, groaza i-ar ieși la iveală și asta l-ar face să se decidă. Un porumbel bătu din aripi pe dalele de afară. Lordul Evian se ridică greoi în picioare.

— Ei bine, dacă așa o să faceți, vă asigur, domnule Custode, că îl va lua imediat altă familie. Jared Sapiens este renumit în tot Tărâmul. Poate să-și fixeze singur taxa. Poet, filosof, inventator, geniu. Ar trebui să nu-l scăpați din mână, sir.

Claudia zâmbi, în acord cu lordul, dar, în sinea ei, era speriată. Parcă grasul acesta în costum de mătase albastră știa ce nu putea ea spune pentru sine. El îi răspunse la zâmbet, cu ochii mici și luminoși.

Custodele strânse din buze.

— Sunt sigur că ai dreptate. Mergem, milord?

Claudia făcu o plecăciune. Când tatăl ei îl urmă pe Evian afară și se întoarse să închidă ușile duble, îi întâlni privirea. Apoi ușile se închiseră.

Oftă ușurată. „Ca o pisică ce pândește un șoarece", se gândi ea, dar nu spuse decât:

— Acum, vă rog.

Instantaneu, lambriul se dădu la o parte; servitoare și bărbați se grăbiră să strângă cupele, farfuriile, candelabrul, paharele, șervețelele, vasele cu mâncare și fructierele. Ferestrele fură deschise, iar lumânările arse înlocuite; focul care trosnea în vatra plină de buturugi dispăru fără niciun miros de cărbune. Praful se evaporă; perdelele își schimbară culoarea. Aerul se îndulci cu aroma florilor uscate.

Lăsându-i să-și facă treaba, Claudia ieși în grabă. Traversă holul ținându-și în mod cuviincios fustele, apoi urcă scara curbată de stejar și se făcu nevăzută pe ușa secretă de pe palier, trecând brusc de la lux la coridoarele cenușii și răcoroase din apartamentele servitorilor, cu pereți goi acoperiți de fire, cabluri și prize, ecranele mici ale camerelor de filmat și scanere sonice.

Scările din spate erau de piatră; urcă repede, deschise ușa capitonată și păși pe coridorul luxos, specific Erei.

La doi pași se afla dormitorul ei.

Servitoarele făcuseră deja curățenie acolo. Încuie ușa de două ori, activă toate sistemele de siguranță și se duse la fereastră.

Verde și neted, gazonul arăta superb în soarele de toamnă. Băiatul grădinarului, Job, umbla cu un sac și cu un băț cu un cui în vârf, înțepând frunzele căzute. Nu putea distinge casca mică pentru muzică din urechea lui, dar mișcările-i smucite și bruște o făcură să zâmbească. Deși, dacă îl vedea Custodele, ar fi fost dat afară.

Întorcându-se, deschise sertarul de la măsuța de toaletă, scoase minicomul și îl activă. Acesta se aprinse și îi arătă o imagine deformată a chipului său, grotesc în sticla curbată. Tresărind, zise:

— Maestre?

O umbră. Trei degete coborâră și ridicară alambicul. Apoi Jared se așeză în fața receptorului ascuns.

— Sunt aici, Claudia.

— Este totul aranjat? Vor pleca să călărească în câteva minute.

Fața lui slabă se întunecă.

— Sunt îngrijorat în legătură cu asta. Discul s-ar putea să nu funcționeze. Avem nevoie de încercări...

— Nu mai e timp! Astăzi intru. Chiar acum.

El oftă. Ea știa că voia să o contrazică, dar, în ciuda tuturor precauțiilor lor, cineva putea să tragă cu urechea, era periculos să spună prea multe. În schimb, mormăi:

— Te rog, fii atentă.

— Așa cum m-ai învățat, Maestre.

Preț de o clipă, se gândi la amenințarea Custodelui împotriva lui, dar nu avea vreme pentru așa ceva.

— Încep acum, spuse ea și întrerupse legătura.

Dormitorul ei era din mahon închis la culoare; patul avea un baldachin din catifea roșie, brodată cu lebăda neagră, cântând. În spatele lui se afla ceva ce părea un mic șifonier fixat în perete, dar, când ea păși prin iluzie, acesta deveni o baie cu tot luxul necesar – chiar și strictețea Custodelui în privința Protocolului cunoștea limite. În timp ce stătea în picioare pe vasul de toaletă și se uita pe fereastra îngustă, praf luminat de soare pluti în jurul ei.

Putea vedea curtea. Trei cai erau înșeuați; tatăl ei stătea lângă unul, cu mâinile înmănușate pe frâie și, reprimându-și un țipăt de ușurare, văzu că și secretarul lui, bărbatul brunet și vigilent pe nume Medlicote, încăleca pe iapa sură. În spate, lordul Evian era urcat în șa de doi grăjdari transpirați. Claudia se întrebă cât din neîndemânarea sa comică era prefăcută și dacă era pregătit pentru cai adevărați, iar nu pentru cyber-armăsari. Evian și tatăl ei jucau un joc elaborat și mortal al manierelor și insultelor, iritării și etichetei. O plictisea, dar așa stăteau lucrurile la Curte.

Gândul unei vieți viitoare petrecute astfel o îngheță.

Ca să se ascundă de el, sări jos și se dezbrăcă de rochia bogată. Pe dedesubt purta un costum negru, mulat pe corp. Se privi o clipă în oglindă. Hainele te schimbau. Cu mult timp în urmă, regele Endor știuse asta. De aceea oprise Timpul,

încorsetase pe toată lumea în veste și rochii, îi sufocase în conformism și rigiditate.

Acum Claudia se simțea liberă și ușoară. Chiar periculoasă. Se urcă înapoi.

Ieșeau călare pe poartă. Tatăl ei se opri și se uită spre turnul lui Jared. Fata zâmbi secretos. Știa ce vedea el.

O vedea pe ea.

Jared perfecționase holo-imaginea în lungile nopți de nesomn. Când îi arătase propria ei imagine șezând, vorbind, râzând, citind la fereastră în turnul însorit, fusese fascinată și îngrozită.

— Aceasta nu sunt eu!

El zâmbise tăcut.

— Nimănui nu-i place să se vadă din exterior.

Observase o creatură obraznică, spilcuită, cu chipu-i o mască de calm, calculând fiecare acțiune, repetând fiecare discurs. Superioară și sfidătoare.

— *Chiar* așa sunt eu?

Jared ridicase din umeri.

— Este o imagine, Claudia. Să spunem că este așa cum poți părea. Acum, sărind jos și alergând înapoi în dormitor, urmări caii mergând elegant la pas pe gazonul tuns. Evian vorbea, tatăl ei tăcea. Job dispăruse, iar cerul albastru era pătat cu nori înalți.

Vor fi plecați cel puțin o oră.

Scoase discul cel mic din buzunar, îl aruncă în aer, îl prinse și îl puse la loc. Apoi deschise ușa dormitorului și privi afară.

Galeria cea lungă traversa întreaga casă. Avea lambriuri de stejar și era plină cu portrete, cărți în vitrine, vaze albastre pe piedestale. Deasupra fiecărei uși, bustul unui împărat roman privea aspru din cadrul său. Departe, în capăt, lumina soarelui proiecta romburi înclinate, strălucitoare, pe pereți, iar o armură stătea de pază în vârful scărilor, ca o fantomă rigidă.

Făcu un pas, iar scândurile scârțâiră. Erau vechi, iar ea se încruntă, pentru că nu avea cum să le facă să înceteze. Nu putea face nimic nici în privința busturilor, dar, trecând pe lângă fiecare tablou, atinse butonul de control al ramei și le întunecă pe toate – până la urmă, sigur erau camere de supraveghere în

unele dintre ele. Ținu discul în mână; o singură dată dăduse un semnal discret de alarmă, iar ea știa deja despre ce era vorba: o încrucișare de linii subțiri în fața ușii biroului, ușor de dizolvat.

Claudia se uită înapoi pe coridor. Undeva în casă se trânti o ușă, strigă un servitor. Aici sus, în luxul înăbușit al trecutului, aerul era parfumat de ienupăr și rozmarin, lavandă în dulapurile cu haine.

Ușa de la birou era ascunsă în umbră. Era neagră și arăta ca abanosul; un lambriu gol, cu excepția lebedei. Uriașă și răuvoitoare, pasărea se uita la ea, cu gâtul întins sfidător, cu aripile desfăcute. Ochiul ei mic sclipi de parcă ar fi fost un diamant sau un opal închis la culoare.

„Cel mai probabil, un vizor", se gândi ea.

Încordată, ridică discul lui Jared și îl ținu cu grijă spre ușă; acesta se prinse cu un păcănit metalic.

Dispozitivul bâzâi. Din el se auzi un sunet ușor, care își schimba frecvent tonul și înălțimea, de parcă ar fi căutat combinația complicată a încuietorii în toată gama de sunete. Jared îi dăduse răbdător explicații despre felul în care funcționa aparatul, dar ea nu se obosise să-l asculte.

Se foi nerăbdătoare. Apoi îngheță.

Auzi pași urcând scările în fugă. Poate vreuna dintre servitoare, în ciuda ordinelor date. Claudia se lipi de nișă, înjurând încet și abia îndrăznind să respire.

Exact în spatele urechii ei, discul scoase un sunet grav, satisfăcător.

Se întoarse imediat, deschise ușa și intră în câteva secunde, întinzând o mână afară ca să ia discul.

Când servitoarea trecu în grabă pe acolo cu un teanc de lenjerie, ușa biroului era la fel de întunecată și de bine încuiată ca întotdeauna.

Claudia își desprinse încet privirea de la vizor și expiră ușurată. Apoi se îndreptă, cu umerii încordați. O cuprinse o certitudine curioasă, îngrozitoare, că încăperea nu era goală, că tatăl ei stătea în spatele său, destul de aproape încât să îl poată atinge, zâmbind amar. Că cel pe care îl văzuse plecând călare fusese holo-imaginea sa, că îi prevăzuse acțiunile, ca

întotdeauna.

Se întoarse.

Camera era goală. Dar nu era cum se așteptase ea.

Pentru început, era prea mare.

Era complet non-Era.

Și era înclinată.

Cel puțin așa crezu preț de un moment, pentru că primii pași pe care îi făcu în acel spațiu fură extrem de instabili, de parcă podeaua era în pantă sau pereții cenușii, goi, aveau unghiuri ciudate. Ceva se estompă și scoase un păcănit, apoi camera păru să ajungă la același nivel, să devină normală, cu excepția căldurii, a mirosului dulceag și a bâzâitului slab pe care nu-l putea identifica.

Tavanul era înalt și arcuit. Dispozitive lustruite de argint erau aliniate pe pereți, fiecare sclipind cu luminițe roșii. O bandă îngustă lumina doar zona de sub ea, dezvăluind un birou solitar, un scaun de metal elegant asortat.

Restul camerei era gol. Singurul lucru care tulbura podeaua perfectă era o pată neagră, micuță. Se aplecă să o cerceteze. O bucățică de metal, căzută dintr-un dispozitiv.

Uimită, încă nu prea încrezătoare că era singură, Claudia se uită în jur. Unde erau ferestrele? Trebuia să fie două – amândouă în foișor. Se vedeau de afară și prin ele se zărea și un tavan alb, tencuit, și niște rafturi de bibliotecă. Adeseori își dorise să se cațere pe iederă și să pătrundă aici. De afară, camera arăta normal. Nu ca această cutie bâzâitoare, înclinată, prea mare pentru spațiul său.

Înaintă, ținând strâns discul lui Jared, dar acesta nu înregistra niciun avertisment. Ajungând la birou, atinse suprafața netedă, fără trăsături distincte, și un ecran fără butoane vizibile se ridică pe tăcute. Căută, dar nu observă niciunul, așa că presupuse că funcționa prin comandă vocală.

— Începi, spuse ea încet.

Nu se întâmplă nimic.

— Pornește. Start. Deschide-te. Inițiază.

Ecranul rămase întunecat. Doar camera bâzâia.

Probabil că avea o parolă. Se aplecă și își puse ambele mâini

pe birou. Nu-i trecea prin minte decât un singur cuvânt, așa că îl rosti.

— *Carcera.*

Nicio imagine. Dar, sub degetele mâinii stângi, se deschise încet un sertar.

În el, pe un pat de catifea neagră, se afla o singură cheie. Era complexă, o pânză răsucită de cristal. Încastrat în mijlocul ei se afla un vultur încoronat; însemnul regal al dinastiei Havaarna. Aplecându-se și mai mult, privi fațetele sale ascuțite, care străluceau atât de puternic. Era un diamant? Sticlă? Atrasă de frumusețea sa, se apropie atât de mult, încât respirația ei o aburi, iar umbra îi bloca lumina de deasupra și licărirea de curcubeu dispăru. Poate că aceasta era chiar cheia de la Carceră? Voia să o ia. Dar, mai întâi, trecu cu grijă discul lui Jared peste suprafața ei.

Nimic.

Se uită o dată în jur. Totul era liniștit.

Așa că o apucă.

Camera bubui. Alarmele urlară; razele laser se ridicară din podea, închizând-o într-o cușcă de lumină roșie. Un grilaj de metal se trânti în fața ușii; lumini ascunse se aprinseră, iar ea rămase nemișcată, îngrozită, în mijlocul acestei zarve, cu inima bătându-i nebunește în piept și, în aceeași clipă, discul îi provocă un punct mic de durere roșie în degetul mare.

Își coborî privirea spre el. Mesajul lui Jared era încărcat de teroare.

Se întoarce! Ieși, Claudia! Ieși!

7

Odată, Sapphique a ajuns la capătul unui tunel și a privit în jos, spre un hol vast. Podeaua lui era un bazin otrăvit cu venin. Vapori corozivi se ridicau din el. Prin întuneric era întinsă o sârmă, iar la capătul îndepărtat se vedea o ușă, dincolo de care strălucea lumina.

Deținuții din Aripă au încercat să-l facă să se răzgândească.

— Au căzut mulți, au spus ei. Oasele lor putrezesc în lacul cel negru. De ce ai fi tu altfel?

El a răspuns:

— Pentru că eu visez și văd stelele în vise.

Apoi s-a agățat de o sârmă și a început să traverseze. S-a odihnit de multe ori sau a atârnat îndurerat. De multe ori ei i-au strigat să se întoarcă. În cele din urmă, după ceasuri întregi, a ajuns la celălalt capăt, iar ei l-au văzut împleticindu-se și dispărând pe ușă.

Era brunet acest Sapphique și subțirel. Avea părul drept și lung. Numele lui adevărat nu poate fi decât bănuit.

Călătoriile lui Sapphique

Gildas zise țâfnos:

— Ți-am spus de multe ori. Afară există. Sapphique a găsit un drum într-acolo. Dar nu intră nimeni. Nici măcar tu.

— Asta n-ai de unde să știi.

Bătrânul râse, făcând podeaua să se miște. Cușca de metal atârna sus, deasupra camerei, abia încăpeau amândoi în ea. Din ea atârnau cărți pe lanțuri, instrumente chirurgicale, o cascadă legănătoare din cutii de conserve, pline cu specimene în putrefacție. Era căptușită cu saltele vechi din care cădeau mănunchiuri de paie, ca o zăpadă enervantă, peste focurile de gătit și peste oalele de dedesubt. O femeie privi în sus și strigă supărată. Apoi îl văzu pe Finn și tăcu.

— Știu asta, prostule, pentru că Sapienții au scris despre ea, zise Gildas, încălțându-se cu o cizmă. Închisoarea a fost creată

pentru a găzdui Scursurile umanității; să-i închidă, să-i exileze de pe pământ. Asta se întâmpla acum câteva secole, în timpul lui Martor, în vremea în care închisoarea vorbea cu oamenii. Șaptezeci de Sapienți s-au oferit voluntari să intre în închisoare și să-i slujească pe deținuții ei, iar după ei intrarea a fost sigilată pentru totdeauna. Ei i-au învățat pe succesorii lor tot ceea ce știau. Chiar și copiii știu asta.

Finn frecă mânerul săbiei. Se simțea obosit și indignat.

— De atunci, nu a mai intrat nimeni. Știm și despre Pântece, deși nu cunoaștem unde se află. Carcera este eficientă; a fost creată să fie așa. Nu irosește materia moartă, ci reciclează totul. În acele celule îi crește pe noii deținuți. Poate și animale.

— Dar îmi amintesc lucruri... frânturi de lucruri.

Finn strânse barele cuștii, de parcă s-ar fi agățat de credința sa, și-l privi pe Keiro traversând holul de dedesubt, cu brațele în jurul a două fete care chicoteau.

Gildas privi în aceeași direcție.

— Nu. Tu visezi misterele Carcerei. Viziunile tale ne vor arăta cum să Evadăm.

— Nu. *Îmi amintesc.*

Bătrânul părea exasperat.

— Ce-ți amintești?

Se simți ridicol.

— Ei bine... un tort. Cu bomboane argintii și cu șapte lumânări. Erau oameni. Și muzică... multă muzică.

Nu-și dăduse seama de asta până acum. Era ciudat de mulțumit, până când surprinse privirea bătrânului.

— Un tort. Bănuiesc că ar putea fi un simbol. Numărul șapte este important. Sapienții îl știu ca fiind pecetea lui Sapphique, datorită timpului când l-a cunoscut pe dezertorul Beetle.

— Eram și eu acolo!

— Cu toții avem amintiri, Finn. Profețiile tale sunt ceea ce contează. Viziunile care coboară asupra ta sunt marele dar și ciudățenia Clarvăzătorului. Sunt unice. Oamenii știu asta, sclavii, detașamentul de luptă, chiar și Jormanric. Se vede în felul în care te privesc. Uneori le este teamă de tine.

Finn tăcu. Ura crizele. Veneau pe neașteptate, o stare de

amețeală și de pierdere a cunoștinței care îl îngrozea, iar interogările neîndurătoare ale lui Gildas după fiecare dintre ele îl lăsau tremurând și bolnav.

— Într-o zi, o să mor dintr-una, spuse el încet.

— E adevărat că numai câțiva dintre născuții-în-celulă ajung să trăiască până la bătrânețe.

Vocea lui Gildas era aspră, dar nu se uita la el. Prinzând cu o cataramă gulerul împodobit pe deasupra robei verzi, mormăi:

— Trecutul nu mai este; orice ar fi fost nu mai contează. Scoateți-l din minte sau o să te înnebunească.

Finn zise:

— Câți alți născuți-în-celulă ai mai cunoscut?

— Trei. Gildas se trase nervos de capătul bărbii. Făcu o pauză și continuă. Sunteți creaturi rare. Mi-am petrecut viața căutând înainte să te găsesc. Un bărbat despre care se spunea că este născut-în-celulă cerșea în afara Coridorului Leproșilor, dar când am reușit, în sfârșit, să-l fac să vorbească, mi-am dat seama că nu mai era întreg la minte; îngăima despre un ou care vorbea, despre o mâță care s-a transformat într-un zâmbet[1]. Mulți ani mai târziu, după nenumărate zvonuri, am găsit altul, o muncitoare din Vocea civică, în Aripa de Gheață. Părea destul de normală; am încercat să o conving să-mi vorbească despre viziunile sale. Dar nu a vrut. Într-o zi, am auzit că se spânzurase.

Finn înghiți în sec.

— De ce?

— Mi-au spus că începuse, încet-încet, să creadă că este urmărită de un copil invizibil, care se prindea de fustele ei și o striga, o trezea noaptea. Vocea lui a torturat-o. Nu putea să scape de ea.

Finn se cutremură. Știa că Gildas îl urmărea cu privirea. Sapientul spuse aspru:

— Faptul că te-am găsit aici a fost o șansă la un milion, Finn. Numai tu îmi poți călăuzi Evadarea.

— Nu pot...

— Ba poți. Tu ești profetul meu, Finn. Legătura mea cu Carcera. În curând, o să-mi aduci viziunea pe care am așteptat-o

o viață, semnul că a venit vremea mea, că trebuie să-l urmez pe Sapphique și să caut Afară. Fiecare Sapient face acea călătorie. Niciunul n-a reușit, dar niciunul nu a avut un născut-în-celulă care să-l călăuzească.

Finn clătină din cap. Auzise ani de zile aceste cuvinte și încă îl mai speriau. Bătrânul era obsedat de Evadare, dar cum îl putea ajuta? Cum puteau fragmentele de amintiri și furnicăturile de pe piele, căderile în starea de inconștiență să ajute pe cineva?

Gildas trecu pe lângă el și se prinse de scara de metal.

— Să nu vorbești despre asta. Nici măcar cu Keiro.

Coborî, iar ochii săi ajunseră la același nivel cu picioarele lui Finn înainte ca acesta să mormăie:

— Jormanric nu te va lăsa niciodată să pleci.

Gildas privi în sus, printre trepte.

— Merg unde vreau.

— Are nevoie de tine. El conduce Aripa datorită ție. Singur...

— Se va descurca. Este bun să stârnească teama și violența. Gildas mai coborî o treaptă, apoi se trase în sus, cu chipul mic, uscățiv, luminat de o bucurie neașteptată.

— Îți imaginezi cum va fi, Finn, într-o zi, să deschid o fereastră și să ies din întuneric, din Carceră? Să văd stelele? Să văd *soarele!*

O clipă, Finn tăcu; apoi coborî pe o sfoară, pe lângă Sapient.

— Eu l-am văzut.

Gildas râse acru.

— Numai în viziuni, prostule. Numai în vise.

Se cățără cu o agilitate surprinzătoare pe diagonala scărilor prinse una de alta. Finn îl urmă mai încet, iar frecarea de sfoară îi încălzi mâinile prin mănuși.

Evadare.

Era un cuvânt care îl înțepa ca o viespe, cu o ascuțime care îi pătrunse în minte, un dor care promitea totul și nu însemna nimic. Sapienții îi învățau că Sapphique găsise cândva o cale de ieșire, că el Evadase. Finn nu era sigur că o credea. Poveștile despre Sapphique erau înflorite; fiecare povestitor și poet venea cu una nouă. Dacă un singur om ar fi putut trece prin toate acele aventuri, păcăli toți acei Lorzi ai Aripii, face acea călătorie

epică prin miile de Aripi ale Carcerei, trebuia să fi trăit vreme de generații întregi. Se spunea că închisoarea este vastă, de necunoscut, un labirint de holuri, scări, camere și turnuri fără număr. Sau, cel puțin, așa îi învățau Sapienții.

Atinse pământul cu picioarele. Zărind iridescența verde ca șarpele a robei lui Gildas, care se grăbea să iasă din Bârlog, Finn alergă după el, asigurându-se că avea floreta în teacă și ambele pumnale la cingătoare.

Cristalul Maestrei era ceea ce-l preocupa acum. Și nu avea să fie ușor să facă rost de el.

Abisul Răscumpărării era la trei coridoare distanță și traversă repede spațiile goale și întunecate, atent la păianjeni și la șoimi de umbră născuți înăuntru, care se năpusteau sus, printre grinzi. Toți ceilalți păreau să fie deja acolo. Auzi Gloata înainte să treacă de ultima arcadă; strigau insulte peste abis, iar acestea răsunau, lovindu-se de lespezile netede, pe care nu te puteai cățăra.

În partea cealaltă aștepta Vocea civică, o linie de umbre.

Prăpastia era o crăpătură zimțată de-a latul podelei, un perete abrupt de obsidian negru. Dacă arunca cineva o piatră în ea, nu se stârnea niciun sunet. Gloata o considera fără fund; unii chiar spuneau că, dacă cineva cădea în adâncurile ei, se prăbușea exact prin Carceră, în centrul topit al Pământului, și din ea se ridica, desigur, căldură, o miasmă care făcea aerul să sclipească. În centru, despicată de oricare Cutremur al închisorii se va fi petrecut și va fi format abisul, se înălța o piatră subțire ca acul, numită Țeapa, cu o platformă dreaptă, crăpată și uzată. De pe fiecare margine ducea acolo un pod de metal ars, ruginit și închis la culoare de la untura de porc. Era un teritoriu neutru, care nu aparținea nimănui, un loc pentru armistiții și pentru tratative, pentru schimburi ezitante între triburile ostile ale Aripii.

La capătul neîngrădit, de la care aruncase adeseori sclavi care creau probleme, Jormanric era tolănit pe tron, cu Gloata în jurul său și cu micul sclav-câine ghemuit la capătul lanțului.

— Uită-te la el, șopti Keiro la urechea lui Finn. Mare și gras.

— Și la fel de orgolios ca tine.

Fratele său de cruce strâmbă din nas.

— Măcar am de ce să fiu orgolios.

Dar Finn o urmărea pe Maestra. Când o aduseră, se uită repede la mulțime, la podurile șubrede, la oamenii ei, care o așteptau în aerul sclipitor de dincolo. Acolo, pentru o clipă, un bărbat strigă și, la auzul lui, chipul ei își pierdu calmul; se smulse din mâinile gărzilor ei și țipă:

— Sim!

Finn se întrebă dacă acela era soțul ei.

— Haide, îi spuse lui Keiro și se grăbi.

Observându-i, mulțimea se trase înapoi. „Se vede din felul în care te privesc", se gândi Finn cu amărăciune. Faptul că bătrânul avea dreptate îl înfuria. Se așeză în spatele Maestrei și o apucă de braț.

— Adu-ți aminte ce-am spus. Nu vei păți nimic. Dar ești sigură că vor aduce acest lucru?

Ea îl privi.

— Nu vor da înapoi. Unii oameni știu ce-i iubirea.

Remarca îl înțepă.

— Poate că am știut și eu cândva.

Jormanric îi urmărea, cu ochii lui plictisiți abia concentrându-se asupra lor. Arătă cu un deget împodobit cu inel spre pod și strigă:

— Pregătiți-o!

Keiro îi duse femeii mâinile la spate și îi puse cătușe. Privind, Finn murmură:

— Uite ce e, îmi pare rău.

Ea îl privi în ochi.

— Nu pe cât de rău îmi pare mie pentru tine.

Keiro zâmbi viclean, apoi se uită la Jormanric.

Lordul Aripii se ridică în picioare și se îndreptă cu pași mari spre marginea Prăpastiei, aruncând o privire spre Vocea civică. Zalele unsuroase ale lanțului scârțâiră când el își încrucișă brațele groase pe piept.

— Ascultați, voi de acolo! tună glasul lui. O primiți înapoi în schimbul greutății ei în tezaur. Nici mai mult, nici mai puțin. Iar asta înseamnă fără aliaje, fără fiare vechi.

Cuvintele lui răsunară în căldura plină de vapori.

— Mai întâi, vrem cuvântul tău că nu va fi nicio înșelătorie.

Răspunsul era rece de furie.

Jormanric rânji. Sucul de ket luci pe dinții lui.

— Vreți cuvântul meu! Nu mi-am mai ținut cuvântul de când aveam zece ani și mi-am înjunghiat propriul frate. Sunteți bineveniți să-l primiți.

Gloata râse pe înfundate. În spatele lor, pe jumătate în umbră, Finn îl văzu pe Gildas, cu fața acră.

Tăcere.

Apoi, din întunericul cald și sclipitor se auzi un zăngănit și o bufnitură. Cei din Vocea civică transportau tezaurul către Țeapă. Finn se întrebă ce aveau – cu siguranță minereu, dar Jormanric spera la aur, platină și, cele mai prețioase dintre toate, microcircuite. Până la urmă, Vocea civică era unul dintre cele mai bogate grupuri din Aripă. Acesta fusese și motivul ambuscadei.

Podul se cutremură. Maestra se prinse de balustradă, ca să își țină echilibrul.

Finn zise încet:

— Să mergem.

Se uită în urmă. Keiro își scosese sabia.

— Sunt aici, frate.

— Să nu lași târfa să plece până nu primești și ultimul gram, comandă tăios Jormanric.

Finn se încruntă. Împingând-o pe Maestra în față, începu traversarea.

Podul era o pânză de lanț întrețesut; se legăna la fiecare pas. Alunecă de două ori, o dată atât de rău, că întreaga structură se bălăngăni nebunește și fură cât pe ce să cadă toți trei în abis. Keiro înjură; degetele Maestrei apucară zalele de metal atât de strâns, că se albiră.

Finn nu privi în jos. Știa ce era acolo; nimic altceva decât întuneric și căldură care se ridica și îți ardea fața, aducând vapori moleșitori, ciudați, pe care nu era înțelept să-i respiri.

În timp ce înainta, vocea Maestrei ajunse până la el, dură și rece.

— Dacă nu aduc... cristalul? Ce se întâmplă?

— Ce cristal? întrebă cu viclenie Keiro.

Finn spuse:

— Taci!

În față, în întuneric, îi vedea pe cei din Vocea civică – trei bărbați, așa cum se convenise, care așteptau lângă cântar. Se apropie de Maestra.

— Să nu care cumva să încerci să fugi. Jormanric va avea douăzeci de arme îndreptate spre tine.

— Nu sunt proastă, zise femeia printre dinți, apoi păși pe Țeapă.

Finn o urmă, respirând ușurat. Era o greșeală. Aburul întunericului fierbinte îl îneca; tuși.

Keiro trecu pe lângă el, cu sabia scoasă, și o prinse pe femeie braț.

— Pe asta.

O îmbrânci spre platforma de cântărire. Era o construcție amplă de aluminiu, adusă acolo pe bucăți și asamblată cu mare dificultate pentru ocazii ca aceasta, deși, de când era Finn în Gloată, nu o folosiseră niciodată. Jormanric nu se obosea, de obicei, cu răscumpărări.

— Uită-te bine la indicator, frate.

Keiro se întoarse mieros spre conducătorul civic.

— Nu e prea ușoară, nu-i așa? Rânji. Poate că trebuia să o țineți la un regim mai strict.

Bărbatul era scund și gras, îmbrăcat într-o haină cu dungi, plină de arme ascunse. Ignorând batjocura lui Keiro, se apropie și examină acul de pe cadranul ruginit, schimbând o privire rapidă cu Maestra. Finn îl recunoscu din ambuscadă. Era cel pe care ea îl strigase Sim.

Bărbatul se uită urât la Finn. Neasumându-și niciun risc, Keiro o trase pe Maestra înapoi și îi lipi pumnalul de gât.

— Acum încarcă-l. Și să nu încerci ceva necurat.

În momentul dinaintea punerii tezaurului pe cântar, Finn își șterse transpirația care îi intra în ochi. Înghiți iar în sec, încercând să nu respire prea tare, dorindu-și cu disperare să-și fi legat ceva peste gură și nas. Slab, groaznic de familiar, puncte de roșeață începură să-i plutească prin fața ochilor. „Nu acum”, se

gândi. „Te rog. *Nu acum.*”

Aurul se rostogoli și zornăi. Inele, cupe, farfurii, sfeșnice elaborat lucrate. O pungă fu desfăcută la un capăt, iar din ea curseră monede de argint, turnate probabil din minereul cu care fac contrabandă negustorii; apoi un potop de componente delicate furate din părțile întunecate și nefrecventate ale Aripii – ciocane sparte, lentile de ochi, un măturător cu radarul stricat.

Acul începu să se miște. Privindu-l, cei din Vocea civică aruncară un sac de ket și două bucăți mici din lemnul prețios de abanos, care creștea undeva într-o pădure despre care până și Gildas doar auzise vorbindu-se.

Keiro rânji spre Finn.

Pe măsură ce acul roșu traversă cadranul, se adăugară o grămadă de sârme de cupru și de plexiglas, o mână de filamente de cristal, un coif peticit și trei florete ruginite, care aveau să se rupă cu siguranță la prima lovitură sănătoasă.

Bărbații lucrară în grabă, dar era clar că nu mai aveau bunuri. Maestra privi cu buzele strânse și cu vârful cuțitului lui Keiro albindu-i pielea de sub ureche.

Respirația lui Finn era neregulată. Furnicături dureroase îi străbătură fundul ochilor. Înghiți în sec și încercă să-i șoptească ceva lui Keiro, dar nu mai putea respira, iar fratele său de cruce privea cum ultimul sac – cu obiecte de tablă inutile – era pus în grămadă.

Acul bătea spre greutatea necesară.

Se opri înainte s-o atingă.

— Mai mult, spuse încet Keiro.

— Nu mai avem nimic.

Keiro râse.

— Iubești haina pe care o porți mai mult decât pe ea?

Sim își sfâșie haina și o aruncă în grămadă. Apoi, uitându-se la Maestra, își azvârli sabia și flinta. Ceilalți doi bărbați procedară la fel. Rămaseră cu mâinile goale, privind acul tremurător.

Nu ajunse chiar la semn.

— Mai mult, repetă Keiro.

— Pentru numele lui Dumnezeu! rosti Sim cu voce aspră. Dă-

i drumul!

Keiro se uită la Finn.

— Cristalul. E acolo?

Ameţit, clătină din cap.

Keiro zâmbi cu răceală către bărbaţi. Apăsă tăişul; o picătură de sânge închis la culoare apăru de-a lungul lui.

— Imploră-i, cucoană.

Ea era foarte calmă. Zise:

— Vor cristalul, Sim. Cel pe care l-ai găsit în holul pierdut.

— Maestra...

— Dă-li-l.

Sim şovăi. Doar pentru o secundă, deşi, cu toată greaţa care îl cuprinsese, Finn văzu că asta o lovi pe Maestra. Apoi, bărbatul băgă mâna în cămaşă şi scoase un obiect care prinse o rază de lumină, astfel încât, între degetele lui, luci scurt un curcubeu.

— Am aflat ceva, rosti. Ceva ce face...

Ea îl privi, reducându-l la tăcere. El aruncă uşor cristalul în grămadă.

Acul ajunse la semn.

Imediat, Keiro o împinse pe Maestra. Sim o prinse de braţ şi o trase pe cel de-al doilea pod.

— Fugi! strigă el.

Finn se ghemui. Saliva îi umplu gâtul când luă cristalul. În el era un vultur cu aripile desfăcute. *Era identic cu semnul de pe încheietura mâinii lui.*

— Finn.

Ridică privirea.

Maestra se oprise şi se întorsese, cu faţa palidă.

— Sper că te va distruge.

— Maestra!

Sim o ţinea de braţ, dar ea se eliberă din strânsoare. Prinzându-se de lanţurile celuilalt pod, se uită la Finn şi îi aruncă:

— Blestem cristalul şi te blestem şi pe tine.

— Nu avem timp, spuse el răguşit. Pleacă.

— Mi-ai distrus încrederea. Compasiunea. Am crezut că pot distinge adevărul de minciună. Acum nu voi mai îndrăzni să

tratez cu bunătate vreun străin. Pentru asta n-am să te pot ierta niciodată!

Ura ei îl pârjoli. Apoi, când ea se întoarse, podul se clătină.

Abisul se legănă nebunește. Într-o secundă plină de groază, Maestra țipă, iar el rosti:

— *Nu!*

Se împletici un pas spre ea. Apoi Keiro îl prinse și strigă, iar ceva se crăpă și, de parcă durerea din capul lui îi încetinise, văzu lanțurile și niturile care susțineau podul pocnind și ieșind de la locul lor, îl auzi pe Jormanric râzând tare și știu că era vorba de trădare.

Și Maestra își dăduse probabil seama. Stătu dreaptă. Se uită fix la el; apoi dispăru, ea și Sim și ceilalți dispărură, se prăbușiră întruna, iar podul era o drăcie ce se izbea și din care cădeau bucăți stricate de fier, lovindu-se de stâncă cu un zgomot asurzitor.

Ecourile țipetelor pieriră.

Căzând în genunchi, Finn privi îngrozit. Îl străbătu un val de greață. Strânse cristalul și, prin vuietul din urechi, îl auzi pe Keiro spunând calm:

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că pungașul bătrân va face asta. Și o bucată de sticlă nu pare o răsplată suficientă pentru tot efortul tău. Ce este?

Atunci Finn știu, într-o secundă de claritate amară, că avea dreptate, că probabil fusese născut Afară; știa acest lucru, pentru că ținea în mână obiectul pe care nimeni din Carceră nu-l văzuse vreodată și nu și-ar fi dat seama la ce folosește; totuși, lui îi era cunoscut, avea un nume pentru el, știa ce era.

Era o cheie.

Întunericul și durerea îl cuprinseră și îl înghițiră.

Căzu în brațele lui Keiro.

În subteran,
stelele sunt legende

8

Anii Furiei s-au sfârșit și nimic nu mai poate fi la fel. Războiul a scobit luna și a înghețat mareea. Trebuie să găsim un mod de viață mai simplu. Trebuie să ne retragem în trecut, toți și toate, fiecare la locul lui, în ordine. Libertatea este un preț mic pe care trebuie să-l plătim pentru a supraviețui.

Decretul regelui Endor

Finn simți că se prăbușește în abis cale de mii de kilometri, înainte să se izbească de o stâncă. Fără suflare, ridică fruntea. Pretutindeni în jur, întunericul vuia. Lângă el stătea cineva, sprijinit de stâncă.

Finn spuse imediat:

— Cheia...

— E lângă tine.

Pipăi după ea prin pietriș și îi simți greutatea netedă. Apoi se răsuci.

Acolo stătea un străin. Era tânăr și avea părul lung și negru. Purta o haină cu guler înalt, ca a Sapienților, dar era ruptă și peticită. Arătă spre peretele de stâncă și zise:

— Uite, Finn.

În piatră era o gaură de cheie. Prin ea strălucea lumina. Și Finn văzu că stânca era o ușă, micuță și neagră, iar prin transparența ei se vedeau stelele și galaxiile.

— Acesta este Timpul. Asta trebuie să descui, rosti Sapphique.

Finn încercă să ridice Cheia, dar era atât de grea, încât avu nevoie de ambele mâini și chiar și așa aceasta se clătină în prinsoarea sa.

— Ajută-mă, gâfâi el.

Dar gaura se închidea repede și, până reuși să țină Cheia nemișcată, nu mai rămăsese decât un orificiu luminos mic cât un vârf de ac.

— Au încercat atât de mulți, îi șopti Sapphique la ureche. Au murit încercând.

Pentru o clipă, Claudia rămase încremenită de groază.

Apoi se mișcă. Băgă cheia de cristal în buzunar, folosi discul lui Jared pentru a face o holocopie perfectă a ei, așezată pe catifeaua neagră, și închise sertarul. Cu degetele fierbinți de transpirație, scoase cutia de plexiglas pregătită exact pentru astfel de urgențe și dădu drumul buburuzelor. Insectele zburară, aterizând pe panoul de comandă și pe podea. Apoi răsuci butonul albastru de pe disc până deveni roșu, își luă avânt și îl aruncă spre ușă.

Trei dintre razele laser sfârâiră și se stinseră. Fata se strecură prin locul lăsat liber, tresărind la trăsnetele imaginare ale armelor. Grilajul era un coșmar; discul bâzâi și păcăni, iar ea strigă la el disperată, sigură că se va strica, va rămâne fără baterii, dar, încet, o gaură de un alb incandescent apăru în metal, iar atomii se dădură la o parte și se rearanjară.

Îi trebuiră doar câteva secunde ca să treacă prin ea, să deschidă ușa și să iasă pe coridor.

Era liniște.

Ascultă uimită. După ce ușa biroului se închise în urma ei, alarmele încetară, de parcă ar fi sunat într-o altă lume.

Casa era liniștită. Porumbeii uguiau. Și auzi voci de jos.

Fugi. Urcă scările din spate, până în pod, apoi coborî prin mansarda servitorilor, până în micuța cămară din capăt, care duhnea a pelin și a cuișoare. Se repezi înăuntru și bâjbâi în grabă după mecanismul care deschidea ascunzătoarea, zgâriind cu unghiile funinginea și pânzele de păianjen și apoi, da, acolo! Zăvorul abia suficient de larg pentru degetul ei mare.

Îl împinse, iar panoul scârțâi; se propti în el cu toată greutatea, îl ridică înjurând și acesta se deschise, iar ea căzu înăuntru.

După ce-l închise la loc și se sprijini cu spatele de el, putu să respire.

În fața ei, tunelul către turnul lui Jared se deschidea în întuneric.

Finn zăcea încovoiat pe pat.

Zăcu acolo mult timp, devenind treptat conștient de zgomotele din Bârlog, auzi pe cineva alergând și zdrăngănit de vase. În cele din urmă, bâjbâind, descoperi că fusese învelit atent cu o pătură. Îl dureau umerii și gâtul; era scăldat într-o sudoare rece.

Se răsuci pe spate și se uită la tavanul murdar. În urechi îi răsunau ecourile unui țipăt prelung, sunetul unor alarme și lumini sclipitoare, ce stârneau panica. O clipă, simți că viziunea lui s-a transformat într-un tunel lung, întunecat, care pornea de la el, că putea pătrunde în el și să-și caute drumul spre lumină.

Apoi Keiro spuse:

— Era și vremea.

Neclar și distorsionat, fratele său de cruce veni și se așeză pe pat. Se strâmbă.

— Arăți nasol.

Când încercă să vorbească, vocea lui Finn era răgușită.

— Tu nu.

Încet, privirea i se limpezi. Coama de păr blond a lui Keiro era legată la spate. Purta haina cu dungi a lui Sim cu mult mai mult stil decât o făcuse vreodată proprietarul ei, avea o curea lată, cu ținte, care-i atârna pe șolduri, și un pumnal împodobit cu pietre prețioase aninat la ea. Își întinse brațele.

— Mi se potrivește, nu crezi?

Finn nu răspunse. Un val de mânie și de rușine se ridica în el; mintea i se feri. Dacă-l lăsa să-l cuprindă, avea să-l înece. Bombăni:

— Cât timp? Cât de rău?

— Două ore. Ai ratat împărțeala. *Iar.*

Finn se ridică precaut în șezut. Atacurile îl amețeau și-i uscau gura.

Keiro rosti:

— A fost puțin mai rău decât de obicei. Ai avut convulsii. Te-ai smucit și te-ai luptat, dar te-am ținut, iar Gildas s-a asigurat că nu te rănești. Nu prea a mai băgat nimeni de seamă; erau prea ocupați să se bucure de tezaur. Te-am cărat înapoi.

Finn se înroși de disperare. Pierderile cunoștinței erau imposibil de prevăzut, iar Gildas nu știa niciun leac sau, cel

puțin, așa susținea. Finn habar nu avea ce se petrecuse după ce-l cuprinsese întunericul ce vuia și nu voia să știe. Era o slăbiciune și-i era foarte rușine cu ea, chiar dacă Gloata îl venera. Acum se simțea de parcă și-ar fi părăsit corpul și se întorsese ca să-l găsească dureros și gol, de parcă ar fi stat strâmb în el.

— Nu le aveam Afară. Sunt sigur de asta.

Keiro ridică din umeri.

— Gildas este disperat să asculte viziunea.

Finn își ridică privirea.

— Poate să aștepte.

Era o tăcere stânjenitoare.

— Jormanric a ordonat moartea ei? întrebă el.

— Cine altcineva? Este genul de lucru care îl amuză. Și e un avertisment pentru noi.

Îndârjit, Finn încuviință din cap. Își puse picioarele pe podea și se uită în jos, la ghetele lui jerpelite.

— O să-l omor.

Keiro ridică o sprânceană elegantă.

— Frate, de ce să te deranjezi? Ai obținut ce-ai vrut.

— I-am dat cuvântul meu. I-am spus că va fi în siguranță.

Keiro îl urmări o clipă, apoi răspunse:

— Suntem Scursuri, Finn. Cuvântul nostru nu înseamnă nimic. Ea știa acest lucru. Era ostatică; dacă te-ar fi prins cei din Vocea civică, probabil ar fi procedat la fel, așa că nu te mai gândi la asta. Ți-am mai spus și înainte, despici prea mult firul în patru. Asta te face slab. În Carceră nu trebuie să fii slab. Nu există milă pentru un defect fatal. Aici omori sau ești omorât.

Privea drept înainte, iar în voce avea o amăreală ciudată, pe care Finn nu o mai simțise până atunci. Dar, când se întoarse, zâmbetul lui era ironic.

— Așadar, ce este o cheie?

Inima lui Finn o luă la galop.

— Cheia! Unde este?

Keiro clătină din cap, prefăcându-se uimit.

— Ce te-ai face tu fără mine?

Ridică mâna și Finn văzu cristalul atârnând de un deget încovoiat. Se repezi la el, dar Keiro îl trase.

— Am spus, ce este o cheie?

Finn își umezi buzele uscate.

— O cheie este un dispozitiv care deschide.

— Deschide?

— Descuie.

Keiro deveni atent.

— Încuietorile Aripii? Orice ușă?

— Nu știu! Doar... o recunosc.

Întinse grăbit mâna și o prinse, iar de data aceasta, fără chef, Keiro îi dădu drumul. Obiectul era greu, creat din filamente sticloase neobișnuite, iar vulturul holografic din mijlocul lui se uita maiestuos la Finn. Băiatul văzu că purta un guler fin, ca o coroană, în jurul gâtului și, suflecându-și mâneca, îl compară cu semnele albastre de pe pielea sa.

Keiro îi spuse peste umăr:

— Arată la fel.

— Este identic.

— Dar nu înseamnă nimic. De fapt, dacă înseamnă ceva, e că te-ai născut Înăuntru.

— Asta nu provine din Înăuntru.

Finn îl ținu cu grijă în ambele mâini.

— Uită-te la el. Ce material ca acesta avem noi? Meșteșugul...

— L-ar fi putut face Închisoarea.

Finn nu răspunse nimic.

Dar, în acel moment, de parcă ar fi ascultat, închisoarea stinse toate luminile.

Când Custodele deschise încet ușa observatorului, pe ecranul de pe perete erau imagini ale regilor Havaarna din Dinastia a optsprezecea, acele generații sterpe, ale căror politici sociale au dus direct la Anii Furiei. Jared stătea pe birou, cu un picior sprijinit de spătarul scaunului Claudiei; aceasta era aplecată și citea dintr-un bloc de foi pe care-l ținea în mână.

— *... Alexandru al VI-lea. Restauratorul Tărâmului. A creat Contractul Dualității. A închis toate teatrele și toate formele publice de spectacol...* De ce-a făcut asta?

— De teamă, răspunse sec Jared. La acea vreme, orice

mulţime de oameni era considerată o ameninţare la adresa ordinii.

Claudia zâmbi, cu gâtul uscat. Asta trebuia să vadă tatăl ei; fiica lui şi iubitul ei tutore. Desigur, el ştia foarte bine că ei îşi dădeau seama că el se afla acolo.

— Hm.

Claudia tresări; Jared se uită în jur. Surprinderea lor fu desăvârşită.

Custodele zâmbi rece, de parcă ar fi admirat-o.

— Sir?

Claudia se ridică în picioare, iar pliurile rochiei de mătase dispărură.

— Te-ai întors deja? Credeam că ai spus că la unsprezece.

— Aşa am zis. Pot să intru, Maestre?

— Desigur, rosti Jared, iar puiul de vulpe sări din braţele lui şi se urcă pe bibliotecă. Suntem onoraţi, domnule Custode.

Bărbatul se îndreptă către masa acoperită de aparate şi atinse un alambic.

— Detaliul tău din Era este puţin cam... excentric, Jared. Dar Sapienţii nu trebuie să respecte întru totul Protocolul, desigur.

Luă obiectul delicat de sticlă şi îl ridică până când ochiul său stâng, mărit enorm, îi privi prin el.

— Sapienţii fac ce vor ei. Inventează, experimentează, păstrează activă mintea omenirii chiar şi în tirania trecutului. Caută mereu surse noi de energie, leacuri noi. Admirabil. Dar spune-mi, cum progresează fiica mea?

Jared îşi împreună degetele fragile. Atent, răspunse:

— Claudia este mereu o elevă remarcabilă.

— O erudită.

— Într-adevăr.

— Inteligentă şi capabilă?

Custodele coborî sticla. Ochii lui erau aţintiţi asupra ei; fata îşi ridică privirea şi se uită liniştită la el.

— Sunt sigur, murmură Jared, că va avea succes în orice va încerca.

— Şi va încerca orice.

Custodele îşi desfăcu degetele, iar sticla căzu. Se lovi de

colţul mesei şi se sparse, o explozie de cioburi de sticlă, făcând corbul să zboare cârâind prin fereastră.

Jared sărise înapoi; acum rămase nemişcat. Claudia stătea în spatele lui, fără să se clintească.

— Îmi pare atât de rău!

Custodele inspectă calm cioburile, apoi scoase o batistă şi îşi şterse degetele.

— Neîndemânarea bătrâneţii, mi-e teamă. Sper că nu conţinea nimic vital.

Jared clătină din cap; Claudia remarcă o urmă slabă de transpiraţie strălucind pe fruntea lui. Era conştientă că propriul ei chip era palid. Tatăl ei spuse:

— Claudia, te vei bucura să afli că lordul Evian şi cu mine am finalizat aranjamentele legate de zestre. Ar fi bine să începi să-ţi aduni trusoul, draga mea.

Se opri în uşă. Jared se aplecase şi aduna fragmentele ascuţite, curbate, de sticlă. Claudia nu se mişcă. Îl urmări, iar privirea lui îi reaminti, o clipă, de propria ei reflexie pe care o vedea în oglindă în fiecare dimineaţă.

— Până la urmă nu voi mai prânzi. Am multă treabă de făcut, în birou. Se pare că avem o problemă cu nişte insecte, anunţă Custodele.

Când uşa se închise în urma lui, niciunul dintre ei nu vorbi. Claudia se aşeză, iar Jared aruncă cioburile într-un coş de gunoi şi aprinse monitorul care reda imaginea scărilor din turn. Urmăriră împreună cum silueta colţuroasă şi întunecată a Custodelui îşi croi cu greu drum printre excrementele de şoareci şi pânzele de păianjen care atârnau.

În cele din urmă, Jared spuse:

— Ştie.

— Sigur că ştie.

Claudia îşi dădu seama că tremura; îşi puse o haină veche a lui Jared pe umeri. Avea costumul mulat pe sub rochie, pantofii erau puşi invers în picioare, iar părul era prins la spate, încurcat şi îmbibat în transpiraţie.

— A venit aici doar ca să ne demonstreze asta.

— Nu crede că gărgăriţele au declanşat alarmele.

— Ți-am zis eu. Camera nu are ferestre. Dar nu va recunoaște că l-am învins și nu o va face niciodată. Așa că vom continua să ne jucăm.

— Dar Cheia... să o iei...

— Nu va ști dacă doar va deschide sertarul și se va uita la ea. Numai când va încerca să o ia. Până atunci, pot să pun originalul la loc.

Jared își trecu o mână peste față. Se așeză tremurând.

— Un Sapient n-ar trebui să spună asta, dar mă îngrozește.

— Te simți bine?

El își ațintă privirea întunecată asupra ei, iar puiul de vulpe sări jos și îl râcâi cu lăbuțele pe genunchi.

— Da. Dar tu mă îngrozești la fel de mult, Claudia. De ce ai furat-o? Ai *vrut* să știe că tu ai fost?

Ea se încruntă. Uneori era prea pătrunzător.

— Unde este?

Jared se uită la ea o clipă, apoi își compuse o expresie mâhnită, îndepărtă capacul unei oale de lut și, scufundând în ea un cârlig, scoase Cheia din formaldehidă. Mirosul înțepător al substanței umplu camera; Claudia își puse mâneca hainei la nas.

— Doamne. Nu puteai s-o pui în altă parte?

I-o aruncase în mâini și fusese prea ocupată să se îmbrace ca să mai vadă unde o pune. Acum el o desfăcu atent din sigiliul protector și o așeză pe lemnul noduros al bancului de lucru. Se uitară amândoi la ea.

Era frumoasă. Claudia își dădea clar seama de asta: fațetele care captau lumina soarelui ce pătrundea prin fereastră, strălucind ca un curcubeu. În mijlocul ei, vulturul încoronat privea cu mândrie.

Dar părea prea fragilă pentru a descuia vreo încuietoare, iar transparența ei nu dădea la iveală niciun circuit.

— Parola pentru deschiderea sertarului a fost *Carcera*, zise fata.

Jared ridică dintr-o sprânceană.

— Așa că te-ai gândit că...

— Este evident, nu-i așa? Ce altceva ar putea descuia această cheie? Nimic din casa asta nu are o astfel de cheie.

— Habar nu avem unde se află Carcera. Și, dacă am ști, n-am putea-o folosi.

Ea se încruntă.

— Intenționez să aflu.

Pentru o clipă, Jared îi cântări spusele. Apoi, în timp ce ea îl urmărea cu privirea, puse Cheia pe un mic cântar și o măsură cu precizie, îi află masa și lungimea, notând rezultatele cu scrisul său citeț.

— Nu este sticlă. Un silicat de cristal. În plus – zise el ajustând cântarul – are un câmp electromagnetic neobișnuit. Aș spune că nu este o cheie în sensul strict mecanic al cuvântului, ci o tehnologie foarte complexă, datând cu mult înaintea Erei. Nu va descuia doar o ușă de închisoare, Claudia.

De asta își dăduse seama și ea. Se așeză din nou și spuse gânditoare:

— Eram geloasă pe închisoare.

Uimit, bărbatul se întoarse și ea râse.

— Da. Chiar așa. Când eram micuță și mă aflam la Curte. Oamenii se îngrămădeau să-l vadă – Custodele Carcerei, Gardianul Deținuților, Protectorul Tărâmului. Nu știam ce însemnau exact cuvintele, dar le uram. Consideram Carcera o persoană, o altă fiică, o geamănă dușmănoasă, secretă. O uram. Claudia luă două compasuri de pe masă și le deschise. Când am aflat că era o închisoare, mi l-am imaginat coborând în beciurile de acolo, cu un felinar și cu o cheie uriașă – una ruginită, antică. Era o ușă imensă, acoperită de carnea uscată a criminalilor, bătută în cuie.

Jared clătină din cap.

— Prea multe romane gotice.

Fata potrivi compasurile într-un punct și le roti.

— O vreme, am visat închisoarea, mi-am imaginat hoți și criminali adânc sub casă, bătând la uși, luptându-se să iasă afară, și mă trezeam speriată, crezând că-i auzeam venind după mine. Și apoi mi-am dat seama că nu era atât de simplu. Ecranul acela din birou. Probabil că o poate monitoriza de acolo, adăugă ea, ridicându-și privirea.

Jared încuviință din cap și-și încrucișă brațele.

— După cum spun toate înregistrările, Carcera a fost creată și sigilată. Nu intră și nu iese nimeni. Doar Custodele supraveghează ce se petrece acolo. Numai el știe unde se află. Există o teorie, una foarte veche, conform căreia se află în subteran, la mulți kilometri sub suprafața pământului, un labirint vast. După Anii Furiei, jumătate din populație a fost mutată acolo. O mare nedreptate, Claudia.

Ea atinse ușor Cheia.

— Da. Dar nimic din toate astea nu mă ajută. Aveam nevoie de o dovadă a asasinatului, nu...

Un pâlpâit.

O dizolvare a luminii.

Își retrase degetul.

— Uimitor! murmură Jared.

O amprentă de întuneric rămase întipărită în cristal, o deschizătură neagră, circulară, ca un ochi.

În interior, departe, văzură două sclipiri de lumină mișcătoare, micuțe precum stelele.

9

Tu eşti mama mea, Carceră.
M-am născut din durerea ta.
Oase de oţel; circuite în loc de vene.
Inima mea – o criptă de fier.
Cântecele lui Sapphique

Keiro ridică felinarul.

— Unde eşti, înţeleptule?

Gildas nu fusese în cuşca sa de dormit şi nicăieri altundeva în camera principală, unde Gloata aprinsese sfidător flăcările în fiecare cuptor şi sărbătorea victoria lor cu cântece hârâite şi cu lăudăroşenii. Keiro fusese nevoit să împartă câţiva pumni printre sclavi ca să găsească pe cineva care îl văzuse pe bătrân îndreptându-se spre hangar. Acum îl localizaseră într-o celulă mică; bandaja o rană ce supura la piciorul unui copil-sclav, a cărui mamă ţinea o lumânare firavă şi aştepta neliniştită.

— Sunt aici.

Gildas se uită în jur.

— Adu felinarul ăla mai aproape. Nu văd nimic.

Finn intră şi văzu lumina licărind pe băiat, observând cât de bolnav arăta.

— Înveseleşte-te, zise el aspru.

Băiatul zâmbi îngrozit.

— Dacă măcar l-aţi atinge, sir, murmură mama lui.

Finn se întoarse. Poate că fusese drăguţă cândva; acum era trasă la faţă şi slabă.

— Atingerea unui Clarvăzător vindecă, aşa se spune.

— Superstiţii prosteşti, răspunse pufnind Gildas, legând nodul, dar Finn puse degetele uşor pe fruntea fierbinte a băiatului.

— Nu prea diferite de ale tale, înţeleptule, comentă Keiro insinuant.

Gildas se îndreptă de spate, îşi şterse degetele pe haină şi

ignoră ironia.

— Ei bine, asta e tot ce pot face. Rana trebuie să se dreneze. Țineți-o curată.

Când îl urmară afară, mormăi:

— Mereu mai multe infecții, mai multe boli. Avem nevoie de antibiotice, nu de aur și de tablă.

Finn îl mai văzuse în starea aceasta de spirit; o mâhnire care, uneori, îl ținea zile întregi în cușca lui, citind, dormind, fără să stea de vorbă cu nimeni. Moartea Maestrei probabil că îl chinuia pe bătrân. Așa că spuse brusc:

— L-am văzut pe Sapphique.

— *Ce!*

Gildas înțepeni. Până și Keiro păru interesat.

— A spus...

— Stai. Sapientul se uită grăbit în jur. Aici, înăuntru.

Era o arcadă întunecată, ce ducea la unul dintre lanțurile mari care atârnau încolăcite din acoperișul Bârlogului. Gildas își sprijini piciorul în zale și se căță până când întunericul îl înghiți; când Finn îl urmă, îl găsi pe bătrân pe un raft îngust, sus, pe perete, dând la o parte găinaț învechit și cuiburi de păsări.

— Eu nu mă așez acolo, spuse Keiro.

— Atunci stai în picioare.

Gildas luă felinarul de la Finn și îl propti de lanț.

— Acum. Spune-mi tot. Fiecare cuvânt, întocmai.

Finn își lăsă picioarele să atârne peste margine și se uită în jos.

— Era un loc ca acesta, sus. El era acolo cu mine, iar eu aveam Cheia.

— Cristalul acela? L-a numit *cheie*?

Gildas păru uluit; își frecă bărbia albă, țepoasă.

— Acela este un cuvânt Sapient, Finn, un cuvânt magic. Un dispozitiv pentru descuiere.

— Știu ce este o cheie. Vocea îi trăda supărarea; încercă să fie calm. Sapphique mi-a spus să o folosesc ca să descui Timpul; era o gaură într-o stâncă neagră, strălucitoare, dar Cheia era atât de grea, că nu am reușit. M-am simțit... devastat.

Bătrânul îl prinse puternic pe Finn de încheietura mâinii.

— Cum arăta?

— Tânăr. Cu părul lung și negru. Ca în povești.

— Și ușa?

— Foarte mică. Stânca avea lumină în interior, ca stelele.

Keiro se sprijini elegant de perete.

— Ciudate vise, frate.

— Nu sunt vise.

Gildas îi dădu drumul; bătrânul arăta buimăcit, bucuros.

— Știu ușa aceea. Nu a fost deschisă niciodată. Se află cam la un kilometru și jumătate de aici, pe terenul Vocii civice.

Își frecă fața cu ambele mâini și rosti:

— Unde este această Cheie?

Finn șovăi. O pusese pe o bucată veche de aţă în jurul gâtului, dar fusese prea grea, așa că acum era îndesată în cordonul de sub cămașă. Fără tragere de inimă, o scoase.

Sapientul o luă cu respect. Mâinile sale mici, cu venele evidențiate, o explorară; o apropie de ochi și se uită la vultur.

— Asta e ceea ce am așteptat. Vocea i se înecă de emoție. Semnul de la Sapphique. Privi în sus. Decide totul. Plecăm imediat, în seara aceasta, înainte ca Jormanric să afle ce este. Imediat și repede, Finn, ne începem Evadarea.

— Stați puțin! Keiro se dezlipi de perete. Nu merge nicăieri. A făcut un jurământ către mine.

Gildas se uită la el cu dezgust.

— Doar pentru că-ți este de folos.

— Și ție nu? Keiro râse disprețuitor. Ești un ipocrit, bătrâne. Un bibelou de sticlă și câteva deliruri când nu mai este conștient sunt tot ceea ce te interesează.

Gildas se ridică în picioare. Abia dacă ajungea la umărul lui Keiro, dar privirea îi era răuvoitoare, iar trupul slab, încordat.

— Eu aș fi atent, băiete. Foarte atent.

— Sau ce? Mă transformi în șarpe?

— Deja faci asta singur.

Cu un zăngănit de oțel, Keiro își trase sabia. Ochii lui albaștri erau de gheață.

Finn spuse:

— Încetați.

Niciunul dintre ei nu-i aruncă nici măcar o privire.

— Nu te-am plăcut niciodată, băiete. Niciodată nu am avut încredere în tine, spuse Gildas cu îndârjire. Ești un hoț ferchezuit, arogant, care nu se gândește decât la plăcerile lui, care ar comite crimă dacă i-ar servi la ceva – după cum s-a și întâmplat. Și nu ți-ar plăcea nimic mai mult decât să-l faci pe Finn geamănul tău.

Chipul lui Keiro se îmbujoră. Ridică sabia, astfel încât vârful ascuțit amenința ochii bătrânului.

— Finn are nevoie de mine ca să-l apăr de tine. Eu sunt cel care are grijă de el, care-i ține capul când îi este rău, care îi protejează spatele. Dacă spunem lucrurilor pe nume, aș putea zice să Sapienții sunt proști bătrâni care se țin de vrăjitorii...

— Am spus: destul! Finn păși între ei și dădu sabia la o parte.

Încruntându-se, Keiro o îndepărtă.

— Te duci cu el? De ce?

— Pentru ce să rămân?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Finn! Ne este bine aici – avem mâncare, fete, tot ce vrem! Ceilalți se tem de noi, ne respectă – avem destulă putere să-l atacăm pe Jormanric din moment în moment. Atunci vom fi noi Lorzi ai Aripii, amândoi!

— Și cât va dura până când cei doi vor fi cu unul prea mult? zise batjocoritor Gildas.

— Taci!

Finn se întoarse furios.

— Uitați-vă la voi! Singurii prieteni pe care îi am în iadul acesta și nu faceți decât să vă certați pentru mine. Vă pasă vreunuia de mine? Nu de clarvăzător, de luptător, de prostul care își asumă toate riscurile, ci de mine, de Finn?

Stătea în picioare, tremurând, brusc obosit, și, în timp ce cei doi se holbau, el se ghemui, cu mâinile la cap, cu vocea din ce în ce mai slabă.

— Nu mai suport. Mor aici, îngrozit, trăind între atacuri, temându-mă de următorul, nu mai suport, trebuie să ies, să aflu cine sunt! *Trebuie să Evadez.*

Tăcură. Praful cădea ușor, luminat de razele felinarului. Apoi

Keiro își băgă sabia în teacă.

Finn încercă să se oprească din tremurat. Ridică privirea, temându-se că va vedea batjocura din ochii lui Keiro, dar fratele său de cruce întinse o mână și îl trase în sus, până când ajunseră față în față.

Gildas mormăi:

— Îmi pasă de tine, băiat prost.

Ochii lui Keiro erau ageri și albaștri.

— Taci, bătrâne. Nu vezi că ne manipulează pe amândoi, ca întotdeauna. Te pricepi atât de bine la asta, Finn. I-ai făcut-o Maestrei și ne-o faci și nouă. Îi dădu drumul la braț și păși înapoi. În regulă. Să zicem că încercăm să ieșim. Ai uitat cum te-a blestemat ea? Un blestem de moarte, Finn. Poți să te ridici împotriva lui?

— Lasă asta în seama mea, interveni Gildas.

— A, da. Vrăjitorii. Keiro clătină neîncrezător din cap. Și cum știm că va deschide Cheia această ușă? Ușile se deschid numai dacă vrea Carcera.

Finn își frecă bărbia și se îndreptă.

— Trebuie să încerc.

Keiro oftă. Se întoarse, uitându-se în jos la Gloată, iar Gildas prinse privirea lui Finn și încuviință din cap. Părea să triumfe în liniște.

Keiro se dădu înapoi.

— În regulă. Dar în secret. Astfel, dacă nu reușim, nu va ști nimeni.

— Tu nu trebuie să vii, mormăi Gildas.

— Dacă merge el, merg și eu.

După ce zise aceste cuvinte, dislocă niște găinați de pe margine cu piciorul; privindu-l căzând, lui Finn i se păru că vede o umbră mișcându-se jos. Apucă lanțul.

— A fost cineva acolo.

Keiro se uită atent dedesubt.

— Ești sigur?

— Așa cred.

Sapientul se ridică în picioare. Arăta îngrozit.

— Dacă a fost un spion, dacă a auzit de Cheie, avem

probleme. Luați arme și mâncare și ne întâlnim în zece minute la gura puțului.

Se uită la Cheie, iar curcubeul acesteia sclipi.

— Pe asta o păstrez eu.

— Nu. Finn i-o luă hotărât înapoi. Rămâne la mine. Întorcându-se cu ea, simți brusc o căldură ciudată în greutatea ei și îi aruncă o privire. Sub gheara vulturului, un cerc pal se estompa. În interiorul lui i se păru că vede, pentru o clipă, umbra unui chip care se uita la el.

Chipul unei fete.

— Trebuie să mărturisesc că urăsc să călăresc.

Lordul Evian înaintă printre straturile de flori, examinând atent daliile.

— Totul pare un drum atât de inutil de lung de la pământ.

Se așeză lângă ea pe bancă și contemplă ținutul însorit, iar turla bisericii strălucea în pâcla de căldură.

— Și apoi tatăl dumitale a vrut să se întoarcă acasă așa de brusc! Sper că nu a fost vorba despre o boală ce a apărut deodată.

— Bănuiesc că și-a amintit de ceva, răspunse cu grijă Claudia.

Lumina după-amiezii încălzi piatra de culoarea mierii a conacului; licărea pe apele de un auriu-închis ale șanțului de apărare. Rațele țâșniră spre pâinea care plutea pe apă; le aruncă mai multă, fărâmând-o între degete.

Reflexia lui Evian arăta o față netedă. Gura lui rosti:

— Probabil ești puțin îngrijorată, precum și nerăbdătoare, în legătură cu această căsătorie.

Ea aruncă o coajă unei găinușe de baltă.

— Uneori.

— Te asigur că toată lumea spune că te vei descurca fără probleme cu contele de Steen. Mama lui îl iubește la nebunie.

Claudia nu avea nicio îndoială în această privință. Deodată, se simți obosită, de parcă tot efortul de a-și juca rolul o copleșea. Se ridică în picioare, iar umbra ei întunecă apa.

— Dacă mă scuzați, milord, am multe lucruri de care trebuie să mă îngrijesc.

El nu ridică privirea, întinzând degetele durdulii spre rațe, dar spuse:

— Stai jos, Claudia Arlexa.

Vocea lui. Se uită surprinsă la ceafa lui. Geamătul nazal dispăruse, în schimb, vorbea puternic și poruncitor. Bărbatul ridică privirea.

Claudia se așeză tăcută.

— Va fi un șoc, sunt sigur. Îmi place deghizarea mea, dar e obositoare.

Zâmbetul mieros dispăruse și el, iar acest lucru îl făcea să pară diferit, cu ochii cu pleoape grele puțin obosiți. Mai bătrân.

— Deghizare? repetă ea.

— Persona asumată. Cu toţii avem așa ceva, nu-i așa, în această tiranie a Timpului? Claudia, ne poate auzi cineva aici?

— Este mai sigur decât în casă.

— Da.

Se întoarse pe bancă, iar costumul de mătase deschis la culoare foșni. Fata simți o boare din parfumul extrem de fin cu care se dădea.

— Ascultă-mă acum. Trebuie să vorbesc cu tine, iar aceasta poate fi singura șansă. Ai auzit vreodată de Lupii de Oțel?

Pericol. Aici era pericol și ea trebuia să fie foarte atentă.

— Jared este un profesor meticulos. Lupul de Oțel a fost simbolul lordului Calliston, care a fost găsit vinovat de punerea la cale a trădării împotriva Tărâmului și a fost primul Prizonier care a intrat în Carceră. Dar acest lucru s-a întâmplat cu secole în urmă.

— Acum o sută șaizeci de ani, murmură Evian. Și asta e tot ce știi?

— Da.

Era adevărat.

El privi grăbit în jur.

— Atunci dă-mi voie să-ți spun că Lupul de Oțel este și numele unei organizații secrete de curteni și... să spunem... de nemulțumiți care tânjesc după eliberarea de o prefăcătorie neîncetată a unui trecut idealizat. De tirania dinastiei Havaarna. Ei... noi... am avea la conducerea Tărâmului o regină căreia să-i

pese de poporul ei, care să ne lase să trăim cum vrem. Care ar deschide Carcera.

Inima ei bubui de teamă.

— Înțelegi ce spun, Claudia?

Habar nu avea cum să ia aceste vorbe. Mușcându-și buza, îl urmări pe Medlicote ieșind din ghereta portarului și uitându-se în jur după ei.

— Cred că da. Dumneata faci parte din acest grup?

Îl văzuse și el pe secretar. Spuse repede:

— Poate. Îmi asum un mare risc vorbind cu tine. Dar cred că nu ești atât de mult fiica tatălui tău.

Silueta întunecată a secretarului traversă podul și se apropie cu pași mari de ei. Evian flutură fără vlagă din mână și adăugă:

— Gândește-te la asta. Nu sunt mulți cei care l-ar jeli pe contele de Steen.

Apoi se ridică în picioare.

— Pe mine mă căutați, sir?

John Medlicote era un bărbat înalt, care vorbea puțin. Făcu o plecăciune spre Claudia și răspunse:

— Da, milord. Domnul Custode vă trimite salutările sale și mă roagă să vă informez că aceste depeșe au sosit de la Curte.

Zicând acestea, întinse un săculeț de piele.

Evian zâmbi și îl luă cu grație.

— Atunci trebuie să plec să le citesc. Scuză-mă, draga mea.

Claudia făcu o plecăciune stângace, urmărindu-l pe bărbatul cel mic mergând cu pași mari lângă servitorul cel grav, vorbind superficial despre perspectiva recoltei, scoțând documentele pentru a le citi. Fărâmiță neîncrezătoare pâinea între degete.

Nu sunt mulți cei care l-ar jeli pe contele de Steen.

Vorbea despre asasinare? Era sincer sau era un plan al Reginei, pentru a o prinde în cursă, pentru a-i testa loialitatea? Fie că raporta, fie că tăcea, tot o greșeală era.

Aruncă pâinea în apa întunecată, privind rațele mai mari, cu gâturile de un verde sclipitor, ciugulind firimiturile și intimidându-le pe cele mai mici. Viața ei era un labirint de scenarii și prefăcătorie, iar singura persoană în care putea avea încredere în toate privințele era Jared.

Își șterse degetele de praf.

Pentru că el era probabil pe moarte.

— Claudia.

Evian se întorsese; ținea o scrisoare între degetele dolofane.

— Vești bune, draga mea, despre logodnicul tău. Se uită la ea, iar pe chip nu i se putea citi nimic. Caspar nu este departe. Va ajunge aici mâine.

Vestea o cutremură. Zâmbi rece și aruncă ultimele firimituri în apă. Acestea plutiră câteva secunde. Apoi fură înhățate.

Keiro îndesase o raniță cu obiecte prădate – haine fine, aur, bijuterii, o flintă. Probabil că era grea, dar nu se plângea; Finn știa că l-ar durea mult mai rău să lase ceva în urmă. Pentru sine, adusese un rând de haine, niște mâncare, o sabie și Cheia. Doar atât îi trebuia. Uitându-se în jos, la partea lui de bogății adunate în cufăr, îl cuprinsese sila de sine, își amintise iar privirea arzătoare de dispreț a Maestrei. Trântise capacul.

Văzând felinarul lui Gildas în față, alergă în urma fratelui său de cruce, uitându-se neliniștit înapoi.

Noaptea din Carceră era neagră ca smoala. Dar închisoarea nu dormea niciodată. Unul dintre micii ei Ochi roșii se deschise, se întoarse și scoase un păcănit, în timp ce el trecu în grabă pe dedesubtul lui, iar sunetul îl făcu să se înfioare de groază. Dar închisoarea privea curioasă. Se juca cu deținuții ei, le dădea voie să omoare, să călătorească, să lupte și să iubească până când obosea și îi tortura cu încuierea în celulă, cu schimbarea formei sale. Ei erau singurul ei motiv de amuzament și poate că știa că nu există cale de Evadare.

— Grăbiți-vă.

Gildas aștepta nerăbdător. Nu adusese cu el decât un săculeț cu mâncare, medicamente și toiagul său; și-l pusese în spate și se uită în susul scării, în puț.

— Urcăm în coridorul de trecere; s-ar putea să fie pază, așa că merg eu primul. De acolo, sunt două ore de mers până la ușă.

— Prin teritoriul Vocii civice, mormăi Keiro.

Gildas îl cântări rece din priviri.

— Încă mai poți să te întorci.

— *Nu, nu poate, bătrâne.*

Finn se răsuci; Keiro îi stătea alături.

Din părți și din umbrele tunelurilor ieșiră falnici cei din Gloată; cu ochii roșii, drogați cu ket, cu arbaletele scoase, cu flintele în mâini. Finn îl văzu pe Marele Arko încovoindu-și umerii și rânjind; Amoz își agită toporul înspăimântător.

Printre gărzile sale de corp, uriaș și uitându-se urât, stătea Jormanric. Suc roșu îi păta barba, de parcă ar fi fost sânge.

— Nu merge nimeni nicăieri, mârâi el. Și nici Cheia aceea.

10

Ochii de pe coridor erau întunecați, atenți și erau mulți.

— Ieșiți, a spus el.

Au ieșit. Erau copii. Purtau haine zdrențuite, iar pielea le era vânătă de răni. Aveau venele îngroșate și părul sârmos. Sapphique a întins mâna și i-a atins.

— Voi sunteți cei care ne vor salva, a spus.

Sapphique și copiii

Nimeni nu vorbi.

Finn se îndepărtă de scară; își scoase sabia și-și dădu seama că Keiro era deja înarmat, dar ce folos aveau două săbii împotriva atâtor de multe?

Marele Arko sparse gheața.

— N-am crezut niciodată că ne veți abandona, Finn. Zâmbetul lui Keiro era dur.

— Cine spune că facem așa ceva?

— Sabia din mâinile tale o spune.

Se mișcă greoi spre ei, dar Jormanric îl opri, lovindu-l cu dosul unei mănuși de zale peste piept. Apoi Lordul Aripii se uită dincolo de Finn și de Keiro.

— Chiar poate să existe un dispozitiv care să deschidă orice încuietoare?

Bolborosea, dar privirea îi era încordată. Finn simți că Gildas coboară de pe scară.

— Așa cred. Mi-a fost trimis de Sapphique.

Bătrânul încercă să treacă, dar Finn îl prinse de curea și îl opri. Deranjat, Gildas se eliberă și întinse un deget subțire.

— Ascultă-mă, Jormanric. Ți-am dat sfaturi excelente vreme de mulți ani. Ți-am vindecat rănițiii și am încercat să aduc un fel de ordine în această gaură de iad pe care ai creat-o. Dar vin și plec atunci când aleg eu, iar timpul petrecut cu tine s-a terminat.

— A, da, spuse aspru uriașul. E destul de adevărat.

Cei din Gloată schimbară rânjete. Se apropiară mai mult. Finn surprinse privirea lui Keiro; îl înconjurară amândoi pe Gildas.

Acesta își încrucișă brațele. În glasul lui se distingea numai dispreț.

— Crezi că mi-e teamă de tine?

— Da, bătrâne. Sub toată această lăudăroșenie, te temi de mine. Și ai și de ce.

Jormanric învârti ketul prin gură.

— Ai stat în spatele meu la destule tăieri de mâini și retezări de limbi, ai văzut destule capete de bărbați înfipte în sulițe ca să știi ce voi face. Ridică din umeri. Iar vocea ta m-a supărat în ultimul timp. M-am săturat să mi se țină predici și să fiu mustrat. Așa că iată ce-ți propun. Dispari înainte să-ți tai limba cu mâna mea. Urcă scara și alătură-te celor din Vocea civică. Nu îți vom simți lipsa.

Asta nu era adevărat, se gândi Finn. Jumătate din cei din Gloată își datorau viața și membrele lui Gildas. El îi bandajase și le cususe rănile după multe lupte, iar ei știau acest lucru.

Gildas râse amar.

— Și Cheia?

— Ah. Jormanric își miji ochii. Cheia magică și Clarvăzătorul. Nu-i pot lăsa să plece. Și nimeni nu părăsește vreodată Gloata. Își îndreptă privirea spre Keiro și continuă: Finn va fi util, dar singura Evadare de care vei avea parte tu, dezertorule, este prin Ușa Morții.

Keiro nu tresări. Stătu drept, cu chipu-i frumos roșu de mânie stăpânită, deși Finn simți un tremur foarte slab în mâna cu care ținea sabia.

— Asta e o provocare? zise el. Pentru că, dacă nu, o să fac eu una. Se uită în jur, la toți. Aici nu este vorba despre un fleac de cristal sau despre Sapient. Aici este vorba despre tine și despre mine, Lord al Aripii, și asta de mult timp. Te-am văzut trădând pe oricine te-a amenințat, i-ai trimis în ambuscade, i-ai otrăvit, le-ai mituit frații de cruce, ai făcut din detașamentul tău de luptă o gloată de capete de ket fără pic de creier. Dar nu și din mine. Eu te numesc laș, Jormanric. Un laș gras, un asasin, un

mincinos. Epuizat, terminat. *Bătrân.*

Tăcere.

În puțul întunecat, cuvintele răsunară de parcă închisoarea le-ar fi șoptit sfidătoare, din nou și din nou. Finn ținea sabia atât de strâns, că îl ardea; inima îi bătea nebunește. *Keiro era nebun. Keiro îi terminase.* Marele Arko se încruntă; fetele Lis și Ramill îi priveau cu nesaț.

În spatele lor, văzu sclavul-câine târându-se mai aproape, legat în lanț.

Toți se uitară la Jormanric.

Acesta se mișcă imediat. Scoase un cuțit gros și urât și sabia atârnată la spate și se repezi asupra lui Keiro înainte să apuce cineva să țipe.

Finn sări într-o parte; sabia lui Keiro străluci, iar lamele zăngăniră.

Fața lui Jormanric era roșie de mânie, sângele îi pulsa în venele groase ale gâtului. Îl scuipă pe Keiro drept în față.

— Ești mort, băiete.

Apoi atacă.

Gloata strigă de plăcere; răcniră și se apropiară, făcând un cerc strâns în jurul celor doi, ciocnindu-și armele, bătând din picioare la unison. Le plăcea foarte mult să vadă vărsare de sânge și cei mai mulți dintre ei simțiseră aroganța tăioasă a lui Keiro; acum aveau să-l vadă doborât. Finn fu împins neatent la o parte; încercă să-și facă loc, dar Gildas îi strigă:

— Stai deoparte!

— O să-l omoare!

— Dacă-l omoară, n-o să fie nicio pierdere.

Keiro lupta pentru viața sa. Era tânăr și în formă, dar Jormanric era de două ori mai greu decât el, mai experimentat în arta războiului, cuprins de frenezia luptei, ceea ce i se întâmpla arareori. Îl lovi pe Keiro în față, peste brațe, agitând apoi repede cuțitul. Keiro se împletici în spate, lovindu-se de unul din Gloată, care îl împinse fără milă înapoi în ring; pierzându-și echilibrul, căzu în față, iar Jormanric lovi.

— Nu! strigă Finn.

Sabia îi crestă pieptul lui Keiro; gâfâind, îi biciui fața într-o

parte. Sângele stropi mulțimea.

Finn era pregătit să arunce cuțitul, dar nu avea nicio șansă; luptătorii erau prea departe, iar Keiro se concentra prea tare ca să se uite într-o parte. Cineva îl prinse pe Finn de braț; Gildas îi mormăi la ureche:

— Dă-te înapoi până la puț. Nu o să ne vadă nimeni plecând.

Finn era prea îngrozit ca să răspundă. În schimb, se trase și încercă să se arunce în mijlocul ringului, dar un braț mare îl apucă pe după gât.

— Nu trișa, frate.

Respirația lui Arko puțea a ket.

Finn privi disperat. Keiro nu putea să supraviețuiască. Era deja tăiat la un picior și la încheietura mâinii; răni ușoare, dar care sângerau abundent. Ochii lui Jormanric străluceau, dinții pătați de ket erau dezgoliți într-un rânjet. Atacul său era un val de violență; se lupta fără teamă sau conștiință de sine, iar din săbii săreau scântei.

Gâfâind, Keiro se uită îngrozit într-o parte; Finn se zbătu și lovi cu piciorul, ca să ajungă la el. Jormanric urlă sălbatic, determinându-i pe toți ceilalți bărbați să strige a încurajare; făcu un pas înainte și-și roti sabia într-un arc de oțel biciuitor.

Apoi se clătină.

Pentru o clipă, doar pentru o secundă, își pierdu echilibrul. Apoi se prăbuși, o cădere inexplicabilă, cu picioarele retezate, încâlcite într-un lanț care alunecă printre picioarele mulțimii, prins în jurul unei perechi de mâini murdare, învelite în zdrențe.

Keiro sări pe el. Îl lovi pe Lordul Aripii în spatele împlătoșat, iar oasele acestuia trosniră; Jormanric urlă de furie și de durere.

Strigătele Gloatei încetară brusc.

Arko îi dădu drumul lui Finn.

Keiro era alb de încordare, dar nu se opri. În timp ce Jormanric se rostogolea, îl călcă pe brațul stâng; acesta trosni cu un sunet de rău augur. Cuțitul căzu pe podea. Jormanric se ridică în genunchi, cu fruntea plecată, gemând din cauza brațului zdrobit, bălăngănindu-se.

Cu colțul ochiului, Finn surprinse o mișcare în mulțime; creatura-câine era târâtă de-acolo. Își croi drum spre ea și văzu

că o loveau cu picioarele și o înjurau, dar, chiar când ajunse, unul dintre cei care o torturau căzu, strâmbându-se sub lovitura toiagului lui Gildas.

— Mă descurc aici, strigă Sapientul. Oprește-i înainte să moară cineva!

Finn se trase înapoi, exact la timp pentru a vedea cum Keiro îl lovește cu piciorul pe Jormanric drept în față.

Lordul Aripii încă mai ținea sabia, însă o a doua lovitură dură în cap îl lăsă lat; căzu învins, cu o baltă de sânge scurgându-se din nas și din gură.

Mulțimea tăcea.

Keiro își lăsă capul pe spate și strigă triumfător.

Finn îl privi fix. Fratele său de cruce era transfigurat. Avea ochii strălucitori, părul negru și transpirat, lipit de cap, mâinile murdare de sânge. Părea mai înalt, radia de o energie concentrată, care ardea orice oboseală; își înălță capul și se uită în jur, la toți cei de acolo, cu o privire crudă, oarbă, de nerecunoscut, fără să vadă nimic, provocând totul.

Apoi, în mod intenționat, se întoarse, puse vârful săbiei la jugulara lui Jormanric și împinse.

— Keiro, se auzi vocea lui Finn. Nu!

Privirea lui Keiro se ațintì asupra lui. Pentru o clipă, păru că se străduiește să-l recunoască pe cel care vorbise. Apoi spuse aspru:

— E terminat. Acum eu sunt Lordul Aripii.

— Nu-l omorî. Nu ai nevoie de regatul lui mic și demn de milă. Finn privea hotărât. Nu l-ai vrut niciodată. Afară, acolo vrei. Nicăieri altundeva nu este destul de mare pentru noi.

În josul puțului, venind ca un răspuns, se simți o adiere caldă.

O clipă, Keiro se uită la Finn, apoi la Jormanric.

— Să renunț la asta?

— Pentru mai mult. Pentru totul.

— Îmi ceri mult, frate.

Privind în jos, îndepărtă încet sabia. Lordul Aripii trase adânc aer în piept. Apoi, cu o izbitură răutăcioasă, Keiro îl înjunghie cu sabia în palma deschisă.

Lordul Aripii urlă și flutură din mâini. Țintuit la pământ, se

cutremură de agonie și mânie, dar Keiro îngenunche și începu să-i scoată inelele vieții de pe degete, groase și cu capete de mort.

— Lasă-le! strigă Gildas din spatele lor. *Închisoarea!*

Finn se uită în sus. Luminile roșii se aprinseră în jurul lui. O mie de ochi se deschiseră. Alarmele porniră să urle groaznic.

Era încuierea.

Gloata se răspândi, împinse, se sparse într-o mulțime agitată și, în vreme ce fantele din perete se deschiseră și tunul de lumină licări, ei fugiră, ignorând agonia însângerată a lui Jormanric. Finn strigă la Keiro:

— Lasă-le!

Keiro clătină din cap, băgând trei inele în vestă.

— Pleacă! *Pleacă!*

Un mormăit din spate.

— Ai crezut că eu am omorât-o pe femeie, Finn?

Se întoarse.

Jormanric se zvârcolea de durere. Scuipă cuvintele de parcă ar fi fost venin.

— Nu-i așa. Întreabă-l pe fratele tău. Fratele tău împuțit, trădător. Întreabă-l pe el de ce a murit.

Laserul licări între barele de oțel. Preț de o secundă, Finn nu putu să se miște; apoi Keiro se întoarse, dărâmându-l la pământ, întinși pe podeaua murdară, se târâră spre puț. Coridorul era o rețea de energie; în mod eficient, Carcera restabili ordinea, trânti grilaje și uși, emise un gaz galben, urât mirositor, în tunelurile închise.

— Unde este?

— Acolo!

Finn îl văzu pe Gildas târându-se peste trupuri; îl trăgea pe câinele-sclav, al cărui lanț se legăna și îl împiedica. Înșfăcând sabia lui Keiro, Finn trase creatura spre el și îi tăie cătușele ruginite. Lama ascuțită le reteză imediat. Se uită în sus și văzu ochii căprui, strălucitori, pe un chip înfășurat în bandaje.

— Lasă-l! E bolnav.

Keiro îl împinse, tresări la aprinderea unui foc care ardea acoperișul și sări pe scară. În câteva secunde, urca în grabă prin

întunericul puțului.

— Are dreptate, spuse Gildas cu greutate. Ne va încetini.

Finn șovăi. Prin gălăgie, alarme, oțel care cădea, se uită înapoi, iar ochii sclavului lepros îl priveau. Dar ceea ce văzu el erau ochii Maestrei, vocea ei care vorbi în mintea lui.

Nu voi mai îndrăzni niciodată să arăt bunătate unui străin.

Se aplecă imediat, aburcă ființa în spinare și se apucă să urce.

Keiro zăngănea deasupra, iar Gildas mormăia șuierând dedesubt. Târându-se pe scări în sus, Finn începu să gâfâie în scurt timp, din cauza greutății din spate; creatura se ținea strâns cu labele de el, cu călcâiele înfipte în stomacul lui. Încetini; după treizeci de trepte, trebui să se oprească, cu răsuflarea tăiată, cu brațele grele ca plumbul. Se ținu, cu răsuflarea întretăiată.

Auzi o voce șoptindu-i în ureche:

— Dă-mi drumul. Pot să urc.

Uimit, simți cum creatura se dădu jos de pe el, se prinse de scară și urcă în întuneric. Mai jos, Gildas îl lovi peste laba piciorului:

— Urcă! Repede!

Praful se ridica prin puț și auzi un șuierat sinistru de gaz. Urcă tot mai sus, până când mușchii gambelor și coapsei îi slăbiră, umerii îl dureră pentru că se prindea de sus și își ridica propria greutate.

Apoi, fără vreun avertisment, ajunse într-un spațiu mai larg, căzând pe jumătate pe coridorul de trecere, iar Keiro îl trase. Îl ridicară și pe Gildas și, fără să rostească niciun cuvânt, se uitară în jos. Frânturi de lumină sclipeau în depărtare. Alarmele roșii sunau; gazul care se ridica îl făcu pe Finn să tușească. Cu ochii umezi, văzu un panou sigilând cu zgomot puțul.

Apoi, liniște.

Nu vorbiră. Gildas apucă mâna creaturii, iar Finn se împletici în spate cu Keiro, pentru că acum urcușul și lupta își cereau plata, iar Keiro era epuizat, din răni scurgându-i-se un fir de sânge pe coridorul metalic. Se grăbiră, fără să se oprească, prin labirintul de tuneluri, trecură pe lângă uși cu însemnele Vocii civice, pe lângă intrări barate, se strecurară printr-o barieră-

ghilotină cu pătrate mari, inutile. Și ascultau tot timpul, deoarece, dacă îi găsea Vocea civică, nu ar fi avut nicio șansă. Finn era scăldat în sudoare la fiecare cotitură a coridorului, la fiecare zgomot îndepărtat sau șoaptă care răsuna, ciulindu-și urechile la umbre și la un gândac care fugea, învârtindu-se într-o cameră mică, în cercuri nesfârșite.

După o oră, șchiopătând de oboseală, Gildas îi conduse pe un coridor care deveni o galerie în pantă, luminată de rânduri de Ochi vigilenți și, în capătul ei, departe, în întuneric, se opri și alunecă, sprijinit de o ușă micuță, încuiată.

Finn îl ajută pe Keiro să se așeze și se lăsă să cadă lângă el. Creatura-câine se ghemuise pe podea. Preț de o clipă, spațiul îngust fu umplut de respirații dureroase. Apoi Gildas se însufleți.

— Cheia, mormăi. Înainte să ne găsească.

Finn o scoase. Era un singur orificiu în ușă, hexagonal, tivit cu bucăți de cuarț.

Băgă Cheia în gaură și o răsuci.

11

În ceea ce-l privește pe sărmanul Caspar, mi-e milă de cei care trebuie să aibă de-a face cu el. Dar tu ești ambițios și acum suntem legați unul de altul. Fiica ta va fi Regină, iar fiul meu, Rege. Prețul este plătit. Dacă dai greș, știi ce voi face.

Regina Sia către Custodele Carcerei;
SCRISOARE PERSONALĂ

— De ce aici?

Claudia merse după el, printre tufișuri.

— Evident, mormăi Jared, pentru că nimeni altcineva nu poate găsi drumul pe aici.

Nici ea nu putea. Labirintul de tise era vechi și complex, iar gardul viu, gros și impenetrabil. Odată, când era mică, se pierduse aici o zi întreagă, umblând și plângând de furie, iar bona și Ralph organizaseră o căutare și fuseseră aproape isterici de panică înainte să o găsească dormind sub astrolab, în luminișul central. Nu-și amintea să fi ajuns acolo, dar acum, uneori, în vise, simțea iar căldura soporifică, albinele, sfera de alamă lucind în soare.

— Claudia. Ai ratat cotitura.

Se întoarse și îl găsi așteptând răbdător.

— Îmi pare rău. Eram cu mintea în altă parte.

Jared știa foarte bine drumul. Labirintul era unul dintre locurile lui preferate; venea aici să citească, să studieze, să testeze în secret diverse dispozitive interzise. Astăzi era liniște, după ce bagajele fuseseră făcute frenetic și după panica din casă. Croindu-și drum pe cărările cosite, după umbra lui, Claudia inspiră aromele de trandafir, pipăind Cheia din buzunar.

Era o zi perfectă, nu prea fierbinte, umbrită de câțiva nori delicați. O aversă de ploaie era prognozată pentru trei și un sfert, dar până atunci aveau să termine. Cotind, ajunse brusc în luminișul central și privi surprinsă în jur.

— Este mai mic decât îmi aminteam.

Jared ridică dintr-o sprânceană.

— Lucrurile sunt mereu așa.

Astrolabul era din cupru albastru-verzui și părea decorativ; lângă el, un scaun din fier forjat se scufunda elegant în peluză, un tufiș cu trandafiri roșii ca sângele se cățăra pe spătarul său. Margaretele împânzeau iarba.

Claudia se așeză, cu genunchii ridicați pe sub rochia de mătase.

— Ei bine?

Jared lăsă deoparte scanerul.

— Pare în siguranță.

Se întoarse și se așeză pe bancă, aplecat înainte, cu mâinile-i slabe împreunate.

— Așadar. Spune-mi.

Îi repetă repede conversația purtată cu Evian, iar el ascultă, încruntându-se. La sfârșit, ea adăugă:

— Sigur că poate fi o capcană.

— Posibil.

Îl privi.

— Ce știi despre acești Lupi de Oțel? De ce nu mi s-a spus?

El nu-și ridică privirea, iar acesta era un semn rău; Claudia simți un fior de frică pe șira spinării.

Apoi el spuse:

— Am auzit de ei. S-a vorbit, dar nimeni nu este sigur cine este implicat sau cât de reală este conspirația. Anul trecut a fost descoperit un dispozitiv exploziv în Palat, într-o sală în care era așteptată Regina. Nimic nou acolo, dar a mai fost găsită și o mică emblemă atârnând de încuietoarea ferestrei, un mic lup de metal. Urmări o buburuză urcându-se pe un fir de iarbă, apoi întrebă: Ce-o să faci?

— Nimic. Deocamdată.

Scoase Cheia și o ținu cu ambele mâini, permițând soarelui să-i lumineze fațetele.

— Nu sunt asasină.

El încuviință din cap, dar părea preocupat, privind atent cristalul.

— Maestre?

— Se petrece ceva. Absorbit, întinse mâna după Cheie și i-o luă. Uită-te la ea, Claudia.

Luminile micuțe reveniseră, de data aceasta mișcându-se în profunzime, într-un model rapid, repetat. Jared puse repede obiectul pe bancă.

— Se încălzește.

Nu numai atât, ci scotea și niște sunete. Ea își apropie fața și auzi un zgomot și un val de note muzicale.

Apoi Cheia vorbi.

— *Nu se petrece nimic,* spuse.

Claudiei i se tăie răsuflarea și se trase îndărăt; cu ochii larg deschiși, se uită la Jared.

— Ai...?

— Liniște. Ascultă!

Altă voce, mai bătrână, vorbi tăios.

— Uită-te mai îndeaproape, prostule. Sunt lumini în ea.

Claudia îngenunche, fascinată. Jared își băgă în liniște degetele delicate în buzunar. Scoase scanerul și îl puse lângă Cheie, înregistrând.

Cheia scoase un sunet armonios, blând. Se auzi iar prima voce, ciudat de îndepărtată și de emoționată.

— Se deschide. Dați-vă la o parte!

Și apoi din obiect se auzi un sunet, un zăngănit greu, amenințător și gol, așa că avu nevoie de un moment să-l înregistreze, să își dea seama ce era.

O ușă. Descuindu-se.

O ușă metalică, grea, poate antică, pentru că scârțâi din balamale și răsunară un zăngănit și un pocnet, de parcă ar fi căzut rugină sau din buiandrug se desprinseseră dărâmături.

Apoi liniște.

Luminile din Cheie se răsuciră, se făcură verzi și se stinseră.

Numai ciorile din ulmii de lângă șanțul de apărare croncăniră. O mierlă se așeză pe tufa de trandafir, înfoindu-și coada.

— Ei bine, spuse Jared încet.

Potrivi scanerul și-l trecu iar pe deasupra Cheii. Claudia întinse mâna și atinse cristalul. Era rece.

— Ce s-a întâmplat? Cine era?

Jared întoarse scanerul ca să i-l arate.

— A fost un fragment de conversație. În timp real. O legătură fonică deschisă și închisă foarte repede. Nu știu dacă ai inițiat-o tu sau ei.

— Nu-și dădeau seama că ascultăm.

— Se pare că nu.

— Unul dintre ei a spus *„Sunt lumini în ea”.*

Privirea întunecată a Sapientului o întâlni pe-a ei.

— Crezi că au și ei un dispozitiv similar?

— Da!

Se ridică în picioare, fiind prea emoționată ca să stea jos, iar mierla zbură speriată.

— Ascultă, Maestre, după cum ai spus, aceasta nu este doar o cheie a Carcerei. Poate că este și un dispozitiv de comunicare.

— Cu închisoarea?

— Cu deținuții ei.

— Claudia...

— Gândește-te la asta! Nimeni nu se poate duce acolo. Cum altfel să monitorizeze experimentul? Cum să audă ce se petrece?

El încuviință din cap, iar părul îi intră în ochi.

— Este posibil.

— Doar... Se încruntă, împreunându-și degetele. Apoi se întoarse spre el. Sunau ciudat.

— Trebuie să fii mai precisă în vorbire, Claudia. Cum adică ciudat?

Căută cuvântul. Când îl găsi, o surprinse.

— Păreau speriați.

Jared se gândi.

— Da... așa este.

— Și de ce ar fi speriați? Nu există nimic de care să îți fie frică într-o lume perfectă, nu-i așa?

Având dubii, el zise:

— Poate am auzit vreo dramă. O transmisiune.

— Dar dacă au așa ceva... piese de teatru, filme, atunci trebuie să știe despre pericol, risc și groază. E posibil? Poți să faci așa ceva dacă trăiești într-o lume perfectă? Ar fi măcar

capabili să creeze o astfel de poveste?

Sapientul zâmbi.

— Putem dezbate pe această temă, Claudia. Unii ar spune că lumea ta este perfectă, dar tu știi toate aceste lucruri.

Ea se încruntă.

— În regulă. Mai este ceva.

Lovi ușor vulturul cu aripile desfăcute.

— E doar pentru ascultat? Sau îl putem folosi ca să vorbim cu ei?

El oftă.

— Chiar dacă putem, n-ar trebui s-o facem. Condițiile din Carceră sunt strict controlate; totul a fost atent calculat. Dacă introducem variabile, dacă deschidem chiar și cea mai mică gaură a cheii în acel loc, am putea strica totul. Nu putem admite germeni în Paradis, Claudia.

Fata se întoarse.

— Da, dar...

Rămase neclintită.

În spatele lui Jared, în spațiul liber dintre gardurile vii, stătea tatăl ei. O privea. Pentru o clipă, inima i se opri în loc; apoi lăsă zâmbetul exersat să-i apară grațios pe chip.

— Sir!

Jared înțepeni. Cheia era pe bancă; întinse mâna, dar nu ajungea la ea.

— V-am căutat peste tot, pe amândoi.

Vocea Custodelui era blândă, iar haina sa de catifea neagră, o umbră în mijlocul strălucirii soarelui. Jared ridică privirea spre Claudia, alb la față. *Dacă ar vedea cheia...*

Custodele zâmbi calm.

— Am o veste, Claudia. Contele de Steen a sosit. Logodnicul tău te caută.

O clipă, fata se uită fix la el. Apoi se ridică încet în picioare.

— Lordul Evian îl întreține, dar nu va face decât să-l plictisească. Ești mulțumită, draga mea?

Veni s-o ia de mână; ea vru să se dea într-o parte, ca să ascundă de el cristalul strălucitor, dar nu putu să se miște. Apoi Jared mormăi ceva și alunecă ușor în față.

— Maestre?

Alarmată, se eliberă din prinsoarea tatălui ei.

— Te doare ceva?

Vocea lui Jared era răgușită.

— Eu... Nu... Am leșinat o clipă. Nu trebuie să-ți faci griji.

Îl ajută să se așeze iar. Custodele era în picioare, deasupra lor, iar pe chip purta o mască de îngrijorare.

— Mi-e teamă că exagerezi cu lucrul în ultima vreme, Jared. Nu e bine să stai în soare. Atâta studiu, toată noaptea, zise el.

Jared se ridică tremurând în picioare.

— Da. Mulțumesc, Claudia. Acum mi-e bine. Sigur.

— Poate ar trebui să te odihnești puțin, propuse ea.

— Așa am să fac. Am să urc în turnul meu, cred. Vă rog să mă scuzați, sir.

Porni împleticit. Preț de o secundă îngrozitoare, Claudia crezu că tatăl ei nu se va mișca. El și Jared stăteau față în față. Apoi Custodele se dădu înapoi, zâmbind prefăcut.

— Dacă vrei să-ți trimitem cina sus, o să ne îngrijim de asta.

Jared doar încuviință din cap.

Claudia își privi tutorele mergând atent printre gardurile de tisă. Nu îndrăzni să se uite la bancă, dar știa că nu mai era nimic pe ea.

Custodele se așeză, întinzându-și picioarele și încrucișându-și-le la glezne.

— Un om remarcabil, Sapientul.

— Da. Cum ai ajuns aici? întrebă ea.

El râse.

— Ah, Claudia. Am proiectat acest labirint înainte să te naști tu. Nimeni nu-i cunoaște secretele așa cum i le știu eu, nici măcar dragul tău Jared.

Se întoarse, cu un braț sprijinit pe spătarul băncii, și rosti încet:

— Cred că ai făcut ceva ca să nu-mi dai ascultare, Claudia.

Ea înghiți în sec.

— Da?

Tatăl ei încuviință grav din cap. Privirile li se întâlniră.

Făcea ceea ce făcea mereu, o tachina, jucându-se cu ea.

Deodată, ea nu mai putu să suporte jocul stupid. Se ridică furioasă.

— În regulă! Eu am intrat în biroul tău.

Îl înfruntă, cu fața fierbinte de mânie.

— Știi asta de când ai intrat acolo, așa că de ce ne mai prefacem! Am vrut să văd ce este înăuntru, iar tu nu m-ai lăsat niciodată. *Nu m-ai lăsat niciodată să intru acolo.* Așa că am intrat singură. Îmi pare rău, bine? Îmi pare rău!

El se uita fix la ea. A fost cutremurat? Nu își dădea seama. Dar ea tremura, toată frica înăbușită și mânia acumulate ani de-a rândul răbufniră, ca și furia că el îi făcuse viața atât de falsă, și pe a ei, și pe a lui Jared.

El ridică repede o mână.

— Claudia, te rog! Sigur că știam. Nu sunt supărat. Mai degrabă îți admir iscusința. Se va dovedi utilă în viața de la Palat.

Ea îl privi fix. O clipă, el se speriase. Mai mult de-atât. Fusese îngrozit.

Și nu pomenise de Cheie.

Vântul mișcă tufele de trandafiri, aducând un miros dulceag, o surpriză tăcută că el dezvăluise atât de multe. Când vorbi iar, vocea lui își redobândise tonul tăios obișnuit.

— Sper că ție și lui Jared v-a plăcut provocarea. Se ridică brusc. Contele așteaptă.

Claudia se încruntă.

— Nu vreau să-l văd.

— Nu ai de ales.

El se înclină și porni cu pași mari spre spațiul liber dintre tufișuri, iar ea se întoarse și îi privi spatele îndepărtându-se. Apoi zise:

— *De ce nu sunt poze cu mama în casă?*

Habar nu avusese că o să spună așa ceva. Sunase ca o cerere aspră, destul de neobișnuită pentru vocea ei.

El se opri locului.

Inima ei bătea nebunește; se îngrozise și pe sine. Nu voia ca el să se întoarcă, să-i răspundă, nu voia să-i vadă fața. Pentru că, dacă el arăta slăbiciune, ea avea să fie îngrozită; calmul lui

controlat stârnea ura și totuși, dacă ceda, habar n-avea ce putea să se ascundă dedesubt.

Dar el vorbi fără să se întoarcă:

— Nu merge prea departe, Claudia. Nu-mi pune răbdarea la încercare.

După ce el plecă, își dădu seama că stătea ghemuită pe o bancă, având mușchii spatelui și ai umerilor încordați, strângând în pumni mătasea fustei. Se forță să inspire încet.

Apoi încă o dată.

Avea buzele sărate de transpirație.

De ce-l întrebase așa ceva? De unde venise întrebarea? Nu se gândise niciodată la mama ei, nu și-o imaginase niciodată. Parcă nici n-ar fi existat vreodată. Chiar și când fusese mică, uitându-se la celelalte fete de la Curte, cu mamele lor agitate, nu avusese nicio curiozitate despre mama ei.

Își roase unghiile. Fusese o greșeală fatală. Nu trebuia să spună vreodată așa ceva.

— Claudia!

O voce tare, insistentă. Închise ochii.

— Claudia, nu are rost să te ascunzi printre tufișurile astea.

Ramurile foșniră și trosniră.

— Vorbește cu mine! Nu găsesc drumul corect!

Fata oftă.

— Deci ai ajuns, în sfârșit. Și cum se simte viitorul meu soț?

— Îi e foarte cald și e iritat. Nu că ți-ar păsa. Uite, aici se întâlnesc cinci cărări. Pe care s-o apuc?

Vocea lui se auzea aproape; simțea parfumul scump pe care îl folosea. Nu turnat cu găleata pe el, cum facea Evian, dar destul.

— Cea care arată cel mai puțin probabil, răspunse ea. Spre casă. Mormăitul morocănos se îndepărtă.

— Ca logodna noastră, ar spune mulți. Claudia, scoate-mă de aici! Ea se încruntă. Era mai rău decât și-l amintea.

Tisa se răsuci și trosni.

Fata se ridică repede în picioare, lăsându-și rochia în jos, sperând că fața nu-i era așa de palidă cum o simțea. Gardul de la stânga ei se mișcă. Din el ieși o sabie, retezând și croind o gaură, iar marele său bodyguard tăcut, Fax, păși prin ea, se uită repede

în jur, apoi depărtă ramurile. Prin ele trecu un tânăr slab, cu gura strâmbată a nemulțumire. Se uită îmbufnat la ea.

— Privește-mi hainele, Claudia. Sunt terminate. Terminate de-a binelea.

O sărută cu răceală pe un obraz.

— Toată lumea ar crede că mă eviți.

— Deci ai fost exmatriculat, zise ea calmă.

— Am plecat. Ridică din umeri. Prea plictisitor. Mama îți trimite asta.

Era un bilețel, pe hârtie albă, groasă, sigilat cu roza albă a reginei. Claudia îl deschise și citi.

Draga mea,

Probabil ai aflat vestea cea bună, că nunta ta este iminentă. După ce ai așteptai atâția ani, sunt sigură că entuziasmul tău este la fel de mare ca al meu! Caspar a insistat să vină să te escorteze aici – ce romantic. Ce cuplu frumos veți face. De acum înainte, draga mea, trebuie să te gândești la mine ca la mama ta iubitoare.

Sia Regina

Claudia îl împături.

— Ai insistat?

— Nu. Ea m-a trimis.

El lovi astrolabul cu piciorul.

— Ce plictiseală va fi să ne căsătorim, Claudia. Nu crezi?

Fata încuviință în tăcere din cap.

12

Decăderea s-a produs treptat, iar noi am recunoscut-o cu greu. Apoi, într-o zi, vorbeam cu închisoarea și, când am ieșit din cameră, am auzit-o râzând. Un chicotit încet, în bătaie de joc.

Sunetul m-a înghețat. Am rămas nemișcat pe coridor și mi-am amintit de o veche imagine pe care o văzusem cândva într-un manuscris fragmentat, cu gura enormă a Iadului devorându-i pe păcătoși.

Atunci am înțeles că creaserăm un demon care avea să ne distrugă.

Jurnalul lordului Calliston

Sunetul produs de descuierea ușii fu dureros, de parcă închisoarea ar fi suspinat. De parcă ar fi fost o ușă care nu mai fusese deschisă de secole. Dar nu sunară alarme. Poate Carcera știa că nicio ușă nu-i ducea afară.

Gildas se dădu înapoi la avertismentul lui Finn; se auzi căzând pietriș și o ploaie roșie de rugină. Ușa se cutremură în interior și se înțepeni.

Așteptară o clipă, fiindcă deschizătura îngustă era întunecată, iar dincolo de ea se afla un aer rece, care mirosea ciudat de dulce. Apoi Finn dădu pietrișul la o parte cu piciorul și se sprijini cu umărul în ușă. Împinse până când se înțepeni iar. Dar acum aveau loc să se strecoare.

Gildas îl îmboldi:

— Uită-te. Ai grijă.

Finn privi înapoi la Keiro, care căzuse obosit. Scoase sabia din teacă și se strecură prin deschizătură.

Era mai rece. Îi îngheță respirația. Terenul era accidentat și în pantă. Făcând câțiva pași, niște gunoi mărunt neobișnuit îi foșni în jurul gleznelor; punând o mână jos, simți un material aspru, rece și umed, tăios. După ce i se obișnuiră ochii cu întunericul, i se păru că se află pe un hol cu coloane; stâlpi negri, înalți se ridicau, încolăcindu-se. Bâjbâind până la cel mai apropiat, îl

pipăi uimit. Era rece ca gheața, tare, dar nu era neted. Era străbătut de fisuri și de crăpături, cu noduri și umflături, ramuri într-o rețea complicată.

— Finn?

Gildas era o umbră în cadrul ușii.

— Așteaptă.

Finn ascultă. Vântul adie prin încâlceală, producând un clinchet ușor de argint, care păru să răsune kilometri întregi. După o clipă, spuse:

— Nu e nimeni aici. Veniți.

Câteva foșnete și mișcare. Apoi Gildas zise:

— Adu Cheia, Keiro. Trebuie să încuiem ușa.

— Dacă o încuiem, putem să ne mai întoarcem?

Keiro părea epuizat.

— Pentru ce să ne mai întoarcem? Dă-mi mâna.

De îndată ce sclavul-câine se strecură înăuntru, Finn și bătrânul împinseră și forțară ușa cea mică la loc în cadru. Se închise în liniște.

Un foșnet. Un hârșâit. Lumină dintr-un felinar.

— Ar putea s-o vadă cineva, izbucni Keiro.

Dar Finn insistă:

— V-am spus. Suntem singuri.

Cum Gildas ținea felinarul ridicat, se uitară în jur, la stâlpii amenințători care îi înconjurau. În cele din urmă, Keiro întrebă:

— Ei ce *sunt*?

În spatele lui, creatura-câine se ghemui. Finn o privi și știu că și aceasta se uita la el.

— Copaci de metal.

Lumina scoase la iveală barba împletită a Sapientului, ai cărui ochi sclipeau de satisfacție.

— O pădure în care speciile sunt din fier, oțel, cupru, unde frunzele sunt subțiri ca foile, unde fructele sunt de aur și de argint. Se întoarse. Există povești din timpuri vechi cu astfel de locuri. Mere de aur păzite de monștri. Se pare că sunt adevărate.

Aerul era rece și nemișcat, creându-le un sentiment străin de depărtare. Keiro fu cel care puse întrebarea pe care Finn nu îndrăznise s-o formuleze.

— Suntem Afară?

Gildas pufni.

— Crezi că este atât de ușor? Acum stai jos, ca să nu cazi. Se uită la Finn. O să mă ocup de rănile lui. Locul acesta este la fel de bun ca oricare altul să așteptăm Deșteptarea. Putem să ne odihnim. Chiar să și mâncăm.

Însă Finn se întoarse cu fața la Keiro. Îi era frig și greață, dar vorbi cu încăpățânare.

— Înainte să mergem mai departe, vreau să știu ce a vrut să spună Jormanric. În legătură cu moartea Maestrei.

Urmă o secundă de tăcere. În lumina slabă, Keiro îl privi exasperat pe Finn și se așeză obosit pe frunzele foșnitoare, dându-și părul la o parte de pe față cu mâinile murdare de sânge.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Finn, crezi că știu? L-ai văzut. Era terminat. Ar fi spus orice! Nu erau decât minciuni. Uită.

Finn se uită la el. O clipă, vru să insiste, să mai întrebe o dată, pentru a-și potoli teama cicălitoare, dar Gildas îl dădu la o parte.

— Fă-te util. Găsește ceva de mâncare.

În timp ce Sapientul turna apă, Finn răsturnă câteva pachete cu carne și cu fructe uscate din ranița sa și un alt felinar, pe care îl aprinse de la primul. Călcă în picioare frunzele metalice reci; întinse niște pături pe ele și se așeză. Din pădurea umbroasă de dincolo de oaza de lumină îi tulburară liniștea foșnete mărunte și zgârieturi; încercă să le ignore. Keiro înjură birjărește atunci când Gildas îi curăță rănile, îi sfâșie jacheta și cămașa și îi masă cu ierburi mestecate, cu gust înțepător, rana de pe piept.

În umbră, câinele-sclav se ghemui, abia vizibil. Finn luă unul dintre pachetele cu mâncare, îl deschise și-i întinse din el.

— Ia, șopti el.

O mână legată cu zdrențe, acoperită cu răni, îi smulse bucata din mână. În timp ce creatura mânca, el o privi, amintindu-și de vocea care-i răspunsese încet, insistent. Acum el șopti:

— Cine ești tu?

— Chestia aia mai e aici?

Îndurerat și iritat, Keiro își trase jacheta pe el și o încheie,

uitându-se încruntat la tăieturi și la sfâșieturi.

Finn ridică din umeri.

— Scăpăm de el. Keiro se așează, înfulecând carnea și uitându-se în jur după altă bucată. Are varicelă.

— *Chestiei ăsteia* îi datorezi viața, remarcă Gildas.

Înfierbântat, Keiro ridică privirea.

— Nu prea cred! L-am adus pe Jormanric unde am vrut.

Ochii săi se întoarseră spre creatură; apoi se măriră de furie și sări în picioare, se îndreptă cu pași mari spre locul în care se ghemuise și înșfacă ceva întunecat.

— Asta-i a mea!

Era geanta lui. O tunică verde și un pumnal bătut cu pietre căzură din ea.

— Hoț împuțit.

Keiro vru să lovească ființa cu piciorul; aceasta se feri. Apoi, spre uimirea lor, rosti cu voce de fată:

— Ar trebui să-mi fii recunoscător că am adus-o.

Gildas se întoarse pe călcâie și se uită la silueta învelită în zdrențe. Apoi o ațintì cu un deget osos.

— Arată-te, zise el.

Gluga zdrențuită fu trasă pe spate, mâinile desfășurară bandaje și fașe cenușii. Încet, din grămada schiloadă, ieși la iveală o siluetă mică, stând pe vine, un cap întunecat, cu părul murdar tuns scurt, o față îngustă, cu ochi atenți, suspicioși. Era îmbrăcată cu mai multe straturi de haine, legate astfel încât să facă umflături și cocoloașe; în timp ce ea-și scotea bandajele înfășurate pe mâini, Finn se dădu înapoi, dezgustat la vederea rănilor deschise, a bubelor purulente. Până când Gildas pufni:

— False.

Înaintă cu pași mari.

— Nu e de mirare că nu m-ai vrut pe lângă tine.

În întunericul pădurii de metal, câinele-sclav devenise o fată subțire, mică, iar rănile, amestecuri inteligente de culoare. Se ridică încet în picioare, de parcă aproape uitase cum se face asta. Apoi se întinse și gemu. Capetele lanțului din jurul gâtului zăngăniră și se legănară.

Keiro râse aspru.

— Ia te uită. Jormanric a fost mai viclean decât am crezut.

— Nu a știut.

Fata îl privi cu îndrăzneală.

— Nu a știut niciunul dintre ei. Când m-au prins, eram cu un grup – o femeie bătrână a murit în noaptea aceea. Am furat aceste zdrențe de pe trupul ei și mi-am făcut bubele din rugină, m-am frecat cu mizerie peste tot, mi-am ciuntit părul. Știam că trebuia să fiu deșteaptă, foarte deșteaptă, ca să rămân în viață.

Părea speriată și sfidătoare. Era greu de spus câți ani avea; tunsoarea o făcea să pară un copil slab, dar Finn presupuse că nu era cu mult mai tânără decât el.

— Nu s-a dovedit a fi o idee atât de bună, zise el.

Ea ridică din umeri.

— N-am știut că voi ajunge sclava lui.

— Și să-i guști mâncarea?

Atunci ea râse, amuzându-se amar.

— Mânca bine. Asta m-a ținut în viață.

Finn se uită la Keiro. Fratele lui de cruce o privi pe fată, apoi se întoarse cu spatele la ea și se ghemui sub pături.

— Scăpăm de ea de dimineață.

— Nu depinde de tine, rosti ea încet, dar ferm. Acum îl servesc pe Clarvăzător.

Keiro se răsuci și se holbă la fată.

— Pe mine? repetă Finn.

— Tu m-ai scos din locul acela. Nimeni altcineva n-ar fi făcut așa ceva. Lasă-mă și am să te urmez. Ca un câine. PășI înainte. Vreau să Evadez. Vreau să găsesc Afară, dacă acesta există. Și se spunea pe holul sclavilor că tu vezi stelele în vise, că Sapphique vorbește cu tine. Că închisoarea îți va arăta drumul de ieșire, pentru că ești fiul ei.

El o privi îngrozit. Gildas clătină din cap. Se uită la Finn, iar acesta la el.

— Depinde de tine, mormăi bătrânul.

Habar nu avea ce să facă, așa că își drese vocea și i se adresă fetei:

— Cum te cheamă?

— Attia.

— Ei bine, uite ce e, Attia. Nu vreau o servitoare. Dar... poți veni cu noi.

— Nu are mâncare. Asta înseamnă că trebuie să o hrănim noi, zise Keiro.

— Nici tu nu ai.

Finn înghionti rania cu haine.

— Nici eu, acum.

— Atunci tu o să împărți prada cu ea, frate. Nu eu.

Gildas se sprijini de unul dintre copacii de metal.

— Dormiți, spuse el. Mai discutăm când se vor aprinde luminile. Dar cineva trebuie să stea de veghe, așa că poți fi tu prima, fată.

Ea încuviință din cap, iar când Finn se ghemui stingherit în pături, o văzu pornind în întuneric și dispărând.

Keiro căscă precum o pisică.

— Probabil o să ne taie gâturile, mormăi el.

— Am spus *noapte bună,* Alys, zise Claudia și se uită la ea în oglinda mesei de toaletă, în timp ce bona se agita în jurul hainelor de mătase împrăștiate pe jos.

— Uită-te la asta, Claudia, e plină de noroi...

— Pune-o în mașina de spălat. Știu că ai una pe undeva.

Alys se uită aspru la ea. Amândouă știau că metodele antice de frecare, bătut și scrobit rufele erau atât de obositoare, încât personalul abandonase, în mod tainic, acest Protocol cu mult timp în urmă. Probabil la fel se petreceau lucrurile și la Curte, își zise Claudia.

De îndată ce ușa se închise, sări în picioare și se duse să o încuie, răsucind cheia din fier forjat și pornind toate sistemele secrete. Apoi se sprijini cu spatele de ea și căzu pe gânduri.

Jared nu fusese la cină. Asta nu însemna nimic; probabil voise să se prefacă în continuare și ura prostia contelui. O clipă, se întrebă dacă chiar îi fusese rău în labirint și dacă ar trebui să-l sune, dar o avertizase să utilizeze minicomul numai pentru urgențe, mai ales când era Custodele acasă.

Își legă cordonul halatului și sări în pat, întinzându-se să caute în baldachinul patului.

Nu acolo.

Acum era liniște în casă. Caspar vorbise și băuse în timpul cinei; paisprezece feluri de pește și cinteze, claponi și lebede, țipari și dulciuri. Vorbise tare și iritat despre turniruri, despre calul său cel nou, despre un castel pe care îl construia pe coastă, despre sumele de bani pe care le pierduse la jocurile de noroc. Noua sa pasiune părea să fie vânătoarea de mistreți sau, cel puțin, să rămână mult în spate, în timp ce servitorii săi îi încolțeau un mistreț rănit ca să-l omoare. Își descrisese lancea, câți ucisese, capetele cu colți cu care împodobise coridoarele Curții. Și tot timpul băuse și-și umpluse iar paharul, iar vocea îi devenea din ce în ce mai lăudăroasă și mai bolborosită.

Ea îl ascultase cu un zâmbet imobil și îl tachinase cu întrebări ciudate, înțepătoare, pe care el abia le înțelesese. Și, în tot timpul acesta, tatăl ei stătuse în partea opusă a mesei și se jucase cu piciorul paharului său de vin, răsucindu-l pe fața de masă albă, între degetele-i subțiri, uitându-se la ea. Acum, când se dădu jos și se duse la măsuța de toaletă, căutând prin toate sertarele, își aminti privirea aceea rece, felul în care o cântărise în timp ce ea stătea acolo, lângă prostul cu care trebuia să se mărite.

Nu era în niciun sertar.

O trecură brusc fiorii, se îndreptă spre fereastră și o deschise, ghemuindu-se nefericită pe pernele de pe pervaz. Dacă el o iubea, cum putea să-i facă așa ceva? Nu înțelegea cât de nefericită va fi? Seara de vară era caldă și mirosea dulce a trunchi de copac, a caprifoi și a tufele de trandafiri care înconjurau șanțul de apărare. Departe, deasupra câmpurilor, clopotul bisericii Homsely bătu de douăsprezece ori. Ea privi un fluture de noapte intrând în cameră și repezindu-se cutezător în jurul flăcării lumânărilor; umbra sa se proiectă mărită pe tavan.

Zâmbetul lui fusese tăios? Oare întrebarea aceea pusă prostește despre mama ei accentuase pericolul?

Mama ei murise. Așa spusese Alys, dar ea nu lucra aici atunci și nici ceilalți servitori, cu excepția lui Medlicote, secretarul tatălui ei, un bărbat cu care vorbea rar. Dar poate că ar fi trebuit. Pentru că întrebarea aceea trecuse ca un cuțit prin armura

studiată de zâmbete grave a Custodelui și prin decorul rece de Perioadă. Ea îl înjunghiase, iar el simțise.

Zâmbi, cu fața înflăcărată.

Nu se mai întâmplase până atunci.

Oare se putea să fi fost ceva ciudat în legătură cu moartea mamei ei? Bolile erau frecvente, dar, pentru cei bogați, se puteau găsi medicamente ilegale. Doctorii prea moderne pentru Era aceasta. Tatăl ei era strict, dar cu siguranță, dacă și-ar fi iubit soția, ar fi făcut orice, oricât de ilegal era, ca să o salveze. Era posibil să-și fi sacrificat el soția doar de dragul Protocolului? Sau era ceva mai rău de-atât?

Fluturele zbură pe tavan. Aplecându-se înainte, Claudia privi pe fereastră, către cer.

Stelele de vară erau strălucitoare. Luminau acoperișurile și frontoanele conacului, ce sclipeau slab, fantomatic, reflectând undele negre și argintii ale apei din șanțul de apărare.

Tatăl ei a fost implicat în moartea lui Giles. Se poate să fi omorât și înainte?

O atingere pe obraz o făcu să tresară. Aripile fluturelui o atinseră, șoptiră *„Pe locul de la fereastră”* și insecta dispăru, zburând afară, spre lumina slabă din turnul lui Jared.

Claudia surâse.

Se ridică, pipăi pe sub perne și atinse marginea rece a cristalului. Îl trase cu grijă afară.

Cheia captă lumina stelelor și o păstră. Păru să strălucească slab, iar vulturul din ea ținea o aşchie de lumină în cioc.

Probabil o adusese Jared aici, pe când toți ceilalți cinau. Precaută, stinse lumânările și închise fereastra. Trase plapuma groasă de pe pat și se înfășură în ea, sprijinind Cheia pe genunchi. Apoi o atinse, o frecă, suflă în ea.

— Vorbește cu mine, zise ea.

Lui Finn îi era atât de frig, că abia de putea până și să tremure.

Pădurea de metal era complet neagră; felinarul arunca doar puțină lumină, pe mâna întinsă a lui Keiro și pe Gildas, care era ghemuit. Fata era o umbră sub un copac; nu scotea niciun sunet,

iar el se întrebă dacă dormea.

Întinse cu grijă mâna după raniţa lui Keiro. Voia să pună una dintre jachetele fratelui său de cruce peste a sa. Două, poate, şi, dacă se despărţeau, Keiro urma să se descurce.

Trăgând raniţa spre el, băgă mâna înăuntru şi atinse Cheia. Era caldă.

O ridică foarte uşor şi o strânse în palmă, astfel încât căldura pe care o emitea îi alină degetele amorţite. Aceasta spuse încet:

— *Vorbeşte cu mine.*

Cu ochii larg deschişi, Finn se uită la ceilalţi.

Nu se mişcă nimeni.

Cu grijă, cureaua de piele scârţâindu-i în liniştea care se lăsase, se ridică în picioare şi se întoarse. Reuşi să înainteze trei paşi înainte ca foşnetul frunzelor de metal să-l facă pe Keiro să mormăie şi să se răsucească pe partea cealaltă.

În spatele copacului, Finn rămase nemişcat.

Duse Cheia la ureche. Nu se auzea nimic. O atinse peste tot, o scuturã. Apoi îi şopti:

— Sapphique. Lord Sapphique. Tu eşti?

Claudiei i se tăie răsuflarea.

Răspunsul venise atât de clar. Se uită frenetic în jur după ceva cu care să înregistreze, nu văzu nimic şi înjură, apoi spuse:

— Nu! Nu. Numele meu este Claudia. Tu cine eşti?

— Linişte! Să nu-i trezim.

— Pe cine?

Urmă o pauză, după care el spuse:

— Pe prietenii mei.

Părea fără suflare, ciudat de îngrozit.

— Cine eşti? repetă ea. Unde eşti? Eşti Prizonier? Eşti în Carceră?

El îşi dădu capul pe spate şi privi neîncrezător Cheia.

În mijlocul ei era o luminiţă albastră; se apropie de ea, astfel încât îi lumina pielea.

— Sigur că sunt. Vrei să spui că... tu eşti... Afară?

Tăcere. Dură atât de mult, că el crezu că legătura se

întrerupsese; spuse în grabă:

— M-ai auzit?

În același timp, fata zise:

— Mai ești acolo?

Apoi ea continuă:

— Scuză-mă. N-ar trebui să vorbesc cu tine. Jared m-a avertizat în această privință.

— Jared?

— Tutorele meu.

El clătină din cap, iar respirația sa aburi cristalul.

— Dar uite, adăugă ea, acum este prea târziu și nu cred că un experiment vechi de secole poate fi stricat de câteva cuvinte, nu-i așa?

El habar nu avea despre ce vorbea fata.

— Ești Afară, nu-i așa? Există Afară? Stelele sunt acolo, nu-i așa?

Era îngrozit că ea nu-i va răspunde, dar, după o clipă, Claudia rosti:

— Da. Mă uit la ele.

El răsuflă uimit; cristalul fu imediat acoperit de gheață.

— Nu mi-ai spus cum te cheamă, zise ea.

— Finn. Doar Finn.

Tăcere. O nemișcare conștientă de sine, ținând stângaci Cheia în mâini. Voia să întrebe atât de multe lucruri, să afle atât de multe, că nu știa cu ce să înceapă. Apoi ea spuse:

— Cum vorbești cu mine, Finn? Ai o cheie de cristal, cu hologramă unui vultur în interior?

El înghiți în sec.

— Da. O cheie.

În spatele lui se auzi un foșnet. Privi pe după copac și îl văzu pe Gildas sforăind și mormăind.

— Atunci fiecare dintre noi are o replică a aceluiași dispozitiv.

Ea păru grăbită, gânditoare, de parcă era obișnuită să rezolve probleme, să găsească soluții; o voce clară, care îl făcu să-și amintească brusc, cu un fior dureros, de lumânări. Cele șapte lumânări de pe tort.

În acel moment, pe neașteptate, ca de obicei, luminile din

Carceră se aprinseră.

El suspină și văzu că se afla într-un peisaj de cupru, poleială și roșeață maronie. Pădurea se întindea pe kilometri întregi, coborând în pantă, departe, într-un peisaj larg, ondulat. Îl privit uimit.

— Ce-a fost asta? Ce s-a întâmplat? Finn?

— S-au aprins luminile. Eu... sunt într-un loc nou, o altă Aripă. O pădure de metal.

Ea zise ciudat:

— Te invidiez. Probabil că este fascinant.

— Finn?

Gildas era în picioare, uitându-se în jur. Pentru o clipă, Finn vru să-l cheme și pe el, dar apoi socoti că era mai bine să fie prudent. Acesta era secretul lui. Trebuia să-l păstreze.

— Trebuie să plec, spuse în grabă. O să încerc să mai vorbesc cu tine... acum știm... adică, dacă vrei și tu. Dar trebuie, adăugă el repede. Trebuie să mă ajuți.

Răspunsul fetei îl surprinse.

— Cum pot eu să te ajut? Ce poate merge prost într-o lume perfectă?

Mâna lui Finn se strânse, iar lumina albastră slăbi. Disperat, șopti:

— Te rog. Trebuie să mă ajuți să Evadez.

13

Pereții au urechi.
Ușile au ochi.
Copacii au voci.
Animalele mint.
Ferește-te de ploaie.
Ferește-te de zăpadă.
Ferește-te de omul
Pe care crezi că-l cunoști.

Cântecele lui Sapphique

Vocea lui Finn.

După ce își trase mănușa de protecție și îndoi floreta, vocea lui șopti iar în masca ei.

Trebuie să mă ajuți să Evadez...

— *En garde*, te rog, Claudia.

Maestrul de scrimă era un bărbat mărunt, cărunt, care transpira din abundență. Sabia lui se încrucișă cu a ei; dădu semnale cu mișcările ușoare, precise, ale unui scrimer înzestrat. Ea răspunse automat, exersând fandările și parările – sixtă, septimă, octavă –, așa cum făcuse de când avea șase ani.

Fusese ceva familiar în vocea băiatului.

În întunericul cald al măștii, își mușcă buza, atacă, luă cvartă, ripostă, lovi vestonul căptușit al maestrului cu un pocnet mulțumitor.

Accentul, vocalele rostite puțin mai încet. Așa se vorbea la Curte.

— Atac cu lovire dreaptă, eliberează, te rog.

Îl ascultă, înfierbântată deja, cu mănușa udă de transpirație, lovind cu floreta, ale cărei pocnete scurte în exercițiile cunoscute o reconfortau, iar controlul săbiei îi forța mintea să accelereze.

Trebuie să mă ajuți să Evadez.

Teamă. În șoaptele lui se citea teama de a nu fi auzit, de a

spune ce a spus. Iar cuvântul *Evadez* pronunțat ca un lucru sfânt, interzis, plin de venerație.

— Cvartă contra cvartă, te rog, Claudia. Și ține mâna sus.

Pară absent, tăișul floretelor alunecându-i pe lângă corp. În spatele maestrului, lordul Evian ieși pe ușa principală în curte și rămase pe scări, prizând tutun. Se uită la ea, cu o atitudine elegantă.

Claudia se încruntă.

Trebuia să se gândească la atât de multe. Lecția de scrimă era evadarea ei. În casă era haos; hainele ei erau împachetate, se luau ultimele măsurători pentru rochia de mireasă, cărțile pe care refuza să le lase în urmă, animalele pe care voia să le ia cu ea. Și acum, asta. Un lucru – Jared va trebui să ducă Cheia. În bagajul ei nu ar fi în siguranță.

Acum se luptau. Lăsă deoparte toate gândurile, concentrându-se asupra loviturilor, parărilor, îndoirii floretei când lovi, iar și iar.

Până când, în cele din urmă, el dădu înapoi.

— Foarte bine, milady. Punctul de control rămâne excelent.

Fata își dădu încet masca jos și îi scutură mâna. De aproape, părea mai bătrân și puțin trist.

— O să-mi pară rău să pierd o asemenea elevă.

Mâna ei o strânse pe a lui.

— Să pierdeți?

El se dădu înapoi.

— Eu... se pare... după nunta dumneavoastră...

Claudia își stăpâni mânia. Îi dădu drumul la mână și se ridică.

— După căsătorie, am să vă mai solicit serviciile. Vă rog să nu luați în seamă nimic din ce a spus tatăl meu în legătură cu asta. Veți călători la Curte cu noi.

El zâmbi și făcu o plecăciune. Îndoiala i se citi pe chip; întorcându-se cu spatele și luând o cupă de apă de la Alys, ea simți căldura umilinței arzându-i fața.

Încercau să o izoleze. Se așteptase la asta; Jared o avertizase în această privință. La curtea Reginei Sia, voiau ca ea să fie singură, fără nimeni de încredere, nimeni cu care să comploteze. Dar ea n-avea de gând să accepte așa ceva.

Lordul Evian se îndreptă clătinându-se spre ea.

— Minunat, draga mea.

Ochii lui mici îi admirară silueta în pantalonii de scrimă.

— Nu mă luați de sus, i-o reteză ea.

Făcându-i semn lui Alys să plece, luă cupa și ulciorul și se îndreptă spre o bancă de la marginea gazonului verde. După un moment, Evian o urmă. Ea deschise subiectul.

— Trebuie să vorbesc cu dumneata.

— Ne poate vedea oricine din casă, spuse el încet.

— Atunci faceți semn cu batista și râdeți. Sau orice fac spionii.

Degetele lui închiseră tabachera.

— Sunteți supărată, lady Claudia. Dar cred că nu pe mine.

Era adevărat. Dar tot se uită urât la el.

— Ce vreți de la mine?

El zâmbi senin către rațele de pe lac, către găinușele de baltă negre din papură.

— Deocamdată, nimic. Evident, nu vom face nicio mișcare până după nuntă. Dar apoi vom avea nevoie de ajutorul dumitale. Mai întâi, va trebui să ne ocupăm de Regină – ea este cea mai periculoasă. Și apoi, când veți deveni Regină în siguranță, soțul dumitale va păți un accident...

Bău apa rece. Reflectat cu susul în jos în cupă, văzu turnul lui Jared, cerul albastru din spatele lui, ferestrele micuțe, conforme Protocolului.

— Cum știu eu că asta nu este o cursă?

El zâmbi.

— Se îndoiește Regina de dumneata? Nu are niciun motiv.

Claudia ridică din umeri. O întâlnise pe Regină doar la festivaluri. Prima oară fusese la logodna ei, iar asta se petrecuse cu mulți ani în urmă. Își amintea o femeie slabă, blondă, cu o rochie albă, stând pe tronul care i se păruse cocoțat pe sute de trepte, iar ea trebuise să le urce pe toate, concentrându-se, cărând un coș de flori care era aproape la fel de mare cât ea.

Mâinile Reginei, cu unghiile vopsite cu ojă roșie.

Palma rece pe fruntea ei.

Cuvintele.

— Ce încântătoare, domnule Custode. Ce dulce.

— Ați putea să înregistrați asta, zise ea. Ați putea să mă testați... să-mi testați loialitatea.

Evian oftă ușor.

— Vă asigur...

— Asigurați pe cine vreți, poate fi adevărat.

Puse cupa jos, luă un prosop moale, pe care i-l lăsase Alys, și își șterse chipul cu el. Apoi se întoarse.

— Ce știți despre moartea lui Giles?

El tresări. Ochii lui spălăciți se măriră. Dar era specialist în prefăcătorie; răspunse fără să lase să se observe nimic.

— Prințul Giles? A căzut de pe cal.

— A fost un accident? Sau a fost omorât?

Dacă el înregistra conversația, ea știa că acum era terminată.

Degetele lui butucănoase se împreunară.

— Serios, draga mea...

— Spuneți-mi. Trebuie să știu. Dintre toți oamenii, pe mine mă preocupă cel mai mult. Giles a fost... am fost logodiți. Îmi plăcea de el.

— Da. Evian se uită cu viclenie la ea. Înțeleg.

Părea nesigur, apoi, de parcă s-ar fi hotărât, rosti:

— *A fost* ceva ciudat în legătură cu moartea lui.

— Știam eu! I-am spus lui Jared...

— Sapientul știe despre asta? Se uită în sus alarmat. Despre mine?

— În Jared am încredere totală.

— Aceia sunt oamenii cei mai periculoși.

Evian se întoarse, privind casa. Una dintre rațe înota spre el; flutură din mână, iar pasărea se îndepărtă măcănind.

— Nu știm niciodată unde sunt cei care trag cu urechea, spuse încet, uitându-se după ea. Asta ne-au făcut cei din dinastia Havaarna, Claudia. Ne-au umplut de teamă.

O clipă, păru aproape cutremurat, apoi își îndreptă o cută invizibilă de pe costumul de mătase și spuse cu vocea schimbată:

— Prințul Giles a plecat călare în dimineața aceea fără niciunul dintre însoțitorii săi obișnuiți. Era o dimineață

frumoasă de primăvară; se simţea bine, era sănătos, un băiat vesel de cincisprezece ani. Două ore mai târziu, un mesager a venit în grabă pe un cal alb de transpiraţie; a sărit de pe el şi a alergat în holul Curţii, a urcat scările în fugă şi s-a aruncat la picioarele Reginei. Eram acolo, Claudia. I-am văzut chipul când i-au spus despre accident. Era o femeie palidă, cum sunt toate, dar atunci era albă. Dacă s-a prefăcut, atunci era expertă în aşa ceva. L-au adus pe băiat înapoi pe un catafalc din crengi făcut în grabă şi i-au acoperit chipul cu hainele lor. Bărbaţi în toată firea plângeau.

Nerăbdătoare, Claudia îl îmboldi:

— Continuă.

— A fost depus pentru a i se aduce ultimul omagiu. A fost îmbrăcat cu o robă mare, aurie, şi cu o tunică de mătase albă, brodată cu vulturul încoronat. Mii de oameni au trecut pe la el. Femeile au plâns. Copiii au adus flori. Ce frumos era, spuneau. Ce tânăr. Lordul se uită la conac. Dar a fost ceva ciudat. Un bărbat. Îl chema Bartlett. Un bărbat care a avut grijă de băiat de când era mic. Acum era bătrân, pensionat şi slab. I-au dat voie înăuntru, să vadă trupul, într-o după-amiază, târziu, când oamenii plecaseră. L-au adus printre stâlpii şi umbrele din Sala Mortuară, iar el a urcat scările cu greutate şi s-a uitat la Giles. Au crezut că va plânge, se va văicări şi va striga de durere. Că-şi va sfâşia hainele în agonie. Dar n-a făcut-o.

Evian ridică privirea, iar ea văzu că ochii lui mici erau vicleni.

— A râs, Claudia. Bătrânul a râs.

După două ore de mers prin pădurea de metal, începu să ningă.

Împiedicându-se de o rădăcină de cupru şi revenindu-şi din visarea cu ochii deschişi, Finn îşi dădu seama că ningea de ceva timp; frunzele căzute erau deja acoperite de un strat fin de zăpadă. Se uită înapoi, scoţând aburi în timp ce respira.

Gildas era puţin în urmă, vorbind cu fata. Dar unde era Keiro? Finn se întoarse repede. Toată dimineaţa nu putuse să nu se gândească la vocea aceea, la vocea de Afară, unde se aflau stelele. Claudia. Cum reuşise să stea de vorbă cu el? Simţi Cheia

rece pe sub cămașă; ciudățenia ei îl alină.

— Unde e Keiro? întrebă.

Gildas se opri, își puse lucrurile jos și se sprijini de ele.

— Cercetează în față. Nu l-ai auzit când ți-a spus?

Înaintă brusc, cu pași mari, și se uită atent la Finn, cu ochii albaștri limpezi precum cristalul pe chipul său ridat.

— Te simți bine? Se apropie o viziune, Finn?

— Mi-e bine. Îmi pare rău să te dezamăgesc.

Dezgustat de nerăbdarea din vocea Sapientului, Finn se uită la fată.

— Trebuie să te scăpăm de lanțul acela.

Și-l pusese în jurul gâtului ca pe un colier, ca să nu se mai legene. Îi vedea pielea roasă de sub guler, unde îl căptușise cu pânză.

Ea rosti încet:

— Mă descurc. Dar unde suntem?

Întorcându-se, privi kilometrii întregi de pădure. Se stârnea vântul, iar frunzele metalice foșneau. Jos, la poalele dealului, pădurea se pierdea sub nori de zăpadă, iar deasupra, acoperișul închisorii se simțea ca o opresiune distantă, cu luminile sale încețoșate și slabe.

— Sapphique a venit pe acest drum, spuse Gildas, părând emoționat. În această pădure și-a învins primele îndoieli, disperarea adâncă ce îi spunea că nu exista cale de ieșire. Aici a început să urce spre ieșire.

— Dar drumul coboară, remarcă încet Attia.

Finn se uită la ea. Sub părul murdar și ciopârțit, fața ei era luminată de o bucurie ciudată.

— Ai mai fost pe aici? o întrebă el.

— Nu. Provin dintr-un mic grup din Vocea civică. Nu am părăsit niciodată Aripa. Aceasta este atât de... minunată.

Cuvântul îl făcu să se gândească la Maestra și îl străbătu fiorul vinei, dar Gildas trecu pe lângă el și înaintă cu pași mari.

— Poate că pare să coboare, dar, dacă teoria conform căreia Carcera se află în subteran este adevărată, atunci probabil că vom urca în cele din urmă. Poate dincolo de pădure.

Îngrozit, Finn se uită la terenurile împădurite. Cum putea

Carcera să fie atât de vastă? Nu-și imaginase niciodată că ar fi așa. Apoi fata rosti:

— Acela este fum?

Se uitară încotro arăta ea cu degetul. În depărtare, în ceața din zare, se ridica o coloană subțire, apoi se risipi. Arăta ca fumul de la un foc, se gândi el.

— Finn! Ajută-mă!

Se întoarseră. Keiro târa ceva afară din tufișurile de cupru și de oțel; alergând spre el, Finn văzu că era vorba despre o oaie mică, cu un picior reparat de curând, cu circuitele la vedere.

— Deci încă mai sunteți hoți, zise tăios Gildas.

— Cunoști legea Gloatei.

Keiro părea vesel.

— Totul aparține închisorii, iar închisoarea este Dușmanul nostru.

Îi tăiase deja gâtul. Acum se uita în jur.

— Putem s-o măcelărim aici. Ei bine, ar putea s-o facă ea. Să se facă utilă.

Nu se mișcă niciunul dintre ei. Gildas spuse:

— A fost o prostie. Habar nu avem cine locuiește aici. Sau ce putere are.

— Trebuie să mâncăm!

Keiro era mânios acum, iar fața i se întunecă. Lăsă jos oaia.

— Dar dacă nu o vreți, bine!

Urmă o tăcere stânjenitoare. Apoi Attia zise:

— Finn?

El își dădu seama că ea ar fi făcut-o dacă îi cerea. Nu voia să aibă această putere asupra ei. Dar Keiro radia, așa că rosti:

— În regulă. Am să te ajut.

Unul lângă altul, îngenunchează și tranșară oaia. Ea împrumută cuțitul lui Gildas și lucră eficient; el observă că fata mai făcuse așa ceva de multe ori înainte, iar atunci când el se dovedea neîndemânatic, ea îl dădea la o parte și tăia carnea crudă. Luară doar puțină; nu aveau cum să care mai multă și nici iască pe care să o gătească. Numai jumătate din animal era materie organică; restul era un amestec de bucăți de metal, asamblate ingenios. Gildas scurmă cu toiagul printre resturi.

— Închisoarea își hrănește mai prost animalele în vremurile astea.

Părea grav. Keiro spuse:

— Ce vrei să zici, bătrâne?

— Ceea ce și fac. Îmi amintesc de vremea când creaturile erau numai carne. Apoi au început să apară circuitele micuțe, filetate în loc de vene, de cartilagii. Sapienții au studiat întotdeauna și au disecat orice țesut am putut găsi. Odată am oferit recompense pentru scheletele aduse, deși închisoarea era, de obicei, prea rapidă.

Finn încuviință din cap. Știau cu toții de resturile de animale moarte care dispăreau peste noapte; știau că imediat Carcera își trimitea Gândacii și aceștia adunau materia primă pentru reciclare. Aici nimic nu se îngropa, nimic nu se ardea. Chiar și cei din Gloată care fuseseră omorâți erau lăsați în urmă, înfășurați în lucrurile lor preferate, acoperiți cu flori, într-un loc de lângă abis. Dimineața dispăreau întotdeauna.

Spre surprinderea lor, Attia vorbi.

— Poporul meu știa toate astea. De mult sunt mieii și câinii așa. Anul trecut, în grupul nostru s-a născut un copil. Avea piciorul stâng din metal.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Keiro încet.

— Cu băiețelul? Ridică din umeri. L-au omorât. Asemenea lucruri nu pot fi lăsate să trăiască.

— Scursurile erau mai amabile. Noi lăsăm tot felul de monștri să trăiască.

Finn îi aruncă o privire. Vocea lui Keiro era acră; se întoarse și merse în fața lor prin pădure. Dar Gildas nu se mișcă. În schimb, rosti:

— Nu înțelegi ce înseamnă, prostule? Înseamnă că închisoarea nu mai are materie organică...

Dar Keiro nu asculta. Ridică mâna, vigilent.

În pădure se auzea un sunet. O șoaptă înceată, un vânt fremătând ușor. La început slab, abia mișcând frunzele; îi ciufuli părul lui Finn și îi flutură roba lui Gildas.

Finn se întoarse.

— Ce este?

Sapientul se mișcă, împingându-l și pe el.

— Grăbește-te. Trebuie să ne adăpostim. Grăbește-te!

Alergară printre copaci, Attia urmându-l îndeaproape pe Finn.

Vântul se înteți repede. Frunzele începură să freamete, să se învârtejească, să zboare pe lângă ei. Una îi crestă ușor obrazul lui Finn; ducându-și mâna către pielea care îl înțepa, simți o tăietură și văzu sânge. Attia icni, punându-și mâna la ochi.

Și, dintr-o dată, se găsiră într-o vijelie de bucăți de metal, frunzele de cupru, de oțel și de argint formând un vârtej tăios în furtuna iscată pe neașteptate. Pădurea gemu și se aplecă, ramurile trosniră, răsunând în acoperișul invizibil.

În timp ce alerga, aplecat și gâfâind, Finn auzi urletul furtunii ca o voce măreață. Vuia la el, îl ridică și îl aruncă; mânia ei îl izbi de copacii de metal, îl învineți și îl lovi. Împiedicându-se, știa că frunzele erau cuvintele ei, săgeți de venin, Carcera îl certa, fiul ei, născut din celulele ei, iar el se opri și se aplecă, bolborosind:

— Te aud! Te aud! încetează!

— Finn!

Keiro îl trânti la pământ. Alunecă, pământul cedă, desfăcându-se într-o gaură între rădăcinile încâlcite ale unui stejar falnic.

Căzu pe Gildas, care îl împinse la o parte. O clipă, fiecare dintre ei își recăpătă suflul, ascultând frunzele mortale spintecând aerul de afară, vaietul și murmurul acestora. Apoi, din spate, se auzi vocea înăbușită a Attiei.

— Ce este locul acesta?

Finn se întoarse. În spatele lor văzu o gaură rotundă, întunecată, ce părea adâncă sub stejarul de oțel. Prea joasă ca să stai în picioare în ea, se extindea în întuneric. Fata se strecură înăuntru de-a bușilea. Frunzele de metal trosniră sub ea; el simți miros de plantă mucegăită, văzu că pe pereți germinau ciuperci diforme, mase pline de spori, crescând fără vlagă.

— E o gaură, spuse acru Keiro.

Își trase genunchii în sus, își scutură murdăria de pe haină și apoi se uită la Finn.

— Cheia este în siguranță, frate?

— Sigur că este, mormăi Finn.

Ochii albaştri ai lui Keiro îl priveau aspru.

— Arată-mi.

Destul de şovăielnic, Finn băgă mâna în cămaşă. Trase Cheia afară şi văzură cristalul strălucind în întuneric. Era rece şi, spre uşurarea lui Finn, tăcut.

Ochii Attiei se măriră.

— Cheia lui Sapphique!

Gildas se întoarse spre ea.

— Ce-ai spus?

Dar ea nu privea cristalul. Se uita fix la imaginea zgâriată meticulos pe zidul din spatele copacului, mânjit de secole de murdărie şi pe care îl năpădiseră licheni verzi: imaginea unui bărbat înalt, slab, cu părul negru, care stătea pe un tron, ţinând între mâinile ridicate o deschizătură hexagonală de întuneric.

Gildas luă Cheia de la Finn şi o introduse în oficiu. Imediat, începu să strălucească; lumină şi căldură dogoreau din ea, dezvăluindu-le feţele murdare, tăieturile strâmbe, luminând cele mai îndepărtate ascunzişuri ale găurii.

Keiro încuviinţă.

— Se pare că suntem pe drumul cel bun, mormăi el.

Finn nu răspunse. Îl privea pe Sapient; strălucirea veneraţiei şi bucuriei pe chipul bătrânului. Obsesia. Se înfioră până în măduva oaselor.

14

Interzicem creșterea și, deci, decăderea. Ambiția, deci disperarea. Deoarece acestea nu sunt decât reflectarea denaturată reciprocă. Mai presus de toate, este interzis Timpul. De acum încolo, nimic nu se va schimba.

Decretul regelui Endor

— Nu cred că o să vrei toate vechiturile astea. Caspar ridică o carte din grămadă și o deschise. Se uită la literele luminate puternic. Avem cărți la Palat. Nu mă sinchisesc cu ele niciodată.

— Nu mă surprinzi.

Claudia se așeză pe pat și privi deznădăjduită haosul din jur. Cum se putea să aibă atâtea lucruri? Și atât de puțin timp!

— Iar Sapienții au mii, adăugă el, aruncând-o deoparte. Ești atât de norocoasă, Claudia, că nu a trebuit niciodată să te duci la Academie. Credeam că voi muri de plictiseală. Oricum, nu ieșim afară cu șoimii? Servitorii pot face toate acestea. Pentru asta există.

— Da.

Claudia își rodea o unghie; își dădu seama și încetă.

— Încerci să scapi de mine, Claudia?

Ea ridică privirea. El o urmărea, cu ochii mici fixați în uitătura aceea neputincioasă.

— Știu că nu vrei să te căsătorești cu mine, zise el.

— Caspar...

— E în regulă, nu mă deranjează. Este o chestie dinastică, atâta tot. Mama mi-a explicat. Poți să ai ce iubiți vrei după ce vom avea un moștenitor. Eu sigur voi avea.

Se uita la el fără să-i vină să creadă. Nu putea să stea jos, nemișcată; se ridică în picioare și măsură cu pasul camera dezordonată.

— Caspar, ascultă ce spui! Te-ai gândit vreodată ce fel de viață vom avea împreună în mausoleul acela de marmură pe care îl numești palat? Trăind o minciună, prefăcându-ne,

păstrând zâmbetele false pe chip, purtând haine dintr-o vreme care nu a existat niciodată, etalând, înfrumusețând și maimuțărind maniere care ar trebui să existe numai în cărți? Te-ai gândit la asta?

El era surprins.

— Mereu a fost așa.

Se așeză lângă el.

— Nu ți-ai dorit niciodată să fii liber, Caspar? Să poți pleca într-o dimineață de primăvară călare și să pornești să vezi lumea? Să găsești aventura și pe cineva demn de iubirea ta?

Era prea mult. Își dădu seama de îndată ce o spusese. Prea mult pentru el. Îl simți devenind mai rigid, încruntându-se și uitându-se la ea.

— Știu despre ce este vorba. Vocea lui era aspră. Pentru că ai fi preferat să-l ai pe fratele meu. Sfântul Giles. Ei bine, este mort, Claudia, așa că uită-l.

Apoi zâmbetul îi reveni, viclean.

— Sau este vorba despre Jared?

— Jared?

— Păi, este evident, nu? E mai bătrân, dar unor fete le place așa.

Vru să-l plesnească, să se ridice și să-l lovească peste fața mică, ce râdea înfundat. Rânji la ea.

— Am văzut cum te uiți la el, Claudia. După cum spuneam, nu mă deranjează.

Ea se ridică mânioasă în picioare.

— Canalie!

— Ești furioasă. Asta dovedește că e adevărat. Tatăl tău știe despre tine și despre Jared, Claudia? Ar trebui să-i spun, ce crezi?

Era otrăvit. Era o șopârlă cu limba ascuțită. Zâmbetul lui era tăios. Ea se aplecă, își lipi fața de a lui, iar el se retrase.

— Dacă mai spui așa ceva, mie sau altcuiva, te omor. Înțelegi, milord Steen? Cu mâna mea, personal, o să-ți înfig un pumnal în trupul slăbănog. *Te voi omorî așa cum l-au omorât pe Giles.*

Tremurând de mânie, ieși din cameră și trânti ușa, cu un pocnet ce răsună pe coridor. Fax, bodyguardul, era tolănit afară.

Când trecu pe lângă el, acesta se ridică în picioare cu o încetineală insolentă și, când înaintă pe sub portrete, spre scări, simți ochii lui ațintiți în spatele ei și zâmbetul rece.

Îi ura.

Pe toți.

Cum poate să spună așa ceva!

Cum de putea până și să gândească așa ceva! Coborând scările ca o vijelie, se năpusti prin ușile duble, servitoarele se feriră din calea ei, de furia ei furtunoasă. Ce minciună mârșavă! Împotriva lui Jared! Jared, care nu ar visa niciodată, nici măcar nu s-ar gândi vreodată la un asemenea lucru!

O strigă pe Alys, care veni în fugă.

— Ce s-a întâmplat, domnișoară?

— Haina mea de călărie. *Acum!*

În timp ce aștepta, scotea fum pe nări, măsura camera cu pasul, uitându-se prin ușa deschisă din fața casei la perfecțiunea eternă a gazonului, la cerul albastru, la păunii care-și exersau țipetele sinistre.

Mânia ei era caldă și o mângâie. Când îi aduse haina, și-o aruncă pe ea și spuse:

— Plec să călăresc.

— Claudia... Sunt atât de multe de făcut! Mâine plecăm.

— Fă-le tu.

— Rochia de mireasă... ultimele retușuri.

— Poți s-o sfâșii în bucăți, din partea mea.

Apoi dispăru, coborând scările în fugă, traversând curtea și, alergând, privi în sus și-l văzu pe tatăl ei stând la fereastra imposibilă din biroul lui, care nu exista, care nici măcar nu era acolo.

Era cu spatele la ea, vorbea cu cineva.

Cineva în birou cu el?

Dar nu mersese nimeni niciodată acolo.

Încetinind, se uită pentru o clipă, nedumerită. Apoi, temându-se ca el să nu se întoarcă, se grăbi spre grajduri și-l găsi pe Marcus gata înșeuat, lovind pământul cu piciorul, nerăbdător. Era pregătit și calul lui Jared, o creatură zveltă, pe nume Tamlin[2], care era, probabil, vreo glumă secretă a

Sapientului, pe care ea nu o înțelesese niciodată.

Se uită în jur.

— Unde este Înțeleptul? îl întrebă pe Job.

Băiatul, întotdeauna cu limba legată, mormăi:

— S-a întors în turn, domnișoară. A uitat ceva.

Fata se holbă la el.

— Job, ascultă-mă. Cunoști pe toată lumea de pe moșie?

— Aproape pe toți.

Mătură podeaua în grabă, ridicând nori de praf. Voia să-i spună să se oprească, dar asta l-ar fi făcut și mai agitat, așa că zise:

— Un bătrân pe nume Bartlett. Pensionat, un servitor de la Curte. Mai trăiește?

El își înălță capul.

— Da, milady. Are o căsuță în Hewelsfield. Pe drum în jos de la moară.

Inima ei începu să bată tare.

— Mai este... mintea lui mai este limpede?

Job încuviință și schiță un zâmbet.

— Este ascuțită ca briciul. Dar nu spune prea multe despre zilele sale la Curte. Doar se uită fix dacă-l întrebi.

Umbra lui Jared întunecă ușa și el intră încet, gâfâind.

— Scuze, Claudia.

Se urcă în șa, iar ea, punând piciorul în mâinile împreunate ale lui Job, spuse încet:

— Ce ai uitat?

Ochii lui negri îi întâlniră pe-ai ei.

— Un anumit obiect pe care nu am vrut să-l las nepăzit.

Își duse discret mâna la haină, la roba verde-închis, cu guler înalt, de Sapient.

Ea dădu aprobator din cap, știind că era vorba despre Cheie.

În timp ce călăreau, ea se întrebă de ce se simțea atât de ciudat de rușinată.

Făcură un foc din ciuperci uscate și din niște praf de pușcă din geanta lui Gildas și gătiră carnea, în timp ce vârtejul se dezlănțuia afară. Nu vorbi nimeni mult. Finn tremura de frig, iar

tăieturile de pe față îl înțepau; simți că Keiro încă mai era obosit. În ceea ce privește fata, era greu de spus. Stătea mai la o parte, mâncând repede, privind, fără să piardă nimic.

În cele din urmă, Gildas își șterse grăsimea de pe mâini pe robă.

— Au fost ceva semne de deținuți?

— Oile rătăceau, zise Keiro într-o doară. Nu era nici măcar un gard.

— Și închisoarea?

— De unde să știu? Ochi în copaci, probabil.

Finn se cutremură. În cap parcă îi răsunau zgomote și se simțea ciudat. Voia ca ceilalți să se culce, să adoarmă, ca să poată să scoată iar Cheia și să stea de vorbă cu ea. Cu fata de Afară.

— Nu putem merge mai departe, așa că ar fi bine să ne odihnim. Nu credeți? propuse el.

— Sună bine, zise leneș Keiro.

Își sprijini rănița de partea din spate a găurii. Dar Gildas se holba la imaginea sculptată pe trunchiul copacului. Se târî mai aproape de ea, întinse mâna și începu să o frece cu mâinile lui cu vene proeminente. Căzură ghemotoace de licheni. Fața îngustă părea să iasă din murdărie și din blana verde de mușchi; mâinile care țineau Cheia erau desenate atât de bine, că păreau reale. Finn își dădu seama că probabil Cheia făcea legătura între niște circuite din copac și, o clipă, o încețoșare a vederii îl prinse cu garda jos, un sentiment că întreaga Carceră era o creatură măreață, în ale cărei măruntaie de sârme și oase se furișaseră ei.

Clipi.

Nimeni nu părea să fi observat, deși fata se uita fix la el. Gildas spunea:

— Ne conduce pe drumul pe care a luat-o el. Ca ața printr-un labirint.

— Așa că și-a lăsat propria imagine? rosti tărăgănat Keiro.

Gildas se încruntă.

— Evident că nu. Acesta este un altar creat de Sapienții care l-au urmat. Ar trebui să mai găsim și alte semne pe drum.

— Abia aștept.

Keiro se întoarse și se ghemui.

Gildas se uită fix la spatele lui. Apoi îi zise lui Finn:

— Scoate Cheia. Trebuie să avem grijă de ea. Poate că drumul este mai lung decât credem.

Gândindu-se la pădurea întinsă de afară, Finn se întrebă dacă vor cutreiera prin ea la nesfârșit. Atent, ridică mâna și luă Cheia din hexagon; ieși cu un clic ușor și, imediat, gaura se întunecă, iar așchiile frunzelor estompară luminile îndepărtate ale închisorii.

Finn stătea țeapăn și deloc confortabil, dar rămase nemișcat, ascultând. După mult timp, își dădu seama după respirația grea a bătrânului că acesta dormea. În legătură cu ceilalți, nu era sigur. Keiro era întors cu spatele. Attia părea mereu liniștită, de parcă ar fi învățat că, dacă stătea nemișcată și era trecută cu vederea, rămânea în viață. Afară, furtuna urla prin pădure. Auzi trosnetul crengilor, tumultul valului de dispreț de departe, simți puterea vântului care izbea copacii și cutremura trunchiul de fier de deasupra lui.

Mâniaseră Carcera. Deschiseseră una dintre ușile ei interzise și depășiseră o limită. Poate că îi va ține închiși aici pentru totdeauna, înainte ca ei să fi început.

În sfârșit, nu mai putu aștepta.

Cu grijă, suferind dureri nesfârșite, ca să deranjeze cât mai puțin pătura de frunze, scoase Cheia din buzunar. Era rece, înghețată. Degetele lui lăsară urme murdare pe ea și până și vulturul din interior era greu de văzut înainte să șteargă condensul de pe suprafața ei.

O ținu strâns.

— *Claudia,* murmură.

Cheia era rece și moartă.

Nu se aprinse nicio lumină înăuntru. Nu îndrăzni să vorbească mai tare.

Dar tocmai atunci Gildas murmură, așa că profită și se ghemui, aducând Cheia mai aproape.

— Mă auzi? spuse către ea. Ești acolo? Te rog, răspunde.

Furtuna urla. Îi simțea vaietul în dinți și în nervi. Închise ochii și simți disperarea că își imaginase totul, că fata nu exista,

că într-adevăr se născuse într-un Pântece, aici.

Și apoi, parcă născută din teama lui, se auzi o voce, o remarcă blândă.

— *A râs? Ești sigură că asta a spus?*

Finn deschise brusc ochii. O voce de bărbat. Calmă și gânditoare.

Se uită înnebunit în jur, fiindu-i teamă că auziseră și ceilalți, apoi o fată rosti:

— *... Bineînțeles că sunt sigură. De ce să fi râs bătrânul, Maestre, dacă Giles era mort?*

— Claudia.

Finn șopti numele înainte să se poată opri.

Imediat, Gildas se întoarse; Keiro se ridică în șezut. Înjurând, Finn vârî Cheia în haină, se răsuci și o văzu pe Attia uitându-se fix la el. Își dădu imediat seama că ea văzuse totul.

Keiro își scosese cuțitul.

— Ați auzit? E cineva afară.

Ochii lui albaștri erau vigilenți.

— Nu.

Finn înghiți în sec.

— Eu am fost.

— Vorbeai în somn?

— Vorbea cu mine, răspunse încet Attia.

O clipă, Keiro îi privi pe amândoi. Apoi se lăsă la loc pe spate, dar Finn știa că nu era convins.

— Serios? spuse fratele lui de cruce. Deci cine-i Claudia?

Merseră în galop pe alee, iar frunzele de un verde-închis ale copacilor formau un tunel deasupra capetelor lor.

— Și tu îl crezi pe Evian?

— În această privință, da.

Se uită în față, la moara care se ridica la poalele dealului.

— Reacția bătrânului a fost cu totul nepotrivită, Maestre. Probabil că l-a iubit pe Giles.

— Nenorocirea îi face pe oameni să reacționeze în moduri neobișnuite, Claudia.

Jared părea îngrijorat.

— I-ai spus lui Evian că o să-l cauți pe acest Bartlett?

— Nu. El...

— Ai povestit cuiva? Lui Alys?

Ea pufni.

— Spune-i lui Alys și în câteva minute vor ști toți servitorii.

Asta o făcu să-și amintească. Domoli calul care gâfâia.

— Tata l-a concediat pe maestrul de scrimă. Sau a încercat. Ție ți-a mai zis ceva?

— Nu. Încă nu.

Tăcură, în timp ce el se aplecă și trase zăvorul porții, mânând calul înapoi, ca să o deschidă larg. Pe partea cealaltă, aleea era brăzdată cu făgașe, mărginită de gard viu, de tufe de măceș răsucite printre urzici și buruieni, de inflorescențe albe de hasmațuchi.

Jared își supse o înțepătură la deget. Apoi spuse:

— Acesta trebuie să fie locul.

Era o căsuță joasă, pe jumătate ascunsă de un castan măreț, care creștea lângă ea. Apropiindu-se, Claudia privi încruntată Protocolul ei perfect, acoperișul de paie găurit, pereții plini de igrasie, copacii noduroși din livadă.

— Un adăpost pentru săraci.

Jared zâmbi trist.

— Mi-e teamă că da. În această Eră, numai cei bogați cunosc confortul.

Priponiră caii, care pășteau iarba lungă, bogată, de pe margine.

Poarta era spartă, atârna larg deschisă; Claudia văzu că fusese forțată de curând, iar firele de iarbă fuseseră împinse sub ea, încă ude de rouă.

Jared se opri.

— Ușa e deschisă, observă el.

Fata vru să treacă pe lângă el, dar bărbatul zise:

— O clipă, Claudia. Scoase scanerul cel mic și-l porni. Nimic. Nu e nimeni aici.

— Atunci intrăm și-l așteptăm. Nu mai am la dispoziție decât ziua de azi.

Înaintă cu pași mari pe potecă; Jared o urmă repede.

Claudia deschise ușa și mai larg; aceasta scârțâi, iar fetei i se păru că mișcase ceva înăuntru.

— Bună ziua? spuse ea încet.

Tăcere.

Băgă capul pe ușă.

Camera era întunecată și mirosea a fum. Era luminată de o fereastră joasă, cu oblonul tras și sprijinit de perete. Focul se stinsese în vatră; intrând, văzu oala înnegrită atârnată de lanțuri, cazmaua, cenușa luată de curent pe hornul cel mare.

Colțul hornului era marcat de două bănci mici; lângă fereastră se aflau o masă, un scaun, un bufet cu niște farfurii sparte și o cană. O ridică și mirosi laptele din ea.

— Proaspăt.

Spre staulul vacii ducea o ușă mică. Jared se îndreptă spre ea și privi, aplecându-se sub pragul de sus.

Era cu spatele la ea, dar fata își dădu seama, din nemișcarea lui bruscă, de faptul că ceva nu era în regulă.

— Ce e?

El se întoarse, iar chipul îi era atât de palid, încât ea crezu că era bolnav.

— Mi-e teamă că am ajuns prea târziu, răspunse.

Se apropie de el. Bărbatul îi blocă drumul.

— Vreau să văd, mormăi ea.

— Claudia...

— Lasă-mă să văd, Maestre.

Se băgă pe sub brațul lui.

Bătrânul era întins pe jos, în staul. Era destul de evident că avea gâtul rupt. Era așezat pe spate, cu brațele desfăcute, cu o mână îngropată în paie. Avea ochii deschiși.

În staul mirosea a bălegar vechi. Bâzâiau muște, iar viespile intrau și ieșeau prin ușa deschisă; afară behăi o capră mică. Înfiorată și mânioasă, ea spuse:

— L-au omorât.

— Nu știm asta.

Jared păru dintr-odată să revină la viață. Îngenunche lângă bătrân, îi atinse gâtul și încheietura mâinii și trecu scanerul peste el.

— L-au omorât. Știa ceva despre Giles, despre crimă. Și-au dat seama că venim aici!

— Cine ar fi putut să-și dea seama?

Bărbatul se ridică repede în picioare și se întoarse în camera de zi.

— Evian știa. Probabil că cineva a ascultat discuția mea cu el. Apoi mai este Job. L-am întrebat...

— Job e un copil.

— Îi este frică de tata.

— Claudia, și *mie* mi-e frică de tatăl tău.

Se uită iar la silueta mică, întinsă în paie, domolindu-și mânia, strângându-se singură în brațe.

— Poți să vezi semnele, șopti fata.

Urme de mâini. Două vânătăi ca amprentele întunecate ale unor degete mari, adâncite în carne.

— Cineva mare. Foarte puternic.

Jared deschise dulapul și scoase niște farfurii.

— Sigur n-a căzut.

Ea se întoarse.

Bărbatul trânti sertarul, se duse la horn și se uită în sus. Apoi, spre uimirea ei, se urcă pe una dintre bănci și întinse mâna în întuneric, bâjbâind. Căzu o ploaie de cenușă.

— Maestre?

— A trăit la Curte, Claudia. Probabil era învățat.

O clipă, ea nu înțelese. Apoi se răsuci și privi repede în jur, găsi patul, ridică salteaua plină de păduchi și o sfâșie.

Afară, se auzi o mierlă țipând și dând din aripi.

Claudia se holba.

— Se întorc?

— Poate. Caută mai departe.

Dar, mișcându-se, călcă pe o scândură care scârțâi și, când îngenunche și o trase în sus, aceasta se mișcă pe un pivot cu ușurința unei utilizări constante.

— Jared!

Era locul în care bătrânul își ținea ascunse comorile. Un portofel ponosit cu niște monede de cupru, un colier rupt, cu cele mai multe pietre smulse, două condeie, un pergament

împăturit și, ascuns cu grijă la fund, un săculeț de catifea albastră legat la gură, la fel de mic precum palma ei.

Jared luă pergamentul și îl răsfoi.

— Pare un fel de testament. Știam că și l-a scris! Dacă a fost învățat de Sapienți, este doar...

Aruncă o privire spre ea. Deschisese săculețul albastru. Din el scoase o bucată mică, ovală, de aur, iar pe spatele ei era gravat vulturul încoronat. O întoarse pe cealaltă parte.

Chipul unui băiat îi privea, cu zâmbetul timid și direct, cu ochi căprui.

Claudia îi zâmbi amar. Ridică privirea spre tutorele ei.

— Probabil valorează o avere, dar nu l-a vândut niciodată. Sigur l-a iubit foarte mult.

Încet, el zise:

— Ești sigură...

— Oh, da, sunt sigură. E Giles.

Înlănțuit de mâini și de picioare

15

Sapphique a ieșit din Pădurea încâlcită și a văzut Fortăreața de Bronz. Oamenii se strecurau în interiorul zidurilor ei de peste tot.

— Vino înăuntru, l-au îndemnat ei. Grăbește-te! Înainte să atace! S-a uitat în jur. Lumea era metal, cerul era metal. Oamenii erau furnici pe câmpiile închisorii.

— Ați uitat, a spus el, că sunteți deja înăuntru?

Dar ei au trecut în grabă pe lângă el și au spus că era nebun.

Legendele lui Sapphique

Furtuna urlase toată noaptea, apoi încetase atât de brusc, că Finn se trezise pe neașteptate din pricina liniștii așternute. Părea sinistru după ce bătuse vântul, dar însemna măcar că puteau merge mai departe acum, înainte ca închisoarea să se răzgândească. Keiro se târâse afară și se întinse, mormăind că înțepenise. După o clipă, vocea i se auzi iar, neobișnuit de slabă:

— Uitați-vă la asta.

După ce ieși, Finn văzu că pădurea era goală. Fiecare frunză, fiecare rotocol metalic subțire de frunziș era așezat grămadă, în troiene mari.

În locul lor, copacii înfloriseră. Flori de cupru, roșii și aurii, sclipeau pe deal în sus și la vale, cât vedeai cu ochii.

În spatele lui, Attia râse.

— E frumos.

El se întorsese, surprins, dându-și seama că el vedea toate astea numai ca pe un obstacol.

— Nu-i așa?

— Da. Dar tu... tu ești obișnuit cu culorile. Dacă vii de Afară.

— Mă crezi?

Ea încuviință încet.

— Da. Ai ceva aparte. Nu te potrivești. Și numele pe care l-ai strigat în somn, Claudia. Ți-o amintești?

Așa le spusese el. Aprobă din cap. Apoi se uită în sus.

— Ascultă, Attia, am nevoie de ajutorul tău. Doar... Uneori

vreau să fiu singur. Cheia... ajută viziunile. Uneori trebuie să fiu departe de Keiro și de Gildas. Înțelegi?

Ea încuviinţase grav, fixându-l cu ochii strălucitori.

— Ți-am spus, sunt sclava ta. Doar să-mi zici când, Finn.

El se simți rușinat. Uitându-se la fața lui, ea nu mai spuse nimic.

De atunci înaintaseră printr-un peisaj de culoarea unor bijuterii strălucitoare, printre plantațiile de copaci care coborau, podeaua pădurii spartă și brăzdată cu râulețe în mătci izolate, ciudate, crăpate. Insecte pe care Finn nu și le imaginase vreodată târându-se prin mormanele de frunze care blocau cărarea; le luă ore întregi să le ocolească. Iar sus, pe crengile goale, stăncuțele săreau și croncăneau în stoluri, urmându-i curioase pe călători, până când Gildas le înjură și le amenință cu pumnul. Apoi, în liniște, zburară toate.

Keiro încuviinţă din cap.

— Deci Sapienții încă mai au ceva magie, până la urmă.

Gâfâind, bătrânul îl privi.

— Mai bine ar fi funcționat asupra ta.

Keiro rânji la Finn.

Acesta zâmbi. Se simțea cumva mai ușor și, cum își târa picioarele după Gildas pe cărarea din pădure, începu să simtă ceva ce părea să fie fericire. Evadarea începuse. Gloata era mult în urmă; toată viața aceea de luptă brutală, de crimă și minciuni, de teamă, luase sfârșit. Acum lucrurile aveau să fie diferite. Sapphique îi va arăta drumul de ieșire.

Călcând peste o încurcătură de rădăcini, aproape că-i veni să râdă tare, însă, în loc de asta, băgă mâna în cămașă și atinse Cheia.

Și-o trase imediat.

Era caldă.

Se uită la Keiro, care mergea în față. Apoi se întoarse. Attia era acolo unde se afla întotdeauna. La călcâiele lui.

Supărat, se opri.

— Nu vreau o sclavă.

Se opri și ea.

— Cum spui tu.

Se uită la el cu privirea aceea rănită.

Finn zise:

— E un pârâu pe-aici. Îl aud. Spune-le celorlalţi că mă duc să iau nişte apă.

Fără să mai aştepte, se îndepărtă cu paşi mari de cărare, pătrunzând adânc într-un hăţiş de mărăcini de platină, apoi se ghemui printre tufe. Flori de sârmă flexibile se înălţau în jurul lui, stuf găunos în care micro-Gândacii lucrau de zor.

Scoase în grabă Cheia.

Era riscant. Putea să vină Keiro. Dar acum era fierbinte în mâna lui, iar luminiţele albastre cunoscute erau aprinse în cristal.

— Claudia? şopti nerăbdător. Mă auzi?

— Finn! În sfârşit!

Vocea ei se auzea atât de tare, că îl făcu să înghită în sec; se uită în jur.

— Linişte! Fă linişte, te rog. Vor veni să mă caute.

— Cine?

Părea fascinată.

— Keiro.

— Cine e el?

— Fratele meu de cruce...

— În regulă. Acum ascultă. La baza Cheii este un mic panou pentru degete. E invizibil, dar suprafaţa sa este uşor ridicată. L-ai găsit?

Finn pipăi cu degetele, lăsând urme murdare.

— Nu, spuse el agitat.

— Încearcă! Crezi că el are un obiect diferit?

Întrebarea nu i se adresa lui Finn. Îi răspunse cealaltă voce, cea pe care şi-o amintea ca fiind Jared.

— Aproape sigur sunt identice. Finn, foloseşte-ţi vârfurile degetelor. Caută pe margine, pe faţetele de lângă margine.

Cine credeau ei că este el! Pipăi, iar mâinile îl dureau.

— Finn!

Keiro era chiar în spatele lui. Sări în picioare, băgând Cheia la loc, gâfâind.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Nu pot să beau o gură de

apă în liniște?

Mâna fratelui său de cruce îl trase înapoi în mormanul de frunze.

— Stai jos și taci din gură. Avem vizitatori.

Claudia se lăsă pe vine și înjură nemulțumită.

— A dispărut! De ce a dispărut?

Jared se duse la fereastră și se uită afară, la haosul total din curte.

— Nu are-a face. Custodele urcă scările.

— Ai auzit cum vorbea? Și acum era atât de... înfricoșat.

— Știu cum se simte.

Jared scoase un carnețel mic din buzunarul hainei sale de călărie și i-l dădu fetei.

— Aceasta este versiunea integrală a testamentului bătrânului. Citește-l pe drum.

Uși trântite. Voci afară. A tatălui ei. A lui Caspar.

— După aceea, să-l ștergi imediat, Claudia. Am și eu o copie.

— Ar trebui să facem ceva. Cu trupul.

— Nu am fost acolo, ai uitat?

Nici nu rosti bine cuvintele, că ușa se deschise. Claudia strecură calmă carnețelul în rochie.

— Draga mea.

Tatăl ei intră și se opri în fața ei. Ea se ridică în picioare, ca să-l întâmpine. Era îmbrăcat cu redingota sa neagră obișnuită, la gât avea eșarfa scumpă de mătase, era încălțat cu cizmele din cea mai fină piele. Dar astăzi purta o floare albă la butonieră, parcă pentru a marca ocazia, și, pentru că asta nu era deloc în firea sa, ea se holbă surprinsă la floare.

— Ești gata? întrebă el.

Încuviință din cap. Era îmbrăcată într-o rochie de călătorie de un albastru-închis și avea deasupra o manta, cu un buzunar special cusut pentru a pune Cheia în el.

— O dimineață importantă pentru Casa Arlex, Claudia. Începutul unei noi vieți pentru tine, pentru noi toți.

Părul lui, înspicat cu argintiu, era prins bine la spate, ochii îi erau întunecați de satisfacție. Își trase mănușile înainte să îi ia

mâna, de parcă ar fi știut că degetele sale reci și umede erau neplăcute pentru ea. Îl privi fără să zâmbească, în mintea ei fiind bătrânul mort în paie, cu ochii deschiși.

Ea zâmbi și făcu o plecăciune.

— Sunt gata, sir.

El încuviință.

— Am știut mereu că vei fi. Am știut mereu că nu mă vei dezamăgi niciodată.

Așa cum a făcut mama? se întrebă ea tăios. Dar nu spuse nimic, iar tatăl ei aprobă scurt din cap către Jared și o conduse afară. Pătrunseră în holul cel mare, pășind pe podeaua presărată cu lavandă, coborâră printre rândurile de servitori fascinați, Custodele Carcerei și fiica sa cea mândră, pornind la drum pentru căsătoria care o va face regină. Și, la un semn al lui Ralph, personalul ovaționă și aplaudă, azvârli cu irișsi la picioarele lor; sunară din clopoțele de argint în cinstea nunții pe care nu aveau să o vadă.

Jared merse în urma lor, cu o tolbă de cărți sub braț. Dădu mâna cu servitorii mâhniți de plecarea lui, care îi întinseră pachețele cu dulciuri, promițând să păstreze turnul în siguranță, să nu atingă niciunul dintre instrumentele sale prețioase, să hrănească puiul de vulpe și păsările.

După ce se așeză în diligență și privi înapoi, Claudia simți un nod de tristețe în gât. Tuturor avea să le fie dor de Jared, de felul său blând de a fi, de înfățișarea sa fragilă, de amabilitatea de a le trata copiii care tușeau și de a-i sfătui pe fiii lor încăpățânați. Niciunul nu părea să regrete să o vadă *pe ea* plecând.

Dar a cui era vina? Ea jucase jocul. Era stăpâna casei, fata Custodelui.

Rece ca gheața. Tare ca piatra.

Ridică mâna și zâmbi spre Alys.

— Patru zile de călătorie. Am de gând să călăresc măcar jumătate din ele.

Bona ei se încruntă.

— Mă îndoiesc că va călări contele. Și probabil va dori să stai în diligența lui o vreme.

— Ei bine, deocamdată nu sunt măritată cu el. Când voi fi, va

afla repede că ceea ce vreau eu contează.

Dacă o credeau dură, așa va fi. Totuși, în timp ce erau aduși caii și se adunau călăreții, iar diligențele porniră încet spre poartă, nu voia decât să stea aici, în casa în care trăise de când se născuse, și se aplecă pe fereastră, făcând cu mâna și strigându-i pe toți, cu ochii scăldați pe neașteptate în lacrimi.

— Ralph! Job! Mary-Ellen!

Iar ei îi făcură la rândul lor cu mâna, o mulțime de batiste și de porumbei albi înălțându-se de pe acoperiș, iar albinele din caprifoi bâzâiră, în timp ce diligența se hurduca pe podul de lemn. În apele de un verde-închis ale șanțului de apărare văzu casa reflectată, văzu găinușele-de-baltă și lebedele maiestuoase și, în spatele ei, într-o mare procesiune, căruțele, caretele, călăreții, câinii de vânătoare, șoimarii însoțitorilor ei, ai casei Custodelui Carcerei, în ziua în care planurile sale începeau să se îndeplinească.

Se lăsă pe spate în bătaia vântului, pe bancheta de piele, și-și suflă părul din ochi.

Ei bine, poate.

Erau bărbați și totuși cum puteau fi?

Aveau cel puțin doi metri și jumătate în înălțime și un mers stângaci, neobișnuit, pășind ca bâtlanii, ignorând mormanele de frunze ascuțite, croindu-și drum direct prin ele.

Finn simți strânsoarea mâinii lui Keiro atât de puternic pe brațul său, că îl duru. Apoi fratele său îi spuse încet la ureche un singur cuvânt:

— *Picioroange*.

Desigur. Când unul trecu pe lângă ei, le văzu de aproape, picioroange metalice înalte până la genunchi, iar bărbații mergeau pe ele foarte bine, cu pași mari, și mai observă că foloseau înălțimea pentru a atinge anumite puncte din copaci, noduri mici pe trunchiuri, și că acești arbori germinau imediat fructe semiorganice, pe care ei le culegeau.

Întoarse capul să se uite după Gildas, însă, oriunde vor fi fost ascunși Sapientul și fata, erau invizibili pentru el.

Urmări șirul de bărbați înaintând printre copaci. În timp ce

coborau dealul, păreau să se micșoreze, iar Finn văzu foarte clar cum bărbatul de la capătul șirului sclipi, de parcă ar fi trecut printr-o perturbație în aer.

După o vreme, li se mai vedeau doar capetele și umerii. Apoi dispărură.

Keiro așteptă mult înainte să se ridice. Fluieră ușor și un morman de frunze din apropiere se mișcă. Apăru capul argintiu al lui Gildas, care întrebă:

— Au plecat?

— Sunt destul de departe.

Keiro o văzu pe Attia ieșind în grabă, apoi se întoarse. Aruncându-i o privire fratelui său de cruce, zise încet:

— Finn?

Se întâmpla. Pentru că se uitase la perturbația din aer. Pielea i se făcu de găină, avea mâncărimi, gura i se uscă, limba îi înțepeni, își frecă buzele cu mâna.

— Nu, mormăi.

— Ține-l, interveni Gildas.

De undeva de la distanță, Keiro zise:

— Așteaptă.

Și apoi Finn mergea. Mergea drept într-acolo, spre golul dintre două crengi mari de cupru, unde aerul se mișcase, de parcă ar fi căzut praf printr-o coloană de lumină, de parcă s-ar fi deschis o gaură în Timp. Și când ajunse la ea, se opri, întinzând ambele mâini în față, de parcă ar fi fost orb. Era o gaură de cheie pentru ieșirea din lume.

Prin ea sufla un curent.

Simți străfulgerări de durere. Se chinui să le facă față, pipăind, atingând marginile, apropiindu-și chipul, lipind ochiul de fanta de lumină, uitându-se prin ea.

Văzu un licăr de culoare. Era atât de puternic, că îi făcu ochii să lăcrimeze și icni. Acolo se mișcau forme, o lume verde, un cer la fel de albastru ca în visele sale, o creatură mare care bâzâia, neagră și chihlimbarie, se repezea spre el.

Țipă și se împletici înapoi, îl simți pe Keiro prinzându-l de ambele brațe pe la spate.

— Mai uită-te, frate. Ce vezi? Ce este, Finn?

Se moleși. Îi pieri toată forța din picioare și căzu în pătura de frunze. Attia îl dădu la o parte pe Keiro. Turnă repede apă într-o cupă și i-o întinse lui Finn; orbește, el o luă și bău din ea, apoi închise ochii și-și lăsă capul în mâini, amețit și simțindu-se rău. Avea grețuri. Apoi vomită.

Vocile de deasupra lui se înfuriară. Când putu să le audă, își dădu seama că una era a Attiei.

— ... să-l tratezi așa! Nu vezi că-i este rău?

Râsul lui Keiro era disprețuitor.

— O să-i treacă. Este Clarvăzător. Vede lucruri. Lucruri pe care trebuie să le știm.

— Nu-ți pasă deloc de el?

Finn își înălță capul. Fata se uita în sus, la Keiro, cu pumnii încleștați. Ochii ei își pierduseră privirea rănită; acum ardeau de mânie.

Keiro continuă să rânjească batjocoritor.

— Este fratele meu. Sigur că-mi pasă de el.

— Nu-ți pasă decât de tine. Se întoarse spre Gildas. Și ție la fel, Maestre. Tu...

Se opri. Era clar că Gildas nu o asculta. Stătea în picioare, sprijinindu-se cu o mână de un copac de metal, privind fix înainte.

— Veniți aici, spuse el încet.

Keiro întinse un braț, iar Finn îl prinse, ridicându-se nesigur în picioare. Se duseră la Sapient și stătură lângă el, privind și văzând ceea ce vedea și el.

Pădurea se termina aici. În fața lor, un drum îngust cobora spre Oraș. Acesta se afla în spatele zidurilor, într-un peisaj incandescent de câmpii goale. Case adunate la un loc, construite din bucăți de metal, turnuri și parapete de lemn negru neobișnuit, acoperite cu tablă și frunze de cupru.

Pe drumul spre el se scurgeau sute de oameni, în lungi șiruri gălăgioase, râzând, strigând și cântând, în mulțimi și în căruțe, ducând copii și mânând turme de oi.

Cu genunchii sprijiniți pe bancheta diligenței, Claudia citi din micul carnețel, în timp ce Alys dormea. Diligența sălta; afară,

pădurile și câmpurile verzi ale moșiei Custodelui treceau pe lângă ea într-un nor de praf și de muște.

Numele meu este Gregor Bartlett. Acesta este testamentul meu. Mă rog ca cei care-l vor găsi să-l păstreze în siguranță și, când va veni vremea, să-l folosească, pentru că s-a făcut o mare nedreptate, iar eu sunt singurul rămas în viață care știe despre ea.

Am lucrat la Palat de copil. Am fost grăjdar, surugiu pe poștalion, apoi servitor în casă. Am devenit de încredere și am ajuns să fiu important. Am fost Valetul Camerei ultimului Rege și îmi amintesc de prima sa soție, o femeie firavă, drăguță, de peste mări, cu care s-a căsătorit când erau amândoi tineri. Când s-a născut primul lui fiu, Giles, mi-a fost încredințat mie. M-am îngrijit să-i găsesc doică, am angajat servitoare pentru creșterea lui. El era Moștenitorul; nimic nu era precupețit pentru confortul lui. Pe măsură ce băiatul creștea, am ajuns să-l iubesc ca pe propriul meu fiu. Era un copil fericit. Chiar și când a murit mama sa, iar Regele s-a recăsătorit, a locuit în aripa sa din Palat, înconjurat de jucăriile sale dragi și de animalele sale de companie, propriul său cămin. Eu nu am copii. Băiatul a devenit viața mea. Trebuie să credeți asta.

Treptat, am simțit o schimbare. Pe măsură ce el creștea, tatăl său venea la el din ce în ce mai puțin. Acum mai avea un fiu, pe contele Caspar, un copil gălăgios, răsfățat de femeile de la Curte. Și mai era noua Regină.

Sia este o femeie ciudată, solitară. Se spune că Regele s-a uitat odată din trăsură, în timp ce era condus pe un drum din pădure, iar ea stătea acolo, la intersecție. Se spune că atunci când a trecut pe lângă ea, i-a văzut ochii – sunt ciudați, cu irisuri spălăcite – și din acel moment nu a mai putut să nu se gândească la ea. A trimis mesageri înapoi, dar nu era nimeni acolo. A pus să fie căutată prin satele și moșiile din apropiere, a emis proclamații, a oferit recompense nobililor săi, dar nu a găsit-o nimeni. Și apoi, câteva săptămâni mai târziu, în timp ce mergea prin grădinile Palatului, a ridicat privirea și ea era acolo, stătea lângă fântână.

Nimeni nu știe cine au fost părinții ei sau de unde vine. Eu cred că este vrăjitoare. Ceea ce a devenit clar la scurt timp după

naşterea fiului ei a fost ura sa pentru Giles. Nu şi-a arătat-o niciodată faţă de Rege sau de curteni; în prezenţa lor, era atentă să îl cinstească pe Moştenitor. Dar eu am văzut-o.

A fost logodit la şapte ani cu fata Custodelui Carcerei. O fetiţă trufaşă, dar părea să o placă...

Claudia zâmbi. Uitându-se la Alys, se aplecă pe fereastră. Diligenţa tatălui ei era în spate; probabil o împărţea cu Evian. Citi mai departe.

...fericirea petrecerii celei de-a şaptea aniversări a sa, o noapte în care am vâslit pe lac, la lumina stelelor, iar el mi-a zis ce fericit era.

Nu am să uit niciodată cuvintele pe care mi le-a spus.

Moartea tatălui l-a afectat rău. A devenit singuratic. Nu mai participa la dansuri şi la jocuri. A învăţat din greu. Mă întreb acum dacă începuse să se teamă de Regină. Nu a spus niciodată. Acum o să trec direct la sfârşit. În ziua dinaintea accidentului de călărie am primit un mesaj de la sora mea, care locuia la Casa şi era bolnavă. I-am cerut lui Giles permisiunea să mă duc la ea; băiatul era foarte îngrijorat şi a insistat ca bucătăresele să-mi pregătească un pachet cu delicatese pe care să i le duc. S-a mai asigurat şi că voi avea o trăsură. Mi-a făcut cu mâna la plecare, de pe scările curţii exterioare. Atunci l-am văzut ultima oară.

Când am sosit, sora mea se simţea foarte bine. Habar nu avea de mesajul trimis.

Inima mi s-a umplut de presimţiri negre. M-am gândit la Regină. Am vrut să mă întorc imediat, dar vizitiul, care era probabil omul Reginei, a refuzat, spunând că armăsarii erau epuizaţi. Eu nu mai sunt călăreţ, dar am înşeuat un cal de la han şi am pornit înapoi, galopând tare, întreaga noapte. Nu voi încerca să descriu prin ce agonie am trecut. Am ajuns sus pe deal şi am văzut miile de turnuri ale Curţii şi am observat că la fiecare dintre ele flutura un steag negru.

Nu-mi mai amintesc multe după aceea.

Puseseră băiatul pe un catafalc în Marea Sală de Consiliu şi, după ce a fost gata, am cerut permisiunea să mă apropii de el. De

la Regină a venit un mesaj și un bărbat care să mă escorteze. Era secretarul Custodelui, un bărbat înalt și tăcut, pe nume Medlicote...

Claudia fu atât de surprinsă, încât fluieră. Alys sforăi și se întoarse pe partea cealaltă.

...am urcat scările ca o ființă terminată. Băiatul meu era întins acolo și îl făcuseră frumos. M-am aplecat să-i sărut fața, iar ochii îmi erau plini de lacrimi.

Și apoi m-am oprit.

Ah, făcuseră o treabă bună. Oricine va fi fost băiatul, avea aceeași vârstă și aceeași culoare a pieii, iar bagheta de piele fusese folosită cu grijă. Dar eu am știut; am știut.

Nu era Giles.

Cred că am râs. O emanare de bucurie. Mă rog să nu fi observat nimeni, să nu știe nimeni. Am suspinat, m-am retras, m-am prefăcut a avea inima sfâșiată, bătrânul doborât de durere. Totuși, știu secretul pe care Regina și poate că și Custodele vor ca nimeni să nu-l afle.

Că Giles este în viață.

Și unde altundeva ar putea fi decât în Carceră?

Alys mormăi, căscă și deschise ochii.

— Ne apropiem de han? întrebă ea somnoroasă.

Claudia se uita fix la carnețel, cu ochii mari. Își privea bona de parcă nu o mai văzuse până atunci. Apoi se uită în jos și mai citi o dată ultima propoziție.

Și încă o dată.

16

Nu mă sfida, John. Și fii pregătit. La Curte sunt comploturi și conspirații împotriva noastră. În ceea ce o privește pe Claudia, din ceea ce spui, a văzut deja ceea ce caută. Ce amuzant că nici măcar nu l-a recunoscut.

Regina Sia către Custode;
scrisoare personala

Trecură multe ore până când reuși să-l găsească pe Jared singur. Era agitație cu găsitul camerelor lor, hangiul făcea plecăciuni și reverențe, cina, numeroase conversații scurte cu Evian, atenția calmă a tatălui ei, plângerile lui Caspar referitoare la calul lui.

Dar, în cele din urmă, târziu după miezul nopții, ciocăni la ușa camerei lui din pod și se strecură înăuntru.

El stătea la fereastră, uitându-se la stele, iar o pasăre îi ciugulea pâine din palme. Ea spuse:

— Tu nu dormi niciodată?

Jared zâmbi.

— Claudia, asta-i o prostie. Dacă te prind aici, știi ce vor crede.

Ea răspunse:

— Te pun în pericol, știu. Dar trebuie să vorbim despre ce scria acolo.

El tăcu o clipă. Apoi dădu drumul păsării, închise fereastra și se întoarse, iar ea văzu cearcănele de sub ochii lui.

— Da.

Se uitară unul la celălalt. În cele din urmă, ea zise:

— Nu l-au omorât pe Giles. *L-au închis.*

— Claudia...

— N-au vărsat sânge Havaarna! Sau poate că i-a fost frică Reginei. Sau tatălui meu... Fata își ridică privirea. Este adevărat. Tata trebuie să știe.

Tristețea din vocea ei îi șocă pe amândoi. Ea se așeză pe un

scaun.

— Și mai e ceva. Băiatul acesta, Finn. Prizonierul. Vocea lui... pare familiară.

— Familiară?

El o privi cu atenție.

— Am mai auzit-o, Maestre.

— Îți imaginezi. Nu presupune așa ceva, Claudia.

Ea tăcu un moment. Apoi ridică din umeri.

— Oricum, trebuie să mai încercăm.

Jared încuviință din cap. Merse și încuie ușa, prinse un dispozitiv mic pe ea și îl ajustă. Apoi se întoarse.

Claudia pregătise Cheia. Activă canalul de vorbire și apoi micul circuit vizual pe care îl descoperiseră. El stătea în spatele ei, privind hologramа cu vulturul care dădea încet din aripi.

— Ai șters carnețelul?

— Desigur. Complet.

În timp ce Cheia începu să strălucească, el rosti încet:

— Nu au avut nicio problemă să verse sângele bătrânului, Claudia. Poate că știu deja că am căutat prin casa lui. Probabil se tem că am găsit ceva.

— Te referi la tata. Ea ridică privirea. Nu o să-mi facă rău. Dacă mă pierde pe mine, pierde tronul. Iar eu am să te protejez, Maestre, jur.

Zâmbetul lui era trist. Claudia știa că el nu credea în puterea ei de a-l apăra.

Foarte încet, Cheia vorbi.

— *Mă auzi?*

Claudia zise:

— El este! Atinge panoul, Finn. Atinge-l! L-ai găsit?

— Da. Păru să ezite. Ce se va întâmpla dacă-l ating?

— O să ne putem vedea, cred. Nu o să-ți facă rău. Încearcă-l, te rog.

Urmă o secundă în care nu se auzi nimic, apoi câteva pârâituri. Și apoi Claudia aproape că sări înapoi. Din cheie se proiectă o rază. Aceasta se transformă într-un pătrat și, ghemuit înăuntrul lui, speriat și murdar, se afla un băiat.

Era înalt și foarte slab, cu fața înfometată și neliniștită. Avea

părul drept și lung, legat la spate cu o aţă făcută nod, iar hainele sale erau cele mai murdare pe care le văzuse vreodată, de un cenușiu și un verde noroios, foarte uzate. Avea prinse la curea o sabie și un cuțit ruginit.

Se uita uimit la ea.

Finn văzu o regină, o prințesă.

Fața ei era curată, părul îi strălucea. Purta o rochie dintr-o mătase lucioasă și un colier de perle care ar fi valorat o avere dacă s-ar fi găsit un cumpărător destul de bogat. Observă imediat că nu suferise niciodată de foame, că mintea ei era limpede și inteligentă, în spatele ei, privea un bărbat sobru, cu părul închis la culoare, îmbrăcat în haină de Sapient, care făcea de râs zdreanța lui Gildas.

Claudia tăcu atât de mult, că Jared se uită la ea. Văzu că era șocată, probabil din cauza stării băiatului, așa că zise încet:

— Carcera pare să nu fie un paradis, până la urmă.

Băiatul îl privi.

— Îți bați joc de mine, Maestre?

Jared clătină trist din cap.

— Nu. Spune-ne cum ai ajuns în posesia acestui obiect.

Finn se uită în jur. Ruinele erau liniștite și cufundate în întuneric, silueta Attiei era ghemuită în pragul ușii, supraveghind bezna de afară. Dădu din cap către el, liniștindu-l. El privi înapoi la holoecran, fiindu-i teamă că lumina lui îi va da de gol.

În timp ce le povestea despre vulturul de pe încheietura mâinii sale, o privea pe Claudia. Se pricepea să citească fețe, dar a ei era greu de descifrat, se controla bine, nu lăsa să se vadă nimic, deși din cea mai ușoară mărire a ochilor își dădea seama că era fascinată. Apoi începu să îndruge minciuni, despre cum a găsit Cheia într-un tunel părăsit, fără să le povestească despre Maestra, despre moartea ei, despre rușinea lui, de parcă nimic din toate acestea nu s-ar fi petrecut vreodată. Attia se uită la el, dar băiatul își feri chipul. Le spuse despre Gloată, despre lupta groaznică pe care o dusese cu Jormanric, cum îl învinsese pe gigant în luptă, furase trei inele cu cap de mort de pe mâinile lui, îi scosese pe prietenii lui din iad. Despre cum mergeau pe o

cărare sacră spre ieșirea din închisoare.

Ea ascultă atentă, punând întrebări scurte. Habar nu avea dacă ea credea ceva din ce spunea el. Sapientul tăcea, o singură dată ridică dintr-o sprânceană, când Finn vorbi despre Gildas.

— Deci Sapienții încă mai supraviețuiesc? Dar ce s-a întâmplat cu Experimentul, cu structurile sociale, cu rezervele de hrană? Cum s-a năruit totul?

— Lasă asta, spuse nerăbdătoare Claudia. Nu înțelegi ce înseamnă semnul cu vulturul, Maestre? *Nu înțelegi?*

Ea se aplecă înainte.

— Finn. De cât timp ești în Carceră?

— Nu știu. Se încruntă. Eu... doar îmi amintesc...

— Ce?

— Ultimii trei ani. Am... amintiri, dar...

Se opri. Nu voia să-i spună despre atacurile lui.

Ea încuviință din cap. Avea mâinile împreunate în poală, observă el. Un inel cu diamant strălucea pe unul dintre degete.

— Ascultă, Finn. Îți par cunoscută? Mă recunoști?

Inima lui tresări.

— Nu. Ar trebui?

Ea își mușcă buza. Finn îi simți încordarea.

— Finn, ascultă-mă. Cred că tu ai putea fi...

— *FINN!*

Țipătul Attiei fu înăbușit. Cineva o prinse și îi puse mâna la gură.

— Prea târziu, spuse Keiro bucuros.

Din întuneric apăru Gildas și se uită la holoecran. O clipă, el și Jared se priviră uimiți.

Apoi ecranul se stinse.

***

Sapientul îngăimă o rugăciune. Se întoarse și se uită la Finn, iar obsesia se întorsese în ochii lui albaștri.

— L-am văzut! L-am văzut pe Sapphique!

Deodată, Finn se simți foarte obosit.

— Nu, spuse el, privind-o pe Attia luptându-se să scape din

strânsoarea lui Keiro. Nu era el.

— L-am văzut, prostule! L-am văzut!

Bătrânul îngenunche cu greu în fața Cheii. Întinse mâna și o atinse.

— Ce a spus, Finn? Ce mesaj ne-a trimis?

— Și de ce nu ne-ai zis că poți să vezi oameni cu ea? interveni Keiro. Nu ai încredere în noi?

Finn ridică din umeri. El, și nu Claudia, fusese cel care vorbise cel mai mult, își dădu seama. Dar trebuia să-i lase să-și dea în continuare cu presupusul. Așa că spuse:

— Sapphique... ne avertizează.

— În legătură cu ce?

Îngrijindu-și mâna mușcată, Keiro se uită urât la fată.

— Târfa, mormăi el.

— Cu pericolul.

— Ce fel de pericol? Tot locul este...

— De sus, răspunse Finn la întâmplare. Pericol de sus.

Se uitară cu toții într-acolo.

În aceeași clipă, Attia țipă și se aruncă într-o parte; Gildas înjură. Plasa căzu ca pânza unui păianjen, cu greutăți la fiecare capăt; se prăbuși pe Finn, turtindu-l în urma impactului; se ridică un nor de praf și liliecii țipară. O clipă, i se tăie respirația, apoi își dădu seama că Gildas se lupta și era încâlcit în plasă lângă el, că amândoi erau prinși în niște frânghii grele, mânjite cu o rășină moale.

— Finn!

Attia îngenunche și trase de plasă; mâna i se lipi și și-o retrase în grabă.

Keiro își scosese sabia; o dădu pe fată la o parte și lovi în cabluri, dar acestea erau împletite cu metal, iar sabia zăngăni. În același timp, în ruină începu să sune o alarmă puternică, pe o notă înaltă, tânguitoare.

— Nu-ți pierde timpul, mormăi Gildas. Apoi adăugă furios: Plecați de-aici!

Keiro se uită fix la Finn.

— Nu-mi părăsesc fratele de cruce.

Finn se luptă să se ridice în picioare, dar nu reuși. Preț de o

clipă, îi reveni în minte întregul coşmar de a fi înlănţuit în faţa camioanelor celor din Vocea civică; apoi bolborosi:

— Faceţi după cum spune.

— Putem să luăm chestia aia de pe voi. Keiro se uită frenetic în jur. Dacă am avea un fel de pivot.

Attia înşfacă o bară de metal din perete. Aceasta se transformă în rugină în mâinile ei şi o aruncă urlând.

Keiro trase de plasă. Se murdări de ulei negru pe mâini şi pe haină; înjură, dar continuă să tragă, iar Finn se ridică, însă, după o secundă, căzură cu toţii, învinşi de greutate.

Keiro se ghemui lângă plasă.

— Vă găsesc eu. Vă salvez. Dă-mi Cheia.

— Ce?

— Dă-mi-o. Altfel o vor găsi asupra ta şi ţi-o vor lua.

Degetele lui Finn cuprinseră cristalul cald. Pentru o clipă, observă privirea speriată a lui Gildas prin plasă; Sapientul spuse:

— Finn, nu. Nu o să-l mai vedem vreodată.

— Tacă-ţi fleanca, bătrâne. Furios, Keiro se întoarse. Dă-mi-o, Finn. *Acum.*

Voci afară. Lătrături de câini pe cărare.

Finn se răsuci. Strecură Cheia prin plasa uleioasă; Keiro o prinse şi o trase afară, iar degetele sale mânjiră cu ulei vulturul perfect. O vârî în haină, apoi scoase unul dintre inelele lui Jormanric şi îl puse pe degetul lui Finn.

— Unul pentru tine. Două pentru mine.

Alarma se opri.

Keiro se retrase, uitându-se în jur, dar Attia dispăruse deja.

— Am să vă găsesc, jur.

Finn nu se mişcă. Dar, imediat ce Keiro dispăru în întunericul închisorii, apucă lanţurile şi şopti:

— Va funcţiona doar în cazul meu. Sapphique vorbeşte doar cu mine.

Nu ştia dacă Keiro îl auzise, căci uşile se deschiseră chiar în acel moment, lumini le intrară în ochi, câinii muşcară în gol, spre mâinile şi faţa lui.

Jared se uita îngrozit la ea.

— Claudia, e nebunie curată...

— Ar putea fi el. Ar putea fi Giles. O, da, arată altfel. Mai slab. Mai epuizat. Mai bătrân. Dar ar putea foarte ușor să fie el. Are vârsta potrivită, constituția potrivită. Părul. Fata zâmbi. Ochii potriviți.

Măsură agitată camera cu pasul. Nu voia să spună că starea băiatului o îngrozise. Știa că eșuarea Experimentului Carcera era o lovitură groaznică, că toți Sapienții vor fi zguduiți de asta. Lăsându-se brusc pe vine lângă focul care se stingea, spuse:

— Maestre, trebuie să dormi, și eu la fel. Mâine voi insista să călătorești cu mine. Putem să citim *Istoriile* lui Alegon până când adoarme Alys, iar apoi putem vorbi. Astă seară mai zic doar atât: dacă nu este Giles, ar putea fi. Putem pretinde că este. Cu testamentul bătrânului și cu semnul de pe încheietura mâinii băiatului, am putea strecura îndoiala. Suficientă cât să oprim căsătoria.

— ADN-ul lui...

— Nu este permis de Protocol. Știi asta.

El clătină din cap.

— Claudia, nu pot să cred... e imposibil.

— Gândește-te la asta. Se ridică și se îndreptă spre ușă. Pentru că, și în cazul în care acest băiat nu e Giles, Giles se află undeva acolo. Caspar nu este Moștenitorul, Jared. Iar eu am de gând să dovedesc asta. Dacă presupune să îi provoc pe Regină și pe tata, am s-o fac.

Se opri în ușă, nedorind să-l părăsească în această stare, vrând să spună ceva care să-i ușureze durerea.

— Trebuie să-l ajutăm. Trebuie să-i ajutăm pe toți din iadul acela.

El stătea cu spatele la ea, dar încuviință din cap. Zise rece:

— Du-te la culcare, Claudia.

Ea se furișă din camera lui pe coridorul întunecat. Departe, într-un alcov, ardea o lumânare. În timp ce mergea, rochia ei foșni pe rumegușul de pe jos, iar la ușa ei se opri și se uită înapoi.

Hanul părea tăcut. Dar la ușa camerei lui Caspar o mișcare slabă, bruscă, o făcu să privească atentă și-și mușcă buza de

groază. Fax, bărbatul cel mare, era întins acolo, pe două scaune.

Se uita drept la ea. În mod ironic, cu o căutătură care îi dădu fiori, el înălță cana pe care-o avea mână.

17

Statuile antice reprezentau Justiția întotdeauna oarbă. Dar dacă vede, vede totul, iar Ochiul ei este rece și fără Milă. Cine ar fi în siguranță în fața unei astfel de priviri?

An de an, Carcera și-a întărit strânsoarea. A făcut iad din ceea ce ar fi trebuit să fie Rai.

Poarta este încuiată; cei de Afară nu aud strigătele noastre. Așa că, în secret, am început să creez o cheie.

Jurnalul lordului Calliston

Când trecu prin poarta Orașului, Finn observă că avea dinți.

Avea forma unei guri larg deschise, cu incisivi de metal care păreau ascuțiți ca o lamă. Bănui că exista un mecanism care o închidea în cazuri de urgență, creând o mușcătură de netrecut.

Se uită la Gildas, sprijinindu-se obosit de căruță. Bătrânul era plin de vânătăi și avea buza umflată de la lovitura pe care i-o dăduseră. Finn spuse:

— Ar trebui să fie oameni de-ai tăi aici.

Sapientul își scărpină fața cu mâinile legate și răspunse sec:

— Dacă sunt, nu impun mult respect.

Finn se încruntă. Fusese numai vina lui Keiro. Primul lucru pe care oamenii-cocor îl făcuseră după ce îi scoseseră din capcană fusese să caute în raniță lui Gildas. Scoseseră prafurile și alifiile, penele învelite cu grijă, cartea *Cântecele lui Sapphique* pe care o lua mereu cu el. Nu îi interesase nimic. Dar când găsiră pachetele cu carne, se uitară unii la alții. Unul dintre ei, un bărbat slab, sfrijit, se întorsese pe picioroange și spusese:

— Deci voi sunteți hoții.

— Ascultă, prietene, rostise posomorât Gildas, habar nu am avut că oaia era a voastră. Toți trebuie să mâncăm. Am să vă plătesc în cunoștințele mele. Sunt Sapient cu o anumită înzestrare.

— Ah, fii convins c-o să plătești, bătrâne.

Bărbatul îl privise drept în ochi. Se uitase la toți camarazii săi;

cu toţii păruseră amuzaţi.

— Cu mâinile tale, cred, când Justiţiile vor vedea asta.

Finn fusese legat atât de strâns, că sfoara îi ardea pielea. Târât afară, văzuse o căruţă mică, la care era înhămat un măgar; bărbaţii-cocori săriră în ea, alunecând uşor de pe picioroangele ciudate de metal.

Legat în spate, Finn se împleticise lângă bătrân, pe drumul ce ducea în Oraş. Se uitase înapoi de două ori, sperând să-l vadă pe Keiro sau poate pe Attia, doar să-i zărească, să le facă un semn mic, dar pădurea era departe acum, o strălucire îndepărtată de culori imposibile, iar drumul cobora drept ca o săgeată pe panta metalică, lungă, de fiecare parte a cărării pământul fiind înţesat cu ţepi şi străbătut de crăpături.

Uimit de asemenea instrumente de apărare, mormăi:

— De ce le este atât de teamă?

Gildas se încruntă.

— De atac, în mod clar. Sunt nerăbdători să ajungă înăuntru înainte de Stingere.

Mai mult decât nerăbdători. Aproape toată mulţimea pe care o văzuseră mai devreme se afla deja în interiorul zidurilor; în timp ce se grăbeau spre poartă, în citadelă sună un corn, iar bărbaţii-cocor struniră măgarul cu asprime, aşa că Gildas gâfâi din cauza ritmului susţinut de mers şi aproape căzu.

Acum, aflat în siguranţă înăuntru, Finn auzi zăngănitul barierei-ghilotină şi zornăitul lanţurilor. Ajunseseră şi Keiro, şi Attia aici? Sau erau afară, în pădure? Ştia că oamenii-cocor ar fi găsit Cheia dacă ar fi păstrat-o el, dar gândul că ea se afla la Keiro, poate chiar că acesta vorbea cu Claudia, îl nelinişti. Şi mai era un gând care nu-i dădea pace, dar nu voia să-i acorde atenţie. Cel puţin nu deocamdată.

— Haide. Conducătorul grupului îl trase în sus. Trebuie s-o facem în seara aceasta. Înainte de Festival.

În timp ce îşi târşâia picioarele pe străzi, Finn îşi zise că nu mai văzuse niciodată un asemenea loc în care trăiau oameni. Potecile şi aleile erau împodobite cu felinare mici; când luminile închisorii se stingeau, lumea se transforma brusc într-o reţea de sclipiri argintii, splendide. Erau mii de deţinuţi, care instalau

corturi, negociau în bazaruri vaste, căutau adăpost, mânau oi și cyber-cai în țarcuri și piețe. Văzu cerșetori fără mâini, orbi, fără buze și urechi. Văzu boli ce desfigurau oameni și care-l făcură să icnească și să întoarcă privirea. Și, cu toate astea, niciun semi-om. Și aici se părea că monstruozitatea se restrângea doar la animale.

Tropotul copitelor era asurzitor; simțea mirosul de balegă și de transpirație, de paie răvășite și dulceața neașteptată, intensă a lemnului de santal, a lămâilor. Câinii alergau peste tot, sărind pe sacii cu mâncare, scotocind prin rigole, iar pe la spatele lor, vicleni, șobolani mici, cu solzi de cupru, care se înmulțeau atât de repede, se furișau prin crăpături și pe uși, cu ochi mici și roșii.

Și văzu că la fiecare colț, deasupra ușilor și ferestrelor, erau imagini ale lui Sapphique, cu mâna stângă întinsă, ca să se vadă degetul lipsă, iar în dreapta ținea ceea ce Finn recunoscu tresărind, și anume o Cheie de cristal.

— Vezi aia?

— Văd.

Gildas se așeză gâfâind pe o scară, iar unul dintre cei care îi luaseră captivi se duse în mulțime.

— E evident un fel de festival. Poate că în cinstea lui Sapphique.

— Justițiile astea...

— Lasă-mă pe mine să vorbesc.

Gildas se îndreptă de spate și încercă să-și aranjeze roba.

— Nu spune niciun cuvânt. Odată ce vor afla ce sunt, vom fi eliberați și toată nebunia aceasta se va rezolva. Îi vor da ascultare unui Sapient.

Finn se încruntă.

— Sper.

— Ce ai mai văzut acolo, în ruină? Ce a mai spus Sapphique?

— Nimic.

Nu mai știa ce minciuni să îndruge, iar brațele îl dureau, fiindu-i legate în față. Teama i se furișa în minte, ca un fior rece.

— Nu vom mai vedea Cheia, concluzionă cu amărăciune Gildas. Și nici pe mincinosul acela de Keiro.

— Am încredere în el, rosti Finn printre dinți.

— Te prostește.

Apoi bărbații se întoarseră. Îșsi împinseră prizonierii într-o parte, printr-o arcadă dintr-un perete, și-i urcară pe niște scări largi, întunecoase, care se curbau spre stânga. La capătul acestora se afla o ușă mare de lemn; la lumina a două felinare, Finn observă că în lemnul negru era sculptat adânc un ochi uriaș; acesta se uita la el și, o clipă, crezu că era viu, că era Ochiul Carcerei, care îl studiase curioasă toată viața.

Apoi omul-cocor bătu în lemn, iar ușa se deschise. Finn și Gildas fură conduși înăuntru, flancați de câte un bărbat.

Camera, dacă asta era, era neagră ca smoala.

Finn se opri imediat. Respiră adânc, auzind ecouri, un foșnet ciudat. Simțurile îl avertizau asupra unui mare gol aflat în fața lui sau poate în lateral; era îngrozit să mai facă vreun pas, ca să nu se prăbușească într-un adânc necunoscut. O amintire vagă îi apăru în minte, o șoaptă a unui loc fără lumină, fără aer. Se îndreptă. Trebuia să rămână vigilent.

Bărbații păsiră în lături, iar el se simți izolat, fără să vadă nimic, fără să atingă pe nimeni.

Apoi, nu departe în fața lui, vorbi o voce.

— *Aici suntem cu toții răufăcători. Nu-i așa?*

Era o întrebare modulată, pusă încet. Habar nu avea dacă cel care vorbea era bărbat sau femeie.

Gildas spuse imediat:

— Nu este așa. Eu nu sunt răufăcător și nici strămoșii mei nu au fost. Eu sunt Gildas Sapient, fiul lui Amos, fiul lui Gildas, care a intrat în Carceră în Ziua închiderii.

Tăcere. Apoi:

— Nu credeam că a mai rămas vreunul dintre voi.

Aceeași voce. Sau nu? Acum venea din stânga; Finn se uită atent în direcția aceea, dar nu văzu nimic.

— Nici eu, nici băiatul nu am furat de la voi, se repezi Gildas. Alt tovarăș al nostru a omorât animalul. A fost o greșeală, dar...

— Liniște.

Lui Finn i se tăie respirația. A treia voce, la fel ca primele două, veni din dreapta. Probabil erau trei.

Gildas trase aer în piept, enervat. Chiar și tăcerea lui era mânioasă.

Vocea din mijloc rosti aspru:

— Aici suntem cu toții răufăcători. Toți suntem vinovați. Chiar și Sapphique, care a Evadat, a trebuit să plătească datoria față de Carceră. Voi doi veți plăti datoria cu sângele și carnea voastră. Amândoi.

Poate că începea să se facă lumină sau poate că ochii lui Finn se adaptau, pentru că acum reuși să le distingă; trei siluete așezate în fața lui, îmbrăcate în robe negre, care le acopereau trupurile în întregime, purtând pe cap niște lucruri ciudate, despre care el își dădu seama imediat că erau peruci. Peruci din păr negru ca pana corbului, drept. Efectul era grotesc, pentru că vorbitoarele erau bătrâne. Nu văzuse niciodată femei atât de bătrâne.

Pielea lor avea riduri, ochii le erau albi ca laptele. Toate aveau capul plecat; când piciorul lui hârșâi, văzu că fețele lor se întoarseră în direcția din care venea sunetul, iar el înțelese că erau oarbe.

— Vă rog... murmură.

— Nu există apel. Aceasta este sentința.

Se uită la Gildas. Sapientul privea fix niște obiecte de la picioarele femeilor. Pe scări, în fața celei dintâi, se afla un fus de lână aspră, iar din el ieșea un fir argintiu, fin. Se înfășura și se încurca în jurul picioarelor celei de-a doua femei, de parcă aceasta nu s-ar fi mișcat niciodată de pe scaunul pe care stătea, iar în ghem era ascuns un băț de măsurat. Ața, murdară deja și uzată, ajungea sub scaunul celei de-a treia, de care era sprijinită o foarfecă ascuțită.

Gildas părea zguduit.

— Am auzit de voi, șopti el.

— Atunci știi că suntem cele Trei Fără Milă, Neîndurătoarele. Dreptatea noastră este oarbă și ia în considerare numai fapte. Ați furat de la acești oameni, dovada s-a prezentat.

Baba din mijloc înclină capul.

— Sunteți de acord, surorilor?

Cele două, de o parte și de alta a acesteia, șoptiră cu voci

identice:

— Suntem de acord.

— Atunci fie ca pedeapsa pentru hoți să fie executată.

Bărbații se apropiară, îl înșfăcară pe Gildas și îl forțară să îngenuncheze. Prin întuneric, Finn văzu conturul unui bloc de lemn; brațele bătrânului fură trase în jos și ținute peste el de încheieturi.

— Nu! bolborosi el. Ascultați-mă...

— N-am fost noi! Finn a încercat să se opună. E o greșeală!

Cele trei chipuri identice păreau la fel de surde pe cât erau de oarbe. Cea din mijloc ridică un deget subțire; o lamă de cuțit luci în întuneric.

— Sunt Sapient de la Academie.

Vocea lui Gildas era aspră și îngrozită. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare.

— Nu voi fi tratat ca un hoț. Nu aveți niciun drept...

Era ținut bine; un bărbat stătea în spatele lui, altul îl strângea de încheieturile legate. Lama cuțitului se ridică.

— Taci, prost bătrân, mormăi unul dintre ei.

— Putem să plătim. Avem bani. Eu pot vindeca boli. Băiatul... băiatul este Clarvăzător. Vorbește cu Sapphique. *A văzut stelele!*

Spuse asta ca pe un strigăt disperat. Brusc, bărbatul care ținea cuțitul se opri; privirea lui se îndreptă spre babe.

Împreună, acestea ziseră:

— Stelele?

Cuvintele erau un murmur suprapus, o șoaptă de mirare. Gildas, trăgându-și respirația, văzu ce șansă avea.

— Stelele, înțeleptelor. Luminile despre care vorbește Sapphique. Întrebați-l! Este un născut-în-celulă, un fiu al Carcerei.

Acum ele tăcură. Chipurile lor oarbe se întoarseră spre Finn; cea din mijloc ridică o mână, făcu un semn, iar omul-cocor îl îmbrânci în față, pentru ca ea să-i atingă brațul și să-l prindă. Finn stătu nemișcat. Mâinile bătrânei erau osoase și uscate, cu unghii lungi și rupte. Îl pipăi pe brațe în jos, pe piept, în sus, pe față. El vru să scape, să se scuture, dar rămase nemișcat, îndurând degetele reci, aspre, pe frunte, pe ochi.

Celelalte femei se uitau înspre el, de parcă una simțea pentru toate. Apoi, apăsându-l cu ambele mâini pe piept, Justiția din mijloc mormăi:

— Îi simt inima. Bate cu îndrăzneală, carne a închisorii, os al închisorii. Simt golul din el, cerurile sfâșiate ale minții.

— Simțim necazul.

— Simțim pierderea.

— Îmi slujește mie.

Gildas se ridică în grabă.

— Numai mie. Dar vi-l dau vouă, surorilor, vi-l ofer ca recompensă pentru crima noastră. Un târg cinstit.

Finn se uită uimit la el.

— Nu! Nu poți face asta!

Gildas se întoarse. Era o siluetă micșorată în întuneric, dar ochii săi erau duri și vicleni, atinși de inspirație bruscă, iar respirația îi era sacadată. Se uită cu subînțeles la inelul de pe degetul lui Finn.

— Nu am de ales.

Cele trei babe se întoarseră una spre alta. Nu spuseră nimic, dar păreau să schimbe niște informații între ele. Una râse pe înfundate, ceea ce îl făcu pe Finn să transpire, iar bărbatul din spatele lui mormăi cu groază.

— Să o facem?

— Ar trebui s-o facem?

— Am putea s-o facem?

— Acceptăm.

Grăiră la unison. Apoi, baba din stânga se aplecă și ridică fusul. Degetele ei crăpate îl răsuciră; luă ața și o trase printre degetul mare și cel arătător.

— El va fi Acela. El va fi Tributul.

Finn înghiți în sec. Se simțea slăbit, iar spatele îi era scăldat într-o sudoare rece.

— Ce tribut?

A doua soră măsură ața, o bucată scurtă. A treia babă luă foarfeca. Tăie cu grijă ața și aceasta căzu în liniște în praf.

— Tributul pe care îl datorăm Bestiei, șopti ea.

***

Keiro și Attia ajunseră la Oraș chiar înainte de Stingere, în partea din spate a unui camion al cărui șofer nu i-a observat deloc. Săriră în fața porții.

— Și acum? șopti ea.

— Intrăm. Ca toți ceilalți.

Merse cu pași mari, iar ea îl privi îndepărtându-se, apoi alergă după el.

Era o poartă mai mică, iar la stânga, o deschizătură îngustă în zid. Se întrebă la ce servea; apoi văzu că gărzile îi obligau pe toți să intre pe acolo.

Se uită înapoi. Drumul era gol. Departe, pe câmpia tăcută, așteptau apărătorii; sus, ceva ce părea o pasăre zbura în cerc, ca o scânteie argintie în ceața întunecată.

Keiro o împinse înainte.

— Tu prima.

În timp ce urcau, un gardian îi măsură cu privirea, apoi dădu din cap spre deschizătură. Attia trecu prin ea. Era un pasaj întunecat, împuțit, din care ieși pe strada bolovănoasă a Orașului.

Keiro făcu un pas în urma ei.

Imediat sună o alarmă. Keiro se întoarse. Un semnal de urgență în zid. Exact deasupra, Carcera deschise un Ochi și se uită fix.

Gardianul care închidea poarta se opri. Se întoarse, scoțând sabia.

— Ei bine, tu nu arăți ca...

Cu o lovitură în stomac, Keiro îl făcu să se îndoaie de durere; o alta îl izbi de zid. Zăcea făcut grămadă. Keiro trase aer în piept, apoi se duse spre panou și opri alarma. Când se întoarse, Attia se uita la el.

— De ce tu? De ce nu eu?

— Cui îi pasă? Trecu repede pe lângă ea. Probabil a detectat Cheia.

Ea privi vesta lui bogată și coama de păr care-i atârna pe spate, în liniște, ca să nu o audă el, spuse:

— Atunci de ce ești așa de speriat?

Când diligența se aplecă la urcarea lui, Claudia oftă ușurată.

— Credeam că nu mai vii.

Se depărtase de fereastră, iar cuvintele îi înghețară pe buze.

— Sunt mișcat, spuse sec tatăl ei.

Își scoase o mănușă și șterse praful de pe scaun. Apoi puse bastonul și cartea lângă el și strigă:

— Pornește.

Diligența scârțâi când caii o luară din loc. În zdrăngănitul harnașamentului și în cotitura legănată din curtea hanului, Claudia încercă să nu-i cadă în plasă. Dar neliniștea era prea mare.

— Unde e Jared? Credeam...

— I-am cerut să călătorească alături de Alys, în a treia diligență, în dimineața aceasta. Am simțit că ar trebui să vorbim.

Era o insultă, desigur, deși lui Jared nu i-ar fi păsat, iar Alys ar fi încântată să îl aibă numai pentru ea. Dar să-l trateze pe Sapient ca pe un servitor... Era țeapănă de furie.

Tatăl o privi un moment, apoi se uită pe fereastră, iar ea văzu că el își permisese să aibă mai mult păr încărunțit în barbă, ceea ce făcea ca înfățișarea sa de distincție gravă să fie mai puternică decât oricând.

— Claudia, acum câteva zile m-ai întrebat despre mama ta, zise el.

Dacă ar fi lovit-o, nu ar fi putut fi mai uimită. Apoi, brusc, deveni vigilentă. Îi stătea în fire să preia inițiativa, să răstoarne jocul, să atace. Era maestru la jocul de șah la Curte. Ea era un pion pe tabla lui, un pion pe care avea să-l facă regină, cu orice preț.

Afară, o ploaie de vară uda câmpurile. Mirosea a dulce și a proaspăt.

— Da, confirmă ea.

El privi câmpul, răsucind mânușile negre între degete.

— Îmi vine foarte greu să vorbesc despre ea, dar astăzi, în această călătorie spre ceea ce mi-am dorit întotdeauna să obțin,

poate că a venit vremea.

Claudia își mușcă buza.

Nu simțea decât frică. Și, pentru o clipă, doar pentru o clipă, ceva ce nu mai simțise până atunci. Îi era milă de el.

18

I-am plătit tribut pe cei mai dragi și mai buni și acum așteptăm rezultatul. Dacă va dura secole, nu vom uita. Vom sta de pază precum lupii. Dacă va trebui să ne răzbunăm, ne vom răzbuna.

Lupii de Oțel

— M-am căsătorit la o vârstă mijlocie.

John Arlex privea cum frunzișul bogat al verii umbrea interiorul trăsurii, lăsând să treacă licăriri de lumină.

— Eram un bărbat avut – familia noastră făcuse mereu parte din Curte – și postul de Custode fusese al meu din tinerețe. O mare responsabilitate, Claudia. Nu știi cât de mare.

Ea oftă scurt.

Trăsura săltă peste pietre. În buzunarul hainei de călătorie, simți Cheia de cristal lovind-o peste genunchi, își aminti teama lui Finn, chipul lui înfometat. Prizonierii pe care îi păzea tatăl său erau toți așa?

— Helena era o femeie frumoasă și elegantă. Căsătoria noastră nu a fost aranjată, ci o întâlnire întâmplătoare la un bal de iarnă de la Curte. A fost domnișoară de onoare a ultimei regine, mama lui Giles, o orfană, ultima descendentă a neamului ei.

Se opri, de parcă ar fi vrut ca ea să spună ceva, dar fata nu zise nimic. Simțea că, dacă vorbește, rupe vraja, că el se va putea opri. Nu se uită la ea, ci rosti încet:

— Am fost foarte îndrăgostit de ea.

Mâinile ei erau împreunate strâns. Și le relaxă.

— După ce i-am făcut o curte scurtă, ne-am căsătorit la Curte. O nuntă liniștită, nu cum va fi a ta, dar apoi a urmat un banchet discret, iar Helena s-a așezat în capul mesei mele și a râs. Semăna foarte mult cu tine, Claudia, poate puțin mai scundă. Avea părul blond și moale. Purta întotdeauna o panglică de catifea neagră în jurul gâtului, cu un portret al nostru atârnat

de ea.

El își întinse absent un picior.

— Când mi-a spus că este însărcinată, am fost mai fericit decât aș putea descrie în cuvinte. Poate că mă gândeam că trecuse timpul, că nu voi avea niciodată un moștenitor. Carcera putea intra în grija cuiva din afara familiei, iar neamul Arlexilor se va fi sfârșit cu mine. Oricum, am avut și mai multă grijă de ea. Era puternică, dar trebuiau respectate constrângerile Protocolului.

Bărbatul își ridică privirea.

— Am petrecut atât de puțin timp împreună.

Claudia trase aer în piept.

— A murit.

— La naștere.

Se uită în altă parte, pe fereastră. Pe chipul său trecură umbrele frunzelor.

— La naștere a asistat o moașă și unul dintre cei mai renumiți Sapienți, dar nu s-a putut face nimic.

Claudia habar nu avea ce să spună. Nu se pregătise pentru asta. Nu-i mai vorbise niciodată în felul acesta. Degetele ei erau iarăși încleștate.

— Deci n-am văzut-o niciodată, zise ea.

— Niciodată.

Bărbatul își îndreptă privirea întunecată spre ea.

— Și după aceea n-am mai suportat să-i văd imaginea. Avea un portret, dar am pus să fie încuiat. Acum nu mai este decât asta.

Scoase din cămașă un medalion mic de aur, își trase panglica neagră peste cap și i-l întinse. O clipă, aproape că îi fu frică să îl ia; când o făcu, simți că purta căldura trupului lui.

— Deschide-l, îi spuse.

Îl desfăcu. Înăuntru, față în față, în două rame ovale, erau două miniaturi, pictate splendid. În dreapta, tatăl ei, privind grav și mai tânăr, cu părul de un castaniu intens. În cealaltă, o femeie îmbrăcată într-o rochie decoltată din mătase stacojie, cu o față drăguță, delicată, zâmbind, ținând la gură o floare micuță.

Mama ei.

Îi tremurară degetele; ridicându-şi privirea, să vadă dacă el observase, îl surprinse uitându-se la ea. Spuse grav:

— Am să pun la Curte să ţi se facă şi ţie o copie. Maestrul Alan, pictorul, este priceput.

Ea voia ca el să cedeze, să urle. Voia să fie mânios, să se usuce de necaz, ceva, orice la care ea să poată reacţiona. Dar nu era decât calmul lui grav.

Ştia că el câştigase această rundă. Îi înapoie medalionul în tăcere.

El îl puse în buzunar.

Niciunul dintre ei nu mai vorbi o vreme. Trăsura se zdruncina pe drum; trecură printr-un sat cu căsuţe dărăpănate şi un lac pe care gâştele se ridicau şi dădeau înspăimântate din aripile albe. Apoi drumul urcă spre umbra verde a unei păduri.

Claudiei îi era cald şi se simţea jenată. Prin fereastra deschisă intră o viespe; o dădu afară cu mâna şi-şi şterse palmele şi faţa cu o batistă mică, observând cum se aşeza praful maro de pe drum pe ţesătura albă.

În cele din urmă, spuse:

— Mă bucur că mi-ai povestit. De ce ai făcut-o acum?

— Nu sunt un bărbat deschis, Claudia. Dar abia acum sunt pregătit să vorbesc despre asta. Vocea lui era gravă şi răguşită. Nunta aceasta va fi punctul culminant al vieţii mele. Şi al ei, dacă ar fi trăit. Trebuie să ne gândim la ea, la cât de mândră şi de fericită ar fi fost. O privi, iar ochii îi erau cenuşii şi oţeliţi. Nimic nu trebuie să strice lucrurile, Claudia. Nimic nu trebuie să stea în calea succesului nostru.

Privirea ei o întâlni pe a lui; el zâmbi uşor.

— Sunt sigur că preferi compania lui Jared în locul companiei mele.

Cuvintele lui aveau un subînţeles care ei nu-i scăpă. Îşi ridică bastonul şi lovi tare în acoperişul caretei; vizitiul strigă, trăgând de hăţurile cailor agitaţi, care loviră din copite, sforăiră şi se opriră. Când se liniştiră, Custodele se aplecă şi deschise uşa.

— Ce privelişte frumoasă. Uite, draga mea.

Coborî şi ea alături de el.

Un râu mare curgea mai jos, sclipind în soarele verii. Trecea

printre ferme, câmpuri aurii cu orz copt, iar ea văzu fluturii ridicându-se în roi de pe pajiștea înflorită de lângă drum. Soarele o ardea puternic pe brațe; își ridică fața spre el, recunoscătoare, închise ochii și văzu numai căldura roșie, mirosi praful și niște coada-șoricelului înțepătoare din gardul viu.

Când îi redeschise, el plecase, întorcându-se la diligențele din spate, lovind cu bastonul, adresându-i-se amabil lordului Evian, care coborî și-și șterse transpirația de pe chipul îmbujorat.

Iar Tărâmul se întindea în fața ei până la căldura cețoasă de la orizont; o clipă, își dori să poată alerga în nemișcarea verii, să evadeze în liniștea pământului gol. Undeva unde să nu mai fie nimeni.

Undeva unde să fie liberă.

O mișcare lângă cotul ei. Era lordul Evian, sorbind dintr-o sticluță de vin.

— Frumos, murmură el.

Arătă cu un deget gras:

— Vezi?

Zări ceva sclipind la kilometri distanță, pe dealurile îndepărtate. O reflectare albă ca diamantul, strălucitoare. Știa că era soarele care bătea pe acoperișul marelui Palat de Sticlă.

Keiro mâncă ultima bucată de carne și se lăsă pe spate, sătul. Bău toată berea și se uită în jur, după cineva care să-i umple iar cana.

Attia stătea nemișcată la ușă; o ignoră. Taverna era plină; trebui să strige de două ori ca să fie băgat în seamă. Apoi cârciumăreasa veni cu o cană și, în timp ce-i turna, spuse:

— Dar prietena ta? Ea nu mănâncă?

— Nu este prietena mea.

— A intrat după tine.

El ridică din umeri.

— Nu pot să nu fiu urmat de fete. Adică, uită-te la mine.

Femeia râse și clătină din cap.

— Bine, frumosule. Plătește.

Numără câteva monede, bău berea și se ridică, întinzându-se. Se simțea mai bine după ce se spălase, iar vesta roșie ca focul îi

stătuse mereu bine. Mergând cu paşi mari printre mese, o ignoră pe Attia, care se ridică să-l urmeze, şi ajunsese la jumătatea drumului pe aleea întunecată când vocea ei îl opri.

— Când o să-i căutăm?

Nu se întoarse.

— Dumnezeu ştie ce se întâmplă cu ei. Ai promis...

Keiro se răsuci.

— De ce nu dispari?

Fata se uită fix la el. Era timidă, crezuse el, dar asta era a doua oară când îl înfrunta şi devenea enervant.

— Nu plec nicăieri, zise ea încet.

Keiro rânji.

— Crezi că o să-i părăsesc, nu-i aşa?

— Da.

Sinceritatea ei îl surprinse şi-l înfurie. Se întoarse şi merse mai departe, dar ea se ţinea după el ca o umbră. Ca un câine.

— Cred că vrei, dar nu o să te las eu. Nu o să te las să iei Cheia. El îşi spuse că nu va răspunde, dar cuvintele îi ieşiră oricum de pe buze.

— Habar n-ai ce voi face. Finn şi cu mine suntem fraţi de cruce.

Asta înseamnă totul. Iar eu îmi ţin cuvântul.

— Da?

Vocea ei o imită pe a lui Jormanric.

— *Nu mi-am mai ţinut cuvântul de când aveam zece ani şi mi-am înjunghiat propriul frate.* Aşa stau lucrurile, Keiro? Aşa e Gloata cu noi, în interiorul tău?

El se întoarse spre ea, dar era pregătită. Sări, îl zgârie pe faţă, îl lovi şi-l împinse, iar el se clătină şi se izbi de zid. Cheia căzu, zăngănind pe bolovanii murdari; bâjbâiră amândoi după ea, dar fata fu mai rapidă.

Keiro şuieră mânios. O prinse de păr şi o smuci înapoi cu sălbăticie.

— Dă-mi-o!

Ea ţipă şi se zvârcoli.

— Dă-i drumul!

El trase mai tare. Urlând de durere, Attia azvârli Cheia în

întuneric; imediat, Keiro o lăsă și se târî după ea, dar, de îndată ce o ridică, îi dădu drumul țipând.

Era străbătută de luminițe albastre.

Deodată, cu o tăcere alarmantă, o imagine țâșni din ea. Văzură o fată îmbrăcată într-o rochie somptuoasă, cu spatele la un copac, scăldată în strălucirea grozavă a luminii. Se uită fix la amândoi. Când vorbi, vocea ei trăda suspiciunea.

— Unde-i Finn? Cine naiba sunteți voi?

Îi dăduseră o masă cu prăjituri cu miere și niște semințe ciudate, ceva fierbinte de băut, care făcea bule, dar îi fusese frică să o guste, de teamă să nu conțină ceva care să-l drogheze. Orice s-ar fi întâmplat, voia să aibă capul limpede.

Îi mai dăduseră și haine curate și apă să se spele. Afară, la ușă, stăteau doi oameni-cocor, sprijiniți de zid.

Se duse la fereastră. Era la înălțime. Jos se vedea o stradă îngustă, pe care roiau oamenii chiar și acum, cerșind, vânzând, instalând tabere provizorii pe stradă, dormind sub saci, cu animalele umblând peste tot. Zgomotul era îngrozitor.

Se sprijini cu mâinile de pervaz și se aplecă în afară, să se uite la acoperișuri. Erau în cea mai mare parte din paie, cu niște petice de metal ici și colo. Nu avea cum să se cațere pe ele; casa era înclinată, de parcă stătea să cadă, iar el era sigur că s-ar fi prăbușit în gol. O clipă, se întrebă dacă nu era mai bine să-și rupă gâtul decât să fie nevoit să înfrunte o creatură fără nume, dar mai avea timp. Lucrurile se puteau schimba.

Se trase înapoi și se așeză pe scăunel, încercând să se gândească. Unde era Keiro? Ce făcea? Ce plan avea? Keiro era încăpățânat și sălbatic, dar era un bun complotist. Ambuscada cu Vocea civică fusese ideea sa. Era nevoit să se gândească la ceva bun. Lui Finn îi lipsea deja obrăznicia sa, siguranța de sine completă.

Ușa se deschise; intră Gildas.

— Tu!

Finn sări în picioare.

— Ai tupeu...

Sapientul ridică ambele mâini.

— Eşti mânios. Finn, n-am avut de ales. Ai văzut ce ni s-ar fi întâmplat.

Părea îndârjit; se duse şi se aşeză greoi pe scăunel.

— În plus, vin cu tine.

— Au spus numai eu.

— Monedele de argint pot rezolva multe. Bombăni ţâfnos. Cei mai mulţi oameni încearcă să mituiască pentru a nu fi duşi în Grotă, nu ca să intre.

Era un singur scaun în încăpere; Finn se aşeză pe jos, printre paie, şi-şi cuprinse genunchii cu braţele.

— Credeam că sunt pe cont propriu, spuse încet.

— Ei bine, nu eşti. Eu nu sunt Keiro şi nu o să-mi părăsesc Clarvăzătorul.

Finn se încruntă. Apoi zise:

— M-ai părăsi dacă nu aş avea viziuni?

Gildas îşi frecă mâinile uscate, scoţând un sunet ca de hârtie.

— Sigur că nu.

Urmă un moment de tăcere, în care ascultară gălăgia de pe stradă. Apoi Finn rosti:

— Spune-mi despre Grotă.

— Credeam că ştii povestea. Sapphique a venit în Citadela Justiţiilor, care este probabil aceasta, în care ne aflăm şi noi. A aflat că oamenii de aici plătesc un Tribut în fiecare lună unei fiinţe pe care o ştiau ca fiind doar Bestia – tributul este un tânăr sau o tânără din oraş. Se duc într-o grotă de pe munte; niciunul nu s-a întors vreodată. Îşi scărpină barba şi continuă: Sapphique a venit în faţa Justiţiilor şi s-a oferit pe sine în schimbul fetei a cărei viaţă urma a fi sacrificată. Se spune că aceasta a plâns la picioarele lui. În timp ce pleca într-acolo, l-au urmărit toţi oamenii din oraş, în tăcere. A intrat singur în Grotă, fără arme.

Finn spuse:

— Şi?

Gildas tăcu un moment, apoi vorbi mai încet.

— Timp de trei zile nu s-a întâmplat nimic. Apoi, într-a patra, s-a răspândit vestea că străinul ieşise din Grotă. Oamenii din oraş s-au adunat de-a lungul zidurilor, au deschis porţile. Sapphique a mers încet pe drum. Când a ajuns la porţi, au văzut

că nu mai avea degetul arătător de la mâna dreaptă și că mâna îi sângera în praf. A spus: *„Datoria nu a fost plătită. Nu sunt suficient pentru plata datoriei. Ceea ce locuiește în Grotă are o foame ce nu poate fi niciodată satisfăcută. Un gol care nu poate fi umplut niciodată”*. Apoi s-a întors și a plecat, iar oamenii l-au lăsat. Dar fata, cea a cărei viață a fost salvată, a alergat după el și a călătorit cu el o vreme. A fost prima dintre discipolii lui.

— Ce...? întrebă Finn.

Dar ușa se deschise înainte să poată termina. Omul-cocor făcu semn din cap.

— Afară. Băiatul trebuie să doarmă acum. La Deșteptare plecăm.

Gildas plecă. Bărbatul îi aruncă lui Finn niște pături; băiatul le trase în jurul său și se cuibări lângă perete, ascultând vocile, cântecele și lătrăturile din stradă.

Îi era frig și se simțea singur. Încercă să se gândească la Keiro, la Claudia, fata pe care i-o arătase Cheia. Și Attia, oare îl va uita? Îl vor lăsa cu toții pradă sorții?

Se răsuci și se ghemui.

Apoi văzu Ochiul.

Era foarte mic, sus, lângă tavan, pe jumătate ascuns de pânze de păianjen.

Îl urmărea neîntrerupt și se uită și el la Ochi, apoi se ridică în șezut, cu fața spre el.

— Vorbește cu mine, spuse, cu vocea moale de mânie și dispreț. Ești prea speriată să vorbești cu mine? Dacă m-am născut din tine, atunci vorbește cu mine. Spune-mi ce să fac. Deschide ușile.

Ochiul era o scânteie roșie, neîntreruptă.

— Știu că ești acolo. Știu că mă poți auzi. Întotdeauna am știut. Ceilalți uită, dar eu nu.

Acum era în picioare; se apropie și întinse mâna, dar Ochiul era, ca întotdeauna, prea sus.

— I-am spus și ei despre tine, adică Maestrei, femeia care a fost ucisă, pe care am omorât-o. Ai văzut asta? Ai văzut cum a căzut, ai prins-o? O ai pe undeva, în viață?

Vocea îi tremura, gura îi era uscată; cunoștea semnele, dar era

prea mânios şi prea speriat ca să se oprească.

— Am să Evadez din tine. Am să Evadez, jur. Trebuie să am unde să mă duc. Undeva unde să nu mă poţi vedea. Unde tu nu exişti!

Transpira, bolnav. Trebuia să stea jos, să se întindă, să lase ameţeala să-l cuprindă, amestecul de imagini, o cameră, o masă, o barcă pe un lac întunecat. Îl înăbuşiră, luptă cu ele, se înecă în ele.

— Nu, spuse. Nu.

Ochiul era o stea. O stea roşie. Căzu încet în gura ei deschisă. Şi, arzând în interiorul ei, o auzi vorbind foarte slab, ca murmurul prafului pe coridoarele părăsite, ca arsura cenuşii în inima focului.

— *Eu sunt pretutindeni,* şopti. *Pretutindeni.*

19

Pe coridoarele nesfârșite ale vinei
Lacrimile mele de argint se varsă.
Degetul meu e cheia care s-a spart,
Sângele meu e uleiul ce unge încuietoarea.
Cântecele lui Sapphique

Claudia se uită îngrozită la holoimagine.

— Cum adică luat prizonier? Cu toții sunteți în închisoare, nu-i așa?

Băiatul rânji, o batjocură blândă, care fetei îi displăcea deja. El se așeză pe bordura unei alei întunecate și se lăsă pe spate, privind-o și examinând-o gânditor.

— Suntem, chiar așa? Și atunci tu unde ești, prințesă?

Ea se încruntă. De fapt, se afla în garderoba hanului la care opriseră diligențele pentru masa de prânz, o cameră puturoasă din piatră, care respecta prea mult Protocolul ca să fie confortabilă. Dar nu avea de gând să piardă timpul cu explicații.

— Ascultă-mă, oricine ai fi...

— Keiro.

— Ei bine, Keiro. Este urgent să vorbesc cu Finn. Cum ai luat Cheia aceasta de la el? Ai furat-o?

El avea ochii de un albastru intens, părul blond și lung. Era frumos și o știa.

— Finn și cu mine suntem frați de cruce, am jurat unul față de altul. Mi-a dat-o mie pentru a fi în siguranță, explică el.

— Deci are încredere în tine?

— Desigur.

Altă voce rosti:

— Ei bine, eu nu am.

O fată apăru în spatele lui; se uită aspru la ea și mormăi:

— Vrei să taci?

Dar ea se lăsă pe vine și vorbi repede cu Claudia.

— Eu sunt Attia. Cred că are de gând să-l părăsească pe Finn

și pe Sapient și să încerce să Evadeze așa cum a făcut Sapphique și crede că Cheia va lucra pentru el. Nu trebuie să-l lași! Finn va muri.

Zăpăcită de câte nume auzise, Claudia zise:

— Așteptați. Mai încet! De ce va muri?

— Se pare că au un fel de ritual în Aripa aceasta. Trebuie să înfrunte Bestia. Poți să faci ceva? Ceva magie din stele? Trebuie să ne ajuți!

Fata avea cele mai murdare haine pe care le văzuse Claudia vreodată; avea părul negru și tăiat strâmb. În mod clar era bolnavă de îngrijorare. Încercând să gândească, Claudia întrebă:

— Cum pot face eu ceva? Trebuie să-l scoateți din asta!

— Ce te face să crezi că putem? spuse calm Keiro.

— N-aveți de ales.

Un strigăt în curtea hanului o făcu să se uite agitată în jur.

— Pentru că Finn este singurul cu care am să vorbesc.

— Îți place de el, nu-i așa? Și cine ești tu?

Ea se uită urât la el.

— Custodele Carcerei este tatăl meu.

Keiro pufni.

— Ce Custode?

— El... supraveghează închisoarea.

Îi era frig. Disprețul lui o făcea să-i fie frig. Continuă repede.

— Poate că o să găsesc schițe ale închisorii, o hartă cu drumurile ei secrete, cu ușile și coridoarele, care să vă arate calea spre ieșire. Dar nu o să vă spun nimic până nu-l văd pe Finn.

Era o minciună care l-ar fi făcut pe Jared să bombăne, dar nu avea de ales. Nu avea deloc încredere în Keiro; era prea arogant, iar fata părea mânioasă și speriată.

Keiro ridică din umeri.

— Ce are Finn atât de special?

Ea ezită, apoi răspunse:

— Cred... cred că-l recunosc. Este mai mare, arată altfel, dar are ceva, vocea lui... Dacă nu mă înșel, numele lui real este Giles și este fiul... unei persoane foarte importante de aici.

Nu trebuia să spună prea mult, ci doar suficient cât să-l

determine să acționeze.

Keiro se uită fix la ea, uimit.

— Vrei să spui că toate prostiile cu venitul de Afară chiar sunt adevărate? Semnul acela de la încheietura mâinii lui înseamnă ceva?

— Trebuie să plec. Aduceți-l.

El își încrucișă brațele.

— Și dacă nu pot?

— Atunci uită de magia stelelor. Privirile li se întâlniră pentru scurtă vreme. Iar Cheia aceasta nu va fi decât o bucată de cristal inutilă. Dar, dacă ești fratele lui, o să vrei să-l salvezi.

Keiro încuviință.

— Vreau.

Dădu din cap spre Attia.

— N-o lua în seamă. E nebună. Nu știe nimic. Vorbea încet și serios. Finn și cu mine suntem frați și ne păzim spatele unul altuia. Întotdeauna.

Attia se uită lung la Claudia, cu fața plină de vânătăi. Neîncrederea i se citi în ochi.

— Este înrudit cu tine? întrebă ea încet. E fratele tău? Verișor?

Claudia ridică din umeri.

— Doar un prieten. Un prieten, atâta tot.

Închise repede câmpul.

Cheia pâlpâi în întunericul urât mirositor. O băgă în buzunarul fustei și ieși în fugă, disperată după aer proaspăt. Alys tândălea îngrijorată pe coridorul de trecere, iar servitorii umblau de colo până colo, trecând pe lângă ea cu tăvi și vase.

— Ah, iată-te, Claudia! Contele Caspar te caută.

Dar Claudia îl auzea deja, cu vocea lui ca un zbieret deranjant, și, spre groaza ei, văzu că vorbea cu Jared și cu lordul Evian, stând toți trei pe bănci, la soare, iar câinii hanului așteptau întinși la picioarele lor.

Ea ieși și se îndreptă spre ei.

Evian se ridică imediat în picioare și făcu o plecăciune; Jared se mișcă în liniște, ca să-i facă loc. Caspar îi spuse îmbufnat:

— Mereu mă eviți, Claudia!

— Sigur că nu. De ce aș face așa ceva? Se așează și zâmbi. Ce drăguț. Toți prietenii mei împreună.

Caspar se încruntă. Jared clătină încet din cap. Lângă ei, Evian își ascunse un zâmbet cu batista dantelată. Ea se întrebă cum de putea să stea cu atâta răceală alături de conte, un băiat pe care complota să-l ucidă. Dar probabil că ar protesta că nu este nimic personal, că totul era doar politică, nimic mai mult. Jocul, întotdeauna.

Se întoarse spre Jared.

— Vreau să călătorești cu mine acum. Sunt atât de plictisită! Putem să discutăm despre *Istoria naturală a Tărâmului* a lui Menessier.

— De ce nu cu mine?

Caspar le aruncă o bucată de carne câinilor și-i privi bătându-se pentru ea.

— Eu nu sunt plictisitor. Ochii lui mici se întoarseră spre ea. Nu-i așa?

Era o provocare.

— Sigur că nu, Alteța Voastră. Îi zâmbi agreabil. Și sigur că mi-ar plăcea să vă alăturați nouă. Menessier are niște pasaje excelente despre fauna din pădurile de conifere.

O privi dezgustat.

— Claudia, nu încerca tactica asta veche cu ochii larg deschiși, inocenți, cu mine. Ți-am spus, nu-mi pasă cu ce te ocupi. Oricum știu totul despre asta. Fax mi-a spus despre noaptea trecută.

Ea simți că pălește și nu putu să se uite la Jared. Câinii mârâiră și se luptară. Unul trecu pe lângă fusta ei, iar ea bătu din picior, ca să-l gonească.

Caspar se ridică, triumfător și infatuat. Purta un guler țipător, cu zale de aur, și o vestă din catifea neagră și lovi câinii cu piciorul până scheunară.

— Dar te avertizez, Claudia, ar trebui să fii mai discretă. Mama nu este la fel de descuiată la minte ca mine. Dacă află, o să se înfurie.

Rânji la Jared.

— Tutorele tău deștept s-ar putea trezi că boala lui se

înrăutățește brusc.

Era atât de mânioasă, că aproape sări în picioare, dar atingerea ușoară a lui Jared o făcu să rămână așezată. Îl priviră pe Caspar pornind cu pași mari prin curtea hanului, evitând bălțile și mormanele de bălegar, încălțat fiind cu cizmele lui scumpe.

În cele din urmă, lordul Evian își scoase tabachera.

— Draga mea, zise el încet. Asta a fost o amenințare.

Claudia se uită la ochii lui Jared. Erau întunecați și tulburați.

— Fax? întrebă el.

Ea ridică iritată din umeri.

— M-a văzut ieșind din camera ta azi-noapte.

Pe chipul lui se citea groaza.

— Claudia...

— Știu. Știu. E numai vina mea.

Evian mirosi cu delicatețe tutunul.

— Dacă îmi dați voie să comentez, a fost o întâmplare tare nefericită.

— Nu e ceea ce crezi.

— Sunt sigur.

— Nu. Serios. Și nu te mai preface. I-am spus lui Jared despre... Lupii de Oțel.

El se uită repede în jur.

— Claudia, nu așa de tare, te rog.

Vocea lui își pierdu afectarea.

— Apreciez că ai încredere în tutorele tău, dar...

— Sigur că trebuia să-mi spună.

Jared bătu darabana în tăblia mesei cu degetele sale lungi.

— Pentru că tot complotul este prostesc, pe de-a-ntregul criminal și aproape sigur va exista trădare. Cum ați putut măcar să vă gândiți să o implicați și pe ea!

— Pentru că nu putem s-o facem fără ea.

Bărbatul cel gras era calm, dar transpirația îi lucea pe frunte.

— Tu, mai presus de toți, Maestre Sapient, înțelegi ce ne-au făcut decretele de fier ale regilor Havaarna. Suntem bogați, unii dintre noi, și trăim bine, dar nu suntem liberi. Suntem legați de mâini și de picioare de Protocol, înrobiți într-o lume statică,

goală, în care bărbații și femeile nu pot citi, în care evoluțiile științifice sunt apanajul celor bogați, în care artiștii și poeții sunt sortiți repetițiilor nesfârșite și refacerii sterile a capodoperelor trecutului. Nimic nu este nou. Noul nu există. Nimic nu se schimbă, nimic nu crește, nu evoluează, nu se dezvoltă. Timpul s-a oprit. Progresul este interzis.

Se aplecă înainte. Claudia nu-l mai văzuse atât de grav, atât de dezgolit de deghizarea sa, iar acest lucru îi dădu fiori, de parcă el ar fi fost complet altcineva, un bărbat mai bătrân, epuizat, disperat.

— *Suntem pe moarte, Claudia.* Trebuie să deschidem această celulă în care ne-am închis singuri, să evadăm din această roată în care ne învârtim la nesfârșit, ca șoarecii. M-am dedicat eliberării noastre. Dacă asta înseamnă moartea mea, nu-mi pasă, pentru că până și moartea va fi un fel de libertate.

În liniștea așternută, ciorile croncăniră în jurul copacilor de deasupra lor. Caii din grajd erau înhămați și loveau cu picioarele în pământ.

Claudia își umezi buzele uscate.

— Nu faceți nimic deocamdată, șopti ea. Poate am... ceva informații pentru voi. Dar nu încă.

Se ridică repede, nevrând să mai spună și altceva, nevrând să mai simtă chinul pe care el i-l provocase, de parcă o înjunghiase.

— Caii sunt gata. Să mergem.

Străzile erau pline de oameni, toți tăcuți. Tăcerea lor îl îngrozi pe Finn; era atât de intensă, iar felul înfometat în care se uitau la el îl făcu să se împiedice; femeile și copiii murdari, schilozii, bătrânii, soldații; priviri reci, curioase, pe care nu îndrăznea să le întâlnească, așa că se uită în jos, la picioarele sale, la mizeria de pe stradă, oriunde, dar nu la ei.

Singurul sunet care se auzea pe străzile abrupte era tropăitul regulat al celor șase gărzi care îl înconjurau, clămpănitul cizmelor lor cu tălpi de fier pe bolovani și departe, sus, rotindu-se ca o amenințare, o singură pasăre mare, care țipa jalnic printre nori, ecoul ei reverberând în bolta Carcerei.

Apoi cineva din spate dădu tonul, o singură notă de

lamentație, și, de parcă ar fi fost un semnal, mulțimea îl preluă și fredonă încet un cântec ciudat de mâhnire și de teamă. Încercă să înțeleagă cuvintele, dar până la el ajungeau numai frânturi... *ața de argint care s-a rupt... pe coridoarele nesfârșite ale vinei și ale visurilor...* și, ca un refren, se repetau obsesiv cuvintele: *degetul lui, cheia, sângele lui, uleiul care unge încuietoarea.*

După ce coti, Finn aruncă o privire în urmă.

Gildas mergea în spatele lui, singur. Gărzile îl ignorau, dar el păși hotărât, cu fruntea sus, iar privirea oamenilor trecea întrebătoare peste verdele hainei Sapientului. Bătrânul părea aspru și hotărât; încuviință scurt din cap spre Finn, a încurajare.

Nu era nici urmă de Keiro și de Attia. Finn se uită disperat prin mulțime. Aflaseră ce se întâmpla cu el? Îl vor aștepta la intrarea în Grotă? Vorbiseră cu Claudia? Neliniștea îl tortura și nu voia să se gândească la lucrul de care îi era groază, care pândea în adâncul minții ca un păianjen, ca șoapta batjocoritoare a Carcerei.

Poate Keiro a luat Cheia și a plecat.

Clătină din cap. În cei trei ani de stat cu Gloata, Keiro nu-l trădase niciodată. Îl tachinase, da, râsese de el, îl furase, luptase cu el, se certase cu el. Dar fusese mereu acolo. Și totuși, acum, Finn își dădu seama, înfiorându-se brusc, cât de puține știa despre fratele său de cruce, despre originea sa. Keiro spusese doar că părinții lui muriseră. Finn nu pusese niciodată întrebări. Fusese mereu prea absorbit de pierderea sa chinuitoare, de fragmentele de amintiri și de crize.

Ar fi trebuit să pună întrebări.

Ar fi trebuit să-i pese.

O ploaie de petale negre, mici, începu să cadă asupra lui. Privind în sus, văzu că oamenii aruncau mâini întregi de petale, care cădeau pe bolovani și creau un covor întunecat pe drum. Și mai observă că petalele aveau o calitate aparte, și anume atunci când se atingeau una de alta, se topeau, iar prin șanțuri și pe străzi curgea o substanță lipicioasă, închegată, care împrăștia cel mai dulce miros.

Îl făcea să se simtă ciudat. Și, de parcă ar fi pătruns într-un

vis, îi aminti de vocea pe care o auzise noaptea.

Sunt pretutindeni. De parcă Închisoarea i-ar fi răspuns. Se uită în sus acum, în timp ce treceau prin gura căscată a porții, și văzu un singur Ochi roșu, privindu-l fix, fără să clipească.

— Mă vezi? spuse el. Ai vorbit cu mine?

Dar poarta era deja în spatele lui și ei ieșiseră din Oraș.

Drumul mergea drept și era părăsit. Uleiul vâscos se prelingea pe lângă el; auzi în spate porțile și ușile trântindu-se, zăvoarele de lemn fură trase, grilajele de fier se coborâră. Aici, afară, sub boltă, lumea părea pustie, câmpia era măturată de vânturi reci.

Soldații lăsară repede jos topoarele grele pe care le cărau; cel din față mai avea și un fel de dispozitiv la care era atașată o canistră, o mașină de aruncat flăcări, se gândi Finn și zise:

— Lăsați-l pe Sapient să ne prindă din urmă.

Încetiniră, de parcă nu ar mai fi fost prizonierul, ci conducătorul lor, iar Gildas se apropie cu pași mari, spunând:

— Fratele tău nu s-a arătat.

— O să apară.

Merseră repede, într-un grup strâns. De o parte și de alta a terenului erau gropi și capcane; Finn văzu dinții de oțel lucind în adâncurile lor. Privind înapoi, fu surprins cât de departe era deja Orașul, cu oamenii aliniați pe ziduri, privind, strigând, ridicându-și copiii ca să vadă.

Căpitanul gărzilor rosti:

— Aici părăsim drumul. Aveți grijă; călcați numai pe unde călcăm noi și nu vă gândiți să fugiți. Pământul este presărat cu globuri de foc.

Finn habar n-avea ce erau globurile de foc, dar Gildas se încruntă.

— Înseamnă că Bestia aceasta chiar este fioroasă.

Bărbatul se uită la el.

— N-am văzut-o niciodată, Maestre, și nu intenționez s-o fac.

Odată părăsit drumul cel drept, înaintarea se îngreună. Pământul de cupru părea să fi fost crestat și zgâriat în șanțuri mari; în câteva locuri era ars, carbonizat într-un cărbune fragil, care se ridica în nori de praf atunci când călcau pe el sau era aproape prefăcut în sticlă. Finn se gândi că era nevoie de foarte

multă căldură pentru o asemenea transformare. Mai și puțea; avea un miros înțepător, de zgură. Îi urmă îndeaproape pe bărbați, urmărindu-le pașii cu o atenție agitată; când se opriră, înălță capul și văzu că erau departe, pe câmp, iar luminile închisorii se aflau atât de sus deasupra lor, încât păreau niște sori strălucitori, care proiectau umbra lui și a lui Gildas înapoia lor.

Departe, pe bolta înaltă de un kilometru, pasărea continua să se învârtească. O dată țipă, iar gărzile se uitară în sus la ea. Cel mai apropiat spuse:

— Caută stârvuri.

Finn începu să se întrebe cât de departe vor merge. Aici nu erau dealuri, nu erau culmi, așa că unde vor găsi o grotă? Și-o imaginase ca pe o gaură întunecată într-o stâncă metalică. Acum îl cuprindea o nouă teamă, pentru că până și imaginația îl trăda.

— Stop.

Căpitanul gărzilor ridică o mână.

— Aici este.

Nu era nimic acolo. Asta fu prima idee a lui Finn. Îl cuprinse ușurarea. Nu era decât o prefăcătorie. Acum îi vor da drumul să plece, să se întoarcă în Oraș, să înșire o poveste înfiorătoare despre un monstru, ca să închidă gura lumii.

Apoi, trecând pe lângă bărbați, văzu gaura în pământ.

Și Grota.

— Le-ai promis hărți care nu există! Claudia, a fost o idee nebunească. Lucrurile devin atât de periculoase pentru noi! zise Jared.

Ea știa că era foarte îngrijorat. Se așeză alături de el pe bancheta diligenței și spuse:

— Maestre, știu. Dar mizele sunt atât de mari.

El ridică privirea, iar ea îi citi durerea din ochi.

— Claudia, spune-mi că nu te gândești serios la prostia asta a lui Evian. Noi nu suntem criminali!

— Nu. Dacă planul meu funcționează, nu va fi nevoie de el. Dar nu dezvălui și la ce se gândea; că, dacă Regina chiar afla și

dacă el, Jared, era în vreun pericol, ea i-ar fi omorât pe toți fără ezitare, chiar și pe tatăl ei, ca să-l salveze.

Poate că el știa toate astea. În timp ce diligența se zgâlțâia, el se uită pe fereastră, chipul i se întunecă, iar părul negru îi mângâia gulerul hainei de Sapient.

— Uite închisoarea *noastră,* spuse el cu răceală.

Și, urmându-i privirea, fata văzu crenelurile și turnurile de sticlă ale Palatului, foișoarele împodobite cu steaguri, auzi că băteau toate clopotele în întâmpinarea ei, toți porumbeii dădeau din aripi, toată artileria trăgea focuri în semn de salut de la fiecare terasă înaltă de un kilometru care se ridica splendidă spre cerul de un albastru pur.

20

Am pus în asta tot ce a mai rămas. Acum este mai mare decât oricare dintre noi.

Raport de proiect; Martor Sapiens

— Ia asta și asta.

Căpitanul gărzilor îi puse lui Finn în mână o geantă mare de piele și o sabie. Geanta părea atât de ușoară, încât trebuia să fie goală.

— Ce e în ea? întrebă agitat.

— O să vezi.

Bărbatul se trase înapoi și se uită la Gildas. Apoi zise:

— De ce nu fugi, Maestre? De ce-ți iroșești viața?

— Viața mea este a lui Sapphique, izbucni Gildas. Soarta lui este și a mea.

Căpitanul clătină din cap.

— Fă cum vrei. Dar nimeni altcineva nu s-a mai întors vreodată.

Făcu semn din cap spre intrarea în Grotă.

— Acolo este.

Urmă un moment de tăcere tensionată. Gărzile strânseră topoarele în mâini; Finn știa că acesta era momentul în care se așteptau ca el să fugă, fiindcă avea o sabie în mână și era cu spatele la niște terori necunoscute. Câți dintre cei aduși ca Tribut țipaseră și se luptaseră alarmați aici?

El nu. El era Finn.

Nepăsător, se întoarse și se uită în jos, la crăpătură.

Era foarte îngustă și neagră ca smoala. Marginile erau arse și scorojite, de parcă metalul din structura închisorii fusese supraîncălzit și topit de nenumărate ori, contorsionându-se în mod grotesc. De parcă orice s-ar fi târât afară din aceste buze de metal ar fi putut topi metalul ca și cum ar fi fost o caramelă.

Îl privi pe Gildas.

— Merg eu primul.

Înainte ca Sapientul să poată obiecta, se răsuci și coborî în deschizătura întunecată, privind încă o dată, repede, în depărtare. Dar câmpia cu crăpături era goală, iar Orașul, o fortăreață îndepărtată.

Își târî cizmele peste margine, găsi un loc în care să-și sprijine piciorul și-și strecură trupul.

Odată aflat sub nivelul solului, îl înghiți întunericul. Bâjbâind cu mâinile și cu picioarele, își dădu seama că acea crăpătură era un spațiu orizontal între straturi oblice, că era înclinată în jos, în pământ. Trebuia să se forțeze ca să încapă, împingând pe lângă o suprafață întunecată, ca o lespede murdară, care părea să fie formată din pietre și mingi netede de oțel topit, care se rostogoliră dureros sub el. Pipăi cu degetele prin praf și pietriș; prinzându-se de un bolovan, acesta se sfărâmă ca un os. Îi dădu drumul în grabă.

Acoperișul era jos; se zgârie pe spate de două ori și începu să-i fie teamă să nu rămână înțepenit. De îndată ce gândul îi trecu prin minte, înfiorându-l, se opri.

Transpirând, trase adânc aer în piept.

— Unde ești?

— Chiar în urma ta.

Gildas părea încordat. Vocea lui avea ecou; o ploaie de praf căzu în părul și ochii lui Finn. O mână îl prinse de cizmă.

— Mergi.

— De ce?

Încercă să se întoarcă, pentru a privi înapoi.

— De ce să nu așteptăm aici până la Stingere și apoi să ne târâm înapoi? Să nu-mi spui că bărbații aceia vor sta acolo până la lăsarea întunericului. Probabil că au plecat deja. Ce ne oprește...

— Globurile de foc ne vor opri, prostule. Sunt pe acri întregi. Un pas greșit și piciorul îți explodează. Iar tu n-ai văzut ce am văzut eu azi-noapte, cum patrulează pe zidurile Orașului, cum câmpia este traversată de lumini de căutare toată noaptea. Am fi văzuți cu ușurință. Râse, ca un lătrat fioros în întuneric. Am vorbit serios când le-am cuvântat femeilor oarbe. Ești Clarvăzător. Dacă Sapphique a venit aici, aici trebuie să venim și

noi. Deși mi-e teamă că teoria mea că drumul urcă pare greșită.

Finn clătină neîncrezător din cap. Chiar și în această încurcătură, bătrânului îi păsa mai mult de teoriile sale decât de orice altceva. Se cățără, înfigându-și vârful cizmelor în pereți și înaintând.

În următoarele câteva minute, fu sigur că acoperișul coborâse atât de mult, că avea să se întâlnească cu podeaua și o să-l prindă în cursă; apoi, spre ușurarea lui, spațiul începu să se lărgească și, în același timp, să se curbeze la stânga și să coboare ceva mai abrupt. În cele din urmă, putu să se ridice în genunchi fără să se mai lovească cu fruntea de acoperiș.

— Se deschide înainte. Așteaptă acolo.

Gildas bâjbâi; se auzi un trosnet puternic și un sâsâit ușor; unul din semnalele luminoase din care ieșea fum pe care le folosea Gloata ca să semnalizeze nenorocirea. La lumina lui, Finn îl văzu pe Sapient întins pe burtă, scoțând o lumânare din raniță. O aprinse de la vâlvătaie; când lumina roșie se stinse, flăcările mici licăriră din cauza unui curent care venea de undeva din față.

— N-am știut că ai adus alea.

— Unii dintre noi, spuse Gildas, considerau că trebuie să iei cu tine mai mult decât haine de prost gust și inele inutile.

Își puse mâinile pâlnie în jurul flăcării.

— Mergi încet. Deși, orice ar fi, ne va fi mirosit și auzit deja venind.

Parcă drept răspuns, ceva mormăi în față. Un zgomot slab, ca de zdrobire, resimțit ca o vibrație sub mâinile lor. Finn scoase sabia din teacă și o apucă bine. Nu vedea nimic în întuneric.

Merse mai departe, iar tunelul se deschise, devenind un spațiu larg în jurul său. La lumina pâlpâitoare a lumânării celei mici văzu marginile crestate ale straturilor de metal, aflorimente de cristal de stâncă, depozite ciudate de oxizi care străluceau în turcoaz și portocaliu atunci când lumina trecea peste ele.

În față se mișcă ceva. Mai degrabă simți decât auzi un curent de aer stătut, care i se opri în gât. Ascultă nemișcat, cu toate simțurile încordate. În spatele său, Gildas mormăi:

— Stai pe loc!

Sapientul înjură.

— E aici?

— Așa cred.

Devenea conștient de spațiu. Pe măsură ce se obișnuia cu întunericul, marginile și fețetele pietrei înclinate începeau să se separe de umbre; văzu un vârf de piatră pârjolită și-și dădu seama, șocat, că era uriaș și foarte îndepărtat, iar curentul devenise acum vânt, îi sufla în față, o duhoare caldă, ca respirația unei creaturi mari, puțind groaznic.

Și apoi, într-o clipă de claritate, știu că era încolăcită în jurul lui, că piatra neagră, fațetată, era pielea ei râioasă, marii pinteni de piatră erau ghearele ei fosilizate, că se afla într-o grotă formată prin ascunderea antică, solzoasă a unei bestii care ardea mocnit.

Se întoarse să strige un avertisment.

Dar încet, cu o greutate teribilă, scârțâind, se deschise un ochi.

Un ochi roșu, cu pleoapă grea, mai mare decât el.

Pe străzi, zgomotul era asurzitor. Se aruncau în mod constant flori; după o vreme, Claudia își dădu seama că era înfiorată de răpăitul repetat pe acoperișul diligenței și că mirosul tulpinilor zdrobite devenea mai dulce. Urcușul era abrupt, iar ea era zguduită neplăcut pe banchetă; alături, Jared arăta palid. Îl apucă de braț.

— Te simți bine?

El zâmbi slab.

— Aș vrea să putem ieși. Nu voi face o impresie bună dacă voi vomita pe scările Palatului.

Ea încercă să zâmbească. Stătură tăcuți împreună, iar diligența se zgâlțâia, trecând prin porțile Citadelei Exterioare, pe sub zidurile ei mari de apărare, prin curțile și porticurile ei bolovănoase și, la fiecare curbă, știa că era din ce în ce mai cufundată în viața care o aștepta aici, în labirinturile puterii, labirintul trădării. Strigătele răgușite se stinseră; roțile se învârteau lin și, privind pe după perdea, văzu că pe drum era întins un covor roșu, scump, iar pe străzi erau atârnate

ghirlande de flori, în vreme ce porumbeii dădeau din aripi printre acoperișuri și frontoane.

Aici, sus, erau mai mulți oameni; acestea erau apartamentele curtenilor, Consiliul Tainic și Biroul de Protocol, iar ovațiunările erau mai rafinate, punctate de muzică de violă, corn, flaut și tobă. Undeva în față, auzea țipete și aplauze – evident, Caspar se apleca pe fereastra trăsurii ca să accepte urările de bun venit acasă.

— Vor vrea să vadă mireasa, mormăi Jared.

— Încă nu este aici.

Tăcere. Apoi adăugă:

— Maestre, mi-e frică.

Simți surprinderea lui.

— Serios, mi-e frică. Locul acesta mă sperie. Acasă știu cine sunt, ce să fac. Sunt fata Custodelui, știu care mi-e locul. Dar acesta e un loc periculos, plin de capcane. Toată viață am știut că mă așteaptă, dar acum nu sunt sigură că îi pot face față. Vor vrea să mă absoarbă, să mă facă una de-a lor, iar eu nu vreau să mă schimb, nu vreau! Vreau să rămân așa cum sunt.

El oftă, iar ea observă că privirea lui întunecată era fixată asupra ferestrei acoperite.

— Claudia, ești cea mai curajoasă persoană pe care o știu.

— Nu sunt...

— Ba ești. Și nimeni nu te va schimba. Aici vei domni, deși nu va fi ușor. Regina are putere și te va invidia, pentru că ești tânără și-i vei lua locul. Puterea ta este la fel de mare ca a ei.

— Dar dacă te trimit de aici...

El se întoarse.

— N-o să plec. Nu sunt un bărbat curajos, înțeleg asta. Confruntarea mă deranjează; o singură privire din partea tatălui tău și îngheț până-n măduva oaselor, Sapient sau nu. Dar nu mă pot face să te părăsesc, Claudia.

Stătea drept, departe de ea.

— Am privit moartea în față ani la rând deja, iar acest lucru îți dă un fel de nepăsare, cel puțin.

— Nu vorbi despre asta.

Ridică ușor din umeri.

— Va veni. Dar nu trebuie să ne gândim prea mult la noi. Ar trebui să ne gândim dacă îl putem ajuta pe Finn. Dă-mi Cheia și lasă-mă să lucrez puțin mai mult la asta. Are anumite complexități pe care încă nu le-am înțeles.

Când trăsura trecu peste un prag, o scoase din buzunarul ascuns și i-o înmână și, în acel moment, aripile vulturului din cristal pâlpâiră, de parcă ar fi dat din ele și și-ar fi luat zborul. Jared trase repede perdeaua, iar soarele lumină fațetele strălucitoare.

Pasărea zbura.

Zbura peste un peisaj întunecat, o câmpie arsă. Dedesubt, se deschise o prăpastie în pământ, iar pasărea se năpusti în ea, răsucindu-se într-o parte și în alta prin crăpătura îngustă, făcând-o pe Claudia să șuiere de teamă.

Cheia se înnegri. O singură lumină roșie pulsa în ea.

Dar chiar când o priveau, trăsura se opri, caii loviră din copite și fornăiră, iar ușa se deschise. Silueta întunecată a Custodelui apăru în prag.

— Vino, draga mea, spuse el încet. Așteaptă cu toții.

Fără să se uite la Jared, fără măcar să-și permită să se gândească, coborî din trăsură și se îndreptă de spate la brațul tatălui ei.

Împreună, apărură în fața rândului dublu de curteni care aplaudau, a splendorii steagurilor de mătase, a scării mărețe care urca la tron.

Pe el stătea Regina, strălucitoare, într-o rochie argintie, cu un guler mare. Chiar și de la distanță erau evidente părul și buzele roșii, strălucirea diamantelor de la gâtul ei. În spate stătea Caspar, încruntat.

Custodele spuse calm:

— Zâmbetul, cred.

Și-l afișă. Zâmbetul strălucitor, încrezător, la fel de fals ca tot restul din viața ei, o haină pentru vreme rece.

Apoi urcară scările fără ezitare.

Era privirea ironică din coșmarurile lui și o recunoscu, rostind cu voce răgușită:

— *Tu?*

În spate, îl auzi pe Gildas bolborosind.

— Lovește-o. Lovește, Finn!

Ochiul i se învârtea în cap. Pupila lui era o spirală de mișcare, o galaxie roșie. În jurul lui, ridicându-se, întunericul se zgudui și văzu că ascunzătoarea mare a Bestiei era plină de obiecte, bijuterii, oase, bucăți de covoraşe, mânere de arme. Erau vechi de secole; peste ele crescuse piele. Smulgându-se și producând o crăpătură, un afloriment de piatră neagră fațetată deveni capul ei și se ridică deasupra lui; bucăți de metal ieșiră ca ghearele, prinzându-se de podeaua înclinată a cavernei.

Finn nu se putea clinti. Deasupra lui se adunau praf și aburi.

— Lovește!

Gildas îl prinse de braț.

— Inutil. Nu vezi...?

Gildas urlă de furie, îi smulse sabia și o vârî în pielea Bestiei, sărind înapoi, de parcă s-ar fi așteptat ca sângele să se reverse în cascadă peste el. Apoi observă ce văzuse Finn.

Nu exista nicio rană. Pielea se deschise și se dizolvă, absorbi sabia, se recompuse în jurul ei. Bestia era o creatură compozită, o formațiune care măcina, compusă din milioane de ființe, de lilieci, oase și gândaci, nori negri de albine, un model de fragmente de piatră și bucăți metalice, ca un caleidoscop în continuă schimbare. Când se întoarse și se ridică până la acoperișul camerei, văzură că, de-a lungul secolelor, aceasta absorbise toată groaza și frica Orașului, că tot Tributul trimis să o împace fusese absorbit, mâncat, o făcuse doar să crească și mai mare. Undeva înăuntru erau miliarde de atomi ai celor morți, ai victimelor și copiilor târâți aici prin decretul Justițiilor. Era o masă magnetizată de carne și metal, iar coada-i fărâmițată era plină de unghii, dinți și gheare.

Întinse capul deasupra lor și se aplecă, ajungând cu Ochii cei mari și roșii lângă fața lui Finn, înroșindu-i pielea, iar mâinile băiatului tremurau și arătau de parcă ar fi fost murdare de sânge.

— *Finn,* spuse, cu vocea plină de plăcere, răgușită. *În sfârșit.*

Se dădu înapoi, spre Gildas. Sapientul îl prinse de cot.

— Îmi știi numele.

— *Eu ți l-am dat.*

Limba ei licări în caverna întunecată a gurii.

— *Ți l-am dat demult, când te-ai născut în celulele mele. Când ai devenit fiul meu.*

El tremura. Voia să nege, să strige, dar cuvintele nu veneau.

Creatura își înclină capul, studiindu-l. Botul lung, din care picurau albine și păduchi, se fragmentă într-un nor de libelule și se recompuse.

— *Știam că vei veni,* spuse. *Te-am urmărit, Finn, pentru că ești atât de special. În măruntaiele și în venele trupului meu, în toate milioanele de ființe pe care le conțin, nu există niciuna asemenea ție.*

Capul se apropie și mai mult. Se formă ceva ce aducea cu un zâmbet, apoi dispăru.

— *Chiar crezi că poți scăpa de mine? Uiți că aș putea să te omor, să opresc lumina și aerul, să te incinerez în doar câteva secunde?*

— Nu uit, reuși el să spună.

— *Cei mai mulți oameni uită. Sunt mulțumiți să trăiască în închisoarea lor și cred că aceea este lumea, dar tu nu, Finn. Tu-ți amintești de mine. Te uiți în jur și îmi vezi Ochii privindu-te, în nopțile acelea de întuneric în care m-ai strigat, iar eu te-am auzit...*

— Nu ai răspuns, șopti el.

— *Dar știai că eram acolo. Ești un Clarvăzător, Finn. Ce interesant este acest lucru.*

Gildas înaintă. Era palid, iar părul îi era ud de transpirație.

— Cine ești tu? mormăi el.

— *Sunt Carcera, bătrâne. Ar trebui să știi. Sapienții sunt cei care m-au creat. Marele, semețul și neegalatul vostru eșec. Răzbunarea voastră.*

Se mai apropie, cu gura larg deschisă, ca ei să vadă zdrențele care-i atârnau acolo, să-i miroasă duhoarea uleioasă, ciudat de dulce.

— *Ah, mândria Înțelepților. Și acum îndrăznești să cauți o cale care să te elibereze de propria prostie.*

Se trase înapoi, mijindu-și Ochii roșii.

— Plătește-mi, Finn. Plătește-mi așa cum a plătit Sapphique. Dă-mi carnea ta, sângele tău. Dă-mi-l pe bătrân și dorința lui teribilă de moarte. Apoi poate Cheia va deschide uși la care nici nu visezi.

Gura lui Finn era uscată.

— Acesta nu este un joc.

— Nu?

Râsul Bestiei era slab și alunecos.

— Nu sunteți piese pe o tablă?

— Oameni.

Mânia lui creștea.

— Oameni care suferă. Oameni pe care i-ai torturat.

O clipă, creatura se dizolvă în nori de insecte. Apoi ele se adunară într-un gargui neașteptat, o față nouă, șerpească și sinuoasă.

— Mi-e teamă că nu. Se torturează unii pe alții. Nu există sistem care să poată opri asta, nu există loc care să țină răul afară, pentru că oamenii îl aduc cu ei, chiar și în copii. Asemenea oameni sunt incorigibili, iar sarcina mea este să-i cuprind. Îi țin în mine. Îi înghit în întregime.

Un tentacul lovi și-i prinse încheietura mâinii.

— Plătește-mă, Finn.

Finn se trase înapoi și se uită la Gildas. Sapientul parcă se micșorase, cu fața trasă, ca și cum l-ar fi cuprins brusc groaza, dar zise încet:

— Las-o să mă ia, băiete. Nu mă mai așteaptă nimic.

— Nu.

Finn privi în sus la bestie, al cărei zâmbet ca de reptilă se afla la câțiva centimetri de el.

— Ți-am dat deja o viață.

— A. Femeia.

Zâmbetul i se lărgi.

— Cât te sfâșie moartea ei. Conștiința și rușinea sunt atât de rare. Mă interesează.

Ceva din zâmbetul ei îl făcu să-și țină respirația; îl izbi un val de speranță.

— *Nu este moartă!* Ai prins-o, i-ai oprit căderea! Nu-i așa? Ai salvat-o, spuse el.

Spirala roșie clipi spre el.

— *Aici nimic nu se pierde,* murmură.

Finn privea pierdut, dar vocea lui Gildas îi bubui în ureche.

— Minte, băiete.

— Poate că nu. Poate că da...

— Se joacă cu tine.

Dezgustat, bătrânul se uită la tulburarea răsucită a Ochiului.

— Dacă este adevărat că am făcut un asemenea lucru ca tine, atunci sunt gata să-ți plătesc pentru prostia noastră.

— Nu.

Finn îl prinse strâns. Scoase un inel de argint de pe degetul lui mare și îl ridică – o scânteie lucitoare.

— Ia asta pentru Tributul tău, *Mamă.*

Era inelul cu cap de mort. Și nu-i păsa.

21

De ani de zile lucrez în secret la un dispozitiv care să fie o copie a celui de Afară. Acum mă protejează. Timon a murit săptămâna trecută, iar Pela a dispărut în revolte și, deși sunt ascuns aici, în acest coridor pierdut, închisoarea mă caută. „Milord", șoptește, „te simt. Simt cum te târăști pe pielea mea".

Jurnalul lordului Calliston

Regina se ridică grațios.

Pe albul de porțelan al chipului ei, ochii neobișnuiți erau limpezi și reci.

— Draga mea, dragă Claudia.

Fata făcu o plecăciune, simți șoapta unui sărut pe fiecare obraz, iar în îmbrățișarea strânsă, oasele subțiri ale femeii, silueta fragilă din corsetul cu balene și din rochia cu crinolină.

Nimeni nu cunoștea vârsta Reginei Sia. La urma urmei, era o vrăjitoare. Poate mai bătrână decât Custodele, deși, lângă ea, el era grav și întunecat, cu barba argintie meticulos aranjată. Fragilă sau nu, tinerețea ei era convingătoare; abia dacă arăta mai bătrână decât fiul ei.

Întorcându-se, o conduse pe Claudia înăuntru, trecând pe lângă Caspar, care privea ursuz.

— Ești atât de drăguță, iubito. Rochia este minunată. Și părul tău! Acum spune-mi, este natural sau l-ai vopsit?

Claudia expiră, iritată deja, dar nu era nevoie să răspundă. Regina vorbea deja despre altceva.

— ... și sper că nu consideri că e prea îndrăzneț pentru mine.

— Nu, zise Claudia absentă, după o secundă de tăcere.

Regina zâmbi.

— Excelent. Pe aici.

Era o ușă dublă de lemn, pe care o deschiseră doi valeți, dar, după ce intră Claudia, ușile se închiseră și întreaga încăpere micuță se mișcă în liniște în sus.

— Da, știu, mormăi Regina, ținând-o aproape de ea. O

asemenea încălcare a Protocolului. Dar este numai pentru mine, așa că n-are cine să afle.

Mâinile mici și albe o țineau atât de strâns de braț, încât îi simțea unghiile pătrunzându-i în carne. Rămăsese fără suflare, de parcă ar fi fost răpită. Chiar și tatăl ei și Caspar fuseseră lăsați în urmă.

Când ușile se deschiseră iar, văzu coridorul care se afla în fața ei, poleit cu aur și plin de oglinzi; era probabil de trei ori mai mare decât casa ei. Regina o conduse de mână de-a lungul lui, printre hărți mari, pictate, pe care erau înfățișate toate țările de pe Tărâm, împodobite în colțuri cu fantezii de valuri răsucite, sirene și monștri de mare.

— Aceasta este biblioteca. Știu că-ți plac foarte mult cărțile. Caspar, din nefericire, nu este atât de studios. Sincer, nici nu știu dacă e în stare să citească. Nu vom intra.

Escortată ferm pe lângă ea, se uită în urmă. Între fiecare două hărți se afla câte o urnă de porțelan albastru cu alb, în care s-ar fi putut ascunde un om, iar oglinzile se reflectau una pe cealaltă într-o asemenea confuzie de lumină solară, că brusc nu mai avea habar unde se termina coridorul sau dacă se sfârșea vreodată. Iar silueta mică și albă a Reginei părea repetată în fața ei, în spatele ei, în lateralele ei, astfel încât groaza pe care Claudia o simțise în trăsură părea să se concentreze în mersul acela rapid, neobișnuit, în vocea aceea ascuțită, încrezătoare.

— Iar acesta este apartamentul tău. Tatăl tău locuiește alături.

Imens.

Un covor în care i se afundară picioarele, un pat cu baldachin de mătase, în care simțea că se va îneca.

Deodată, își trase mâna dintr-a Reginei și se dădu înapoi, cunoscând capcana. Știind că este prinsă în ea.

Sia tăcea. Vorbăria goală se terminase. Erau una în fața celeilalte.

Apoi Regina zâmbi.

— Nu va fi nevoie să fii avertizată, sunt sigură, Claudia. Fiica lui John Arlex este bine pregătită, dar bănuiesc că nu te va deranja să-ți spun că multe dintre oglinzi au față dublă și că

peste tot prin Palat sunt microfoane foarte eficiente. Se apropie de ea. Înțelegi, am auzit că în ultimul timp ai fost cam curioasă în legătură cu dragul nostru dispărut Giles.

Claudia își stăpâni perfect mimica, dar avea mâinile reci ca gheața. Își coborî privirea.

— M-am gândit la el. Dacă lucrurile ar fi fost diferite...

— Da. Și am fost cu toții devastați de moartea lui. Dar chiar dacă dinastia Havaarna s-a terminat, Tărâmul trebuie condus. Iar eu nu am nicio îndoială, Claudia, că tu o vei face foarte bine.

— Eu?

— Desigur.

Regina se întoarse și se așeză cu eleganță pe un scaun aurit.

— După cum știi, Caspar nu este capabil nici măcar să se conducă pe sine. Vino și stai aici, iubito. Dă-mi voie să te sfătuiesc.

Surpriza o înghețа. Se așeză.

Regina se aplecă, buzele-i roșii schițând un zâmbet reținut.

— Acum, viața ta aici poate fi una foarte plăcută. Caspar este un copil – lasă-l să aibă jucării, cai, palate, fete și nu va crea probleme. M-am asigurat că nu știe nimic despre politică. Se plictisește atât de repede! Noi două putem petrece un timp foarte agreabil, Claudia. Habar nu ai cât de obositor este să stai numai cu bărbații aceștia.

Claudia se uită la mâinile ei. Era oare adevărat ce-i spunea? Cât din toate acestea era un joc?

— Credeam...

— Că te urăsc? Regina chicoti feciorelnic. Am nevoie de tine, Claudia! Putem conduce împreună și vei fi atât de bună la asta! Iar tatăl tău va zâmbi în felul lui grav. Mâinile ei mici le atinseră ușor pe ale Claudiei. Gata cu gândurile triste despre Giles. Acum este într-un loc mai bun, draga mea.

Încet, încuviință din cap și se ridică. Regina făcu la fel, iar rochia de mătase îi foșni.

— Mai e un singur lucru.

Cu o mână pe clanța ușii, Sia se întoarse spre fată.

— Da?

— Jared Sapiens. Tutorele meu. Eu...

— Nu vei avea nevoie de tutore. Pot să te învăț eu totul acum.

— Vreau să rămână, spuse ea ferm.

Regina o privi fix.

— Este tânăr pentru un Sapient. Nu știu la ce s-a gândit tatăl tău...

— Va rămâne.

Avu grijă să sune ca o afirmație, nu ca o întrebare.

Buzele roșii ale Reginei se strâmbară. Zâmbi amabil.

— Cum spui tu, iubito. Cum vrei tu.

Jared puse scanerul pe cadrul ușii, deschise fereastra mică și se așeză pe pat. Camera era sărăcăcioasă, așa cum probabil se gândiseră cei de la Curte că ar trebui să fie celula Sapientului, cu podea din lemn și lambriuri întunecate, cu motive de trifoi și trandafiri în partea de sus.

Mirosea a stuf și a umezeală și părea destul de goală, dar deja înlăturase două microfoane mici și probabil mai erau și altele. Totuși, trebuia să încerce.

Scoase Cheia, activând legătura de vorbire.

Numai întuneric.

O atinse iar, preocupat; întunericul deveni un cerc larg, dar rămase întunecat. Apoi, foarte slab, văzu marginea unei siluete ghemuite înăuntru.

— Nu putem vorbi, șopti. Nu acum.

— Atunci ascultă.

Jared vorbi încet.

— Poate te ajută. O combinație de doi, patru, trei, unu pe panoul de atingere produce un câmp de umezeală. Orice sistem de supraveghere îți va pierde urma complet. Vei dispărea de pe scanerele lor. Înțelegi?

— Nu sunt prost.

Șoapta disprețuitoare a lui Keiro abia se auzi.

— L-ai găsit pe Finn?

Nimic. Închiseseră.

Jared își împreună degetele și înjură încet în limba Sapient. Dincolo de fereastră, vocile oamenilor se auziră mai tare, în grădinile îndepărtate cântau niște scripcari. Probabil că diseară

se va dansa pentru a ura bun venit miresei Moștenitorului.

Totuși, bătrânul Bartlett avusese dreptate, adevăratul Moștenitor era încă în viață, iar Claudia era convinsă că acesta era Finn. Jared clătină din cap, își desfăcu gulerul hainei cu degetele lungi. Ea își dorea atât de mult acest lucru. Îndoielile lui trebuiau să rămână nerostite, pentru că, fără această speranță, ea nu ar mai avea nimic. Și, până la urmă, era posibil, doar posibil, ca instinctul ei să fie corect.

Obosit, se sprijini de perna tare, scoase punga cu medicamente din buzunar și-și pregăti doza. Acum era cu trei pastile mai puternică și așa fusese toată săptămâna trecută, dar durerea pe care o simțea adânc în trup părea să se intensifice încet, ca ceva viu; uneori se gândea că devorează medicamentele, că îi hrănesc apetitul.

Aplică seringa, încruntându-se. Erau idei morbide și prostești.

Dar când se lăsă înapoi pe spate și adormi, visă o clipă că un ochi, roșu ca galaxiile, se deschisese în zid și se uita la el.

Finn era disperat; ţinea inelul sus.

— Ia-l și lasă-ne să plecăm.

Ochiul se apropie, analizându-l cu atenție.

— *Crezi că acest obiect are vreo valoare?*

— Conține o viață. Este prinsă înăuntru.

— *Ce potrivit. Așa cum toate viețile voastre sunt prinse înăuntrul meu.*

Tremura. Cu siguranță, dacă Keiro ar fi ascultat, acum ar fi acționat. *Dacă ar fi aici.*

Gildas înțelese. Sigur o făcuse, pentru că spuse tare:

— Ia-l! Lasă-ne să plecăm.

— *Așa cum am luat Tribut de la Sapphique? Așa cum am luat asta?*

În pielea întărită a bestiei luci ceva; văzură un os micuț, fragil, inserat adânc.

Gildas murmură o rugăciune respectuoasă.

— *Ce mic e!* Bestia se gândi. *Și totuși ce multă durere costă. Ia să văd această viață închisă.*

Își apropie tentaculul. Finn strânse inelul în pumn; transpirația îl făcuse alunecos. Apoi deschise mâna.

Brusc, Ochiul clipi. Se mări, se contractă, privi în jur. Din gâtul Bestiei ieși o șoaptă, o cerere uimitoare, fascinată.

— *Cum ai făcut asta? Unde ești?*

O mână astupă gura lui Finn; răsucindu-se, o văzu pe Attia, cu un deget la buze, ca avertisment. În spatele ei stătea Keiro, ținând strâns Cheia într-o mână, iar în cealaltă, un aruncător de flăcări.

— *Ești invizibil!* Bestia părea îngrozită. *Așa ceva nu este posibil!*

O masă de tentacule țâșni din ea, formațiuni bâjbâitoare de păianjeni mici, lipicioși de pânză.

Finn se dădu înapoi împleticindu-se.

Keiro puse aruncătorul de flăcări pe umăr.

— Dacă ne vrei, spuse el calm, iată-ne.

O flacără mugi dincolo de Finn; Bestia urlă furioasă. Într-o clipă, caverna era o explozie de păsări panicate care țipau, albine și lilieci care fugiseră din forma lor și din ordine; se arcuiau și dădeau din aripi, zburau în spirală spre acoperișul cavernei, lovindu-se de piatră fără să simtă.

Keiro strigă de plăcere. Trase iar, o flacără galbenă bufni, iar Bestia se transformă într-o cascadă de fragmente, de piele arsă și piatră în cădere; Ochiul ei roșu nu era decât o explozie mică de musculițe, care se risipiră cu teamă frenetică.

Flăcările sfârâiră, loviră pereții și ricoșară, producând brusc căldură.

— Las-o! strigă Finn. Să ieșim!

Dar acoperișul și podeaua se înclinau, iar deschizătura se închidea în jurul lor.

— *Poate nu te văd,* spuse acru închisoarea, *dar ești aici, înăuntru, iar eu am să te țin strâns, fiule.*

Spate în spate, îi obligă să se adune, iar zidurile grotei se prăbușeau, bucăți din acoperiș cădeau. Finn o prinse pe Attia de mână.

— Să stăm împreună!

— Finn.

Vocea lui Gildas era sugrumată.

— În zid. Sus, acolo.

O clipă, Finn habar nu avu la ce se referise; apoi văzu. O fisură urca.

Imediat, Attia se eliberă. Alergă și sări; prinzându-se de fațetele proeminente, se târî deasupra tentaculelor biciuitoare, cățărându-se chiar pe solzii Bestiei.

Îl împinse pe Gildas după ea; bătrânul se cățără cu greu, dar cu o forță disperată, bucăți de piatră și de geme rostogolindu-se și alunecând de sub mâinile lui.

Finn se întoarse.

Keiro avea arma pregătită.

— Haide! Ne caută!

Carcera era oarbă. Văzu părți din Bestie reformate, o gheară, o coadă, o văzu bâjbâind și lovind în întuneric. Îi simțea pe pielea ei, simțea vibrațiile mișcărilor lor. El vru să-l întrebe pe Keiro cum făcuse asta, dar nu avea timp, așa că se întoarse și se cățără după Gildas.

Cu fiece minut care se scurgea, zidul se schimba, se reforma și se decojea, îndreptându-se, de parcă Bestia s-ar fi ridicat, răsucindu-se, ca să-i smulgă din spatele său. Îi duse în sus, în spațiile cavernei, iar Finn, ridicându-și privirea, văzu crăpături prin care pătrundea lumina, înțepături de strălucire și, pentru o clipă, se află printre stele, apoi una se învârti deasupra lui, de parcă ar fi fost un reflector, îi lumină mâinile și fața, în timp ce gâfâia, expus, fără ajutor.

Attia se întoarse, iar chipul abia i se distingea.

— Încetinește! Trebuie să stăm lângă Cheie!

Keiro urca, era mai jos, cu aruncătorul de flăcări azvârlit deoparte. În timp ce pielea cu proeminențe se văluri, el alunecă, rămânând cu un picior în aer, și poate că Bestia simți asta, pentru că sâsâi, iar aerul se umplu de vapori.

— Keiro!

Finn se răsuci.

— Trebuie să mă întorc după el.

Attia se vânzoli.

— Nu. Se descurcă.

Keiro se prinse bine și se trase înapoi; Bestia se scutură. Apoi râse sinistru, așa cum își amintea atât de bine Finn.

— *Deci ai un dispozitiv care vă ascunde. Felicitări. Dar intenționez să aflu ce este.*

Căzu o ploaie de praf; o săgeată de lumină.

— Așteaptă! strigă Finn la Gildas; gâfâind, bătrânul clătină din cap.

— Nu mă mai pot ține.

— Ba poți!

Se uită disperat la Attia; fata își puse brațul lui Gildas pe după umeri și zise:

— Stau cu el.

Aproape că se prăbuși în locul în care atârna Keiro; îl prinse cu o mână și se ținu bine.

— Inutil! Nu există cale de ieșire.

— Trebuie să fie, îngăimă Keiro. Nu avem o Cheie?

O scoase, iar Finn o prinse; o clipă, o ținură amândoi. Apoi Finn o smulse. Apăsă pe toate butoanele, împunse vulturul, sfera, coroana. Nimic. În timp ce Bestia lovea dedesubt, zgudui Cheia, o înjură și simți cum începe deodată să se încălzească, încingându-se cu un scâncet amenințător. O ținea văitându-se; îl ardea.

— Folosește-o! strigă Keiro. Topește piatra!

Finn fixă Cheia de peretele grotei. Imediat, aceasta bâzâi și pocni.

Carcera țipă. Un urlet de suferință. Căzură pietre, iar Attia strigă de sus. Când se uită Finn, o deschizătură mare, albă apăru în zid, ca o tăietură în țesătura lumii.

***

Custodele stătea lângă Claudia, la fereastră, și se uita la petrecerea luminată de torțe.

— Te-ai descurcat bine, spuse el grav. Regina este mulțumită.

— Bun.

Claudia era atât de obosită, încât abia mai putea gândi.

— Mâine, poate...

Se opri.

Un zgomot, un semnal urgent. Insistent și tare. Tresărind, Claudia privi în jur.

— Ce-i asta?

Tatăl ei rămase nemișcat. Apoi băgă mâna în buzunarul vestei și-și scoase ceasul; atingându-l cu degetele, deschise carcasa de aur. Ea văzu cadranul frumos și cât era ora. Unsprezece fără un sfert. Dar aceasta nu era o melodie. Era o alarmă.

Custodele se uită fix. Când ridică privirea, ochii lui erau reci și cenușii.

— Trebuie să plec. Noapte bună, Claudia. Somn ușor.

Uimită, îl urmări mergând cu pași mari spre ușă.

— Este... este Închisoarea? întrebă.

Se întoarse, iar privirea îi era tăioasă.

— Ce te face să spui asta?

— Alarma... N-am mai auzit-o până acum...

O privea. Ea se blestemă, apoi el spuse:

— Da. Se pare că este un... incident. Nu-ți face griji. Am să mă ocup de el personal.

Ușile se închiseră în urma lui.

O clipă, ea rămase acolo, înmărmurită. Se uită fix la lambriurile de lemn; apoi, de parcă nemișcarea ar fi îndemnat-o la acțiune, luă un șal închis la culoare, și-l înfășură în jurul umerilor și se repezi spre ușă, deschizând-o iute.

El se afla deja pe coridorul aurit, mergând repede. De îndată ce coti, alergă după el gâfâind, fără să facă zgomot pe covoarele moi. Imaginea ei se reflecta în oglinzile întunecate.

Într-o parte a unei mari vaze de porțelan se umflă o perdea; strecurându-se după ea, ajunse în capătul unei scări întunecate, în spirală. Așteptă, cu inima bătându-i nebunește, urmărind silueta întunecată coborând, și-l văzu alergând cu pași repezi, agitați. Coborî după el în grabă, cu o mână pe balustrada umedă, până când pereții auriți lăsară locul celor din cărămidă și apoi din piatră; treptele erau tocite de utilizare, acoperite de licheni verzi.

Aici jos era frig și foarte întuneric. Scotea aburi pe nas. Tremura și-și înfășură șalul mai strâns.

El se ducea la Închisoare.

Se ducea la Carceră!

Slab, foarte departe, în față, alarma suna, tare și urgent, o panică neîndurătoare.

Acestea erau pivnițele cu vin. Erau camere uriașe, cu tavan boltit, pline cu butoaie, cabluri care șerpuiau pe pereți, iar pe ele erau atârnate săruri albe, care trăseseră umezeală de la zidul din cărămidă. Dacă era conform Protocolului, era foarte convingător.

Trăgând cu ochiul pe după o grămadă de butoaie, rămase nemișcată.

El ajunsese la o ușă.

Era dintr-un bronz verde, fixată adânc în perete, sclipind de urme de melci și corodată de timp. Era bătută în nituri mari. De-a latul ei atârnau lanțuri ruginite. Inima aproape i se opri în loc când văzu vulturul Havaarna, cu aripile întinse, șters aproape complet sub straturi de coclеală.

Tatăl ei se uită repede în jur, iar ea se trase înapoi, cu răsuflarea tăiată. Apoi el formă o combinație rapidă în globul pe care îl ținea vulturul; ea auzi un clic.

Lanțurile alunecară și se răsuciră, căzând.

Printre pânze de păianjeni, melci și praf, ușa se deschise trepidând.

Ea se întinse să vadă ce era dincolo, să vadă înăuntru, dar nu era decât întuneric și un miros, o putoare acră, metalică, și trebui să se tragă repede îndărăt când el se întoarse.

Când se uită iar, nu-l mai văzu, iar ușa era închisă.

Claudia se sprijini de cărămizile ude și expiră, fluierând încet.

În sfârșit. În cele din urmă.

O găsise.

Alarma urla, iar ei o simțeau în dinți, în nervi, în oase. Finn se gândi că-i va provoca o criză; îngrozit, se cățără de-a bușilea spre deschizătură, contra vântului rece care bătea prin ea.

Bestia dispăruse. Chiar în timp ce Keiro urca deasupra lui

Finn și îl prinsese pe Gildas, ea se dizolvase; deodată, se prăbușiră cu toții într-o cascadă de fragmente, apoi se izbiră de zid, un lanț de trupuri care se țineau doar de Finn.

Acesta strigă în agonie:

— Nu vă pot ține!

— Ba o să ne ții! bolborosi Keiro.

Îl cuprinse teroarea. Mâna lui Keiro alunecă – o smucitură chinuitoare.

Nu reușea. Mâna îl ardea.

Asupra lui căzu o umbră. Crezu că era capul Bestiei sau un vultur mare, dar, răsucindu-se disperat și privind în sus, o văzu năpustindu-se prin deschizătură, bâzâind de putere reținută, o navă argintie, o corabie antică, cu velele din pânze de păianjen, frânghiile încurcate și atârnând într-o parte.

Se ivi deasupra lor și, foarte încet, la baza ei se deschise o fereastră. Se coborî un coș, care atârna legănându-se de patru cabluri imense, și, deasupra lui, un chip privi peste marginea corăbiei, o față hidoasă, un cap de gargui, deformat de ochelari și de un aparat de respirație bizar.

— Urcați, rosti tăios. Înainte să mă răzgândesc.

Cum au reușit, habar nu avea, dar în câteva secunde Keiro se rostogoli în coșul care se legăna nebunește; Gildas, după el. Attia sări, oprindu-se un moment, apoi Finn își dădu și el drumul, cu mintea atât de întunecată de ușurare, că se prăbuși fără teamă și nu simți când aterizâ, până când o tăcere de întâmpinare explodă în strigătul lui Keiro la urechea lui.

— Dă-te jos de pe mine, Finn!

Se străduí să se ridice. Attia era aplecată deasupra lui, îngrijorată.

— Ești în regulă?

— ... Da.

Știa că nu-i așa, dar merse aplecat pe lângă ea, până la margine, și se uită, ametit din cauza legănatului și a vântului rece.

Ieșiseră din Grotă, erau deasupra câmpului, la kilometri întregi deasupra Orașului, care părea o jucărie pe câmp, iar de la această înălțime vedeau semnele pârjolului și fumul din jurul

lui, de parcă pământul însuși ar fi fost pielea Bestiei care bodogănea înăuntru, scoțând fum de mânie.

Norii trecură pe cer, vapori de un galben metalic, un curcubeu.

Finn simți că Gildas îl prinde, cu vocea delirând de bucurie, purtată de vânt.

— Uită-te în sus, băiete! Vezi! Încă mai sunt Sapienți, cu putere!

Întoarse capul și văzu, în timp ce corabia de argint urca, un turn atât de îngust și imposibil de înalt, că părea un ac aflat în echilibru pe un nor, cu vârful strălucind în lumină. Își simți respirația înghețând și condensând pe balustradă, fiecare ac de gheață polarizat de turn, fiecare cristal aliniat parcă de un magnet. Icnind în aerul rarefiat, îl apucă pe bătrân de braț, tremurând de frig și de frică, neîndrăznind să se mai uite o dată în jos, văzând numai locul minuscul de aterizare, pe măsură ce vârful acului se mărea, cu globul care se învârtea încet în vârful lui.

Și totuși, așa sus cum erau, deasupra lor, pe kilometri întregi, se întindea noaptea Carcerei, în cerul înghețat.

Loviturile îl treziră pe Jared, scăldat într-o transpirație rece, de teamă.

O clipă, habar nu avu ce era, apoi o auzi șoptind:

— Jared! Repede, sunt eu!

Se ridică în șezut și apoi se împletici spre ușă, scoțând scanerul din cadru, dibuind după zăvor.

De îndată ce-l trase, ușa se deschise, aproape lovindu-l în față; apoi intră Claudia, gâfâind și acoperită de praf, cu un șal murdar peste rochia de mătase.

— Ce este? bolborosi el. Claudia, a aflat? Știe că avem Cheia?

— Nu. Nu.

Nu mai avea aer; se prăbuși pe pat și se ghemui.

— Atunci ce este?

Ridică mâna, făcându-l să aștepte; după un moment, când putu să vorbească și se uită în sus, îi văzu chipul luminat de triumf.

Se dădu înapoi, brusc prudent.

— Ce ai făcut, Claudia?

Zâmbetul ei era amar.

— Ceea ce am tânjit să fac de ani de zile. Am găsit ușa secretului său. Intrarea în Carceră.

O lume
care plutește în spațiu

22

— Unde sunt conducătorii? a întrebat Sapphique.
— În fortărețele lor, a răspuns lebăda.
— Și poeții?
— Pierduți în vise ale altor lumi.
— Și meșteșugarii?
— Creează mașini ca să provoace întunericul.
— Și înțelepții, care au creat lumea?
Lebăda și-a aplecat gâtul negru cu tristețe.
— Se irosesc cu babe și vrăjitoare în turnuri.

Sapphique în Regatul Păsărilor

Finn atinse cu atenție una dintre sfere.

Îi arăta propriul chip, umflat grotesc în sticla liliachie, delicată. În spatele lui, o văzu pe Attia venind printr-o arcadă și uitându-se în jur.

— Ce *este* asta?

Se opri uimită printre baloanele care atârnau din tavan, iar el văzu cât de curată era în dimineața aceasta, cu părul spălat, cu haine noi, care o făceau să pară mai tânără ca oricând.

— Laboratorul lui. Uită-te aici.

Unele sfere conțineau peisaje întregi. Într-una, o colonie de creaturi mici, cu blană aurie, dormea liniștită sau săpa în dealuri nisipoase. Attia își lipi mâinile de sticlă.

— E caldă.

El încuviință.

— Ai dormit?

— Puțin. M-am tot trezit pentru că este atât de liniște. Tu?

Aprobă din cap, nevrând să spună că epuizarea îl făcuse să cadă pe patul cel mic și alb și să adoarmă imediat, fără ca măcar să se dezbrace. Deși, când se trezise în dimineața aceasta, descoperise că cineva îl acoperise cu pături și-i lăsase haine curate pe scaunul din camera albă și goală. Keiro să fi fost?

— L-ai văzut pe omul de pe corabie? Gildas crede că este

Sapient.

Ea clătină din cap.

— Nu fără masca de pe față. Și tot ce a spus aseară a fost „Luați aceste camere și vom vorbi de dimineață”.

Se uită la el.

— Ai dat dovadă de curaj să te întorci după Keiro.

Tăcură o vreme. El veni lângă ea și, în timp ce priveau animalele zgâriind și rostogolindu-se, își dădură seama că dincolo de acest glob era o cameră întreagă de lumi de sticlă, verde-marin, auriu, bleu-pal, fiecare dintre ele atârnând de un lanț fin, unele mai mici decât un pumn, altele vaste precum sălile, în care zburau păsări, înotau pești sau miliarde de insecte se adunau și roiau.

— Parcă ar fi făcut cuști pentru ele toate, spuse ea încet. Sper că nu are una și pentru noi. Apoi, remarcând mișcarea bruscă a reflectării lui, adăugă: Ce este, Finn?

— Nimic.

Mâinile lui lăsară amprente fierbinți pe sferă când se aplecă, sprijinindu-se de ea.

— Ai văzut ceva. Ochii Attiei erau larg deschiși. Erau stelele, Finn? Chiar sunt milioane? Se adună și cântă în întuneric?

În mod prostesc, nu vru să o dezamăgească și spuse:

— Am văzut... am văzut un lac în fața unei clădiri mari. Era noapte. Pe apă pluteau felinare mici de hârtie, iar în fiecare era o lumânare, astfel încât păreau albastre, verzi și roșii. Pe lac erau bărci, iar eu eram într-una dintre ele. Își frecă fața. Eram acolo, Attia. M-am aplecat într-o parte și am încercat să-mi ating imaginea din apă și da, erau stele. Și erau mânioase, pentru că mi s-a udat mâneca.

— Stelele?

Se apropie de el.

— Nu. Persoanele.

— Ce persoane? Cine erau, Finn?

Încercă să-și amintească. Era un miros. O umbră.

— O femeie, răspunse. Era mânioasă.

Duruse. Amintirea duruse. Declanșase sclipiri de lumină; închise ochii, transpirând, cu gura uscată.

— Nu.

Îngrijorată, întinse mâna spre el, cu urme roşii la încheieturile mâinilor, acolo unde lanţurile îi frecaseră pielea.

— Nu te supăra singur.

El îşi frecă faţa cu mâneca, iar camera era nemişcată, într-o linişte pe care nu o mai cunoscuse din celula în care se născuse. Mormăi stingher:

— Keiro încă mai doarme?

— Ah, el! Fata se încruntă. Cui îi pasă?

O privi plimbându-se printre sfere.

— Nu se poate să-ţi displacă atât de mult. Ai fost alături de el în Oraş. Ea tăcu, aşa că el adăugă: Cum aţi reuşit să ne urmăriţi?

— N-a fost uşor. Strânse din buze. Am auzit zvonuri despre Tribut, aşa că el a spus că ar fi bine să furăm un aruncător de flăcări. Eu a trebuit să creez o diversiune, pentru ca el să-l poată lua. Nu că aş fi primit vreo mulţumire.

Finn râse.

— Aşa e Keiro. Nu mulţumeşte niciodată nimănui.

Punând mâinile pe sferă, se sprijini cu fruntea de ea, iar reptilele din interior priviră impasibile.

— Ştiam că va veni. Gildas a spus că nu, dar Keiro nu m-ar trăda niciodată.

Nu răspunse, dar el îşi dădu seama că tăcerea ei era încărcată de o tensiune ciudată; când se uită în sus, ea îl privea cu un fel de mânie. Izbucni brusc.

— Te înşeli atât de mult, Finn! Nu vezi cum este? Te-ar fi părăsit foarte uşor, ar fi luat Cheia şi ar fi dispărut, fără ca măcar să-i pese!

— Nu, spuse el surprins.

— *Ba da!* Se întoarse cu faţa la el, cu vânătăile livide pe faţa albă. Pentru că numai ameninţarea fetei l-a convins să stea.

I se făcu frig.

— Ce fată?

— Claudia.

— A vorbit cu ea!

— Ea l-a ameninţat. *„Găseşte-l pe Finn”,* i-a spus, *„altfel Cheia va fi inutilă pentru tine”.* Era foarte supărată pe el. Attia ridică

ușor din umeri. Ei ar trebui să-i mulțumești.

Nu-i venea să creadă.

Nu avea cum.

— Keiro ar fi venit.

Vocea lui era slabă și trăda încăpățânarea.

— Știu ce simte, că nu-i pasă de nimeni, dar eu îl cunosc. Am luptat împreună. Am făcut un jurământ.

Ea clătină din cap.

— Ești prea încrezător, Finn. Trebuie că te-ai născut Afară, pentru că aici nu ți-e locul. Apoi, auzind pași, spuse repede: Cere-i Cheia. Cere-i-o. O să vezi.

Keiro intră în cameră și fluieră. Purta o vestă bleumarin, avea părul ud și încă mai mânca un măr luat de pe farfuria din camera lor, iar ultimele două inele cu capete de mort îi străluceau pe degete.

— Deci aici erați!

Se răsuci, descriind un cerc complet.

— Iar acesta este un turn de Sapient. E mai tare decât cușca bătrânului.

— Mă bucur că gândești așa.

Spre groaza lui Finn, una dintre sferele cele mai mari se deschise, iar din ea ieși un străin, urmat de Gildas. Se întrebă cât auziseră din ce au vorbit și cum de existau scări ce coborau în sferă, dar, înainte să fie sigur de asta, se închise și luci printre celelalte sute de sfere.

Gildas purta o robă de Sapient în nuanțe de verde irizat. Fața lui ascuțită era spălată, barba albă, tunsă. Arăta diferit, își spuse Finn. Ceva din înfometare dispăruse; când vorbi, vocea nu-i mai era plângătoare, ci avea o gravitate nouă.

— Acesta este Blaize, spuse el. Apoi adăugă încet: Blaize Sapiens.

Bărbatul înalt își plecă ușor capul:

— Bine ați venit în Camera Lumilor.

Se uitară la el. Fără masca de respirație, fața sa era remarcabilă, cu răni, pete și arsuri acide, iar părul rar, legat la spate cu o panglică unsuroasă. Sub haina de Sapient purta pantalonii antici până la genunchi, pătați de chimicale, și o

cămașă mototolită, care probabil fusese albă cândva.

Un moment nu vorbi nimeni. Apoi, spre surprinderea lui Finn, Attia spuse:

— Trebuie să vă mulțumim, Maestre, pentru că ne-ați salvat. Am fi murit.

— A... ei bine. Da.

O privi, zâmbind strâmb, stângaci.

— Chiar e adevărat. M-am gândit că ar fi bine să cobor.

— De ce?

Vocea lui Keiro era rece.

Sapientul se întoarse.

— Nu înțeleg...?

— De ce te-ai deranjat? Să ne salvezi? Avem ceva ce-ți trebuie?

Gildas se încruntă.

— Acesta este Keiro, Maestre. Cel fără maniere.

Keiro pufni.

— Nu-mi spune că nu știe de Cheie.

Mușcă zgomotos din măr.

Blaize se întoarse spre Finn.

— Iar tu trebuie să fii Clarvăzătorul. Îl cântări din priviri pe Finn. Colegul meu mi-a spus că Sapphique ți-a trimis ție această Cheie și că îți va arăta drumul spre Afară. Că tu crezi că vii de Afară.

— Da.

— Îți amintești?

— Nu. Doar... cred.

O clipă, bărbatul îl privi lung, scărpinându-și absent o rană de pe obraz cu mâna subțire. Apoi spuse:

— Cu regret trebuie să-ți spun că te înșeli.

Gildas se întoarse uimit; Attia se holba la ei.

Supărat, Finn întrebă:

— Ce vrei să zici?

— Vreau să spun că nu ai venit de Afară. Nu a venit nimeni niciodată de Afară. Pentru că, vezi tu, *nu există Afară*.

O clipă, tăcerea din cameră fu îngrozitoare, plină de neîncredere. Apoi Keiro râse încet și azvârli cotorul de măr pe

lespezile podelei. Se apropie, scoase Cheia și o puse jos, lângă sfera de sticlă.

— Bine, înțeleptule. Dacă nu există Afară, atunci asta pentru ce este?

Blaize întinse mâna și o ridică. O întoarse într-o doară.

— Ah, da. Am auzit de asemenea dispozitive. Poate că le-au inventat Sapienții originali. Există o legendă conform căreia lordul Calliston a creat unul în secret și a murit înainte să-l testeze. Îl face pe utilizator invizibil pentru Ochi și sigur are și alte caracteristici. Dar nu vă poate scoate de aici.

Puse încet cristalul pe masă. Gildas îl privi aspru.

— Frate, asta-i o prostie! Știm cu toții că Sapphique însuși...

— Nu știm nimic despre Sapphique decât un amestec de povești și legende. Proștii aceștia de aici, de jos, din Oraș, la ale căror fapte mă uit ca să îmi treacă plictiseala, inventează povești noi despre Sapphique în fiecare an. Își încrucișă brațele, cu privirea neînduplecată. Oamenilor le place foarte mult să scornească povești, frate. Le place foarte mult să viseze. Visează că lumea este adânc sub pământ și, dacă am putea călători în sus, am găsi drumul de ieșire, o trapă în pământ, unde cerul este albastru, iar pământul rodește porumb și miere și nu există durere. Sau că sunt nouă cercuri ale închisorii care îi înconjoară centrul și că, dacă ne adâncim în ele, găsim inima Carcerei, ființa ei vie, și vom pătrunde prin ea într-o altă lume. Clătină din cap. Legende. Nimic mai mult.

Finn era șocat. Se uită la Gildas; bătrânul părea îndurerat, apoi lăsă mânia să se reverse din el.

— Cum poți să spui asta? izbucni. Tu, un Sapient? Când am văzut ce ești, am crezut că strădaniile noastre vor fi mai ușoare, că vei înțelege...

— Înțeleg, crede-mă.

— Atunci cum poți să spui că nu există Afară?

— Pentru că am văzut.

Vocea lui era atât de sumbră și de încărcată de disperare, că până și Keiro se opri și se uită fix la el. Lângă Finn, Attia se cutremură.

— Cum? șopti ea.

Sapientul arătă către o sferă, o scoică neagră, goală.

— Acolo. Experimentul mi-a luat zeci de ani, dar am fost perseverent. Senzorii mei au penetrat metal și piele, os și sârmă. Mi-am dibuit drumul prin kilometri din Carceră, pe holurile și coridoarele ei, pe mările și râurile ei. Ca și voi, am crezut. Râse cu asprime, rozându-și unghiile tocite ale mâinii. Și da, am găsit Afară, într-un fel.

Se întoarse și atinse butoanele de control, iar sfera se lumină.

— Am găsit asta.

Văzură o imagine în întuneric. O sferă în sferă, un glob de metal albastru. Atârna în negreala eternă a spațiului, singură, tăcută.

— Aceasta este Carcera. Blaize arătă cu degetul. Iar noi locuim în ea. O lume. Construită sau crescută, cine știe. Dar singură, în imensitate, în vid. În nimic. Nu există Nimic afară. Ridică din umeri. Îmi pare rău. Nu doresc să vă distrug visurile de o viață. Dar nu aveți unde să mergeți.

Finn nu mai putea respira. Parcă acele cuvinte sumbre ar fi stors viața din el. Se holbă la glob și simți că Keiro se apropie de el, simți căldura și energia fratelui său de cruce, iar acest lucru îi făcu bine. Dar Gildas îi surprinse pe toți.

Râse. Un hohot răgușit de dispreț. Ridicându-se, se întoarse spre Blaize și-l privi.

— Și te numești Înțelept! Prostit de maliției ozitatea Închisorii și de altele la fel. Îți arată minciuni, iar tu le crezi și trăiești aici sus, deasupra oamenilor și-i disprețuiești. Mai rău decât prost!

Se îndreptă cu pași mari spre bărbatul mai înalt; Finn îl urmă repede. Îi cunoștea temperamentul.

Dar Gildas întinse degetul noduros în aer, iar vocea sa era fermă și coborâtă.

— Cum îndrăznești să stai acolo și să îmi negi mie speranța, iar acestora, șansa la viață. Cum îndrăznești să-mi spui că Sapphique este un vis, că închisoarea este tot ce există!

— Pentru că e adevărat, răspunse Blaize.

Gildas se smulse din prinsoarea lui Finn.

— Mincinosule! Nu ești Sapient. Și uiți. Noi i-am văzut pe cei de Afară.

— Da! confirmă Attia. Și am vorbit cu ei.

Blaize făcu o pauză, apoi rosti:

— Ați vorbit cu ei?

O clipă, aproape păru că certitudinea lui fusese zguduită. Își împreună degetele, iar vocea sa era fermă.

— Cu cine ați vorbit? Cine sunt?

Toți se uitau la Finn, așa că acesta zise:

— Cu o fată pe nume Claudia. Și cu un bărbat. Îi spunea Jared.

Urmă o secundă de tăcere. Keiro adăugă:

— Cum explici asta?

Blaize se întoarse cu spatele. Dar aproape imediat se răsuci, iar chipul său era grav.

— Nu vreau să te supăr. Dar ai văzut o fată și un bărbat. De unde știi unde erau?

Finn răspunse:

— Nu sunt aici.

— Nu? Blaize se uită repede la el, cu fața pătată înclinată într-o parte. De unde știi? Nu te-ai gândit că și ei ar putea fi în Carceră? Într-o altă Aripă, într-un nivel îndepărtat, în care viața pare altfel, unde nici măcar nu știu că sunt închiși? Gândește-te, băiete! Căutarea aceasta a Evadării va deveni o prostie care-ți va măcina viața. Vei petrece ani buni într-o călătorie fără speranță, căutând, și totul în zadar! Găsește un loc în care să trăiești, învață liniștea în schimb. Uită stelele.

Vocea sa murmură printre sferele de sticlă, până la grinzile acoperișului. Disperat, aproape fără să audă izbucnirea mânioasă a lui Gildas, Finn se întoarse cu fața la fereastră și rămase acolo, privind prin geam norii trecători din stratosfera Carcerei, prea sus pentru păsări, și peisajul de gheață aflat la kilometri întregi mai jos, dealurile îndepărtate și pantele întunecate, care puteau fi ziduri pe care nu le vedea.

Propria-i teamă îl îngrozi.

Dacă era adevărat, nu exista Evadare, de aici sau de sine...

Era Finn și așa va fi mereu, fără trecut și fără viitor, și nu avea unde să se întoarcă. Nu fusese vreodată altcineva.

Gildas și Attia erau mânioși; se certau, dar comentariul rece

al lui Keiro acoperi zgomotul și-i făcu pe toți să tacă.

— De ce nu-i întrebăm pe ei? spuse.

Luă Cheia și atinse butoanele de control; întorcându-se iute, Finn văzu cât de priceput era.

— Nu are rost, spuse Blaize repede.

— Pentru noi, are.

— Atunci am să vă las să vorbiți cu prietenii voștri, zise Blaize întorcându-se. Eu nu vreau să vorbesc. Simțiți-vă liberi să folosiți turnul ca pe casa voastră. Mâncați, odihniți-vă. Gândiți-vă la ce am spus.

Merse printre sfere și ieși pe ușă, roba fluturându-i peste hainele pătate, un miros vag de acid și de altceva, ceva dulce, persistând în urma lui.

De îndată ce bărbatul plecă, Gildas înjură lung și cu amărăciune.

Keiro rânji.

— Văd c-ai învățat ceva util de la Gloată.

— Să te gândești că după toți acești ani am găsit un Sapient, iar el este atât de slab! Bătrânul părea dezgustat. Apoi întinse mâna. Dă-mi Cheia aia.

— Nu-i nevoie.

Keiro o puse repede pe masă și se dădu înapoi.

— Funcționează.

Se porni bâzâitul familiar; holoimaginea țâșni și deveni un cerc alb. Astăzi părea chiar mai strălucitor decât de obicei, de parcă ar fi fost mai aproape de sursa lui sau îi crescuse puterea. În el, atât de aproape de parcă ar fi fost printre ei, păși Claudia. Ochii îi străluceau, fața era vigilentă. Finn simți că aproape poate să întindă mâna și să o atingă.

— Te-au găsit, spuse ea.

— Da, șopti el.

— Sunt atât de mulțumită.

Jared era cu ea, sprijinit cu un braț de ceva ce părea a fi un copac. Și, brusc, Finn își dădu seama că stăteau pe un câmp sau într-o grădină, iar lumina din acel loc era de un auriu splendid.

Gildas îl împinse la o parte.

— Maestre, spuse el respectuos. Ești Sapient?

— Da. Jared se îndreptă de spate și se înclină formal. Ca și tine, după cum văd.

— De cincizeci de ani, fiule. Înainte să te fi născut tu. Acum răspunde-mi sincer la trei întrebări. Sunteți în Afara Carcerei?

Claudia îi privi fix. Jared încuviință încet din cap.

— Da.

— De unde știi?

— Pentru că acesta este un palat, nu o închisoare. Pentru că soarele este deasupra noastră, iar noaptea sunt stele. Deoarece Claudia a descoperit ușa care duce în închisoare...

— Da? bolborosi Finn.

Dar înainte să-i poată răspunde, Gildas interveni.

— Încă un lucru. Dacă sunteți Afară, unde este Sapphique? Ce a făcut când a ieșit acolo? Când se va întoarce să ne elibereze?

În grădină erau flori, maci roșii, strălucitori. Jared se uită la Claudia și, în tăcerea așternută, o albină bâzâi pe petale, un murmur mic care-l făcu pe Finn să se cutremure de amintiri pierdute.

Atunci Jared înaintă, apropiindu-se atât de mult, că era față în față cu Gildas.

— Maestre, spuse el respectuos. Iartă-mi ignoranța. Scuză-mi curiozitatea. Iartă-mă dacă ți se pare o întrebare prostească. Dar cine este Sapphique?

23

Nimic nu s-a schimbat și nu se va schimba. Așa că trebuie să schimbăm noi.

Lupii de Oțel

Finn crezu că albina va ieși din aureola aurie și se va așeza pe el. Când bâzâi lângă mâna lui, se trase înapoi, iar insecta se îndepărtă.

Băiatul se uită la Gildas. Bătrânul aproape se împletici; Attia îl ajuta să se așeze, iar Jared întindea mâna să-l sprijine, cu groaza întipărită pe chip. O privi pe Claudia; Finn îl auzi pe bătrân murmurând.

— Nu trebuia să întreb. Experimentul...

— Sapphique a Evadat. Keiro trase o bancă și se așeză în lumina holoimaginii proiectate pe haina sa roșie. A scăpat. Este singurul care a scăpat vreodată. Așa spune legenda.

— Nu este legendă, interveni Gildas răgușit și își ridică privirea. Chiar nu știi? Credeam... că acolo afară el este un om mare... un rege.

Claudia spuse:

— Nu. Cel puțin... ei bine, am putea cerceta. Poate s-a ascuns. Nici aici lucrurile nu sunt perfecte. Fata se ridică repede. Poate nu știți că oamenii de aici consideră Carcera un loc minunat. Un paradis.

Se holbară la ea.

Văzu neîncrederea și surprinderea de pe fețele lor; expresia lui Keiro se transformă imediat într-un rânjet amuzat, acid.

— Fabulos, mormăi el.

Așa că le spuse. Le povesti despre Experiment, despre tatăl ei, despre enigma sigilată a închisorii. Și apoi le zise despre Giles. Jared interveni:

— Claudia...

Dar ea îi făcu semn cu mâna și continuă repede, mergând prin iarba uimitor de verde.

— Nu l-au omorât, asta știm. L-au ascuns. Și cred că l-au ascuns acolo. Cred că el ești tu.

Se întoarse cu fața la ei, iar Keiro rosti:

— Vrei să spui... Și apoi se opri și se holbă la fratele său de cruce. Finn? Prinț? Râse uimit. Ești nebună?

Finn se strânse singur în brațe. Tremura, știa acest lucru, iar acea rară zăpăceală pierdută îi reveni în adâncurile minții, strălucirile lucrurilor dispărură la fel de repede ca umbrele în oglinzi întunecate.

— Semeni cu el, spuse Claudia ferm. Acum nu se permit fotografii, nu sunt conform Protocolului, dar bătrânul avea o pictură. O ridică, desfăcând săculețul albastru. Uite.

Attia trase aer în piept.

Finn se cutremură.

Părul copilului strălucea, iar fața îi era luminată de fericire inocentă. O sănătate imposibilă radia din el. Tunica îi era țesută din pânză de aur, iar pielea, bucălată și roz. Avea un vultur micuț la încheietura mâinii.

Finn se apropie. Întinse mâna, iar ea ridică miniatura spre el; încercă să prindă rama aurită cu degetele și, un moment, simți că o ținuse, că o atinsese. Apoi vârfurile degetelor sale se uniră, neatingând nimic, iar el știa că era departe, mai departe decât își putea imagina. Și cu mult timp în urmă.

— A existat un bătrân, spuse Claudia. Bartlett. Te-a căutat.

El se uită fix la ea. Golul din ochii lui îi sperie pe amândoi.

— Regina Sia, atunci? Mama ta vitregă, probabil te-a urât. Caspar, fratele tău vitreg? Tatăl tău, Regele, care a murit. Trebuie să-ți amintești!

Voia. Voia să-i scoată din întunericul minții, dar nu era nimic acolo. Keiro stătea, iar Gildas îl prinsese de braț, dar nu o vedea decât pe Claudia, nerăbdarea ei, privirea intensă ațintită asupra lui, vrând ca el să-și amintească.

— Am fost logodiți. Când ai împlinit șapte ani, a avut loc o mare petrecere. O mare sărbătoare.

— Lasă-l în pace! izbucni Attia. Lasă-l!

Claudia se apropie și mai mult. Întinse mâna și încercă să-i atingă încheietura.

— Uită-te la asta, Finn. Nu puteau să ți-o ia. Dovedește cine ești.

— Nu dovedește nimic!

Attia se întoarse atât de brusc, încât Claudia sări înapoi. Pumnii fetei erau încleștați, fața-i plină de vânătăi era palidă.

— Nu-l mai chinui! Dacă l-ai iubi, ai înceta! Nu vezi că-l doare și că nu-și poate aminti? Nu-ți pasă cu adevărat dacă este el, dacă este Giles. Tot ce vrei este să nu te măriți cu acest Caspar!

În tăcerea ce însoți șocul, Finn respiră zgomotos. Keiro îl împinse pe bancă; genunchii i se înmuiară și se așeză repede.

Claudia era și ea palidă. Făcu un pas înapoi, dar ochii nu i se dezlipiră de Attia. Apoi spuse:

— De fapt, nu-i chiar așa. Eu îl vreau pe Regele cel adevărat. Pe adevăratul Moștenitor, chiar dacă face parte din neamul Havaarna. Și vreau să vă scot din locul acela. Pe toți.

Jared se apropie și se ghemui.

— Te simți bine?

Finn încuviință din cap. Mintea-i era încețoșată; își frecă fața cu mâinile.

— Mai are stări de-astea, spuse Keiro. Și mai rele.

— Poate din cauza tratamentului pe care i l-au administrat.

Ochii negri ai Sapientului îi întâlniră pe ai lui Gildas.

— Probabil i-au dat medicamente ca să uite. Ai încercat vreun antidot, Maestre, sau vreo terapie?

— Medicamentele noastre sunt limitate, mormăi Gildas. Folosesc tumentin pudră și decoct de mac. Și, o dată, dinți de iepure, dar i-au făcut rău.

Jared se arătă îngrozit, în mod politicos. Claudia citi pe chipul lui faptul că aceste lucruri erau atât de primitive, încât Sapienții de aici le uitaseră. Se înfurie brusc, nemulțumită; voia să ajungă înăuntru și să-l scoată pe Finn, să doboare bariera invizibilă. Dar nu avea niciun rost, așa că se stăpâni și spuse:

— Am hotărât ce să fac. Intru. Pe ușă.

— Și cum ne ajută pe noi acest lucru? întrebă Keiro, uitându-se la Finn.

Jared fu cel care răspunse.

— Am studiat atent Cheia. Din ceea ce văd, posibilitatea de a ne contacta unii pe alţii se schimbă. Imaginea devine mai clară şi mai bine focalizată. Poate pentru că noi am venit la Curte; suntem mai aproape de voi şi probabil Cheia înregistrează acest fapt. Vă poate ajuta să navigaţi spre uşă.

— Credeam că există hărţi. Keiro o cercetă din priviri pe Claudia. Prinţesa noastră aşa a spus.

Claudia oftă nerăbdătoare.

— Am minţit.

Se uită drept la el; ochii lui albaştri erau tăioşi ca gheaţa.

— Dar, continuă repede Jared, sunt nişte probleme. Există o... discontinuitate ciudată care mă uimeşte. Cheii îi ia prea mult să ne arate imaginile; de fiecare dată pare să ajusteze un parametru fizic sau temporal... de parcă lumile noastre sunt cumva nealiniate...

Keiro părea dispreţuitor; Finn ştia că el credea că toate lucrurile acestea sunt o pierdere de timp. Cum stătea pe bancă, îşi ridică fruntea şi rosti încet:

— Dar nu crezi, Maestre, nu-i aşa, că această Carceră este o cu totul altă lume? Că pluteşte liberă prin spaţiu, departe de Pământ?

Jared se holbă la el. Apoi spuse cu blândeţe:

— Nu, nu cred. Fascinantă teorie.

— Cine ţi-a spus asta? se repezi Claudia.

— Nu contează.

Finn se ridică în picioare, nesigur. Se uită la Claudia.

— La Curtea asta a voastră este un lac, nu-i aşa? Pe care puneam să plutească felinare cu lumânări înăuntru?

Macii din jurul ei erau roşii în soare.

— Da, confirmă ea.

— Iar pe tortul de la ziua mea erau bomboane mici şi argintii.

Claudia stătea atât de nemişcată, că abia putea respira.

Şi apoi, în timp ce el o privea pierdut, într-o tensiune de nesuportat, ochii ei se măriră; se întoarse şi strigă:

— Jared! Închide-l! *Închide-l!*

Sapientul sări.

Şi în camera întunecată, plină cu sfere, rămase brusc numai

întunericul, o zăpăceală ciudată și un miros de trandafiri.

Keiro întinse cu grijă mâna dreaptă prin spațiul gol, acolo unde fusese holoimaginea. Săriră scântei; se trase înapoi, înjurând.

— I-a speriat ceva, spuse Attia.

Gildas se încruntă.

— Nu ceva. Cineva.

Îi simțise mirosul. Un parfum dulce, inconfundabil, care, își dădu ea seama, fusese acolo de mult timp, pe care îl știa, dar îl ignorase, prinsă de tensiunea momentului. Acum, cu fața la straturile de lavandă, toporași și trandafiri, îl simți pe Jared în spatele ei, ridicându-se încet în picioare, îi auzi respirația îngrozită, în timp ce percepea și el mirosul.

— Arată-te, spuse ea cu răceală.

Era după bolta de trandafiri. Ieși de acolo fără tragere de inimă, îmbrăcat într-un costum de mătase moale ca petalele.

Un moment, nu vorbi niciunul dintre ei.

Apoi Evian zâmbi jenat.

— Cât ai auzit? întrebă Claudia, cu mâinile în șolduri.

El scoase o batistă și-și șterse sudoarea de pe față.

— Destul de mult, mă tem, draga mea.

— Nu te mai preface.

Era furioasă.

Bărbatul se uită la Jared și apoi, plin de curiozitate, la Cheie.

— Este un dispozitiv uimitor. Dacă am fi avut habar că există, am fi mutat munții din loc ca să-l găsim.

Ea sâsâi mânioasă și se întoarse. În spatele ei, el spuse viclean:

— Știi ce înseamnă dacă acel băiat este chiar Giles.

Claudia nu răspunse.

— Înseamnă că avem un șef pentru lovitura noastră. Mai mult decât atât, o cauză dreaptă. După cum ai spus chiar tu atât de emoționant, adevăratul Moștenitor. Bănuiesc că aceasta era informația pe care mi-ai promis-o?

— Da.

Se întoarse și-i văzu privirea fascinată, care o înfioră, ca mai înainte.

— Dar ascultă, Evian. Facem lucrurile cum vreau eu. Mai întâi, intru pe ușa aceea.

— Nu singură.

— Nu, spuse repede Jared. Cu mine.

Ea îi aruncă o privire speriată.

— Maestre...

— Împreună, Claudia. Sau deloc.

Se auzi o trompetă sunând în Palat. Privi spre clădire, deranjată.

— În regulă. Dar nu avem nevoie de asasinate, nu înțelegi? Dacă lumea află că Giles este în viață, dacă îl arătăm oamenilor, cu siguranță Regina nu va fi niciodată în stare să nege...

Vocea i se stinse în timp ce îi privea. Jared se juca nefericit cu o floricică albă din iarbă, frecându-i parfumul între degete. Nu voia să se uite la ea. Evian o privi, dar ochii lui mici erau aproape compătimitori.

— Claudia, spuse, încă mai ești atât de inocentă?

Se apropie de ea, transpirând în lumina caldă a soarelui.

— Oamenii nu-l vor vedea niciodată pe Giles. Ea nu va permite să se întâmple așa ceva. Tu și cu el veți fi omorâți fără milă, așa cum spunea bătrânul. Și Jared, și oricine altcineva despre care ei cred că știa de complot.

Ea își încrucișă brațele, simțind că se îmbujorează. Era umilită, ca un copil mic, care era pus la locul lui în mod amabil, asta ca să înrăutățească situația. Pentru că sigur că el avea dreptate.

— Ei sunt cei care trebuie omorâți. Evian vorbi încet și ferm. Trebuie înlăturați. Noi ne-am hotărât să facem asta. Și suntem gata să acționăm.

Ea se uită țintă la el.

— Nu.

— Ba da. Foarte curând.

Jared aruncă floarea și întoarse capul. Arăta foarte palid.

— Trebuie, cel puțin, să așteptați până după nuntă.

— Nunta va fi peste două zile. De îndată ce se termină, vom acționa. E mai bine ca niciunul dintre voi să nu știe niciun detaliu... Ridică o mâna, ca să o oprească. Te rog, Claudia, nici

măcar să nu mă întrebi. Dacă merge prost, dacă sunteți chestionați, în felul acesta nu puteți să dezvăluiți nimic. Nu veți ști momentul, nici locul, nici metoda. Nu știți cine sunt Lupii de Oțel. Nu puteți fi învinovățiți.

„De nimeni altcineva decât de mine însămi", se gândi ea cu amărăciune. Caspar era un mic tiran lacom și se va face și mai rău. Regina, o ucigașă mieroasă. Vor întări mereu Protocolul. Nu se vor schimba niciodată. Și totuși, nu voia să se murdărească pe mâini cu sângele lor.

Trompeta sună iar, insistent.

— Trebuie să plec, spuse fata. Regina vânează și trebuie să fiu acolo.

Evian încuviință din cap și se întoarse, dar, înainte să facă doi pași, ea rosti:

— Așteaptă. Încă un lucru.

Mătasea de culoarea piersicii sclipi. Un fluture dădu din aripi curios, lângă umărul lui.

— Tata. Ce se va întâmpla cu el?

Pe cerul frumos, albastru, un stol de porumbei se ridică de pe unul din miile de turnuri ale Palatului. Evian nu se întoarse, iar vocea lui abia se auzi.

— Este periculos. E implicat.

— Să nu-i faceți rău.

— Claudia...

— Nu.

Își încleștă pumnii.

— Nu trebuie omorât. Promite-mi acum. Jură. Sau mă duc pe loc la Regină și-i dezvălui totul.

Asta îl făcu să tresară și să se întoarcă.

— N-o să...

— Nu mă cunoști.

Îl înfruntă cu răceală. Numai încăpățânarea ei va face ca tatăl său să nu fie înjunghiat în inimă. Știa că era dușmanul ei, inamicul ei subtil, oponentul ei rece la tabla de șah. Dar era tatăl ei.

Evian privi spre Jared, apoi expiră, lung și greu.

— Foarte bine.

— Jură.

Întinse mâna, i-o prinse pe-a lui și i-o ținu strâns; era fierbinte și umedă.

— Cu Jared martor.

Șovăind, o lăsă să ridice degetele lor strânse. Jared își așeză mâna delicată deasupra.

— Jur. Pe calitatea mea de lord al Tărâmului și devotat al Celui-cu-nouă-degete.

Ochii mici, cenușii ai lordului Evian erau palizi în lumina soarelui.

— Custodele Carcerei nu va fi omorât.

Ea încuviință din cap.

— Mulțumesc.

Îl priviră trăgându-și mâna și plecând, ștergându-și degetele, cu finețe, cu o batistă de mătase, dispărând prin verdeața aleii de tei.

De îndată ce dispăru, Claudia se așeză pe iarbă și-și prinse genunchii pe sub rochia albastră.

— Ah, Maestre. Ce nebunie.

Jared nu părea să o asculte. Se tot foia agitat, de parcă ar fi amorțit. Apoi se opri atât de brusc, încât ea crezu că-l înțepase o albină.

— Cine este Cel-cu-nouă-degete?

— Ce?

— Asta a spus Evian.

Se întoarse, iar în ochii-i negri se citea o încordare pe care ea o cunoștea foarte bine, precum obsesia arzătoare care îl ținea uneori prins cu experimentele zile și nopți la rând.

— Ai mai auzit de un asemenea cult înainte?

Fata ridică din umeri.

— Nu. Și nu am timp să-mi pese. Ascultă. În seara aceasta, după banchet, Regina ține o întâlnire a Consiliului ei, un mare Sinod, ca să pregătească evenimentele de la nuntă și succesiunea. Ei vor fi acolo, Caspar, Custodele, secretarul lui și toți cei importanți. Și nu vor putea să plece.

— Tu nu?

Claudia ridică iar din umeri.

— Cine sunt eu, Maestre? Un pion pe tabla de șah. Râse în felul acela pe care știa că el îl urăște, ferm și amar. Deci atunci intrăm în Carceră. Și de data aceasta nu mai riscăm.

Jared încuviință încet din cap. Fața i se descompusese, dar o parte din entuziasm încă mai rămăsese.

— Mă bucur că ai spus *intrăm,* Claudia, murmură el.

Ea își ridică privirea.

— Mi-e teamă pentru tine, spuse fata simplu. Orice s-ar întâmpla.

El încuviință.

— Suntem doi în această situație.

Tăcură un moment.

— Regina așteaptă.

Dar nu făcu nicio mișcare, iar când se uită la ea, observă că avea chipul încordat și rece.

— Fata aceea, Attia. Era geloasă. Era geloasă pe mine.

— Da. Poate sunt apropiați, Finn și prietenii lui.

Claudia dădu din umeri. Se ridică în picioare și-și scutură polenul de pe rochie.

— Ei bine, vom afla în curând.

24

Cauți cheia Carcerei?
Privește în tine. Tot timpul a fost ascunsă acolo.
Oglinda Viselor către Sapphique

Turnul Sapientului era ciudat, se gândi Finn.

El, Keiro și Attia îl crezuseră pe cuvânt și își petrecuseră ziua explorând peste tot și unele lucruri îi miraseră.

Mâncarea, de exemplu.

Keiro luă un fruct mic și verde din fructieră și îl mirosi precaut.

— E crescut, dar unde? Suntem la kilometri înălțime, în cer, și nu există cale de acces în jos. Să nu-mi spuneți că se duce cu nava lui argintie la piață.

Știau că nu exista drum în jos, deoarece camerele de la demisol, în care erau paturile, fuseseră construite pe piatră goală. Printre piesele de mobilier se ridicau stalactite mici, țurțuri de calciu atârnau de tavan, sedimentele erau depuse de-a lungul secolelor, în jumătate din viața Închisorii, deși Finn crezuse că durase mai mult, milenii poate, ca să se formeze astfel de lucruri.

Mergând în urma Attiei din bucătărie în magazie și apoi în observator, alunecă într-o visare de o groază fascinantă, în care Carcera era într-adevăr o lume, antică și vie, iar el era o creatură microscopică în ea, mică precum o bacterie, și era și Claudia acolo, până și Sapphique era un vis visat de Prizonierii care nu puteau îndura groaza că nu exista Evadare.

— Și apoi cărțile!

Keiro deschise ușa bibliotecii și se uită cu dezgust la toate cărțile.

— Cine are nevoie de atâtea cărți? Cine s-ar deranja vreodată să le citească?

Finn trecu pe lângă el. Keiro abia își citea propriul nume și era mândru de asta. Odată s-a bătut cu cineva pentru o

presupusă insultă la adresa lui, mâzgălită pe un zid de un bătăuș al lui Jormanric; Keiro scăpase cu viață din luptă, dar bumbăcit bine. Finn își aminti că nu putuse să-i spună că inscripția era inofensivă, chiar invidios de admirativă.

Finn știa să citească. Habar n-avea cine-l învățase, dar știa să citească chiar mai bine decât Gildas, care mormăia cuvintele pe jumătate cu voce tare și văzuse doar vreo duzină de cărți la viața lui. Sapientul era acum aici, stătea la biroul din mijlocul bibliotecii, dând paginile unui mare codex legat în piele cu mâinile-i noduroase, cu ochii aproape de textul caligrafiat.

În jurul lui, pe rafturile care ajungeau până la tavanul umbros, biblioteca lui Blaize era imensă, cu turnuri de tomuri grele, numerotate cu cifre aurii și cu coperte verzi și castanii.

Gildas își ridică fruntea. Se așteptaseră să fie copleșit de emoție și respect, dar vocea sa era acidă.

— Cărți? Nu sunt cărți aici, băiete.

Keiro pufni.

— Vezi mai prost decât crezi.

Nerăbdător, bătrânul clătină din cap.

— Astea sunt inutile. Uită-te la ele. Nume, numere. Nu ne spun nimic.

Attia luă o carte de pe cel mai apropiat raft și o deschise, iar Finn se uită peste umărul ei. Praful era așezat în strat gros, iar marginile paginilor erau mâncate și atât de uscate, că se sfărâmau. Pe pagină era o listă cu nume:

MARCION
MASCUS
MASCUS ATTOR
MATTHEUS PRIME
MATTHEUS UMRA

fiecare dintre ele urmat de un număr. Un număr lung, de opt cifre.

— Prizonieri? întrebă Finn.

— Așa se pare. Liste de nume. Volume întregi. Pentru fiecare Aripă, fiecare Nivel, vechi de secole.

Lângă fiecare nume era o imagine mică, înfățișând un chip. Attia atinse una și aproape scăpă cartea din mână. Finn icni,

ceea ce-l făcu pe Keiro să se apropie de masă, îngenunchind în spatele lor.

— Ia te uită, zise el.

Pentru fiecare nume, o serie de imagini clipiră repede pe pagină, apărând și dispărând într-o succesiune rapidă, până când Attia atinse una cu vârful degetului și totul se opri, deschizându-se într-o poză de dimensiuni ample a unui bărbat cocoșat, cu o haină galbenă, care acoperi toată pagina. Când lăsă iar imaginile să se deruleze, văzură sute de poze ale aceluiași om, pe stradă, călătorind, vorbind lângă un foc, dormind, toată viața lui catalogată aici, trupu-i îmbătrânind treptat înaintea ochilor lor, cocârjându-se, având un toiag, cerșind, bolnav de o boală teribilă.

Și apoi nimic.

Finn spuse încet:

— Ochii. Probabil că și înregistrează, și privesc.

— Cum de are Blaize toate astea?

Keiro își ridică privirea, brusc șocat.

— Credeți că sunt și eu aici?

Fără să aștepte un răspuns, se duse la raftul marcat cu litera K, găsi o scară lungă și o sprijini de cărți, urcându-se pe ea cu ușurință. Începu să scoată cărțile și să le împingă la loc, nerăbdător.

Attia se duse la secțiunea A, iar Gildas era ocupat să citească, așa că Finn găsi litera F și se căută pe sine.

FIMENON
FIMMA
FIMMIA
FIMOS NEPOS
FINARA

Degetele îi tremurară când dădu pagina, urmărind lista până când îl găsi.

FINN

Îl privi lung. Erau șaisprezece Finn, dar numele lui era ultimul. Numărul era acolo, negru și familiar, numărul care fusese scris pe salopeta sa în celulă, pe care îl învățase pe dinafară. Lângă el era o imagine mică, două triunghiuri

suprapuse, unul dintre ele cu vârful în jos. O stea. Aproape bolnav de nerăbdare, o atinse.

Imaginile tremurară. El târându-se prin tunelul alb.

Le opri imediat.

Iată-l, mai tânăr, mai curat, cu fața o mască de teamă și hotărâre sfâșietoare. Îl durea să se uite la imagine. Încercă să deruleze înapoi, dar aceasta era prima; nu mai era nimic înainte.

Nimic.

Inima îi bătu cu putere. Dădu încet înainte.

El și Keiro. Imagini cu Gloata. El luptând, mâncând, dormind. O dată, râzând. Crescând, schimbându-se. Pierzând ceva. Aproape crezu că ar putea să o vadă continuând, imaginile mereu în schimbare arătându-l cum devine mai dur, mai atent, încruntându-se, mereu în fundalul luptelor și planurilor lui Keiro. O imagine îl prezenta într-o criză și se uită dezgustat la trupul său făcut covrig, cuprins de convulsii, la fața sa schimonosită. Lăsă repede imaginile să se deruleze, aproape prea repede ca să vadă, până când apăsă și le opri.

Ambuscada.

Se văzu nemișcat, pe jumătate afară din lanțuri, prinzând-o pe Maestra de braț. Probabil că ea tocmai își dăduse seama în ce capcană căzuse; fața ei fusese surprinsă cu o înfățișare ciudată, dureroasă, aproape rănită, cu zâmbetul deja înțepenit.

Dacă urma ceva mai mult, nu mai voia să vadă.

Închise cartea, făcând gălăgie în camera cuprinsă de liniște, iar Gildas mormăi și Attia se uită spre el.

— Ai găsit ceva? îl întrebă fata.

El ridică din umeri.

— Nimic ce nu știam. Dar tu?

Observă că părăsise secțiunea cu A și trecuse la C.

— De ce acolo?

— Blaize a spus că nu există Afară. M-am gândit să o caut pe Claudia.

Îl trecu un fior rece.

— Și?

Ea ținea cartea, un volum mare, verde. Îl închise repede și se întoarse, punându-l înapoi în raft.

— Nimic. Nu are dreptate. Ea nu este în Carceră.

Era ceva stăpânit în vocea ei, dar, înainte să se gândească la asta, sâsâitul mânios al lui Keiro îl făcu să se răsucească pe călcâie.

— Are totul despre mine aici! Totul!

Finn știa că Keiro rămăsese orfan de mic și crescuse în banda golanilor murdari care păruseră mereu să se învârtă pe lângă Gloată; bastarzi ai războinicilor, copii ai femeilor pe care ei le omorâseră, puști pe care nu-i cunoștea nimeni. Va fi fost o luptă feroce să mănânce, să supraviețuiască, să-și păstreze fața neatinsă în gloata aceea sălbatică. Poate de aceea fratele său de cruce arăta atât de alarmat. Și el închise cartea cu un pocnet.

— Uitați poveștile voastre mărunte.

Gildas își ridică privirea, cu fața colțuroasă luminată.

— Veniți și citiți o carte adevărată. Este jurnalul unui anume lord Calliston, cel pe care l-au numit Lupul de Oțel. Se spune că el a fost primul Prizonier.

Dădu o pagină.

— Totul este aici, Venirea Sapienților, primele condamnări, stabilirea Noii Ordini. Se pare că au fost relativ puțini și vorbeau cu închisoarea în zilele acelea la fel cum vorbeau unii cu alții.

Acum chiar părea copleșit.

Se adunară în jurul lui și văzură că acea carte era mai mică decât celelalte, iar textul chiar era scris de mână, cu un toc care zgâria. Gildas bătu ușor cu palma pe pagină.

— Fata avea dreptate. Au creat închisoarea ca un loc în care să arunce toate problemele lor, dar a existat în mod cert speranța creării unei societăți perfecte. Conform acesteia, ar fi trebuit să fim cu toții filosofi senini cu mult timp în urmă. Uitați-vă aici.

Citi tare, cu voce aspră:

Totul a fost pregătit, fiecare eventualitate, avută în vedere. Avem hrană, educație gratis, îngrijire medicală mai bună decât Afară, acum, că Protocolul domnește acolo. Avem disciplina închisorii, acea ființă invizibilă care privește, pedepsește și guvernează.

Și totuși.

Lucrurile decad. Se formează grupări dizidente; teritoriul este disputat. Căsătorii și conflicte se dezvoltă. Deja doi Sapienți și-au condus discipolii să trăiască în izolare, pretinzând că se tem că hoții și criminalii nu se vor schimba niciodată, că un om a fost omorât, un copil, atacat. Săptămâna trecută, doi bărbați s-au încăierat pentru o femeie. A intervenit închisoarea. De atunci nu a mai fost văzut niciunul dintre ei.

Cred că sunt morți și Carcera i-a integrat în sistemele sale. Nu existau prevederi legate de pedeapsa cu moartea, dar Închisoarea se ocupă acum de asta. Gândește singură.

În liniștea creată, Keiro spuse:

— Chiar au crezut că va funcționa?

După un moment, Gildas dădu pagina. Șoapta se auzi tare în nemișcarea din jur.

— Așa se pare. Nu spune clar ce nu a mers bine. Poate a intrat vreun element neplănuit și a înclinat balanța, doar printr-o remarcă, un fapt mic, iar defectul din ecosistemul lor perfect a crescut treptat și l-a distrus. Poate Carcera însăși nu a funcționat bine, a devenit un tiran – asta s-a întâmplat cu certitudine, dar a fost cauză sau efect? Și apoi mai este și asta.

Arătă cuvintele pe măsură ce le citea, iar Finn, aplecându-se, văzu că erau subliniate, pagina era murdară, de parcă altcineva le pipăise de mai multe ori.

...sau *omul conține în sine semințele răului? Chiar dacă este pus într-un paradis perfect format pentru el, îl va otrăvi încet cu geloziile și dorințele sale? Mă tem că învinovățim Închisoarea pentru propria noastră depravare. Și nu mă exclud pe mine, pentru că și eu sunt unul dintre cei care au ucis și m-a interesat numai câștigul propriu.*

În marea încăpere tăcută, numai firicelele de praf cădeau prin lumina care pătrundea oblic prin acoperiș.

Gildas închise cartea. Se uită la Finn, cu chipul mohorât.

— N-ar trebui să stăm aici, spuse aspru. Acesta este un loc în care se adună praful, iar îndoiala pătrunde în inimi. Ar trebui să mergem, Finn. Acesta nu este un refugiu. Este o capcană.

Zgomotul unui pas prin praf îi făcu să se uite în sus. Blaize stătea pe galeria care înconjura lucarna, uitându-se în jos la ei și

ținându-se strâns de balustradă.

— Aveți nevoie de odihnă, zise calm. În plus, nu puteți să coborâți de aici. Până când nu decid eu să vă iau.

Claudia fusese meticuloasă; scanere puse în toate pivnițele, holoimagini cu ea și Jared dormind liniștiți în paturile lor, o mită sănătoasă dată subintendentului ca să afle durata dezbaterii, numărul clauzelor din tratatul de căsătorie, cât va dura. În cele din urmă, îl văzuse pe Evian și îi spusese să discute despre orice. Atât timp cât tatăl ei rămânea în Marea Cameră până după miezul nopții.

Strecurându-se printre butoaie în hainele ei negre, se simțea ca o umbră scăpată de la banchetul nesfârșit de la etaj, de la batjocura politicoasă, dezvăluirile dezgustătoare făcute de buzele roșii ale Reginei, felul în care îi prinsese mâna Claudiei și i-o ținuse atât de strâns, înfiorându-se la gândul fericirii care-i aștepta, al palatelor pe care le vor construi, al vânătorilor, dansurilor, rochiilor. Caspar se uitase urât la ea, bând prea mult vin și plecând de îndată ce se putuse, ca să se întâlnească cu vreo servitoare. Iar tatăl ei, grav și echilibrat în fracul lui negru și în cizmele strălucitoare, îi prinsese privirea o dată, peste masă, o căutătură rapidă printre lumânări și flori.

Ghicise că plănuise ceva?

Nu avea timp să se neliniștească acum. După ce se aplecă pe sub niște pânze de păianjen, se ridică și aproape țipă de frică.

El o prinse de mână.

— Scuză-mă, Claudia.

Și Jared purta tot haine negre. Îi aruncă o privire furioasă.

— Dumnezeule, ce m-ai speriat! Ai luat tot ce trebuia?

— Da.

Era palid, cu ochii încercănați.

— Medicamentele tale?

— Tot. Se forță să zâmbească slab. Oricine ar crede că eu am fost elevul în treaba asta.

Îi zâmbi și ea, vrând să-l înveselească.

— Va fi în regulă. Trebuie să ne uităm, Maestre. Trebuie să vedem înăuntru.

El încuviință.

— Atunci, să ne grăbim.

Îl conduse pe holurile boltite. În seara aceasta, cărămizile păreau mai umede ca data trecută, pereții sărați emanau un aer fetid, care le îngreuna respirația.

Ușa părea mai înaltă și, când se apropie de ea, Claudia văzu că lanțurile erau puse la loc, iar fiecare za de metal era mai groasă decât brațul ei. Dar melcii fură cei care o făcură să se cutremure, creaturi grase, mari, ale căror urme argintii traversau încrucișat condensul de pe metal, de parcă ar fi crescut aici, jos, de secole.

— Ce scârbos!

Smulse unul; se desprinse cu un zgomot moale și îl aruncă pe jos.

— Asta este. A format o combinație în încuietoare.

Vulturul Havaarna avea aripile larg desfăcute. În globul pe care îl ținea erau șapte găuri circulare mici; era gata să le atingă când Jared o prinse de degete.

— Nu! Dacă intră combinația greșită, vor porni alarmele. Sau, mai rău, suntem prinși aici. Trebuie să lucrăm cu atenție, Claudia.

Scoase scanerul cel mic și începu, foarte ușor, să citească date și să le ajusteze, ghemuindu-se printre lanțurile ruginite.

Nerăbdătoare, fata se întoarse, verifică pivnițele și veni înapoi.

— Grăbește-te, Maestre.

— Nu pot.

Era absorbit, iar degetele i se mișcau foarte ușor.

După minute lungi, era aproape bolnavă de nerăbdare. Scoase Cheia și se uită la ea pe la spatele lui.

— Crezi...

— Așteaptă, Claudia. Sunt aproape sigur de primul număr. Putea dura ore întregi. Pe ușă era un disc; lucii verde-auriu, ceva mai intens decât metalul ce-l înconjura. Pe deasupra capului lui, ea întinse mâna și-l dădu la o parte.

O gaură de cheie.

De aceeași formă precum cristalul, hexagonal.

Băgă Cheia înăuntru.

Imediat îi sări din mână.

Scoțând un pocnet puternic, care o făcu să țipe, iar pe Jared să se dea înapoi îngrozit, Cheia se răsuci singură. Lanțurile căzură. Se desprinse rugină. Ușa se cutremură.

De-a bușilea, Jared verifica frenetic toate alarmele; bolborosi:

— Claudia, a fost o prostie din partea ta!

Dar ei nu-i păsa, râdea pentru că ușa, închisoarea, era deschisă. Descuiase Carcera.

Alunecă și ultimul lanț.

Ecourile răsunau în toată pivnița.

Jared așteptă până când dispăru și ultima șoaptă.

— Ei bine? zise ea.

— Nu vine nimeni. Totul acolo sus este normal, își șterse transpirația de pe frunte cu mâna.

— Probabil suntem prea jos să ne audă. Mai mult decât merităm, Claudia.

Ea ridică din umeri.

— Merit să-l găsesc pe Finn. Iar el merită să fie liber.

Priviră fix deschizătura întunecată, așteptând. Ea aproape se pregătise să vadă o mulțime de Prizonieri năvălind afară.

Dar nu se întâmplă nimic, așa că înaintă și deschise ușa.

Și se uită Înăuntru.

25

Îmi amintesc o poveste cu o fată din Paradis, care a mâncat odată un măr. I-l dăduse un Sapient înțelept. Din cauza lui, a văzut lucrurile altfel. Ceea ce păruseră a fi monede de aur erau frunze uscate. Hainele bogate erau zdrențe de pânze de păianjen. Și a văzut că era un zid în jurul lumii, cu o poartă încuiată.

Slăbesc. Ceilalți sunt morți cu toții. Am terminat cheia, dar nu mai îndrăznesc să o folosesc.

Jurnalul lordului Calliston

Era imposibil.

Rămase nemișcată, simțind cum i se năruie speranța.

Se așteptase să vadă coridoare întunecate, un labirint de celule, holuri de piatră umede, pe care să alerge șobolani.

Nici urmă de așa ceva.

Dincolo de intrarea înclinată în mod ciudat, camera albă era o copie perfectă a biroului tatălui ei. Mașinile de aici bâzâiau eficient, singura masă și scaunul se aflau în fanta de lumină ce venea din acoperiș.

Scoase un oftat de disperare.

— Este exact la fel!

Jared scana cu atenție.

— Custodele este un bărbat cu gusturi meticuloase.

Coborî dispozitivul, iar fata citi pe fața lui că era la fel de uimit ca ea.

— Claudia, acum, că ușa este deschisă, îți pot spune că nu este nicio închisoare sub noi, niciun labirint subteran. Camera aceasta este tot ce se găsește.

Clătină din cap îngrozită. Apoi păși înăuntru.

Simți imediat același efect ca înainte; neclaritatea aceea aparte, pocnetul, podeaua care părea să se îndrepte sub picioarele ei, la fel și pereții. Chiar și aerul părea diferit în cameră, mai rece, mai uscat, fără mirosul acela umed din pivnițe.

Întorcându-se, îl privi pe Jared.

— Acum s-a întâmplat ceva foarte ciudat, zise el. A fost o mișcare spațială. După cum am spus și mai înainte, parcă pivnița și camera nu sunt chiar... adiacente.

Intră după ea, iar fata îi văzu ochii întunecați mărindu-se. Dar era prea dezamăgită ca să-i pese.

— De ce să-și facă o copie a biroului aici? Lovi mânioasă cu piciorul în birou. Nu pare mai folosit decât celălalt!

Jared privi fascinat în jur.

— Este exact la fel?

— În detaliu.

Se aplecă deasupra biroului și rosti parola *Carcera,* iar sertarul se deschise. Înăuntru, așa cum se așteptase, era o Cheie de cristal asemenea celei pe care o aveau ei.

— Ține o Cheie acasă și una aici. Dar închisoarea este altundeva.

Amărăciunea din glasul ei îl făcu pe Jared să o privească îngrijorat, apoi veni lângă ea. Spuse încet:

— Nu te chinui singură...

— I-am spus lui Finn că am găsit intrarea!

Dezgustată, se întoarse și-și încrucișă brațele peste piept.

— Și ce facem acum? Mâine mă voi căsători cu Caspar sau voi fi executată pentru trădare.

— Sau vei fi Regină, zise el.

Fata se holbă la el.

— Sau Regină. După o baie de sânge care mă va hăitui toată viața.

Se îndepărtă și privi mașinile argintii care bâzâiau. În spate, îl auzi pe Jared spunând:

— Ei bine, cel puțin...

Se opri.

Fiindcă el nu terminase de rostit propoziția, se întoarse și-l văzu aplecat deasupra sertarului deschis, în care se afla Cheia. Se îndreptă încet și o privi pieziș. Când vorbi, avea vocea răgușită de emoție.

— Nu este o copie. *Este aceeași cameră.*

Fata se uită fix la el.

— Uite, Claudia. Vino și uită-te.

Cheia. Era așezată pe catifeaua neagră, iar el întinse mâna și o atinse; spre uimirea ei, văzu cum degetele îi trecură prin imagine, până la catifeaua de dedesubt. Era o holoimagine.

Holoimaginea pe care o pusese ea acolo.

Se dădu înapoi și se uită în jur. Apoi se aplecă repede și căută în jurul picioarelor scaunului.

— Dacă este aceeași, aici era...

I se tăie respirația, apoi sări, mormăind încurcată. Ținea în mână o bucată mică de metal.

— Era acolo și înainte! Dar cum? Cum se poate să fie aceeași cameră? Aceea era acasă. La kilometri depărtare.

Se holbă la ușa deschisă, la pivnițele întunecate ale Palatului de dincolo de ea.

Jared părea să fi uitat de teamă. Fața lui îngustă era luminată; luă bucata de metal și se uită la ea de aproape, apoi scoase o punguță din buzunar și puse obiectul înăuntru. Îndreptă scanerul spre scaun.

— E ceva neobișnuit chiar aici. Fisura spațială pare mai puternică. Se încruntă nemulțumit. Ah, dacă am avea instrumente mai bune, Claudia! Dacă Sapienții n-ar fi fost atât de limitați de Protocol în toți acești ani!

— Ai observat, zise ea, că scaunul este fixat în podea?

Nu văzuse și înainte, dar era prins cu cleme de metal. Îl înconjură.

— Și de ce aici? E prea departe de birou. E numai lumina aceea deasupra.

Se uitară în sus la ea. O rază îngustă de lumină vag albastră, căzând pe scaun, și nimic altceva. Abia de-ajuns de strălucitoare ca să citești la ea.

Se înfioră de un gând rece.

— Maestre... nu este un loc de tortură, nu-i așa?

Nu-i răspunse imediat, apoi îi fu recunoscătoare pentru tonul măsurat.

— Mă îndoiesc. Nu există curele pentru imobilizare, nu sunt semne de violență. Crezi că tatăl tău ar avea nevoie să folosească asemenea dispozitive?

Nu voia să-i răspundă la asta. În schimb, spuse:

— Am văzut tot ce se putea. Să plecăm.

Trecuse de miezul nopții. Stătea cu urechile ciulite după zgomote de pași.

El încuviință fără tragere de inimă.

— Totuși, Claudia, camera aceasta conține secrete pentru care aș da orice să le descopăr. Poate chiar *este* o poartă. Poate că nu vedem noi ce se află de fapt aici.

— Jared. Ajunge.

Se duse la ușă și ieși. În pivniță era liniște și întuneric. Toate alarmele erau la locul lor. Cu toate acestea, se cutremură dintr-odată de teamă; că siluete întunecate îi urmăreau; că Fax era acolo, că tatăl ei stătea în umbrele în care fusese și ea, că ușa de bronz se va trânti brusc și-l va prinde pe Jared înăuntru. Îl trase afară atât de repede, că acesta aproape căzu.

Luând Cheia, o scoase din gaură, privi cât de repede ușa se închise la loc, fără să scoată un zăngănit, lanțurile se legară înapoi, melcii își continuară înaintarea slinoasă și lentă peste aripile învechite ale vulturului.

Ea tăcu, în timp ce urmă silueta întunecată a Sapientului, printre butoaiele puse unele peste altele, tăcută din cauza dezamăgirii și a eșecului amar. Ce va crede Finn despre ea acum? Cum va râde Keiro cu dispreț, iar fata aia va zâmbi superior. Iar pentru ea, mai rămăsese o zi de libertate.

În capul scărilor îl opri pe Jared, trăgându-l de mânecă.

— Ar trebui să ne întoarcem separat, Maestre. Să nu fim văzuți împreună.

El încuviință, iar, în întuneric, ei i se păru că roșise puțin.

— Mergi tu prima. Ai grijă.

Nu se mișcă, iar vocea-i era tristă.

— S-a terminat totul, nu-i așa? Totul s-a sfârșit. Finn va putrezi în locul acela pentru totdeauna.

Jared se sprijini cu spatele de un stâlp și trase adânc aer în piept.

— Nu dispera, Claudia. Carcera este aproape. Sunt sigur de asta.

Scoase ceva din buzunar și, spre surprinderea ei, văzu că era

bucățica de metal de pe podea, într-un înveliș de plastic.

— Ce-i aia?

— Habar n-am. Am să folosesc turnul Sapienților de aici și voi încerca să fac mâine câteva investigații.

— Norocosule.

Se întoarse, morocănoasă.

— Eu nu am de încercat decât rochia de mireasă.

Plecă înainte ca el să-i poată răspunde, urcând scările și pătrunzând în coridoarele luminate de lumânări, în tăcerea și șoaptele Palatului din miez de noapte.

Jared răsuci bucățica de metal între degete.

Își dădu pe spate părul umezit și oftă încet.

O clipă, ciudățenia camerei îl făcuse să uite de durere. Acum aceasta revenise, mai intensă, de parcă l-ar fi pedepsit.

Ore întregi nu-l mai văzură pe Blaize. Părea să fi dispărut, dar Finn habar nu avea unde.

— Turnul ăsta are o parte pe care nu am găsit-o încă, mormăi Keiro, iar pe acolo se iese.

Se întinse pe pat, uitându-se la tavanul alb.

— Iar prostiile alea despre cărți – nu cred nicio iotă.

Blaize râsese la întrebările lor despre înregistrările închisorii.

— Turnul era gol și poate că a fost făcut doar pentru a depozita aceste cărți în el, spusese, dând pâinea din mână în mână la masa din seara aceea. Am găsit locul și mi-a plăcut, așa că m-am mutat aici. Vă asigur că nu am habar cum ajung imaginile să fie stocate acolo și nici nu am timpul sau interesul să mă uit la ele.

— Dar te simți în siguranță aici, mormăise Gildas.

— Sunt în siguranță. Nu poate ajunge nimeni la mine. Am înlăturat toți Ochii, iar Gândacii nu pot intra. Desigur, Carcera are multe moduri de a urmări și sunt sigur că mă ține sub observație, pentru că imaginile mele apar în carte, ca ale tuturor celorlalți. Dar nu și acum, totuși, din cauza puterii neobișnuite a Cheii voastre. Acum suntem cu toții invizibili. Zâmbise, frecându-și cicatricele de pe bărbie. Dacă aș avea un dispozitiv ca acela, aș putea învăța multe de la el. Bănuiesc că nu vreți să

vă despărțiți de el.

— Îl vrea el. Keiro se ridică repede în picioare. Ați văzut cum s-a uitat când Gildas a râs de el? A avut o răceală pe chip atunci, o licărire de ceva. Vrea Cheia.

Finn stătea pe podea, cu genunchii la piept.

— Nu o va obține niciodată.

— Unde e?

— La loc sigur, frate.

Bătu ușor cu palma peste haină.

— Bun.

Keiro se tolăni la loc.

— Și ține-ți sabia la îndemână. Sapientul ăsta râios mă cam sperie. Nu-mi place.

— Attia spune că suntem prizonierii lui.

— Nenorocita aia mică.

Dar Keiro făcu această remarcă preocupat fiind; urmărit cu privirea de către Finn, se rostogoli pe pat și se ridică, aruncând o privire în oglinda fațetată.

— Dar nu te neliniști, frate. Keiro are un plan.

Își puse haina și ieși, uitându-se cu atenție după ușă.

Rămas singur, Finn scoase Cheia și o privi. Attia dormea, iar Gildas căuta neobosit prin cărți, așa cum făcea de când veniseră aici. Finn închise ușa încet și se sprijini cu spatele de ea. Apoi activă Cheia.

Se aprinse repede.

Văzu o cameră în care erau împrăștiate haine și o lumină care îi înțepă ochii; lumina soarelui intrând printr-o fereastră. Dincolo de cercul Cheii era un pat masiv de lemn, draperii, un perete cu lambriuri sculptate. Apoi, speriată, Claudia.

— Trebuie să mă avertizezi! Ar fi putut să te vadă!

— Cine? întrebă el.

— Servitoarele, croitoreasa. Pentru numele lui Dumnezeu, Finn!

Era roșie la față și avea părul ciufulit. El își dădu seama că purta o rochie albă, cu corsajul minuțios lucrat cu perle și dantelă. O rochie de mireasă.

Un moment, nu știu ce să spună. Apoi ea se așeză lângă el,

ghemuindu-se pe podea.

— Am eșuat. Am deschis ușa, dar nu ducea în Carceră, Finn. Totul a fost o greșeală prostească. Nu am găsit decât biroul tatălui meu.

Părea dezgustată de sine.

— Dar tatăl tău este Custodele, spuse el încet.

— Orice ar însemna asta.

Fata se încruntă.

El clătină din cap.

— Aș vrea să-mi aduc aminte de tine, Claudia. De tine, de Afară, de tot.

Se uită în sus.

— Dacă nu sunt Giles cu adevărat? Poza aceea... Nu semăn cu ea. Nu sunt eu acel băiat.

— Ai fost cândva.

Vocea ei trăda încăpățânare; se răsuci să fie cu fața la el, iar mătasea foșni.

— Uite, tot ce vreau este să nu mă căsătoresc cu Caspar. Odată ce vei fi salvat, odată ce vei fi liber, atunci logodna noastră... ei bine, nu trebuie să se petreacă, atâta tot. Attia s-a înșelat; nu e vorba doar de faptul că sunt egoistă.

Zâmbi fals.

— Unde e?

— Doarme. Cred.

— Ține la tine.

El ridică din umeri.

— Noi am salvat-o. Ne este recunoscătoare.

— Așa numești asta? Se uită înainte, în gol. Oamenii se iubesc în Carceră, Finn?

— Dacă se iubesc, nu am văzut așa ceva.

Dar apoi se gândi la Maestra și i se făcu rușine. Urmă o tăcere stingheritoare. Claudia auzea servitoarele vorbind în camera alăturată; vedea în spatele lui Finn o cameră mică și o fereastră înghețată, prin care lucea un amurg întunecat, artificial.

Și era un miros. Când își dădu seama, respiră zgomotos, iar el se uită la ea. Un miros de mucegai, neplăcut, metalic și acru, de aer închis și recirculat la nesfârșit. Se ridică în genunchi.

— Simt mirosul închisorii!

El se holbă la ea.

— Nu miroase a nimic. În plus, cum...

— Nu știu cum, dar îl simt!

Sări în picioare, fugi din câmpul lui vizual, se întoarse cu o sticluță căreia îi scoase dopul și stropi ușor în lumina soarelui.

Picături minuscule sclipiră prin praf.

Iar Finn strigă, pentru că mirosul era puternic și îi pătrunse în amintire ca un cuțit; își puse mâinile la gură și respiră iar și iar, închizând ochii, obligându-se să gândească.

Trandafiri. O grădină cu trandafiri galbeni.

Un cuțit în tort, iar el apăsa, tăia, era ușor și râdea. Firimituri pe degetele lui. Gustul dulce.

— Finn? Finn!

Vocea Claudiei îl aduse înapoi de la distanța nesfârșită. Avea gura uscată, pielea îl furnica amenințător. Se cutremură, se obligă să stea calm, respiră mai încet, lăsă transpirația să-i răcorească fruntea.

Ea era lângă el.

— Dacă simți mirosul, picăturile sigur călătoresc spre tine, nu-i așa? Poate că acum poți să mă atingi. Încearcă, Finn.

Mâna ei era aproape. El o puse pe a lui în jurul ei, își strânse degetele.

Trecură printr-ale ei și nu simți nimic, nici căldură, nicio senzație. Se dădu înapoi și tăcură.

În cele din urmă, el spuse:

— Trebuie să ies de aici, Claudia.

— Și vei ieși. Îngenunche, cu chipul aprig. Îți jur că nu voi renunța. Dacă va trebui să mă duc la tata și să-l implor în genunchi, am s-o fac. Se întoarse. Strigă Alys. Așteaptă-mă.

Cercul se întunecă.

El stătu ghemuit până când amorți, iar în cameră era insuportabil de singur; apoi se ridică, băgă Cheia în haină și ieși, coborând scările în fugă, spre bibliotecă, unde Gildas măsura camera cu pasul, enervat, iar Blaize îl privea peste o masă pe care era pusă mâncare. Când îl văzu pe Finn, Sapientul cel slab se ridică.

— Ultima noastră masă împreună, zise, întinzând o mână.

Suspicios, Finn îl măsură cu privirea.

— Și apoi ce?

— Apoi vă duc într-un loc sigur și vă las să vă reluați călătoria.

— Unde-i Keiro? spuse brusc Gildas.

— Nu știu. Deci ne lași să plecăm pur și simplu?

Blaize să uită la el, cu ochii-i cenușii calmi.

— Desigur. Scopul meu era doar să vă ajut. Gildas m-a convins că trebuie să vă continuați călătoria.

— Și Cheia?

— Trebuie să mă descurc fără ea.

Attia stătea la masă, cu mâinile împreunate. Prinzându-i privirea lui Finn, ridică încet din umeri. Blaize se sculă.

— Vă las să vă faceți planurile. Poftă bună.

În tăcerea care urmă plecării sale, Finn rosti:

— L-am judecat greșit.

— Tot mai cred că e periculos. Dacă e Sapient, de ce nu-și vindecă boala pe care o are?

— Ce știi tu despre Sapienți, fată ignorantă? mârâi Gildas.

Attia își roase o unghie, apoi, când Finn întinse mâna să ia un măr, i-l smulse și mușcă din el.

— Îți gust eu mâncarea, zise ea. Ai uitat?

Băiatul se supără.

— Eu nu sunt Lordul Aripii. Tu nu ești sclava mea.

— Nu, Finn. Se aplecă peste masă. Sunt prietena ta. Asta înseamnă mult mai mult.

Gildas se așeză.

— Vreo veste de la Claudia?

— Au eșuat. Ușa nu ducea nicăieri.

— Așa cum mi-am imaginat.

Bătrânul dădu greoi din cap.

— Fata e deșteaptă, dar nu trebuie să ne așteptăm la niciun ajutor din partea lor. Trebuie doar să-l urmăm pe Sapphique. Există o poveste care spune...

Întinse mâna după un fruct, dar Finn i-o prinse. Ochii lui erau fixați asupra Attiei; fata se ridică pe jumătate, palidă, și,

brusc, înecându-se, cotorul mărului îi căzu din mână. Când băiatul țâșni să o prindă, ea se ghemui, zgâriindu-se cu degetele pe gât.

— Mărul, bolborosi. Mă arde!

26

Ai ales în mod nechibzuit. Te-am mai avertizat și înainte. Ea este mult prea deșteaptă, iar pe Sapient îl subestimezi.

Regina Sia către Custode; scrisoare personală

— Este otrăvit!

Finn se cățără peste masă și o prinse; ea se sufoca, apucându-se de brațele lui.

— Fă ceva!

Gildas îl împinse la o parte.

— Adu-mi geanta cu medicamente. Grăbește-te!

Îi luă câteva secunde prețioase să o găsească și, până se întoarse, Gildas o întinsese pe Attia pe o parte, iar aceasta se contorsiona de durere. Sapientul înșfacă geanta și căută repede prin ea, apoi scoase capacul unui flacon mic și i-l ținu la buze. Attia se împotrivi.

— Se înăbușă, murmură Finn, dar Gildas înjură, obligând-o să bea; după aceea, fata tuși și fu cuprinsă de convulsii.

Apoi, cu un sunet oribil, vomită.

— Bun, spuse încet Gildas. Asta a fost.

O ținu strâns, iar cu degetele-i rapide îi simți pulsul, pielea lipicioasă de pe frunte. Vomită iar și apoi se prăbuși pe spate, cu fața albă, marmorată.

— A ieșit? E bine?

Dar Gildas era tot încruntat.

— Prea rece, mormăi el. Ia o pătură. Închide ușa și păzește-o. Dacă vine Blaize, ține-l afară.

— De ce ar...

— Cheia, prostule. Vrea Cheia. Cine altcineva ar fi făcut așa ceva?

Attia gemu. Acum tremura, era ciudat de vânătă la buze și sub ochi. El făcu ce i se spusese și trânti ușa grea.

— A ieșit?

— Nu știu. Nu cred. Poate că a intrat în sânge aproape

imediat. Finn se holbă la el îngrozit. Gildas se pricepea la otrăvuri; femeile din Gloată fuseseră experte, iar Gildas învățase de la ele.

— Ce altceva putem face?

— Nimic.

Ușa se cutremură; îl lovi pe Finn în umăr și acesta se răsuci, scoțând sabia cu un zgomot feroce. Keiro stătea nemișcat.

— Ce...?

Ochii lui rapizi observară întreaga scenă.

— Otravă? întrebă el.

— Ceva coroziv.

Gildas o privi pe fată vomitând și zvârcolindu-se. Se ridică încet, resemnat.

— Nu am ce face.

— Trebuie să poți face ceva!

Finn îl împinse la o parte.

— Aș fi putut să mănânc eu mărul acela! Aș fi putut fi eu în locul ei!

Îngenunche lângă ea, încercând s-o ridice, s-o facă să se mai liniștească, dar gemetele ei de durere îl opriră. Se simțea mânios și neputincios.

— Trebuie să facem ceva!

Gildas se ghemui lângă el. Cuvintele lui aspre răsunară printre gemete.

— Este acid, Finn. Sistemul ei intern poate că a fost ars deja, buzele, gâtul. Se va termina în curând.

Finn se uită la Keiro.

— Plecăm, spuse fratele lui. Chiar acum. Am găsit locul unde-și ține nava.

— Nu fără ea.

— E pe moarte.

Gildas îl obligă să se uite.

— Nu se poate face nimic. Ar fi nevoie de o minune, iar eu nu am una.

— Deci ne salvăm?

— Ea așa și-ar dori.

Îl prinseră, dar el se scutură să scape de ei și îngenunche

lângă ea. Era nemișcată și părea că abia mai respira, iar vânătăile pale de pe față se vedeau clar pe piele. Mai văzuse moartea, era obișnuit cu ea, dar întregu-i suflet se revoltă împotriva acestui fapt, iar rușinea pe care o simțise la trădarea Maestrei reveni și-l cuprinse precum căldura, de parcă avea să-l copleșească. Își înghiți cuvintele, știind că lacrimile îi umpleau ochii.

Dacă era nevoie de o minune, Attia va avea parte de una.

Sări în picioare și se întoarse spre Keiro, apucându-l de mâini.

— Un inel. Mai dă-mi un inel.

— Stai puțin.

Keiro se trase înapoi.

— Dă-mi-l!

Vorbi tăios; ridică sabia.

— Nu mă face să o folosesc, Keiro. Tot îți mai rămâne unul. Keiro era calm. Ochii lui albaștri îi aruncară o privire Attiei, care se încovoia în agonie. Apoi se uită iar la el.

— Crezi că va merge?

— Nu știu! Dar putem încerca.

— E fată. E un nimeni.

— Fiecare câte unul, ai spus. I-l dau ei pe al meu.

— L-ai primit deja pe-al tău.

O clipă se înfruntară unul pe altul, iar Gildas îi privea. Apoi Keiro trase unul dintre inele de pe deget și se uită la el. Fără să spună nimic, i-l aruncă lui Finn.

Acesta îl prinse, dădu drumul săbiei și i-l puse Attiei pe un deget; era mult prea mare pentru ea, așa că i-l ținu el acolo, rugându-se în șoaptă la Sapphique, la bărbatul a cărui viață era în inel, la oricine. Gildas se lăsă pe vine lângă el, profund cinic.

— Nu se întâmplă nimic. Ce ar trebui să se petreacă? Sapientul se încruntă.

— Asta-i o superstiție. Tu însuți ai disprețuit-o.

— Respirația ei. Este mai rară.

Gildas îi simți pulsul, atinse cicatricele murdare unde fuseseră lanțurile.

— Finn. Acceptă. Nu este...

Se opri. Degetele i se strânseră, pipăi iar.

— Ce? *Ce...*

— Am crezut... pulsul părea mai puternic...

Keiro spuse:

— Atunci ridic-o! Adu-o. Dar să mergem!

Finn îi aruncă sabia, se aplecă și o ridică pe Attia. Era atât de ușoară, că o putea duce fără probleme, deși capul ei se bălăngănea. Keiro deschisese deja ușa și se uita afară.

— Pe aici. Faceți liniște.

Îi conduse.

Urcară în fugă o scară în spirală prăfuită, până la o trapă; Keiro o dădu la o parte și ieși în întuneric, trăgându-l repede pe Gildas după el.

— Fata.

Finn le-o dădu. Apoi se uită în urmă.

Pe casa scării, un bâzâit ciudat părea să miște aerul. Se ridică amenințător spre el, iar el urcă în grabă, cățărându-se și trântind trapa. Keiro se lupta cu un grilaj din perete; Gildas se prindea de el cu mâinile-i noduroase.

Pleoapele Attiei tremurară, apoi se deschiseră.

Finn se uită fix la ea.

— Trebuia să fii moartă.

Ea clătină din cap, fără să spună nimic.

Grilajul se desprinse zdrăngănind; dincolo de el văzu un hol întunecat, mare, iar în centru, prinsă de podea cu un cablu de fier, era nava argintie, care plutea liberă. Fugiră, Finn cu brațul Attiei peste umărul său, siluete mici pe podeaua cenușie, netedă, vulnerabili și expuși, ca niște șoareci sub privirea unei bufnițe, deoarece în acoperișul de deasupra lor se aprinse un ecran mare și, când Finn se uită în sus, văzu un Ochi. Nu Ochii mici, roșii pe care îi știa, ci un ochi uman, cu iris gri, mărit enorm, de parcă s-ar fi uitat printr-un microscop puternic.

Apoi unda din aer trecu prin podea și căzură cu toții, un Cutremur de Închisoare care făcu acul subțire al turnului Sapientului să vibreze până în vârf.

Keiro se rostogoli și sări în picioare.

— Pe-aici.

O scară din funie lucitoare atârna. Gildas o prinse și începu să urce, legănându-se neîndemânatic, deși Keiro ținea bine de

capăt.

Finn spuse:

— Poți să urci până acolo?

— Cred că da.

Attia își dădu la o parte părul de pe față. Era tot palidă, dar vinețeala se retrăgea. Părea capabilă să respire.

Se uită la degetele ei.

Inelul se strâmtase. Un cerc subțire, fragil, se rupse atunci când ea se prinse de frânghie; bucățele mici din el căzură neobservate. Finn atinse una cu piciorul. Arăta ca un os. Un os străvechi, uscat.

În spatele lor, trapa se deschise.

Finn se răsuci; îl simți pe Keiro dându-i înapoi sabia și și-o scoase și el pe-a lui.

Împreună, înfruntară pătratul întunecat.

— Deci totul este gata pentru mâine.

Regina puse ultima hârtie pe pupitrul din piele roșie și se sprijini de spătar, unindu-și vârfurile degetelor.

— Custodele a fost atât de generos. Ce zestre, Claudia. Proprietăți întregi, un cufăr cu bijuterii, doisprezece cai negri. Sigur te iubește foarte mult.

Avea unghiile pictate cu aur. „Probabil e real", se gândi Claudia. Luă unul dintre acte și se uită la el, dar nu era atentă decât la Caspar, care umbla de colo-colo cu pași mari, pe podeaua de lemn, care scârțâia.

Regina Sia privi în jur.

— Caspar, liniște!

— M-am plictisit să stau țeapăn.

— Atunci du-te și călărește, dragă. Sau du-te la momit de bursuci sau orice vrei.

Se întoarse.

— Corect. Bună idee. La revedere, Claudia.

Regina ridică dintr-o sprânceană perfectă.

— Nu așa vorbește Moștenitorul cu logodnica lui, milord.

La jumătatea drumului spre ușă, el se opri și se răsuci.

— Protocolul este pentru sclavi, mamă. Nu pentru noi.

— Protocolul ne ține la putere, Caspar. Să nu uiți asta.

Rânji, făcu o plecăciune adâncă și minuțioasă spre Claudia, apoi îi sărută mâna.

— Ne vedem la altar, Claudia.

Ea se ridică în picioare și făcu o plecăciune, cu răceală.

— Bun. Acum plec.

Trânti ușa și auziră zgomotul pașilor lui pe coridor.

Regina se aplecă peste masă.

— Ce mă bucur că suntem singure, Claudia, pentru că am ceva de spus. Știu că nu te va deranja, draga mea.

Claudia încercă să nu se încrunte, dar buzele i se strânseră. Voia să plece, să-l găsească pe Jared. Aveau atât de puțin timp!

— M-am răzgândit. I-am cerut Maestrului Jared să plece de la Curte.

— Nu!

Îi scăpă înainte să se poată controla.

— Da, dragă. După nuntă se va întoarce la Academie.

— Nu aveți niciun drept...

Claudia se ridicase în picioare.

— Am toate drepturile.

Zâmbetul Reginei era dulce și implacabil. Se aplecă.

— Să ne înțelegem, Claudia. Aici nu este decât o Regină. Am să te învăț, dar n-am să tolerez nicio rivală. Iar tu și cu mine trebuie să înțelegem asta, pentru că semănăm, Claudia. Bărbații sunt slabi; chiar și tatăl tău poate fi condus, dar tu ai fost crescută să fii succesoarea mea. Așteaptă-ți timpul. Poți învăța o mulțime de lucruri de la mine.

Se rezemă iar, bătând darabana cu degetele în hârtii.

— Stai jos, draga mea.

Cuvintele erau încărcate de o amenințare de oțel. Claudia se așeză încet.

— Jared este prietenul meu.

— De acum încolo, eu voi fi prietena ta. Am mulți spioni, Claudia. Îmi spun multe. Este spre binele tău.

Se întinse și sună clopoțelul; intră imediat un servitor, cu o perucă pudrată și îmbrăcat în livrea.

— Spune-i Custodelui că îl aștept.

După ce acesta ieși, deschise o cutie cu bomboane și alese una, apoi i le oferi Claudiei, zâmbind.

Încremenită, Claudia clătină din cap. Se simțea de parcă ar fi cules o floare frumoasă și o găsise putrezită la mijloc, cu viermi care se târau. Își dădu seama că nu se gândise niciodată la Sia ca la un pericol. Tatăl ei fusese întotdeauna cel de care să se teamă. Acum se întreba cât de mult se înșelase.

Sia o privi, cu buzele-i roșii zâmbind ușor. Și le șterse cu o batistă cu margini din dantelă. Și, când ușile se deschiseră, se sprijini înapoi pe scaun, lăsându-și brațul să atârne într-o parte.

— Dragul meu Custode. Ce te-a reținut?

El era îmbujorat.

Claudia observă imediat, prin vârtejul groazei sale. El nu se grăbea niciodată și totuși, acum, părul lui era puțin nelalocul lui, haina neagră, neîncheiată la ultimul nasture.

Făcu grav o plecăciune, dar vocea îi era ușor gâfâită.

— Îmi pare rău, doamnă. Mi-a reținut ceva atenția.

Nu veni nimic prin trapă.

Finn spuse:

— Urcă scara.

Când Keiro se întoarse, podeaua se mișcă iar. Finn se uită fix la ea. Cutremurul ridică dalele de piatră, de parcă pe sub ele ar fi gemut un val de apă. Înainte să se poată mișca, întreaga lume se cutremură. Căzu pe podea, apoi se rostogoli la vale, pe o pantă care n-ar fi trebuit să existe. Lovindu-se de un stâlp, icni de durere.

Holul se înclină.

Cu o certitudine bolnavă, se gândi că turnul Sapientului cădea, că fusese rupt la baza fusiformă. Apoi scara de sfoară trecu pe lângă el, iar el se prinse de ea. Keiro era deja la bord, aplecându-se peste scândurile argintii de pe punte. Finn se urcă; de îndată ce îl putu ajunge, se apucară de mână.

— L-am prins. *PORNEȘTE!*

Vaporul se ridică. Urlând de frică, Finn alunecă pe punte; toată drăcovenia se legăna și apoi fu purtată de vânt, iar frânghiile de sub ea plesniră pe rând.

În zidul din faţă al turnului era o deschizătură, marginea lată pe care Blaize aterizase. Dar când Gildas trase cu toată puterea să învârtă cârma, nava se smuci şi căzură cu toţii, de deasupra prăvălindu-se pietriş pe punte şi pe vele.

— Ne ţine ceva! urlă el.

Keiro se aplecă peste bord.

— Dumnezeule! E o ancoră!

Se căţără înapoi.

— Trebuie să existe un vinci. Haide!

Deschiseră o trapă şi coborâră în întuneric, sub punte. Deasupra se auzi cum cădeau bucăţi de cărămidă.

Găsiră un labirint de pasarele şi de galere. Coborând în fugă şi deschizând uşile, Finn văzu că toate cabinele erau goale; nu erau magazii, nu era încărcătură, nu era echipaj. Înainte să se poată gândi la asta, Keiro strigă din întuneric.

Pe puntea cea mai de jos era beznă. Un vinci circular ocupa tot spaţiul; Keiro împinse piedica.

— Ajută-mă.

Împinseră împreună. Nu se mişcă nimic; mecanismul era înţepenit, lanţul ancorei, greu.

Împinseră din nou, iar Finn simţi cum muşchii spatelui i se întind şi, încet, cu un geamăt lung, fără chef, vinciul se puse în mişcare scârţâind.

Finn scrâşni din dinţi şi împinse iar, cu transpiraţia scăldându-i faţa; lângă el, Keiro gâfâi şi mormăi.

Apoi mai apăru cineva acolo. Attia, încă palidă, muncea din greu la bară, alături de el.

— Cât de... bună... eşti tu? bombăni Keiro.

— Destul de bună, sâsâi ea drept răspuns şi, spre surprinderea lui, Finn văzu că fata rânjea, ochii îi sclipeau acoperiţi de părul încurcat, iar culoarea îi revenise în obraji.

Ancora trepidă. Nava se legănă, apoi, brusc, se ridică.

— Am reuşit!

Keiro se opinti pe călcâie, împinse şi, destul de brusc, vinciul se răsuci rapid sub greutatea lor, lanţul cel mare al ancorei urcă zăngănind prin podea şi se învârti ascultător sub forţa lor.

Când ajunseră la capătul lui şi mecanismul se opri, Finn urcă

în grabă scara de tambuchi, dar, când ieși pe punte, se opri și strigă cu teamă.

Navigau în nor. Era îngrămădit în jurul lui, deschizându-se ca să-l dezvăluie vederii pe Gildas, care înjura cârma, marile vele umflate, o pasăre de sub ele, într-un petic de lumină.

— Unde suntem? mormăi Attia în spatele lui.

Apoi nava ieși din ceață și văzură că erau într-un ocean de aer albastru, iar turnul înclinat al Sapientului era deja departe în urmă.

Gâfâind, Keiro se sprijini de balustradă și țipă de bucurie.

Finn stătea lângă el, uitându-se înapoi.

— De ce n-a încercat să ne oprească?

Băgând mâna pe sub jachetă, atinse cristalul ascuțit al Cheii.

— Cui naibii îi pasă! spuse fratele său de cruce.

Și apoi se întoarse și-i dădu cu putere un pumn în stomac lui Finn.

Attia țipă. Finn căzu, cu răsuflarea tăiată, durerea – o uimire în interiorul său, un întuneric fără aer care i se așternea peste vedere.

De la cârmă, Gildas strigă ceva, dar cuvintele i se pierdură.

Încet, agonia se sfârși. Când Finn își recăpătă suflul, se uită în sus și-l văzu pe Keiro cu ambele brațe desfăcute pe balustradă, privindu-l cu un rânjet pe chip.

— Ce...?

Keiro întinse o mână și-l ridică, împleticindu-se, până ajunseră față în față.

— Să-ți fie învățătură de minte să nu mă mai amenințI cu sabia vreodată, spuse.

27

Sapphique și-a desfăcut aripile și a zburat peste oceane și câmpii, peste orașe de sticlă și munți de aur. Animalele au fugit; oamenii îl arătau cu degetul. A zburat atât de departe, că a văzut cerul de deasupra lui, iar acesta a spus:

— Întoarce-te, fiule, pentru că ai urcat prea sus.

Sapphique a râs, cum rar o făcea.

— De data asta, nu. De data asta am să bat la tine până te deschizi.

Dar Carcera era mânioasă și l-a făcut să se prăbușească.

Legendele lui Sapphique

— A spus că Jared trebuie să plece.

Se întoarse și se uită la tatăl ei, vrând să-l întrebe dacă el pusese asta la cale.

— Ți-am zis. Trebuia să se întâmple.

Custodele trecu pe lângă ea și se așeză pe scaunul de la fereastra camerei, uitându-se la grădinile plăcute, prin care se plimbau grupuri de curteni în răcoarea serii.

— Cred că va trebui să te supui, draga mea. E un preț mic pe care trebuie să-l plătești pentru a obține un regat.

Era gata să izbucnească, dar el se întoarse și se uită la ea cu privirea aceea rece, care o cântărea și de care-i era teamă.

— În plus, avem ceva mai important de discutat. Vino și așază-te.

Nu voia. Dar se duse la scaunul de lângă masa aurită și se așeză.

El se uită la ceasul de buzunar, apoi îi închise capacul și-l păstră în mână.

Spuse încet:

— Ai ceva ce-mi aparține.

Simți că pielea i se furnică de pericol. Un moment, se gândi că nu va putea să rostească niciun cuvânt, dar apoi îi reveni glasul, surprinzător de calm.

— Da? Ce-ar putea fi?

El zâmbi.

— Eşti într-adevăr remarcabilă, Claudia. Deşi eu te-am creat, întotdeauna mă surprinzi. Dar te-am mai avertizat în legătură cu mersul prea departe.

Îşi puse ceasul în buzunar şi se aplecă.

— Cheia mea este la tine.

Inspiră îngrozită. El se lăsă pe spate, punând picior peste picior, iar ghetele sale de piele luciră.

— Da. Nu negi, iar acesta e un lucru înţelept. A fost ingenios să pui o imagine a Cheii în sertar, destul de ingenios. Bănuiesc că lui Jared trebuie să-i mulţumesc pentru asta. Când mi-am verificat biroul în ziua aceea în care au pornit alarmele, am deschis sertarul şi m-am uitat înăuntru; nu m-am gândit să ridic Cheia. Şi gărgăriţele – ce creativ! Ce prost m-aţi crezut amândoi.

Ea clătină din cap, dar el se ridică brusc şi se îndreptă spre ferestre.

— Ai vorbit despre mine cu Jared, Claudia? Aţi râs împreună că mi-aţi furat-o? Sunt sigur că v-aţi bucurat.

— Am luat-o pentru că aşa trebuia. Îşi încrucişă braţele. Mi-ai ascuns-o. Nu mi-ai spus niciodată.

El se opri şi se uită la ea. Acum îşi dăduse părul pe spate şi avea o privire calmă şi gânditoare, ca întotdeauna.

— Ce?

Fata se ridică încet şi rămase cu faţa la el.

— Despre Giles, zise ea.

Se aşteptase să-l vadă uimit, să urmeze un moment de tăcere. Dar el nu era surprins deloc. Ea fu deodată sigură că el aştepta numele acela, că, rostindu-l, căzuse într-o capcană.

— Giles este mort, zise el.

— Nu, nu este.

Bijuteriile de la gât îi dădeau mâncărimi; cuprinsă brusc de furie, şi le scoase şi le aruncă pe jos, apoi îşi încrucişă braţele şi toate cuvintele înăbuşite izbucniră.

— Moartea lui a fost înscenată. Tu şi Regina aţi înscenat-o. Giles este în Carceră, încuiat acolo. I-aţi spălat creierul, ca să nu mai ştie nici măcar cine este. Cum aţi putut face aşa ceva? Dădu

cu piciorul într-un scaun; acesta căzu și se rostogoli. Înțeleg care a fost scopul ei, de ce voia ca fiul ei cel bun de nimic să fie Rege, dar tu! Eram deja logodită cu Giles. Prețiosul tău plan s-ar fi îndeplinit oricum. *De ce ne-ai făcut asta?*

Bărbatul ridică dintr-o sprânceană.

— *Ne-ai?*

— Eu nu contez? Faptul că voi sfârși cu Caspar nu înseamnă nimic pentru tine? Te-ai gândit vreodată la mine?

Tremura. Toată furia acumulată răbufnea, nemulțumirea tuturor dăților când el plecase și o lăsase singură luni de zile, îi zâmbise și nu o atinsese.

El își frecă barba țepoasă cu degetul mare și cu arătătorul.

— Ba m-am gândit la tine. Vorbea încet. Era evident că-l plăceai pe Giles. Dar era un băiat încăpățânat, prea amabil, prea cinstit. Caspar este un prost și va fi un rege slab. Vei fi în stare să îl conduci mult mai eficient.

— Nu pentru asta ai făcut-o.

El privi în altă parte. Ea îl văzu bătând ușor darabana în șemineu. Ridică o figurină de porțelan și o analiză, apoi o puse la loc.

— Ai dreptate.

Tăcu; ea voia atât de mult ca el să vorbească, încât îi venea să urle. I se păru că trecuse o veșnicie până când se întoarse la scaun, se așeză și spuse calm:

— Mi-e teamă că adevăratul motiv este un secret pe care nu-l vei afla niciodată de la mine. Văzându-i uimirea, ridică o mână și continuă: Știu că mă disprețuiești, Claudia. Sunt sigur că tu și Sapientul tău mă considerați un monstru. Dar ești fiica mea și am acționat întotdeauna în interesul tău. În plus, încarcerarea lui Giles a fost planul Reginei, nu al meu. M-a obligat să fiu de acord.

Claudia pufni cu dispreț.

— Obligat! Are putere asupra ta!

El își înălță capul și șuieră:

— Da. Și tu la fel.

O clipă, veninul din vocea lui o înțepă.

— *Eu?*

Avea pumnii strânși, sprijiniți pe brațele de lemn ale scaunului.

— Lasă, Claudia. Lasă. Nu pune întrebări, pentru că răspunsul s-ar putea să te distrugă. Doar atât am să-ți spun. Se ridică în picioare, înalt și întunecat, iar vocea îi era rece. Și acum despre Cheie. Nu mi-a scăpat nimic din ce ai făcut cu ea. Știu că l-ai căutat pe Bartlett, am aflat despre comunicarea cu Carcera. Știu despre Prizonierul care crezi că este Giles.

Ea îl privi uimită, iar el râse sec.

— Sunt mii de milioane de Prizonieri în Carceră, Claudia, iar tu crezi că l-ai găsit pe cel care trebuie? Timpul și spațiul sunt diferite acolo. Băiatul acesta ar putea fi oricine.

— Are un semn din naștere.

— Nu zău! Lasă-mă să-ți spun ceva despre închisoare.

Vocea lui era crudă acum; se apropie de ea și o privi fix.

— Este un sistem închis. Nu intră nimic. Nu iese nimic. Când Prizonierii mor, atomii lor, pielea lor, organele lor sunt refolosite. *Sunt făcuți unii din alții.* Reparați, reciclați, iar când țesuturile organice nu mai sunt disponibile, sunt peticiți cu metal și plastic. Vulturul lui Finn nu înseamnă nimic. Poate că nici măcar nu este al lui. Amintirile pe care crede că le are poate că nu sunt ale lui.

Oripilată, vru să-l oprească, dar nu-i venea niciun cuvânt.

— Băiatul este un hoț și un mincinos. Unul dintr-un grup de asasini, care i-a prădat pe alții. Bănuiesc că ți-a spus asta, nu?

— Da, se repezi ea.

— Cât de onest. Ți-a spus că, pentru a obține copia Cheii, o femeie nevinovată a fost aruncată într-o prăpastie și a murit? *După ce* el i-a promis că va fi în siguranță?

Ea tăcu.

— Nu, zise el. Așa credeam și eu. Se trase înapoi. Vreau ca toate prostiile astea să înceteze. Vreau Cheia. Acum.

Ea clătină din cap.

— Acum, Claudia.

— Nu o am, șopti.

— Atunci, Jared...

— Nu-l amesteca pe Jared în asta!

El o prinse. Mâna lui era rece și o strângea de încheietură de parcă ar fi fost de fier.

— Vreau Cheia sau vei regreta că m-ai înfruntat.

Încercă să scape din strânsoarea lui, dar o ținea bine. Se uită feroce la el prin părul răvășit.

— Nu poți să-mi faci rău. Sunt tot ce ai ca să-ți pui în aplicare planul și o știi prea bine!

O clipă, se priviră fix. Apoi el încuviință și-i dădu drumul. Un cerc alb de piele golită de sânge îi înconjura încheietura mâinii, ca semnul unei cătușe.

— Nu îți pot face rău, spuse el răgușit.

Ochii ei se măriră.

— Dar există acest Finn. Și există și Jared.

Ea se dădu înapoi. Tremura, iar transpirația rece îi scălda spatele. O clipă, se uitară unul la altul. Apoi, neavând încredere că va vorbi, ea se întoarse și alergă spre ușă, dar cuvintele lui o ajunseră din urmă și trebui să le audă.

— Nu există ieșire din închisoare. Adu-mi Cheia, Claudia.

Trânti ușa în urma ei. Un servitor care trecea pe acolo se holbă surprins. În oglinda de pe peretele opus, Claudia văzu de ce; arăta ca o creatură ciufulită, cu fața roșie, încruntată de nefericire. Vru să urle de mânie. În schimb, se duse în camera ei și închise ușa, apoi se aruncă pe pat.

Lovi perna și-și îngropă capul în ea, făcându-se mică, cu brațele în jurul corpului. Mintea ei era confuză, dar, când se mișcă, o hârtie foșni pe pernă și își înălță capul, văzând bilețelul prins acolo. Era de la Jared. *Trebuie să te văd. Am descoperit ceva incredibil.*

De îndată ce citi, hârtia se transformă în cenușă.

Nu putu nici măcar să zâmbească.

Cocoțat pe velatura navei, Finn se ținea bine, văzând dedesubt, la mare distanță, lacuri pline cu un lichid galben și sulfuros, vâscos și urât mirositor. Pe pante păștеau animale, creaturi nătânge, neobișnuite ale locului, turma despărțindu-se și fugind îngrozită când umbra navei se proiectă deasupra. Mai departe erau mai multe lacuri, tufișurile mici, pitice fiind

singurele care creșteau lângă ele, iar departe, în dreapta, se întindea un deșert cât vedea cu ochii în întuneric.

Navigau de ore bune. Gildas stătuse la cârmă primul, conducând la întâmplare, în înalturi și constant, până când strigase nervos la cineva să-l elibereze din post, iar Finn îi luase locul, simțind ciudățenia navei de dedesubt, oscilațiile în curent și în brize. Deasupra lui, velele fluturau; vânturile prindeau și lepădau pânza albă. De două ori trecuse cu nava prin nor. A doua oară, temperatura scăzuse alarmant și, până ieșiră din mohoreala tulburătoare, pe cârmă și pe puntea din jurul lui apăruseră ace de gheață, care căzură și zdrăngăniră pe scânduri.

Attia îi aduse apă.

— E destulă, spuse ea, dar nu și mâncare.

— Ce, nimic?

— Nu.

— El cu ce trăia?

— Are Gildas numai niște resturi.

Când bău, preluă ea cârma, punând mâinile mici pe spițele groase.

— Mi-a spus despre inel.

Finn se șterse la gură.

— Ai făcut prea mult pentru mine. Acum îți datorez chiar și mai mult, continuă fata.

Se simțise mândru și țâfnos în același timp; preluă cârma și spuse:

— Suntem solidari. În plus, n-am crezut că va merge.

— Sunt uimită că ți l-a dat Keiro.

Finn ridică din umeri. Ea îl privea atentă. Dar apoi se uită la cer.

— Uită-te la asta! E atât de minunat. Toată viața am trăit într-un tunel mic și întunecat, cu cocioabe pe margine, iar acum, tot spațiul acesta...

El întrebă:

— Ai familie?

— Frați și surori. Mai mari decât mine.

— Părinți?

— Nu.

Fata clătină din cap.

— Știi...

Știa. Viața în închisoare era scurtă și imprevizibilă.

— Îți e dor de ei?

Rămase nemișcată, strângând tare cârma.

— Da. Dar... Zâmbi. E ciudat cum evoluează lucrurile. Când am fost capturată, am crezut că era sfârșitul vieții mele. În schimb, a dus la asta.

El încuviință, apoi spuse:

— Crezi că inelul te-a salvat? Sau vomitivul lui Gildas?

— Inelul, răspunse ferm. Și tu.

El nu fusese atât de sigur.

Acum, uitându-se în jos la Keiro lenevind pe punte, rânji. Chemat să-și facă tura, fratele său vitreg se uitase la cârma cea mare și coborâse după niște sfoară; apoi o legase și se așezase lângă ea, cu picioarele în sus.

— Ce am putea să lovim? îi spusese lui Gildas.

— Prostule, mârâise Sapientul. Stai cu ochii deschiși, atât.

Trecuseră peste dealuri de cupru și munți de sticlă, păduri întregi de copaci de metal. Finn văzuse așezări omenești în văi impenetrabile, în care locuitorii trăiau izolați; orașe mari; o dată, un castel cu steaguri fluturând în turnuri. Aceasta îl speriase, gândindu-se la Claudia. Curcubeie de stropi se arcuiră deasupra lor; zburaseră prin efecte atmosferice neobișnuite, o insulă reflectată, petice de căldură, pete de foc violet și auriu pâlpâind. Cu o oră în urmă, un stol de păsări cu coada lungă cârâise, se învârtise în cerc și se năpustise asupra punții, făcându-l pe Keiro să se lase brusc în jos. Apoi dispăru la fel de brusc, un petic de întuneric la orizont. O dată, nava fusese purtată foarte jos; Finn se aplecă peste kilometri întregi de cocioabe împuțite; oamenii fugeau din clădiri de tablă și lemn, ologi și bolnavi, cu copii apatici. Se bucurase când vântul ridicase nava. Carcera era un iad. Totuși, el avea Cheia.

O scoase și atinse comenzile. Mai încercase și înainte, dar nu se întâmplase nimic. Nici acum nu se petrecu ceva și se întrebă dacă va mai funcționa vreodată. Dar era caldă. Asta însemna că mergeau în direcția corectă, spre Claudia? Dar dacă această

Carceră era atât de vastă, câte vieţi i-ar fi luat să călătorească până la ieşire?

— Finn!

Strigătul lui Keiro era tăios. Se uită în sus.

În faţă pâlpâia ceva. La început crezu că erau luminile; apoi văzu că întunericul nu era cel specific închisorii, ci o masă de nori negri, de furtună, chiar în calea lor. Se târî de-a bușilea, frecându-şi palmele pentru a încălzi cablurile.

Keiro dezlega repede cârma.

— Ce-i aia?

— Vreme.

Era neagră. În ea scânteiau fulgere. Şi, pe măsură ce se apropiau, se auzi un tunet, un zgomot surd, un chicot amuzat, întunecat.

— Închisoarea, şopti. Ne-a găsit.

— Adu-l pe Gildas, mormăi Keiro.

Pe Sapient îl găsi sub punte, studiind atent hărţi la lumina lămpii.

— Uită-te la astea.

Bătrânul ridică privirea, chipul lui subţire fiind umbrit.

— Cum poate să fie atât de vastă? Cum putem spera să îl urmăm pe Sapphique prin asta?

Îngrozit, Finn se holbă la mormanul de hărţi desfăcute de pe masă, întinse pe jos, acoperind podeaua. Dacă acestea arătau vastitatea Carcerei, puteau călători prin ea la nesfârşit.

— Avem nevoie de tine. E o furtună în faţă.

Attia intră în fugă.

— Keiro zice să te grăbeşti.

Parcă drept răspuns, nava se înclină. Finn se prinse de masă, iar hărţile alunecară şi se rostogoliră. Apoi urcă înapoi pe punte.

Nori negri se adunau deasupra catargelor, cablurile se loveau. Nava aproape că stătea într-o rână; trebui să se ţină de bară şi să meargă de-a bușilea până la cârmă, prinzându-se de orice.

Keiro transpira şi înjura.

— Asta e vrăjitoria Sapientului! strigă el.

— Nu cred. E Carcera.

Tună iar. Vântul îi lovi şuierând; ţineau amândoi cârma şi se

agățau de ea, încercând să se adăpostească. Îi loveau diverse obiecte, bucăți de metal, frunze, rămășițe care ricoșau cu zgomot. Și apoi o zăpadă din pietriș alb, mărunt, sticlă măcinată, șuruburi, pietre care sfâșiară velele.

Finn se întoarse.

Îl văzu pe Gildas întins în spatele catargului principal, ținându-se bine, cu un braț în jurul Attiei.

— Stați acolo! țipă el.

— Cheia!

Strigătul lui Gildas se pierdu în vânt.

— Dă-mi-o să o duc jos. Dacă te pierzi...

Știa. Totuși, ura gândul să se despartă de ea.

— Dă-i-o, mârâi Keiro fără să se întoarcă.

Finn dădu drumul cârmei.

Într-o clipă fu zvârlit în spate, lovit, se rostogoli pe punte. Și Închisoarea tăbărî. O simți năpustindu-se asupra lui și, răsucindu-se, urlă de groază.

Din inima furtunii, un vultur coborî amenințător din cer, în gheare trosnindu-i fulgere. Se întinse după Cheie, gata să îi înșface și pe el, și pe ea.

Finn se aruncă într-o parte. Niște sfori încurcate se loviră de el; o prinse pe cea mai apropiată și biciui cu ea în sus, răsucind-o, cu capătul greu, dat cu smoală, atât de aproape de pieptul păsării, că aceasta se îndepărtă și trecu pe lângă el, zbură în sus pentru a se întoarce și a se năpusti iar.

Țâșni pe lângă Gildas și coborî la adăpost, sub punte.

— Se întoarce! strigă Attia.

— Vrea Cheia.

Gildas se lăsă în jos. Ploaia îl biciui; tună iar și, de data aceasta, se auzi o voce puternică, un murmur de mânie, departe și în sus.

Vulturul plonjă. Keiro, expus lângă cârmă, se ghemui cât de mult putu. Îl văzură zburând în cerc și cârâind mânios, cu ciocul larg deschis. Apoi, destul de brusc, se întoarse spre est și se îndepărtă.

Finn scoase Cheia. O atinse și imediat Claudia fu acolo, cu ochii înlăcrimați, cu părul ciufulit.

— Finn, zise ea. Ascultă-mă. Am...

— Ascultă-mă tu.

Se prinse bine când nava se răsuci și se legănă.

— Avem nevoie de ajutor, Claudia. Trebuie să vorbești cu tatăl tău. Trebuie să-l faci să oprească furtuna, altfel vom muri cu toții!

— Furtună? Clătină din cap. Nu... nu vrea să ajute. Vrea să muriți. A aflat totul, Finn. Știe!

— Atunci...

Keiro strigă. Finn se uită în sus și ceea ce văzu îl făcu să strângă Cheia, așa încât, cu câteva secunde înainte ca imaginea să se stingă, observă și Claudia.

Un zid de metal, trainic, mare. Zidul de la Capătul Lumii. Ridicându-se din adâncuri necunoscute, se avânta în înaltul cerului.

Iar ei se îndreptau direct spre el.

28

Intrarea se face prin Portal. Numai Custodele are o cheie, iar aceasta va fi singura cale de ieșire. Deși fiecare închisoare are spărturile și crăpăturile ei

Raport de proiect; Martor Sapiens

Era târziu; clopotul din Turnul de Abanos bătea ora zece. În amurgul de vară, fluturii zburau prin grădini și, în depărtare, țipă un păun, iar Claudia mări pasul pe coridor. Servitorii trecură pe lângă ea și se străduiră să facă plecăciuni, încărcați cu scaune, tapiserii și pulpe mari de carne de vânat. Toată zarva pregătirilor pentru petrecere era în toi de ore bune. Se încruntă, enervată, neîndrăznind să întrebe pe vreunul dintre ei unde era camera lui Jared.

Dar el aștepta.

După ce coti lângă o fântână cu patru lebede de piatră, mâna lui ieși din întuneric și o prinse. Trasă pe sub o boltă, i se tăie respirația când el închise aproape de tot ușa de stejar și se uită prin crăpătură.

Trecu o siluetă. Ei i se păru că îl recunoaște pe secretarul tatălui ei.

— Medlicote. Mă urmărește?

Jared își puse degetul la buze. Arăta mai palid și mai tras la față decât de obicei și avea o energie nervoasă care o îngrijora. O conduse în jos pe niște scări de piatră, traversară o curte părăsită, ajunseră pe o potecă străjuită de salcâmi galbeni. La jumătatea ei, se opri și șopti:

— Aici jos este o construcție pe care o folosesc. Camera mea are microfoane.

Deasupra Palatului se ridicase o lună mare. Urmele Anilor Mâniei îi rămăseseră întipărite pe fațadă; strălucirea sa argintie lumina livada și serele, se reflecta în ferestrele de diamant, care erau deschise larg din cauza căldurii. Dintr-o cameră se auzeau acorduri muzicale, voci, râsete și zornăitul farfuriilor. Silueta

întunecată a lui Jared se strecură printre doi stâlpi, unde dansau doi urşi de piatră, printre tufişuri care miroseau a lavandă şi lămâie, până la o structură construită într-un zid, în cel mai părăsit colţ al grădinii împrejmuite. Claudia zări un foişor, un parapet în ruină, năpădit de iederă.

El descuie uşa şi o conduse înăuntru.

Era întuneric şi mirosea a sol umed. Lumina pâlpâi; Jared avea o torţă mică; arătă cu ea spre o uşă interioară.

— Repede.

Uşa era veche, lemnul atât de moale că se fărâmă. În camera întunecată, ferestrele fuseseră acoperite de iederă; după ce Jared aprinse nişte lămpi, Claudia se uită în jur.

— Exact ca acasă.

Îşi instalase microscopul cu electroni pe o masă şubredă şi îşi despachetase câteva cutii cu instrumente şi cărţi.

Se întoarse; în lumina flăcărilor, era tras la faţă.

— Claudia, trebuie să te uiţi la asta. Schimbă totul. Totul.

Suferinţa lui o sperie.

— Linişteşte-te, îi spuse ea încet. Te simţi bine?

— Destul de bine.

Se aplecă deasupra microscopului, ajustându-l cu abilitate cu degetele-i lungi. Apoi se dădu înapoi.

— Îţi aminteşti bucata aceea de metal pe care am luat-o din birou? Uită-te la ea.

Nedumerită, privi prin lentile. Imaginea era neclară; o ajustă uşor. Şi apoi rămase înmărmurită, atât de ţeapănă, că Jared ştiu că văzuse şi, în clipa aceea, înţelesese.

Se duse şi se aşeză obosit pe podea, printre iederă şi urzici, cu roba de Sapient în jurul său, târând tivul prin mizerie. Şi o privi în timp ce ea se uita în gol.

Era Zidul de la Capătul Lumii.

Dacă Sapphique chiar căzuse de pe el, probabil că durase ani buni până ajunsese jos. Uitându-se în sus, Finn simţi că vântul se izbea de imensitatea lui, producând un curent care urla în faţa lor. Sfărâmături din inima Carcerei erau suflate în sus şi apoi aruncate într-o furtună fără sfârşit; odată prins de acel

vânt, nu puteai scăpa.

— Trebuie să ne întoarcem!

Gildas se împleticea spre cârmă; Finn mergea de-a bușilea după el. Se strecurară amândoi pe lângă Keiro, urlând, încercând să facă nava să cotească înainte să ajungă în curent.

Odată cu tunetul, veni Stingerea.

În întuneric, Finn îl auzi pe Keiro înjurând, îl simți pe Gildas agitându-se în jurul lui, ținându-se bine.

— Finn. Trage maneta! În punte.

Bâjbâi cu mâna, o găsi și trase.

Luminile se aprinseră, două raze orizontale, pornind de la prova navei. Văzu cât de aproape era Zidul. Discurile de lumină jucară pe nituri uriașe, mai mari decât casele, pe panourile imense prinse în șuruburi, sfărâmate de impactul cu fragmentele, crăpate pe porțiuni nemăsurabile, pline de tăieturi și coroziuni.

— Putem să ne retragem? strigă Keiro.

Gildas îi aruncă o privire disprețuitoare. Și, în clipa aceea, căzură. Plonjând în jos, vărsând raze și bare și frânghii, nava se prăbuși pe lângă Zid ca un mare înger argintiu, velele – aripile din care bătea, sfâșiindu-se în câteva secunde. Când crezură că nava se va rupe, îi prinse curentul. Cu catargul trosnind, nava argintie urcă iar, rotindu-se în mod incontrolabil, cu farurile învârtindu-se pe Zid; întuneric, un nit, întuneric. Încurcat printre frânghii, Finn se ținu, prinzând un braț care ar fi putut fi al lui Keiro. Vântul care vuia îi aruncă în sus, curentul vertical țâșnind dintr-un întuneric urlător și, pe măsură ce se înălțau, aerul se subție, norii și furtuna rămaseră mult în urmă, Zidul – un coșmar vertical, care-i absorbea spre el. Erau atât de aproape, că Finn vedea suprafața poroasă a acestuia împânzită de crăpături și de uși mici, deschideri din care țâșneau lilieci care trecură prin furtună cu ușurință. Tocit de pe urma coliziunii cu un miliard de atomi, metalul sclipi în lumina farurilor.

Nava se roti. Timp de o secundă lungă, Finn fu sigur că se va răsturna; se ținu de Keiro și închise ochii, dar, când îi deschise, nava se îndreptase, iar Keiro se prăbușea peste el, lovindu-se în frânghii.

Pupa se învârti. Avu loc o alunecare puternică, o smucitură groaznică.

Gildas urlă:

— Attia! A dat drumul ancorei!

Attia probabil coborâse sub punte și trăsese bolțurile de la vinci. Urcarea încetini, velele se rupseră. Gildas se ridică și îl trase pe Finn lângă el.

— Trebuie să ajungem direct în Zid și să sărim.

Finn privi fix, în gol. Sapientul izbucni:

— E singura cale de ieșire! Nava va cădea și se va ridica și se va rostogoli la nesfârșit! Trebuie s-o ducem acolo!

Arătă cu degetul. Finn văzu un cub negru. Ieșea din metalul învechit, o deschizătură în întuneric. Părea mic; șansa lor de a intra era slabă.

— Sapphique a aterizat pe un *cub*. Gildas trebui să se țină de el. Ăsta trebuie să fi fost!

Finn se uită la Keiro. Îndoiala licări între ei. Când Attia urcă pe tambuchi și se strecură spre ei, Finn știa că fratele său de cruce credea că bătrânul era nebun, consumat de căutarea sa. Și totuși ce altă șansă aveau?

Keiro ridică din umeri. Indiferent, învârti cârma și conduse nava direct spre Zid. În lumina farurilor, cubul aștepta, o enigmă neagră.

Claudia nu putea rosti niciun cuvânt. Uimirea, groaza ei erau prea puternice.

Văzu animale.

Lei.

Îi numără stupefiată: șase, șapte... trei pui. O turmă. Acesta era cuvântul, nu...?

— Nu se poate să fie reali, murmură ea.

În spatele ei, Jared oftă.

— Dar sunt.

Lei. Vii, umblând după pradă, unul răgea, ceilalți dormitau într-un loc ierbos, cu câțiva copaci; un lac în care se bălăceau păsări de apă.

Se trase înapoi, se holbă la microscop, se mai uită o dată.

Unul dintre pui se aruncă pe altul; se rostogoliră și se luptară. Un leu căscă și se așeză, cu labele întinse.

Claudia se întoarse. Se uită la Jared prin lumina în care zburau fluturi, iar acesta îi întoarse privirea; pentru un moment, nu fu nimic de spus, doar gânduri pe care ea nu îndrăznea să le aibă, implicații pe care era prea îngrozită să le urmărească.

În cele din urmă, rosti:

— Cât de mic?

— Incredibil de mic. Își mușcă vârfurile părului lung și negru. Miniaturizat cam la un milion de nanometri... Infinitezimal.

— Nu... cum stau...?

— E o cutie cu gravitație. Se ajustează singură. Credeam că tehnica s-a pierdut. Pare să fie o întreagă grădină zoologică. Sunt elefanți, zebre... Vocea lui se tărăgănă; clătină din cap. Poate că a fost prototipul... încercându-l întâi pe animale. Cine știe?

— Deci asta înseamnă... Se chinui să o spună. Carcera...

— Noi am căutat o clădire uriașă, un labirint subteran. O lume.

Se uită fix înainte, în întuneric.

— Ce orbi am fost, Claudia! În biblioteca Academiei sunt înregistrări care susțin că asemenea lucruri – schimbări tridimensionale – au fost cândva posibile. Toată știința aceea s-a pierdut în Război. Sau așa am crezut.

Ea se ridică în picioare; nu putea să stea locului. Gândul la leii mai mici decât un atom al pieii ei, iarba pe care stăteau chiar și mai mică, furnicile minuscule pe care le zdrobeau cu labele lor, puricii din blana lor... era prea greu de acceptat. Dar pentru ei lumea era normală. Și pentru Finn...?

Păși în iederă, fără să observe.

— *Carcera este minusculă,* zise ea.

— Mi-e teamă că da.

— Portalul...

— Un proces de intrare. Fiecare atom al corpului s-a strâns.

Ridică privirea, iar ea observă cât de bolnav arăta.

— Înțelegi? Au făcut o închisoare în care să încapă toți cei de care se temeau și au micșorat-o, astfel încât Custodele să o poată

ține în palmă. Ce răspuns la problemele unui sistem supraaglomerat, Claudia! Ce mod de a scăpa de necazurile unei lumi! Și explică multe. Anomalia spațială. Și ar putea fi și o diferență temporală, una foarte mică.

Ea se duse înapoi la microscop și-i urmări pe lei rostogolindu-se și jucându-se.

— Deci de-asta nu poate ieși nimeni. Își ridică privirea. E reversibil, Maestre?

— De unde să știu? Fără să examinez fiecare...

Se opri înmărmurit.

— Îți dai seama că noi am văzut Portalul, intrarea? În biroul tatălui tău era un scaun.

Ea se sprijini de masă.

— Lumina. Fantele din tavan.

Era îngrozitor. Trebui să se miște iar, să meargă dintr-o parte într-alta, gândindu-se profund. Apoi spuse:

— Am și eu să-ți dezvălui ceva. Știe. Știe că avem Cheia.

Fără să se uite la el, nevrând să vadă frica în ochii lui, îi povesti despre mânia tatălui ei, despre pretențiile lui. Nici nu termină bine, că se trezi ghemuită lângă el, la lumina lămpii, șoptind.

— Nu voi da Cheia înapoi. Trebuie să-l scot pe Finn.

El tăcea, cu gulerul înalt al hainei strâns în jurul gâtului.

— Nu e posibil, spuse el trist.

— Trebuie să existe vreo cale...

— Ah, Claudia.

Vocea tutorelui era blândă și amară.

— Cum se poate să fie?

Voci. Cineva râzând tare.

Ea sări imediat în picioare, stinse lămpile. Jared părea prea abătut să-i pese. Așteptară în întuneric, ascultând strigătele chefliilor beți, o baladă prost cântată estompându-se în livadă. Claudia simți că inima îi bătea atât de tare, că aproape o duru. Clopote băturâ slab ora unsprezece în turnurile cu ceas și în grajdurile palatului. Într-o oră avea să vină ziua nunții ei. Nu va renunța. Încă nu.

— Acum știm despre Portal și ce face... poți să-l acționezi?

— Poate. Dar nu există cale inversă.

— Aș putea încerca. O spuse repede. Intru și îl caut. Ce am aici? O viață alături de Caspar...

— Nu...

Se ridică în șezut, cu fața la ea.

— Poți măcar să începi să-ți imaginezi viața acolo? Un iad de violențe și brutalitate? Și aici – dacă nunta nu are loc, Lupii de Oțel vor lovi imediat. Va fi o vărsare de sânge teribilă. Se întinse și îi luă mâinile într-ale sale. Sper că te-am învățat să înfrunți mereu faptele.

— Maestre...

— Trebuie să faci nunta. Numai atât a mai rămas. *Pentru Giles nu există drum de întoarcere.*

Fata vru să se retragă, dar el nu-i dădu drumul. Nu știuse că el era atât de puternic.

— Giles e pierdut pentru noi. Chiar dacă e viu.

Își lăsă mâinile în jos și o ținu pe a lui strâns.

— Nu știu dacă pot, șopti ea.

— Știu. Dar ești curajoasă.

— Voi fi atât de singură. Pe tine te trimit de la Palat.

Degetele lui erau reci.

— Ți-am spus. Ai multe de învățat.

În întuneric, el zâmbi așa cum rar o făcea.

— Nu plec nicăieri, Claudia.

Nu reușiră. Nava nu stătea nemișcată, chiar dacă trăgeau toți de cârmă. Velele erau rupte, frânghiile atârnau peste tot, copastiile erau zdrobite și totuși nava încă mai devia și mergea în zigzag, ancora se legăna, iar prova oscila spre cub, departe de el, deasupra, dedesubt.

— E imposibil, mormăi Keiro.

— Nu.

Gildas părea luminat de bucurie.

— Reușim. Fiți dârzi.

Prinse cârma și se uită înainte.

Nava căzu brusc. Farurile scoaseră la iveală deschizătura cubului; apropiindu-se de ea, Finn văzu că era acoperită cu o

vâscozitate aparte, ca suprafața unei bule. Curcubeie iridescente sclipeau pe el.

— Melci uriași, mormăi Keiro.

Chiar și acum mai era în stare să glumească, se gândi Finn.

Mai aproape, mai aproape. Acum, nava era atât de aproape, că vedeau reflectarea farurilor ei, umflate și distorsionate. Atât de aproape că bompresul atinse suprafața, o crestă, o străpunse, așa încât trosni ușor, dispărând într-un pufăit slab de aer dulce.

Treptat, luptând contra curentului, nava pătrunse în cubul cel negru. Vibrațiile slăbiră. Umbre mari copleșiră farurile.

Finn se uită în sus, la pătratul de întuneric. Deschizându-se parcă să-l înghită, simți că era foarte mic, că era o furnică ce se târa într-un fald de pânză, o față de masă pentru picnic întinsă pe iarbă, departe și cu mult timp în urmă, unde un tort cu șapte lumânări stătea pe jumătate mâncat, iar o fetiță cu păr cârlionțat, castaniu îi înmâna politicos o farfurie aurită.

El îi zâmbi și o luă.

Nava trosni. Catargul se despică, se răsturnă, lemnul căzu pe lângă el. Attia se izbi de el, bâjbâind după o strălucire de cristal care alunecase din cămașa lui.

— Ia Cheia, strigă ea.

Dar nava lovi spatele cubului, iar întunericul se lăsă peste el. Ca un deget care strivește furnica. Ca un catarg principal care se prăbușește.

Prințul pierdut

29

Disperarea este profundă. Un abis care înghite visuri. Un zid la capătul lumii. Dincolo de el, aștept moartea. Pentru că toată munca noastră a dus la asta.

Jurnalul lordului Calliston

Dimineața nunții debută călduroasă și frumoasă.

Chiar și vremea fusese plănuită; copacii erau în plină floare, păsărelele cântau, cerul era de un albastru fără urmă de nor, temperatura, perfectă, vântul slab adia și aducea un miros dulce.

De la fereastra ei, Claudia privi servitorii transpirați care descărcau trăsurile cu daruri, văzu chiar de aici, de sus strălucirea diamantelor, lumina orbitoare a aurului.

Se sprijini cu bărbia pe pervazul de piatră și-i simți căldura granuloasă.

Chiar deasupra era un cuib, o vrabie care intra și ieșea din el în mod constant, cu muște în cioc. Pui pe care nu-i vedea ciripeau insistent când părinții veneau și plecau.

Își simțea pleoapele grele și oboseala în oase. Toată noaptea stătuse trează și se uitase la draperiile roșii ale patului, ascultase liniștea din cameră, iar viitorul plutea deasupra ei ca o perdea grea, gata să cadă. Vechea ei viață se termina – libertatea, studiul cu Jared, călătoriile călare lungi și cățăratul în copaci, nepăsarea de a face după cum voia. Astăzi va deveni contesă de Steen, va intra în războiul intrigilor și al trădărilor care era viața de la Palat. Într-o oră vor veni să-i facă baie, să-i aranjeze părul, să-i lăcuiască unghiile, să o îmbrace ca pe o păpușă.

Se uită în jos.

Era un acoperiș dedesubt, panta vreunui foișor. Visând o clipă, se gândi că, dacă ar lega toate cearșafurile, ar putea să coboare încet, ținându-se cu mâinile, până când ar atinge cu picioarele goale țigla fierbinte. Ar putea să coboare, să fure un cal din grajduri și să plece călare, să evadeze așa cum era, în cămașa ei albă de noapte, spre pădurile verzi de pe dealurile

îndepărtate.

Era un gând care o încălzea. *Fata care a dispărut. Prințesa pierdută.* O făcu să zâmbească. Dar un strigăt de jos o determină să se tragă înapoi; se uită și-l văzu pe lordul Evian în plină splendoare, îmbrăcat în albastru, cu blană de hermină, uitându-se în sus la ea.

Strigă ceva; era prea sus să audă ce, dar zâmbi și dădu din cap, iar el făcu o plecăciune și plecă, bocănind cu pantofii cu toc mic.

Privindu-l, știu că toată Curtea era ca el, că dincolo de aspectul exterior parfumat și spilcuit erau ascunse păienjenișuri de ură și fărădelegi secrete, iar rolul ei în toate astea va începe foarte curând și, pentru a-i supraviețui, trebuia să fie tare ca ei. Finn nu va putea fi salvat vreodată. Trebuia să accepte asta.

Se ridică, speriind vrabia, care-și luă zborul, și se îndreptă spre măsuța de toaletă.

Era plină de flori, buchete mici, mănunchiuri. Sosiseră toată dimineața, iar camera mirosea intens, de ți se făcea rău. În spatele ei, pe pat, rochia albă era întinsă în toată splendoarea ei. Se privi.

În regulă. Se va mărita cu Caspar și va deveni Regină. Dacă exista un complot, va fi parte din el. Dacă vor avea loc omoruri, le va supraviețui. Va conduce. Nimeni nu-i va mai spune vreodată ce să facă.

Deschise sertarul de la măsuța de toaletă și scoase Cheia. Sclipi când fațetele sale de cristal reflectară lumina soarelui, cu vulturul splendid înăuntrul ei.

Dar mai întâi va trebui să-i spună lui Finn. Să-i comunice că nu era cale de ieșire.

Să-i spună că logodna lor se terminase.

Întinse mâna după Cheie, dar chiar când o atinse se auzi un ciocănit ușor la ușă și o puse imediat la loc în sertar, apucând în schimb o perie.

— Intră, Alys.

Ușa se deschise.

— Nu e Alys, zise tatăl ei.

Stătea în cadrul aurit al ușii, îmbrăcat în haine negre și

elegante.

— Pot să intru?

— Da.

Haina lui era nouă, dintr-o catifea neagră groasă, cu un trandafir alb la rever, cu pantaloni din satin până la genunchi. Purta pantofi cu catarame discrete, iar părul și-l prinsese cu o panglică neagră. Se așeză cu grație, dând la o parte cozile hainei.

— Toată găteala asta este o mare bătaie de cap. Dar trebuie să arătăm perfect într-o astfel de zi.

Uitându-se la rochia ei simplă, își scoase ceasul și-l deschise, iar soarele bătu pe cubul de argint care atârna de lanț.

— Mai ai doar două ore, Claudia. Ar trebui să te îmbraci acum.

Ea se sprijini cu cotul pe masă.

— Asta ai venit să-mi spui?

— Am venit să-ți spun cât sunt de mândru. O privi drept în ochi, tăios. Aceasta este ziua pe care am plănuit-o de zeci de ani. Cu mult înainte să te fi născut tu. Astăzi familia Arlex ajunge la inima puterii. Nimic nu trebuie să meargă prost.

Se ridică în picioare și se îndreptă cu pași mari spre fereastră, de parcă încordarea nu-l lăsa să stea liniștit. Zâmbi.

— Mărturisesc că nu am dormit, gândindu-mă la asta.

— Nu ești singurul.

El o privi atent.

— Nu trebuie să-ți fie frică, Claudia. Totul este aranjat. Totul este gata.

Ceva din tonul lui o făcu să ridice privirea. O clipă, se uită la el și, sub mască, văzu un bărbat condus atât de violent de visul său de putere, că ar fi sacrificat orice pentru a-l atinge. Străbătută de un fior rece, înțelese și că nu l-ar împărtăși cu nimeni. Nici cu Regina, nici cu Caspar.

— Ce vrei să spui... totul?

— Doar că lucrurile se vor întoarce în favoarea ta. Caspar nu este decât o treaptă.

Ea se ridică în picioare.

— Știi, nu-i așa? Despre planul de asasinare... Lupii de Oțel. *Ești unul dintre ei?*

El traversă camera dintr-un pas și o prinse de mână atât de tare, încât fata icni.

— Taci! izbucni el. Crezi că nu sunt dispozitive de ascultat chiar și aici?

O duse la fereastră și o deschise. Tonuri de lăută și de tobă ajungeau până la ei, ca și strigătele unui comandant de gărzi, care le ordona oamenilor săi. Acoperit de zgomot, vorbi încet și răgușit.

— Joacă-ți rolul, Claudia. Atâta tot.

— Și apoi tu îi omori.

Ea se trase de lângă el.

— Ce se va întâmpla după aceea nu e treaba ta. Evian nu a avut niciun drept să te abordeze.

— Nu-i așa? Cât timp va mai trece până voi sta și eu în calea ta? Până când *voi cădea de pe cal?*

Îl șocase.

— Asta nu se va întâmpla niciodată.

— Nu?

Disprețul ei era acid; voia să-l ardă.

— Pentru că sunt fiica ta?

El zise:

— Pentru că am ajuns să te iubesc, Claudia.

Fusese ceva în acele cuvinte care o șocă. Ceva ciudat. Dar el se întoarse cu spatele.

— Acum. Cheia.

Ea se încruntă, apoi se duse la măsuța de toaletă și deschise sertarul. Cheia strălucі; o scoase și o puse pe masă, printre buchetele de flori.

Custodele veni și se uită la ea.

— Nici măcar prețiosul tău Jared nu a putut să-i descopere toate misterele.

— Vreau să-mi iau la revedere, zise ea cu încăpățânare. De la Finn și de la ceilalți. Să le explic. Apoi îți voi da Cheia. La nuntă.

Ochii lui erau reci și limpezi.

— Mereu trebuie să-mi pui răbdarea la încercare, Claudia.

Un moment, ea crezu că i-o va lua. Dar se duse la ușă.

— Să nu-l faci pe Caspar să aștepte prea mult. Devine atât

de... ursuz.

Fata încuie ușa după el și se așeză, ținând Cheia cu ambele mâini. *Am ajuns să te iubesc.* Poate că el chiar crezuse că era adevărat.

Aprinse câmpul.

Apoi se dădu înapoi atât de repede, încât Cheia căzu pe podea, zăngănind.

Attia era în camera ei.

— Trebuie să ne ajuți, spuse fata imediat. Nava s-a zdrobit. Gildas e rănit.

Câmpul se lărgi; văzu un loc întunecat, auzi în depărtare urletul vântului. Petale căzură de la florile de pe masa ei, de parcă o rafală puternică din acel loc ar fi ajuns aici.

Attia fu împinsă într-o parte; Finn spuse:

— Claudia, te rog. Poate să ne ajute Jared...?

— Jared nu-i aici.

Neajutorată, văzu epava unei nave ciudate împrăștiată pe podea. Keiro sfâșia o velă, ca să bandajeze brațul și umărul lui Gildas; observă că sângele se scurgea deja prin bandaj.

— Unde sunteți?

— Zidul.

Finn părea obosit.

— Cred că am ajuns cât de departe putem. Acesta este Capătul Lumii. Există o trecere dincolo de el, dar nu știu dacă putem călători...

— Sigur că pot, izbucni Gildas.

Finn se strâmbă.

— Nu pentru mult timp. Probabil suntem aproape de poartă, Claudia.

— Nu există nicio poartă.

Știa că vocea ei fusese lipsită de orice emoție.

El se uită la ea.

— Dar ai spus...

— M-am înșelat. Îmi pare rău. Totul s-a terminat, Finn. Nu există nicio poartă și nicio ieșire. Niciodată. Nu se poate ieși din Carceră.

Jared păși în Sala cea Mare. Era plină de curteni, prinți, ambasadori, Sapienți, duci și ducese. Era o zăpăceală de satin colorat, de mirosuri de transpirație și de parfumuri puternice, ceea ce-l făcea să se simtă puțin slăbit. De-a lungul peretelui erau scaune; se duse la unul și se așeză, sprijinindu-și capul de piatra rece. Pretutindeni în jurul lui, oaspeții la nunta Claudiei vorbeau și râdeau. Îl văzu pe ginere cu un grup din prietenii săi tineri și necultivați, bând deja, râzând tare la niște glume. Regina nu era încă prezentă și nici Custodele. Un foșnet de mătase lângă el îl făcu să se întoarcă. Lordul Evian se plecă.

— Arăți puțin obosit, Maestre.

Jared îl privi fix.

— După o noapte nedormită, sir.

— Ah, da. Dar, în curând, toate grijile noastre vor lua sfârșit.

Bărbatul cel gras zâmbi și-și făcu vânt cu un evantai mic și negru.

— Te rog să-i transmiți Claudiei toate urările mele de bine.

Făcu iar o plecăciune și se întoarse. Jared spuse brusc:

— Un moment, milord. Zilele trecute... când ai făcut o anume promisiune...

— Da?

Manierele infatuate ale lui Evian dispăruseră; era precaut.

— Ai amintit de Cel-cu-nouă-degete.

Evian se uită urât. Îl prinse pe Jared de braț și-l trase în mulțime, mișcându-se atât de repede, că oamenii îi priviră uimiți pe când erau împinși la o parte. Pe coridor, șuieră:

— Niciodată să nu mai spui numele acela cu voce tare. Este un nume sacru și sfânt pentru cei care cred.

Jared își eliberă brațul.

— Am auzit de multe culte și credințe. Cu siguranță, toate cele pe care le permite Regina. Dar acesta...

— Aceasta nu este o zi în care să discutăm religie.

— Ba este.

Ochii lui Jared erau tăioși și clari.

— Și avem foarte puțin timp. Mai are vreun nume acest erou al nostru?

Evian expiră supărat.

— Chiar nu pot spune.

— Vei spune, milord, zise Jared amabil, altfel am să strig în gura mare chiar acum despre planul vostru de asasinare, ca să audă fiecare gardă de la Palat.

Pe fruntea lui Evian apărură broboane de sudoare.

— Nu cred.

Jared se uită în jos; bărbatul cel gras avea un pumnal în mână, cu lama îndreptată spre stomacul lui Jared. Făcând un efort, îi întâlni privirea.

— Oricum, milord, veți fi descoperiți. Nu cer decât un nume.

Un moment, rămaseră față în față. Apoi lordul Evian spuse:

— Ești un om curajos, Sapientule, dar să nu mă mai superi vreodată. În ceea ce privește numele, da, într-adevăr, există unul, ascuns în timp, pierdut în legendă. Numele Celui care a pretins că a evadat din Carceră. În cel mai misterios dintre ritualurile noastre, este cunoscut ca Sapphique. Asta îți satisface curiozitatea?

Jared se uită fix la el preț de o fracțiune de secundă. Apoi îl împinse la o parte. Și fugi.

Keiro era turbat de mânie; el și Gildas strigau la ea.

— Cum poți să ne abandonezi? o critică Sapientul. Sapphique a Evadat! Sigur că există o ieșire!

Ea tăcu. Se uita la Finn. Acesta stătea îngrămădit într-un colț distrus al punții, nemișcat, nefericit. Jacheta sa era sfâșiată, iar pe față avea tăieturi, dar acum, mai mult ca oricând, era sigură că el era Giles. Acum, că era prea târziu.

— Și te măriți cu el, spuse încet.

Gildas înjură. Keiro se uită arzător la fratele său de cruce.

— Ce contează cu cine se mărită! Poate că s-a hotărât că-l place mai mult decât pe tine. Se întoarse, cu mâinile în șolduri, și o privi cu aroganță. Gata, prințesă? Totul a fost doar un amuzament pentru tine, un joc drăguț? întoarse capul. Ce flori minunate! Ce rochie drăguță!

Se apropie atât de mult de ea, încât fata aproape simți că va întinde mâna și o va prinde, dar atunci Finn spuse:

— Taci, Keiro. Băiatul se ridică în picioare și se întoarse cu fața la ea. Spune-mi doar de ce. De ce este atât de imposibil?

Nu putea. Cum să le spună lor. Așa ceva?

— Jared a aflat anumite lucruri. Trebuie să mă credeți.

— Ce lucruri?

— Despre Carceră. S-a terminat, Finn. Te rog. Fă-ți o viață acolo. Uită de Afară...

— Și cu mine cum rămâne? șuieră Gildas. Am petrecut șaizeci de ani plănuindu-mi Evadarea! Am cutreierat închisoarea o viață înainte să-l găsesc pe Clarvăzător și nu voi mai găsi niciodată altul! Am călătorit până la Capătul Lumii, fetițo! Nu voi renunța la visurile mele de o viață!

Ea se ridică în picioare și merse furioasă spre el.

— Te folosești de el așa cum se folosește tata de mine. Pentru tine, el nu e decât o cale de ieșire: nu-ți pasă de el! Niciunuia dintre voi nu-i pasă!

— Nu-i adevărat! șuieră Attia.

Claudia o ignoră. Uitându-se ferm la Finn, spuse:

— Îmi pare rău. Aș fi vrut ca lucrurile să fie altfel. Îmi pare rău.

La ușa ei se produsese un fel de agitație; se întoarse și strigă:

— Nu vreau să văd pe nimeni! Să plece!

Finn zise:

— Știi de ce evadez? De necunoașterea mea. De întunericul pe care îl am în mine, de acest gol. Nu pot trăi așa. Nu mă lăsa aici, Claudia!

Nu mai putea suporta. Nici mânia lui Keiro, nici pe bătrânul cel feroce, nici pe el. O rănea și ea nu avea nicio vină, absolut niciuna. Întinse mâna după Cheie.

— Acum ne luăm la revedere, Finn. Trebuie să renunț la Cheie. Tata știe totul. S-a terminat.

Degetele ei se strânseră pe legătură. Vocile se certau dincolo de ușă.

Și atunci Attia spuse:

— *El nu este tatăl tău, Claudia.*

Se întoarseră cu toții spre ea.

Stătea pe podea, cu brațele în jurul genunchilor. Nu se ridică și nici nu spuse mai mult, ci rămase acolo, în tăcerea șocantă pe care o crease, cu fața-i îngustă murdară și calmă, cu părul negru

și slinos.

Claudia veni direct la ea.

— Ce?

Propria-i voce păru neînsemnată și nefamiliară.

— Mi-e teamă că-i adevărat. Attia era rece și distantă. Nu ți-aș fi spus, dar acum mă obligi să o fac și a venit vremea să știi. Custodele Carcerei nu este tatăl tău.

— Minți, nenorocită mică!

— Nu, e adevărat.

Keiro rânji.

Claudia simțea că lumea i se cutremurase. Dintr-o dată, zarva de afară era prea mult; întorcându-le spatele, deschise ușa. Jared era acolo și două gărzi nu îl lăsau să treacă.

— Ce-i asta? Vocea ei era de oțel. Lăsați-l să treacă!

— Ordinele tatălui dumneavoastră, lady...

— Tata, țipă ea, poate să se ducă dracului!

Jared intră în cameră și trânti ușa.

— Claudia, ascultă...

— Te rog, Maestre! Nu acum!

El văzu lumina. Claudia se întoarse în ea.

— Bun. Povestește-mi, zise fata.

O clipă, Attia nu adăugă nimic. Apoi se ridică în picioare și își scutură mizeria de pe brațele goale.

— Nu mi-ai plăcut niciodată. Arogantă, egoistă, răsfățată. Crezi că ești atât de dură – nu ai rezista nici zece minute aici. Iar Finn valorează cât zece ca tine.

— Attia, rosti încruntat Finn, dar Claudia spuse tăios:

— Las-o să vorbească.

— În turnul Sapientului am găsit liste cu toți Prizonierii care au fost vreodată aici. Cei de-aici și-au căutat cu toții propriile nume, dar eu nu.

Attia se apropie de Claudia.

— Eu l-am căutat pe al tău.

Finn se întoarse, înfiorat.

— Ai spus că nu era acolo.

— Am spus că ea nu e în Carceră. Dar a fost.

I se făcu atât de frig. Uitându-se la Claudia, băiatul văzu că

aceasta avea fața albă, iar Jared fu cel care întrebă:

— Când?

— A fost născută aici și a trăit aici o săptămână. Apoi, nimic. Dispare din înregistrări. Cineva a scos o fetiță bebeluș de o săptămână din închisoare și iat-o, uitați-o, fata Custodelui. Probabil că a fost foarte disperat după o fiică. Și probabil că i-a murit una, altminteri ar fi ales un fiu.

Keiro spuse:

— O recunoști din fotografia unui bebeluș? Asta e...

— Nu doar bebeluș. Attia nu-și dezlipi privirea de pe Claudia. Cineva a pus picturi cu ea în carte. Imagini, ca la noi. Cu ea crescând. Având tot ce dorea, haine, jucării, cai. Cu ea...

— Logodindu-se? întrebă cu viclenie Keiro.

Finn se întoarse cu un icnet.

— Eram și eu acolo? Eram și eu în acea imagine? Attia!

— Nu.

— Ești sigură?

— Ți-aș spune dacă erai. Se întoarse serioasă spre el. Ți-aș spune, Finn. Era numai ea.

Băiatul se uită la Claudia. Părea șocată. Îl privi și pe Jared, care mormăi:

— Am descoperit și eu numele Sapphique aici. Se pare că a Evadat cu adevărat.

Gildas se întoarse, iar cei doi Sapienți schimbară priviri.

— Înțelegeți ce înseamnă asta.

Bătrânul era triumfător. Sângera și șchiopăta, dar întregu-i trup era încărcat de energie.

— Au scos-o pe ea. Sapphique a ieșit. Există o cale. Poate dacă am pune ambele Chei la un loc, am putea-o descuia.

Jared se încruntă.

— Claudia? rosti el.

Preț de un moment, ea nu se putu mișca. Apoi își înălță fruntea și se uită adânc în ochii lui Finn, iar el văzu că privirea ei era feroce și plină de amărăciune.

— Ține Cheia deschisă tot timpul, porunci ea. Când intru înăuntru, voi avea nevoie să te găsesc.

30

Toți anii mei până acum
Toate drumurile mele până la acest zid.
Toate cuvintele mele până la această tăcere
Toată mândria mea până la această cădere.
Cântecele lui Sapphique

Ea mergea de colo-colo prin birou, neliniștită, îmbrăcată în pantaloni și jachetă negre.

— Ei?

— Cinci minute.

Jared lucra la comenzi fără să ridice privirea. Pusese deja o batistă pe scaun și operase dispozitivul; batista dispăruse, dar nu o putuse aduce înapoi.

Claudia privea fix ușa.

Își sfâșiase rochia de mireasă cu o furie care o uimise până și pe ea, rupând dantela și tăind fusta cu volane. Totul se terminase. Protocolul se terminase. Acum era în război. Venind în grabă aici, prin pivnițele întunecate, fusese încercată de mânie, uluire și goliciunea unui trecut irosit.

— În regulă.

Jared ridică privirea.

— Cred că înțeleg ce este fiecare, dar unde te va duce această mașină, Claudia...?

— Știu unde mă duce. Departe de *el*.

Faptul că aflase că nu era tatăl ei îi rămăsese încă în minte ca un urlet puternic, cu un ecou nesfârșit, astfel încât simțea că nu va mai auzi vreodată altceva decât cuvintele liniștite, devastatoare ale fetei aceleia.

Jared spuse:

— Așază-te pe scaun.

Ea își luă sabia, se îndreptă spre scaun și se opri.

— Dar tu? Când va afla...

— Nu-ți face griji pentru mine. Îi apucă ușor brațul și o făcu

să se aşeze. E timpul să îl înfrunt pe tatăl tău. Sunt sigur că îmi va face bine.

Faţa ei se întunecă.

— Maestre... dacă-ţi face rău...

— Nu trebuie să te îngrijorezi decât pentru Giles şi cum să-l aduci înapoi. Trebuie să se facă dreptate. Succes, Claudia.

Îi luă mâna şi o sărută formal. O clipă, fu izbită de gândul că nu-l va mai revedea vreodată; nu voia decât să sară să-l îmbrăţişeze, dar el se îndreptă spre panoul cu instrumente şi se uită în sus.

— Gata?

Nu putea vorbi. Dădu din cap. Şi apoi, exact înainte ca degetele lui să atingă panoul, spuse în grabă:

— La revedere, Maestre.

El apăsă butonul pătrat, albastru şi se întâmplă. Din fantele din tavan căzu o perdea de lumină albă, atât de orbitoare şi atât de repede, că dispăru de îndată, iar tot ce văzu el fu întunericul ce urmă, întipărit pe retină.

Îşi îndepărtă mâinile de faţă.

Camera era goală. Simţea un miros slab, dulceag.

— Claudia? şopti.

Nimic. Aşteptă în tăcere un moment lung. Voia să rămână, dar era nevoit să iasă din birou; Custodele nu trebuia să afle ce se întâmplase cât de mult timp se putea şi, dacă-l găseau aici... închise în grabă panoul de control, ieşi pe uşa cea mare de bronz şi o încuie în urma lui.

Tot drumul prin pivniţă Jared transpiră de frică. Exista probabil vreo alarmă pe care o trecuse cu vederea, vreun mecanism care urla şi pe care scanerul lui nu-l detectase. La fiecare pas se aştepta să dea peste Custode sau peste un detaşament al gărzilor Palatului şi, când ajunse pe coridoarele oficiale, era palid şi tremura şi trebui să se sprijine într-un alcov şi să tragă adânc aer în piept, atent, iar o servitoare care trecea pe acolo se uită curioasă la el.

În Sala cea Mare, zgomotul mulţimii era mai puternic. Făcându-şi loc printre oameni, simţi tensiunea crescândă, aşteptarea care ajunsese aproape la isterie. Scara pe care ar fi

trebuit să coboare Claudia era la vederea tuturor, pe ea erau aliniați valeți cu peruci pudrate. Așezându-se pe un scaun de lângă șemineu, o zări pe Regină, splendidă în haine de aur și cu o diademă cu diamante, aruncând priviri iritate spre scară.

Dar miresele întârzie mereu.

Jared se sprijini și-și întinse picioarele. Era ameţit de frică și de oboseală și totuși simți altceva ce-l surprinse, o liniște ciudată. Se întrebă cât va dura.

Apoi îl văzu pe Custode.

Înalt și grav, bărbatul care nu era tatăl Claudiei. Jared îl privi zâmbind, dând din cap, schimbând câteva replici scurte cu curtenii care așteptau. O dată, își scoase ceasul și se uită la el, îl ținu la ureche, de parcă în toată zarva de acolo trebuia să verifice dacă mai mergea. Apoi îl lăsă și se încruntă.

Nerăbdarea se intensifica încet.

Mulțimea murmura. Caspar se duse la mama sa și îi spuse ceva, ea îi vorbi aspru, iar el se întoarse la susținătorii săi. Jared o privi pe Regină. Avea părul pieptănat în sus, într-o coafură complicată, buzele roșii, era palidă la față, dar ochii îi erau reci și ageri și-i citi suspiciunea crescândă în ei.

Își îndoi un deget și Custodele se duse lângă ea. Discutară scurt. Fu chemat un servitor, un intendent cu părul argintiu, neted; acesta făcu o plecăciune și dispăru discret.

Jared își masă fața.

Probabil că sus, în camera ei, se stârnise panică, servitoarele o căutau, coseau rochia, îngrozite de ce le aștepta. Probabil fugiseră toate. Spera ca Alys să nu fie acolo – bătrâna doică avea să fie învinovățită.

Se sprijini de perete și încercă să-și adune tot curajul.

Nu mai avea mult de așteptat.

Pe scări era agitație. Capetele se întoarseră. Femeile își lungiră gâtul ca să vadă, un foșnet de rochii și aplauze slabe care dispărură, lăsând loc uluirii, pentru că intendentul cu părul argintiu cobora scările, gâfâind, cu rochia în mâini, sau, mai bine spus, cu ce mai rămăsese din ea. Jared își șterse transpirația apărută deasupra buzelor. Nu o mai văzuse pe Claudia atât de furioasă ca atunci când o sfâșiase.

Izbucni confuzia.

Un țipăt de mânie; porunci; zăngănit de arme.

Jared se ridică încet.

Regina era albă la față; se întoarse spre Custode.

— Ce-i asta? Unde e?

Vocea ei era de gheață.

— Nu știu, doamnă. Dar sugerez...

Se opri. Ochii lui cenușii îi întâlniră pe ai lui Jared prin mulțimea agitată.

Se uitară unul la altul și, în liniștea care se așternea, mulțimea observă și se retrase, de parcă s-ar fi temut să se afle pe coridorul acela de mânie.

Custodele spuse:

— Maestre Jared. Știi unde este fiica mea?

Jared reuși să zâmbească ușor.

— Îmi pare rău, dar nu pot dezvălui, sir. Dar pot să spun asta: s-a hotărât să nu participe la nuntă.

Mulțimea amuțise complet.

Cu ochii sclipind de furie, Regina zise:

— L-a părăsit pe fiul meu?

El făcu o plecăciune.

— S-a răzgândit. A fost ceva brusc și a simțit că nu poate să apară în fața nici unuia dintre voi. A părăsit Palatul. Vă imploră să fiți îngăduitori.

Claudia ar fi urât această ultimă parte, se gândi el, dar el trebuia să fie atât de atent. Își adună curajul pentru reacția lor. Regina râse veninos; se întoarse spre Custode.

— Dragul meu John, ce lovitură pentru tine! După toate planurile și schemele tale! Trebuie să spun că nu mi s-a părut niciodată o idee foarte bună. Era atât de... nepotrivită. Ai ales atât de prost cine urma să fie înlocuitoarea.

Ochii Custodelui nu se dezlipiră de ai lui Jared, iar Sapientul simți că privirea aceea de bazilisc[3] îi întărea încet curajul.

— *Unde a plecat?*

Jared înghiți în sec.

— Acasă.

— Singură?

— Da.

— Cu trăsura?

— Călare.

Custodele se întoarse.

— O patrulă după ea. *Imediat!*

Crezuse? Jared nu era sigur.

— Sigur că mi-e milă de problemele tale familiale, spuse crud Regina, dar îți dai seama că nu voi mai suferi niciodată o astfel de insultă. Nu va avea loc nicio nuntă, domnule Custode, chiar dacă se întoarce târâș, în patru labe.

Caspar mormăi:

— Nenorocită nerecunoscătoare și uneltitoare.

Dar mama sa îl făcu să tacă dintr-o privire.

— Eliberați sala, porunci ea tăios. Vreau să plece toată lumea.

Ca la un semnal, izbucni un zgomot de voci, întrebări emoționate, șoapte șocate.

În mijlocul evenimentelor, Jared rămase nemișcat, iar Custodele stătu și-l privi, cu acea privire pe care Sapientul nu o putea suporta acum. Se răsuci.

— Tu rămâi.

Ordinul lui John Arlex sună răgușit și de nerecunoscut.

— Domnule Custode.

Lordul Evian se apropie de ei.

— Tocmai am aflat... vestea... este adevărat?

Afectarea îi dispăruse: era palid de încordare.

— Adevărat. A plecat.

Custodele îi aruncă o privire fioroasă.

— S-a terminat.

— Atunci... Regina?

— Rămâne Regină.

— Dar... planul nostru...

Custodele îl făcu să tacă, aruncându-i o căutătură mânioasă.

— Destul, omule! N-ai auzit ce-am spus? Întoarce-te la pudra și parfumurile tale. Asta ne-a mai rămas.

De parcă n-ar fi putut să înțeleagă ce se petrecuse, Evian își râcâi neastâmpărat costumul său strâmt, cu volane, desfăcându-și un nasture.

— Nu putem lăsa lucrurile să se sfârșească astfel.

— N-avem de ales.

— Toate visurile noastre. Sfârșitul Erei. Bagă mâna în haină. Nu pot. Nu vreau.

Acționă înainte ca Jared să-și dea seama ce se întâmpla; cuțitul sclipi, înjunghiind-o pe Regină. Când aceasta se întoarse, îi pătrunse în umăr; țipă șocată. Imediat sângele începu să curgă pe haina de aur, în stropi mici și picături care se măriră, în timp ce ea icni și se prinse de Caspar, împleticindu-se în brațele curtenilor.

— Gărzi! strigă Custodele.

Își scoase sabia.

Jared se întoarse.

Evian se retrăgea bălăbănindu-se, pătat de sânge pe costumul roz. Probabil înțelesese că eșuase; Regina era isterică, dar nu moartă și nu mai avea șansa să o lovească din nou. Cel puțin nu pe ea. Soldații sosiră alergând, încolțindu-l cu lăncile lor ascuțite într-un cerc de oțel. Se uită fix la Jared, fără să-l vadă, la Custode, la groaza și paloarea lui Caspar.

— Fac asta pentru libertate, spuse calm. Într-o lume care nu oferă nimic.

Cu o precizie abilă, întoarse cuțitul și și-l înfipse în inimă cu ambele mâini. Se prăbuși, se cutremură puțin și rămase inert. Trecând pe lângă gărzi și aplecându-se deasupra lui, Jared văzu că moartea se produsese aproape instantaneu; sângele mai curgea încă încet prin hainele de mătase.

Privi în jos, îngrozit, la chipul dolofan, cu ochii deschiși.

— Prost, spuse Custodele în spatele lui. Și slab.

Întinse mâna și-l ridică pe Jared, întorcându-l cu asprime.

— Tu *ești* slab, Maestre Sapient? Mereu am crezut asta. Vom vedea acum dacă am dreptate.

Se uită la străjer.

— Du-l pe Maestru în camera lui și încuie-l. Adu-mi orice dispozitiv are acolo. Pune doi oameni la ușă. Nu are voie să plece și nici să primească vizitatori.

— Sire.

Bărbatul făcu o plecăciune.

Regina fusese scoasă din sală, iar mulţimea se împrăştiase; dintr-odată, sala cea mare păru goală. Ghirlandele de flori şi de boboci de portocal se mişcau încet în vântul care pătrundea uşor prin ferestrele deschise. În timp ce Jared era condus spre uşă, călcă pe petale aruncate şi pe bomboane lipicioase; covorul unei nunţi care nu va avea loc niciodată.

Înainte să fie scos, se uită înapoi şi-l văzu pe Custode stând cu ambele mâini sprijinite pe şemineul înalt, aplecat peste vatra goală, îşi încleştase pumnii pe marmura albă.

Nu se întâmplă nimic, în afară de o lumină albă. Când Claudia deschise ochii, o înţepară; vederea îi era umedă şi pete mici, întunecate, persistară un minut, umbrind pereţii celulei.

Era în mod sigur o celulă. Puţea. Mirosul era atât de puternic, că vomită şi apoi încercă să nu mai respire – duhoarea de umed, urină, trupuri în putrefacţie şi paie.

Paie erau peste tot în jurul ei; stătea pe ele şi un purice îi sări pe mână. Sâsâind dezgustată, sări în sus şi-l scutură de pe ea, tremurând şi scărpinându-se.

Deci aceasta era Carcera.

Era exact cum se aşteptase.

Celula avea pereţi de piatră, iar pe lespezi erau zgâriate nume şi date foarte vechi, acoperite cu licheni alburii şi cu o blană de alge. Deasupra, bolta se pierdea în întuneric. Era o singură fereastră, sus în perete, dar părea acoperită. Nimic altceva. Dar uşa celulei era deschisă.

Claudia mai trase o dată aer în piept, încercând să nu tuşească. În celulă era o linişte grea, opresivă, rece şi umedă. O tăcere care asculta. Iar în colţul celulei văzu un Ochi. Un Ochi mic, roşu, care o privea impasibil.

Se simţi normal. Fără să tremure sau să-i fie greaţă. Se uită la ea, strângând Cheia în mâini. Chiar era atât de mică? Sau noţiunea mărimii era relativă – era asta normalitatea, în vreme ce Tărâmul de afară era un loc populat cu giganţi?

Se duse la uşă. Nu mai fusese încuiată de mult timp. De ea atârnau lanţuri, dar erau corodate de rugină, iar balamalele erau mâncate, aşa că uşa era aplecată într-o parte. Băgă capul pe sub

ea, ca să se uite pe coridor.

Avea dale de piatră, era murdar și se pierdea în întuneric.

Privi Cheia, acționând butonul pentru imagine.

— Finn? șopti fata.

Nu se întâmplă nimic. Doar departe, pe coridor, bâzâi ceva. Un scâncet grav, ca și cum ar fi fost activată o mașină. Stinse Cheia în grabă, cu inima bătându-i nebunește.

— Tu ești?

Nimic.

Făcu doi pași, apoi se opri. Sunetul se auzi iar, în față, slab. Văzu un Ochi roșu deschizându-se, întorcându-se încet și descriind o jumătate de cerc, apoi oprindu-se și rotindu-se înapoi spre ea. Rămase nemișcată.

— *Te văd,* rosti încet o voce. *Te recunosc.*

Nu era vocea lui Finn. Nici a altcuiva cunoscut.

— *Nu-mi uit niciodată copiii. Dar tu n-ai mai fost aici de ceva timp. Nu sunt sigură că înțeleg asta.*

Claudia își șterse obrazul cu mâna murdară.

— Cine ești? Nu te văd.

— *Ba da. Stai pe mine, mă respiri.*

Se dădu înapoi, uitându-se în jos, dar nu era decât podeaua de piatră, întunericul.

Ochiul cel roșu o privi. Ea respiră aerul dezgustător.

— Ești Închisoarea.

— *Da.* Vocea părea fascinată. *Iar tu ești fata Custodelui.*

Nu putea să vorbească. Jared îi spusese că era o inteligență, dar nu-și dăduse seama că va fi astfel.

— *Ne ajutăm una pe cealaltă, Claudia Arlexa?*

Vocea era calmă și avea un slab ecou.

— *Îl cauți pe Finn și pe prietenii lui. Așa este?*

— Da.

Era bine că-i spusese asta?

— *Te voi duce la ei.*

— Cheia va face asta.

— *Nu folosi Cheia. Interferează cu sistemele mele.*

Se înșela sau vorbise în grabă, aproape deranjată? Începu să meargă încet, înaintând pe coridorul întunecat.

— Înțeleg. Și ce vrei în schimb?

Un sunet. Ar fi putut fi un oftat sau un râs slab.

— Nu e o întrebare care să-mi mai fi fost pusă înainte. Vreau să-mi spui ce este Afară. Sapphique a promis cu loialitate că se va întoarce și-mi va povesti, dar nu a făcut-o niciodată. Tatăl tău nu vorbește despre asta. Încep să mă întreb, în inima inimilor mele, dacă chiar există Afară sau dacă Sapphique a trecut numai în moarte, iar tu trăiești într-un loc de aici pe care eu sunt incapabilă să-l detectez.

Am un miliard de Ochi și de simțuri și, cu toate acestea, nu pot vedea afară. Nu numai deținuții visează la Evadare, Claudia. Dar eu cum să evadez din mine?

Ajunse la o cotitură. Coridorul se bifurca, ambele căi fiind întunecate, ude și identice. Se încruntă și ținu strâns Cheia.

— Nu știu. E cam ceea ce încerc să fac. În regulă. Du-mă la Finn. Și, în timp ce mergem, o să-ți spun ce este Afară.

Luminile se aprinseră în față.

— Pe-aici.

Claudia făcu o pauză.

— Chiar știi unde sunt? Nu e o șmecherie?

Tăcere. Apoi:

— Ah, Claudia. Ce supărat va fi tatăl tău pe tine. Când va afla.

31

A căzut toată ziua și toată noaptea. A căzut într-o prăpastie de întuneric. A căzut cum cade o piatră, ca o pasăre cu aripile rupte, ca un înger alungat. Aterizarea lui a rănit lumea.

Legendele lui Sapphique

— S-a schimbat, zise Keiro uitându-se concentrat la Cheie. Culorile.

Finn înălță cristalul într-o rază de lumină. Luminile roșii bâzâiau, pâlpâind într-un curcubeu amuțit. Cheia părea mai caldă în mâna lui.

— Poate că e înăuntru.

— Atunci de ce nu vorbește cu noi?

În față, Gildas se întoarse, o siluetă fără vlagă în întuneric.

— Acesta e drumul? Finn?

Nu știa. Lăsaseră epava mult în urmă; cubul devenise un horn care se îngusta pe măsură ce înaintau, pereții și tavanul apropiindu-se, devenind o piatră neagră, fațetată, scânteierea cunoscută de obsidian a pereților.

— Stați lângă mine, mormăi el. Nu știm cât de mult se întinde câmpul protector.

Gildas aproape că nu-l auzi. De când vorbise cu Jared, controlul febril al căutării sale îl cuprinsese iar; neliniștit, înaintă șchiopătând, examinând zgârieturile ușoare de pe pereți, murmurând pentru sine. Părea să nu-și ia în seamă rănile, dar Finn știa că erau mai serioase decât lăsa el să se înțeleagă.

— Prostul cel bătrân o ia razna, bombăni dezgustat Keiro, răsucindu-se. Și mai e și ea.

Attia ezită. Părea să meargă încet intenționat; în umbre, era adâncită în gânduri.

— Ce mai număr de senzație a oferit. Keiro merse mai departe, aruncându-i lui Finn o privire tăioasă. O adevărată lovitură sub centură.

Finn încuviință. Claudia rămăsese atât de nemișcată. Ca

cineva înjunghiat, cu o rană profundă, care stă încremenit ca să nu simtă durerea.

— Dar, adăugă Keiro, înseamnă că există o cale de ieșire. Deci putem ieși și noi.

— Ești nemilos. Nu te gândești decât la tine.

— Și la tine, frate.

Fratele său de cruce se uită alarmat în jur.

— Dacă există Afară, iar tu ești vreun rege acolo, atunci te păzesc ca pe aur. Prințul Keiro mi se pare că sună bine.

— Nu sunt sigur că pot face asta... fi asta.

— Ba poți. Totul este o prefăcătorie. Tu ești maestrul minciunilor, Finn. Keiro îl privi pieziș. Vei fi natural.

Un moment, se uitară unul la celălalt. Apoi Finn rosti:

— Auzi ceva?

Un murmur. Pe coridor, un val de voci slabe. Keiro își scoase sabia. Attia se apropie.

— Ce e?

— Este ceva în față.

Keiro ascultă încordat, dar sunetul nu se mai auzi. Stând nemișcat, cu o mână sprijinită de perete, Gildas șopti:

— Poate e Claudia. Ne-a găsit.

— Atunci a fost foarte rapidă.

Keiro merse încet mai departe.

— Stați grupați. Finn, du-te în spate și ține Cheia la loc sigur.

Gildas pufni, dar se așeză între ei.

Era o voce. Vorbea undeva în față și, pe măsură ce ei se furișau spre ea, coridorul devenea mai învălmășit; de-a latul lui erau lanțuri mari, cătușe, mormane împrăștiate de instrumente, un Gândac stricat, răsturnat pe spate. Trecură pe lângă celule mici, unele cu ușile încuiate și, printr-un grilaj, Finn văzu o cameră micuță, cu șobolani îngrămădiți pe o farfurie goală și un morman murdar de cârpe într-un colț, care ar fi putut fi un trup. Totul era nemișcat. Simți că acesta era un loc uitat chiar și de creatorii lui, un colț al său pe care până și Carcera îl trecuse cu vederea de secole. Oare într-un astfel de loc găsiseră oamenii Maestrei Cheia, cu oasele putrezite ale unui om care a făcut-o sau a furat-o?

Ocolind un stâlp mare, își dădu seama că începea să o uite. Deja părea că trecuse mult timp și totuși zăngănitul podului, singura ei privire încă mai erau în el, așteptându-l să se culce, să creadă că e în siguranță. Și mila ei.

Attia îl prinse de mână; văzu că îi depășise.

— Stai treaz, frate.

Șuieratul lui Keiro era feroce.

Cu inima bătându-i cu putere, încercă să-și limpezească mintea. Furnicăturile de pe față se potoliră. Inspiră adânc.

— E în regulă? șopti Gildas.

Confirmă din cap. Aproape că îl cuprinsese atacul. Îl făcuse să-i fie rău.

Trăgând cu ochiul pe după colț, privi fix.

Vocea vorbea într-o limbă pe care nu o auzise niciodată, cu păcănituri, scârțâituri și silabe pompoase. Se adresa Gândacilor, Măturătorilor și Muștelor, șoarecilor metalici care ieșiseră din perete ca să care cadavre. Milioane erau ghemuite în nemișcare pe podeaua unei mari săli, plină de frânghii întinse și căi aeriene, toate îndreptate spre o stea strălucitoare, ca o scânteie în întuneric. Carcera își instruia creaturile, iar cuvintele pe care le rostea erau o amestecătură de sunete, o poezie de pocnete și bubuituri.

— Pot să aud? șopti Keiro.

— Nu sunt doar cuvinte.

Era și o vibrație, adânc în inima întunericului, un sunet ca o inimă mare care pulsează, un ceas care bate ora exactă.

Vocea se opri. Imediat, mașinile se întoarseră și plecară una câte una, pornind în rânduri mute, până când dispăru și ultima, abia scoțând vreun sunet.

Finn se mișcă, dar Keiro îl prinse strâns.

Ochiul continua să privească. Lumina sa dădu la iveală sala cea goală. Apoi vocea zise încet:

— Ai Cheia cu tine, Finn? Să o iau eu acum?

El icni. Vru să fugă, dar strânsoarea lui Keiro nu-l lăsă. Mușcându-și buzele, auzi chicotitul amuzat al Închisorii.

— Claudia este Înăuntru. Știai asta? Sigur că intenționez să vă țin despărțiți. Sunt atât de vastă, că va fi mult prea ușor. Nu

vorbești cu mine, Finn?

— Nu e sigură că suntem aici, murmură Keiro.

— Mie mi se pare sigură.

Simțea un imbold irațional să iasă din protecția Cheii, să deschidă brațele și să iasă. Dar Keiro nu-i dădea drumul și se răsuci spre Attia.

— Înapoi. Repede.

— *Sigur că nu sunt decât o mașină,* spuse Carcera acid. *Spre deosebire de voi. Sau sunteți și voi? Sunteți toți atât de puri? Poate ar trebui să fac un mic experiment.*

Keiro îl îmbrânci panicat.

— Fugi!

Era prea târziu. Se auziră un sâsâit și un pocnet. Lui Keiro îi zbură sabia din mână și se lipi de perete, ținută acolo cu susul în jos.

Și Finn fu tras înapoi, trântit de pietre. Cheia pe care o avea la curea îl pironi acolo, iar pumnalul pe care îl ținea îi țintui brațul cu o putere enormă.

— *Ah. Acum te simt, Finn. Acum îți simt frica.*

Nu se putea mișca. Într-un moment de groază, se gândi că era sorbit în însăși structura peretelui; apoi Gildas veni lângă el și-l trase, el dădu drumul cuțitului, iar mâna i se eliberă și înțelese că peretele devenise un magnet. Bucățele de fier și fulgi de bronz zburau într-un fel de viscol orizontal puternic; peretele se umplu de unelte, lanțuri, zale mari. Finn se aplecă, înjurând, când un obiect zăngăni chiar lângă urechea sa.

— Luați-mă de aici! țipă.

Trupul său era strivit între Cheie și magnet.

Gildas apucase deja cristalul; bătrânul se opinti pe călcâie și icni.

— Ajută-mă!

Mâinile mici ale Attiei apucară strâns. Încet, de parcă ar fi smuls-o din niște degete invizibile, traseră greutatea Cheii de pe el, făcându-l să cadă, împleticindu-se.

— Mergi. *Mergi!*

Carcera râse puternic.

— *Dar nu poți să mergi. Nu fără fratele tău.*

Pregătit de fugă, se opri.

Keiro stătea lângă perete. Avea o mână sprijinită în mod ciudat, cu dosul palmei pe suprafața neagră. Un moment, Finn se gândi că încerca să ia sabia și-i strigă:

— Las-o!

Dar atunci Keiro se întoarse și-l privi cu o furie rece.

— Nu e sabia.

Finn îl prinse pe fratele său de cruce de braț și trase.

Se ținea strâns.

— Dă-i drumul.

— Nu mă țin de nimic, șuieră Keiro.

Întoarse capul. Finn privi mai îndeaproape.

— Dar...

Fratele său se răsuci să se uite la el și Finn fu șocat de mânia din privirea sa.

— Sunt eu, Finn. Nu-ți dai seama? Ești atât de prost? Eu!

Unghia de la degetul său arătător de la mâna dreaptă. Era lipită de perete, iar când Finn îl apucă de mână și trase, aceasta rămase acolo, un scut mic, prins de magnet cu o atracție pe care nimic nu o putea distruge.

— *Să-i dau drumul?* spuse vicleană închisoarea.

Finn și Keiro se uitară unul la altul.

— Da, șopti el.

Cu o violență ce-i făcu pe toți să se cutremure, fiecare bucățică de metal căzu de pe perete, prăbușindu-se simultan în jurul lor.

Claudia se opri.

— Ce-a fost asta?

— *Ce?*

— Zgomotul acela.

— *Întotdeauna sunt zgomote în închisoare. Te rog, continuă ce spuneai despre Regină. Pare atât de...*

— S-a auzit de acolo.

Claudia se uită fix la coridorul întunecat pe care îl traversa. Văzu un alt coridor, mai coborât, în care abia puteai merge drept, plin cu pânze de păianjen.

Carcera râse, dar în umorul ei se simți neliniște.

— Ca să-l găsești pe Finn trebuie să mergi drept înainte.

Tăcu. Deodată, îi simți prezența tensionată pretutindeni în jurul ei, de parcă n-ar fi respirat, ci ar fi așteptat. Se simți mică și vulnerabilă.

— Cred că mă minți, spuse fata.

Un moment, nimic. Un șobolan alergă pe coridor, o văzu și se furișă înapoi. Apoi vocea zise gânditoare:

— Ideea ta despre Finn este una prostească, romantică; Prințul pierdut, eroul încarcerat. Îți amintești de un băiețel și vrei să fie el. Dar chiar dacă Finn este cu adevărat Giles, asta s-a întâmplat cu o viață în urmă și cu o lume în urmă, iar el nu mai este acum același. L-am schimbat.

Se uită fix în sus, în întuneric.

— Nu.

— Ba da. Tatăl tău avea dreptate. Ca să supraviețuiască aici, bărbații coboară în adâncurile ființei lor. Devin bestii, nu au milă, nici măcar atunci când văd durerea altora. Finn a furat, poate a și omorât. Cum se poate întoarce un asemenea om pe tron, să-i conducă pe alții? Cum poate cineva să mai aibă încredere în el? Sapienții au fost înțelepți, dar au făcut un sistem fără eliberare, Claudia. Fără milă.

Vocea o înfiora. Nu mai voia să asculte, să i se inducă îndoieli persuasive.

Activă Cheia, o întoarse spre coridorul jos și începu să alerge.

Pantofii îi alunecară pe pietrișul murdar de pe podea; oase și paie, o creatură moartă atât de uscată, că se sfărâmă când sări peste ea.

— Claudia. Unde ești?

Era pretutindeni în jurul ei, în fața ei, sub ea.

— Oprește-te. Te rog. Sau va trebui să te opresc eu.

Nu răspunse. Aplecându-se pe sub o boltă, găsi trei tuneluri care se întâlneau, dar Cheia era atât de fierbinte acum, că aproape îi ardea mâna, și porni prin tunelul din stânga, alergând pe lângă ușile deschise ale celulelor.

Închisoarea hurui. Podeaua se ondulă, se ridică sub ea ca un covor. Icni când o aruncă în sus; ateriza țipând, cu un picior

însângerat, dar se ridică și fugi mai departe, pentru că Închisoarea nu putea fi sigură unde se afla, dacă avea Cheia.

Lumea se zgudui. Se înclină într-o parte și-n alta. Se instală întunericul, mirosuri nocive ieșiră din pereți, lilieci se răsuciră în nori. Nu țipă. Agățându-se de pietre, se ridică până și când coridorul se înălță și deveni un deal, o pantă abruptă, alunecoasă, și tot pietrișul care era pe el alunecă peste ea.

Și apoi, chiar când vru să-și dea drumul și să se rostogolească înapoi, auzi voci.

Keiro își îndoi degetele. Era roșu la față, iar ochii săi refuzau să-i întâlnească pe-ai lui Finn. Gildas fu cel care rupse tăcerea.

— Deci am călătorit cu un semi-om.

Keiro îl ignoră. Se uită la Finn, care spuse:

— De cât timp știi?

— Am știut întreaga viață.

Vocea fratelui său de cruce era slabă.

— Dar tu... tu îi urai cel mai tare. Îi disprețuiai...

Keiro clătină din cap iritat.

— Da. Desigur. Îi urăsc. Am mai multe motive decât tine să-i urăsc. Nu vezi că mă fac să înțepenesc de groază?

Îi aruncă o privire Attiei și apoi urlă la închisoare:

— Și tu! Jur că dacă voi putea să-ți găsesc vreodată inima, am să ți-o tai felii!

Finn nu știa cum se simțea. Keiro era atât de perfect, tot ce ar fi vrut el să fie. Chipeș, îndrăzneț, fără cusur, plin de viață și cu acea încredere în sine pentru care îl invidiase mereu. Niciodată nu înmărmurea de groază.

— *Toți fiii mei gândesc așa,* spuse cu viclenie Carcera.

Keiro se sprijini de perete. În el păruse să se stingă o flacără.

— Mă sperie pentru că nu știu cât de departe va merge, zise el.

Ridicând mâna, își îndoi degetul.

— Arată real, nu-i așa? Nimeni nu și-ar da seama. Și cum să știu cât din mine mai e așa? Înăuntrul meu, organele, inima. De unde să știu?

În întrebarea lui se simțea un fel de agonie, de parcă ar fi fost

pusă de milioane de ori înainte, de parcă dincolo de bravadă și aroganță era o teamă pe care nu o arătase niciodată.

Se uită în jur.

— Închisoarea ar putea să-ți spună.

— Nu. Nu vreau să știu.

— Pentru mine nu contează.

Finn ignoră pufnitura lui Gildas și se uită la Attia.

Aceasta spuse încet:

— Deci suntem cu toții imperfecți. Chiar și tu. Îmi pare rău.

— Mulțumesc. Keiro era disprețuitor. Mila unei fete-câine și a unui Clarvăzător. Asta chiar mă face să mă simt mai bine.

— Noi doar...

— Las-o baltă. N-am nevoie.

Ignoră mâna întinsă a lui Finn și se ridică.

— Și să nu credeți că mă schimbă. Sunt tot eu.

Gildas trecu șchiopătând pe lângă el.

— Ei bine, de la mine nu primești niciun fel de milă. Să mergem mai departe.

Keiro se uită fix la spatele lui cu o rigiditate plină de ură, care îl îmboldi pe Finn să se miște; fratele său de cruce ridică sabia de pe jos, dar, când făcu un pas după Sapient, Închisoarea se cutremură.

Finn se sprijini de perete.

Când cutremurul încetă, aerul era plin de praf; semăna cu ceața, iar în urechi îi suna ceva. Gildas șuiera de durere. Attia se târî; arătă prin duhoare și întrebă:

— Finn. Ce-i aia?

Un moment, nu-și dădu seama. Apoi văzu că era o față. O față ciudat de curată, cu ochi strălucitori, inteligenți și părul încurcat, legat în grabă. O față care se holba la el din negurile trecutului, pe deasupra flăcărilor lumânărilor de pe un tort deasupra căruia el se aplecă și suflă, stingându-le.

— Tu ești? șopti ea.

El încuviință în tăcere, știind că era Claudia.

32

Ne veți mulțumi pentru asta. Energia nu va fi irosită pe mașini lipsite de importanță. Vom învăța să trăim simplu, nederanjați de gelozii și dorințe. Sufletele noastre vor fi la fel de liniștite ca mările fără valuri.

Decretul regelui Endor

Soldații veniră după două ore.

Jared îi așteptase; se întinsese pe patul tare din camera liniștită și ascultase sunetele din Palat prin fereastra deschisă; în depărtare, caii în galop, trăsurile, învălmășeala, strigătele. Ca și cum Claudia ar fi agitat cu un băț un mușuroi de furnici și acum acestea alergau panicate, cu regina rănită și pacea destrămată.

Regina. Ridicându-se în șezut, țeapăn, se uită la bărbați și speră că nu va trebui să-i înfrunte furia.

— Maestre.

Servitorul arțăgos părea jenat.

— Vreți să veniți cu noi, sir.

Întotdeauna Protocolul. Îi scutea de înfruntarea adevărului. În timp ce-l conduceau pe scări, gardienii se aliniară discret în spate, ținându-și halebardele ca pe niște sceptre.

Trecuse deja prin toate emoțiile. Groază, teroare, disperare. Acum nu mai rămăsese decât un fel de resemnare. Orice i-ar face Custodele trebuia suportat. Claudia avea nevoie de timp.

Spre surprinderea lui, trecură pe lângă sala de recepție, în care soli neliniștiți discutau aprins, iar mesagerii intrau și ieșeau în fugă, spre o cameră mică din aripa de est. Când îi deschiseră ușa, văzu că era unul dintre saloanele particulare ale Reginei, plin cu mobilă aurită fragilă, un ceas lucrat cu minuțiozitate, așezat pe cămin, pe care erau îngrămădiți heruvimi și ciobănițe zâmbitoare.

Aici era numai Custodele.

Nu stătea la birou, ci în picioare, cu fața spre ușă. Două fotolii erau aranjate lângă cămin, iar în vatra goală era așezat un bol cu

flori uscate.

Încă părea o capcană.

— Maestre Jared.

Custodele îi indică un scaun cu un deget lung.

— Te rog, ia loc.

Era bucuros s-o facă. Se simțea epuizat și ameţit.

— Puțină apă.

Custodele îi turnă și-i aduse cupa. Bând din ea, Jared simți că tatăl Claudiei... nu, nu tatăl ei... îl urmărea ager.

— Mulţumesc.

— N-ai mâncat?

— Nu... bănuiesc... în toată agitația...

— Ar trebui să ai mai multă grijă de tine. Vocea lui era dură. Prea multe ore de lucru la aceste dispozitive interzise.

Făcu un semn cu mâna. Jared văzu că masa de lângă fereastră era acoperită cu obiecte ale experimentelor sale, scanere, imagere, dispozitive de blocat alarme. Nu spuse nimic.

— Sigur înţelegi că toate acestea sunt ilegale. Ochii Custodelui erau reci ca gheața. Întotdeauna le-am dat Sapienților mână liberă, dar tu pari să fi profitat din plin.

Apoi întrebă:

— Unde este Claudia, Maestre?

— V-am spus...

— Nu mă minți. Nu e acasă. Nu lipsesc cai.

— Poate... a plecat pe jos.

— Asta o cred.

Custodele se așeză în fața lui, iar pantalonii negri de satin, până la genunchi, făcură cute elegante.

— Și poate te-ai gândit că nu mințeai când ai spus *acasă*?

Jared puse cupa jos. Se uitară unul la altul.

— Cum a aflat? zise John Arlex.

Jared se hotărî, destul de brusc, să spună adevărul.

— I-a dezvăluit fata din închisoare, Attia, prietena lui Finn. Din niște înregistrări pe care le-a descoperit.

Custodele încuviință din cap, în semn de apreciere.

— Ah, da. Cum a primit vestea?

— A fost... foarte șocată.

— Furioasă?

— Da.

— Nu mă aşteptam la altceva.

— Şi supărată.

Custodele îi aruncă o privire aspră, dar Jared i-o întoarse calm.

— Fusese tot timpul atât de în siguranţă ca fiica dumitale, sir. Ştiind cine era. Ea... ţine la dumneata.

— Nu mă minţi.

Mârâitul brusc îl şocă prin mânia lui. Custodele se ridică în picioare şi păşi prin cameră.

— La o singură persoană a ţinut Claudia în viaţa ei, Maestre Sapient. Iar aceea eşti tu.

Jared rămase nemişcat. Inima îi bătea nebuneşte.

— Sir...

— Crezi c-am fost orb? Custodele se întoarse. Nu. Ah, avea doicile şi slujnicele, dar Claudia este cu mult peste nivelul lor şi a ştiut asta devreme. De fiecare dată când am venit acasă, am văzut cum râdeaţi şi vorbeaţi, cum se îngrijea de haina ta dacă era frig, trimitea după băutură fierbinte şi dulciuri, aveaţi glumele voastre, studiile voastre. Îşi încrucişă braţele şi se uită pe fereastră, continuând. Cu mine era distantă, rezervată. Nu m-a cunoscut. Eram un străin, Custodele, marele bărbat de la Curte, cineva care venea şi pleca. Cineva cu care să fie prudentă. Dar tu, Maestre Jared, tu ai fost tutorele ei, fratele ei şi tatăl ei mai mult decât am fost eu vreodată.

Lui Jared i se făcuse frig. Dincolo de controlul de fier al Custodelui se simţea o ură aprinsă; nu-i mai văzuse profunzimea înainte, încercă să respire calm.

— Cum crezi că mă simţeam, Maestre? Custodele se răsuci. Credeai că nu simt? Crezi că nu am suferit, neştiind ce să fac, cum să schimb lucrurile? Conştient că prin fiecare cuvânt pe care îl spuneam o înşelam; în fiecare zi, aflându-mă acolo, lăsând-o să creadă că era a mea.

— Ea... asta nu v-o va ierta.

— Nu-mi spune cum gândeşte!

John Arlex veni şi stătu lângă el.

— Întotdeauna am fost gelos pe tine. Nu-i o prostie? Un visător, un bărbat fără familie, atât de fragil că l-ar ucide doar câteva lovituri. Iar Custodele Carcerei este bolnav de invidie.

Jared reuși să spună:

— Eu... țin foarte mult la Claudia...

— Știi, desigur, că umblă vorbe despre voi.

Custodele se răsuci brusc și se așeză iar.

— Nu le cred; Claudia este încăpățânată, dar nu e proastă. Pe de altă parte, Regina le crede și, dă-mi voie să-ți spun, Jared, în acest moment Regina urlă după răzbunare. Pe oricine. Evian este mort, dar complotul e evident că i-a inclus și pe alții. Pe tine, de pildă.

Se cutremură.

— Sir, știți bine că nu este așa.

— Aflasei despre el. Nu?

— Da, dar...

— Și nu ai făcut nimic. Nu ai spus nimănui. Se aplecă. Asta este trădare, Maestre Sapient, și ai putea fi spânzurat foarte ușor.

În tăcerea care se lăsă se auzi cineva strigând afară. O muscă intră și bâzâi prin cameră, lovind sticla și bâjbâind.

Jared încercă să se gândească, dar nu era timp. Custodele zise:

— Unde este Cheia?

Vru să mintă. Să inventeze ceva. În schimb, păstră tăcerea.

— A luat-o cu ea, nu-i așa?

Nu răspunse. Custodele înjură.

— Lumea întreagă îl crede mort pe Giles. Ar fi putut să aibă totul, Tărâmul, tronul. Credea că am să-l las pe Caspar să-i stea în cale?

— Ați făcut parte din complot? rosti Jared încet.

— Complot! Evian și visurile sale naive cu o lume fără Protocol! Nu a existat niciodată o lume fără Protocol. I-aș fi lăsat pe Lupii de Oțel să aibă grijă de Regină și de Caspar și apoi i-aș fi executat, simplu. Dar acum ea s-a întors împotriva mea.

Privea în gol în cameră. Jared zise:

— Povestea pe care i-ați spus-o... despre mama ei.

— Aceea a fost adevărată. Dar când Helena a murit, copilul era bolnăvicios și am știut că va muri și el. Și atunci ce se alegea

de planurile mele? Aveam nevoie de o fiică, Maestre. Și știam de unde să fac rost de una. Se așeză în fotoliul din fața lui și continuă: Carcera este un eșec. Un iad. Custozii au știut asta de mult timp, dar nu există remediu, așa că păstrăm acest lucru secret. M-am gândit să salvez un suflet de acolo, cel puțin. În adâncurile închisorii am găsit o femeie care era atât de disperată, încât era dispusă să se despartă de fetița ei nounăscută. Am plătit-o bine. Ceilalți copii ai ei au supraviețuit din acești bani.

Jared încuviință. Vocea Custodelui era înecată; părea să stea de vorbă cu sine, de parcă și-ar fi justificat la nesfârșit fapta aceasta de-a lungul anilor.

— Nu și-a dat seama nimeni, cu excepția Reginei. Vrăjitoarea aia s-a uitat la copil și a știut.

Brusc, Jared înțelese. Fascinat, rosti:

— Claudia s-a întrebat mereu de ce ați fost de acord cu complotul împotriva lui Giles. Pentru că Regina...

Se opri, neștiind ce să spună, dar Custodele aprobă din cap, fără să ridice privirea.

— Șantaj, Maestre Sapient. Fiul ei avea să fie cel care să se însoare cu Claudia. Dacă n-aș fi fost de acord, m-a amenințat că îi va spune Claudiei în mod public cine era, că o va face de rușine în fața întregului Tărâm. N-aș fi suportat una ca asta.

O clipă, îl cuprinse nostalgia și rămase nemișcat. Apoi ridică mâna și văzu privirea lui Jared, iar fața îi îngheță.

— Să nu-ți fie milă de mine, Maestre. Nu am nevoie de așa ceva. Se ridică în picioare. Știu că s-a dus în Carceră. După acest Finn. Nu ai ce să trădezi. Și a luat Cheia. Râse cu amărăciune. E bine că a luat-o. Nu există cale de ieșire fără ea.

Custodele se duse brusc la ușă.

— Urmează-mă.

Jared se ridică tresărind, înfruntându-și o fărâmă de teamă, dar Custodele ieși pe coridor și le făcu nerăbdător semn gărzilor să plece. Bărbații se uitară unul la altul. Unul dintre ei zise stingherit:

— Sir, Regina a dat ordin să stăm cu dumneavoastră. Pentru a vă proteja.

Custodele încuviință încet.

— A mă proteja. Înțeleg. Atunci, vă rog să rămâneți aici și să păziți această ușă după ce intru. Nu permiteți nimănui să vină după noi.

Înainte ca aceștia să protesteze, deschise o ușă ascunsă în lambriu și o luă înainte, coborând pe niște scări umede, în pivniță. La jumătatea drumului, Jared se uită în urmă. Bărbații priveau curioși prin deschizătură.

— Se pare că Regina mă suspectează și pe mine, spuse calm Custodele.

Luă un felinar de pe perete și aprinse lumânarea din el.

— Va trebui să lucrăm repede. Biroul, după cum ți-ai dat seama, fără îndoială, este aceeași cameră și aici, și acasă. Un spațiu la jumătatea drumului dintre această lume și închisoare, un Portal, cum l-a numit inventatorul Martor.

— Scrierile lui Martor s-au pierdut, zise Jared, grăbindu-se după el.

— Eu le am. Sunt secrete.

Silueta lui întunecată mergea repede, ținând felinarul sus, iar umbrele pâlpâiau pe perete. Se uită înapoi și zâmbi când observă cât de uimit era Jared.

— Nu le vei vedea niciodată, Maestre.

Printre butoaie era un întuneric profund; sus, vocile gărzilor păreau să șoptească încurcate.

Ajuns la ușa de bronz, formă repede combinația; ușa se deschise și, când intrară, Jared avu acea senzație ciudată de translație pe care o experimentase și înainte.

Camera albă se ajustă. Totul era exact cum îl lăsase. Îl izbi brusc neliniștea. Ce se întâmpla cu Claudia? Era în siguranță?

— Ai trimis-o acolo fără să ai habar de pericol.

Custodele lumină panoul de control și atinse senzorii.

— Intrarea în închisoare este riscantă, atât din punct de vedere fizic, cât și psihologic.

Rafturile se traseră înapoi. Ecranul se lumină.

Pe el, Jared văzu mii de imagini. Pâlpâiră ca o tablă de șah cu pătrate mici, niște camere goale, oceane pustii, turnuri îndepărtate, colțuri prăfuite. Zări o stradă înțesată cu oameni, o

grotă hidoasă plină de copii piperniciți, un bărbat bătând un animal ciudat, o femeie alăptând tandru un bebeluș. Tulburat, păși sub imagini, privindu-le cum pâlpâiau; durerea, foamea, prieteniile improbabile, tocmelile sălbatice.

— Aceasta este închisoarea.

Custodele se aplecă peste birou.

— Toate imaginie văzute de Ochi. Este singura modalitate de a o găsi pe Claudia.

Jared simți cum îl cuprindea o suferință groaznică. În Academie, Experimentul era considerat una dintre gloriile Sapienților antici, sacrificiul nobil al ultimelor rezerve de energie ale lumii pentru salvarea irecuperabililor, a săracilor, a celor disprețuiți. Și sfârșise astfel.

Custodele îl privi, o siluetă proiectată pe imaginile pâlpâitoare.

— Maestre, vezi ceea ce numai Custodele a văzut vreodată.

— De ce nu... de ce nu ni s-a spus...?

— Nu există suficientă putere. Nu pot fi aduși niciodată înapoi, toate aceste mii de oameni. Sunt pierduți pentru noi.

Își scoase ceasul și i-l dădu lui Jared, care îl luă amorțit și apoi se uită la el. Custodele îi arătă cubul de argint prins de lanț.

— Tu ești asemenea unui zeu, Jared. Ții Carcera în mână.

Simți cum zvâcnea durerea în el. Mâinile îi tremurară. Vru să-l pună jos, să se dea înapoi, să se îndepărteze. Cubul era micuț, îl văzuse de mii de ori la lanțul ceasului și abia dacă îl observase, dar acum îl înfiora. Era posibil să conțină munții pe care i-a văzut, pădurile de copaci de argint, orașele cu oameni în zdrențe care își prădau unii altora sărăcia? Transpirând, îl ținu strâns, iar Custodele spuse încet:

— Ți-e frică, Jared? E nevoie de putere ca să vezi o lume întreagă. Mulți dintre predecesorii mei nu au îndrăznit să se uite niciodată. Și-au ascuns ochii.

Un clopoțel sună ușor.

Se uitară amândoi în sus. Ecranul nu mai pâlpâia; în timp ce ei se holbau, imaginile pieriră, iar una din colțul din dreapta jos se mări, pixel cu pixel, până când acoperi tot ecranul.

Era Claudia.

Jared puse lanțul ceasului pe masă, tremurând. Fata vorbea cu prizonierii. Îl recunoscu pe băiatul Finn și pe celălalt, Keiro, care se sprijinea de un zid de piatră, ascultând. Gildas era ghemuit în apropiere; Jared văzu imediat că bătrânul era rănit, iar Attia stătea lângă el.

— Poți să vorbești cu ei?

— Pot, răspunse Custodele. Dar mai întâi să ascultăm.

Apăsă un buton.

33

La ce bun o singură cheie pentru un miliard de prizonieri?
Jurnalul lordului Calliston

— A încercat să mă împiedice să vă găsesc, spuse Claudia, mergând spre el pe coridorul întunecat.

— Nu trebuia să vii înăuntru.

Finn se simțea cuprins de venerație. Ea era atât de nelalocul ei, aducea miros de trandafiri și un aer ciudat, proaspăt, care îl chinuia. Îi venea să-și scarpine o mâncărime din minte; în schimb, se frecă la ochi, obosit.

— Întoarce-te cu mine acum, rosti ea întinzând o mână. Vino repede!

— Așteaptă puțin.

Keiro se ridică iute.

— Nu merge nicăieri fără mine.

— Sau fără mine, murmură Attia.

— Atunci puteți veni toți. Trebuie să fie posibil.

Apoi expresia de pe chip i se descompuse.

— Ce este? întrebă Finn.

Claudia își mușcă buza. Își dădu seama brusc că habar n-avea cum să facă asta. Aici nu era niciun Portal, niciun scaun, niciun panou de control; pur și simplu ajunsese în acea celulă goală. Și nu știa cum să se întoarcă acolo, chiar dacă acel loc era important.

— Nu poate s-o facă, zise Keiro.

Se apropie și se uită fix la ea și, deși o deranja, îi întoarse și ea privirea.

— Măcar am asta.

Scoase Cheia din buzunar și o ținu la vedere. Observară că era identică cu cea pe care o știau, deși părea mai bine lucrată, iar vulturul era perfect în nemișcarea sa.

Finn își duse mâna la buzunar. Era gol. Alarmat, se întoarse.

— E aici, prostule.

Gildas se prinse de perete și se ridică. Era pământiu și avea fața lipicioasă. Ținea Cheia atât de strâns în mâinile noduroase, că pielea din jurul articulațiilor era albă ca oasele de dedesubt.

— Chiar ești de Afară? întrebă el.

— Sunt, Maestre. Se îndreptă spre el și întinse mâna, să i-o pipăie. Și Sapphique chiar a Evadat. Jared a descoperit că are adepți acolo, afară. Îi spun Cel-cu-nouă-degete.

El încuviință, iar ceilalți observară că avea lacrimi în ochi.

— Știu asta. Întotdeauna am știut că el există. Băiatul l-a văzut în viziunile sale. În curând, îl voi vedea și eu.

Avea vocea răgușită, dar tremurată, cum Finn nu o mai auzise niciodată. Ciudat de speriat, spuse:

— Avem nevoie de Cheie, Maestre.

Un moment, crezu că Sapientul nu-i va da drumul; preț de o clipă, țină amândoi de cristal. Bărbatul privi în jos.

— Am avut mereu încredere în tine, Finn. Nu am crezut niciodată că ești de Afară și m-am înșelat în această privință, dar viziunile tale cu stele ne-au condus spre Evadare, așa cum am știut că vor face, încă din prima zi când te-am văzut încolăcit în căruța aceea. Acesta e momentul pe care l-am așteptat toată viața.

Desfăcu mâna; Finn simți greutatea Cheii.

Se uită la Claudia.

— Și acum?

Fata trase adânc aer în piept, dar nu ea fu cea care răspunse. Attia era în umbră, în spatele lui Keiro; nu înaintă, dar cuvintele ei erau tăioase.

— Ce s-a întâmplat cu frumoasa rochie?

Claudia se încruntă.

— Am făcut-o bucăți.

— Și nunta?

— Anulată.

Attia își încolăcise brațele în jurul corpului ei subțire.

— Deci acum îl vrei pe Finn.

— Giles. Numele lui este Giles. Da, îl vreau. Tărâmul are nevoie de Regele lui. Cineva care a văzut dincolo de Palat și de Protocol. Cineva care a fost chiar în adâncuri. Își lăsă supărarea

să răzbată în cuvinte; o canalizăm în mânie. Nu vrei și tu asta? Cineva care poate pune capăt suferinței din Carceră pentru că știe cum este?

Attia ridică din umeri.

— Pe Finn ar trebui să-l întrebi. Să nu-l scoți dintr-o închisoare și să-l bagi într-alta.

Claudia se uită fix la ea, iar Attia îi întoarse privirea. Keiro fu cel care rupse tăcerea cu râsul lui rece.

— Vă sugerez să rezolvăm toate acestea în măreața lume nouă de Afară. Înainte să se mai cutremure Închisoarea.

— Are dreptate. Cum facem asta? spuse Finn.

Ea înghiți în sec.

— Ei bine... bănuiesc că... folosim Cheile.

— Dar unde-i ușa?

— Nu există nicio ușă.

Era greu; se holbară cu toții la ea.

— Nu... așa cum credeți voi.

— Deci tu cum ai intrat aici? întrebă Keiro.

— Este... greu de explicat.

În timp ce vorbea, degetele i se mișcară pe butoanele de comandă ale Cheii; aceasta bâzâi, luminile se învârtiră în interiorul ei. Keiro sări înainte.

— Ah, nu, prințesă!

I-o smulse din mână; ea se întinse după Cheie, dar el scoase sabia și o îndreptă spre gâtul ei.

— Fără șmecherii. Mergem cu toții sau nu merge niciunul. Furioasă, fata zise:

— Ăsta și e planul.

— Lasă arma jos, interveni Gildas.

— Încearcă să-l ia. Și să ne lase pe noi aici.

— Nu...

— *Nu* mai vorbiți despre mine de parc-aș fi un obiect! Mormăitul lui Finn îi făcu pe toți să tacă. Își trecu o mână prin păr; avea scalpul ud, iar ochii îl usturau. Respira întretăiat. Era imposibil să aibă un atac acum, dar mâinile îi tremurau și simți cum îi dădea târcoale.

Și apoi știu că îl cuprinde, sigur se întâmpla așa, pentru că în

spatele lui Gildas zidul se cutremură și, privind prin el, uriaș și întunecat, îl văzu pe Blaize.

Ochii cenușii ai Sapientului îi supravegheau, imaginea sa era enormă, într-o cameră albă, cu pereți curați.

— Mi-e teamă, spuse el, că Evadarea nu este atât de ușoară pe cât pare să creadă fiica mea.

Rămaseră nemișcați. Keiro își coborî sabia.

— Deci asta e, zise el. Și uite cât de mulțumită este să te vadă.

Finn o privi pe Claudia întorcându-se spre imagine. Acum văzu că, deși fața Custodelui îi era familiară, nu mai avea cicatrice; era mai slab, iar în ochi i se citea o tensiune rafinată.

Claudia se uită în sus.

— Nu mă numi fiica ta. Vocea ei era dură și rece. Și nu încerca să mă oprești. Îi scot pe toți și tu...

— Nu poți să-i scoți pe toți. Custodele o privi în ochi. Cheia va scoate o singură persoană. Copia ei, dacă merge, va face același lucru. Atinge ochiul negru al vulturului. Vei dispărea și vei reapărea aici. Zâmbi calm. Aceea este ușa, Finn.

Se uită îngrozită la el.

— Minți. Tu m-ai scos pe mine.

— Erai un bebeluș. Mic. Mi-am asumat riscul.

În cameră se auzi o voce; se întoarse, iar Claudia îl văzu pe Jared în spatele lui, palid și obosit.

— Maestre! E adevărat?

— Nu am cum să știu, Claudia.

Părea nefericit, cu părul negru încurcat.

— Există o singură modalitate de a afla, iar asta este să încerci.

Ea se uită la Finn.

— Nu tu.

Keiro fu cel care se mișcă.

— Finn și cu mine mergem primii și, dacă funcționează, o să mă întorc după Sapient.

Își ridică sabia când Claudia o trase pe-a ei.

— Las-o jos, prințesă, sau îți tai gâtul.

Ea ținu strâns mânerul învelit în piele, dar Finn interveni.

— Fă ce spune, Claudia. Te rog.

Se uita la Keiro; când ea lăsă sabia jos, îl văzu apropiindu-se și spunând:

— Chiar crezi că m-aș duce și i-aș lăsa? Dă-i Cheia înapoi.

— În niciun caz.

— Keiro...

— Ești prost, Finn. Nu vezi că e o înscenare? Tu și ea o să dispăreți și asta va fi tot. Nu se va mai deranja nimeni să se întoarcă după noi, ceilalți.

— Eu o să mă deranjez.

— Nu te vor lăsa.

Keiro înaintă spre el.

— Odată ce-și vor recăpăta prințul pierdut, la ce să se mai obosească pentru Scursurile răufăcătoare? Fata-câine și semi-omul? Odată ce te vei întoarce la palatul tău, de ce să te mai gândești la noi?

— Jur că o să mă întorc.

— Sigur. Nu așa a spus și Sapphique?

În liniște, Gildas se așeză brusc, de parcă puterile l-ar fi părăsit.

— Nu mă lăsa aici, Finn, mormăi el.

Băiatul clătină din cap, complet obosit.

— Nu putem să o ținem pe Claudia aici, orice am decide noi, ceilalți. A venit să ne salveze.

— Ghinion!

Ochii albaștri ai lui Keiro erau neîndurători.

— A fost Prizonieră cândva – poate să fie iar. Merg primul. Ca să aflu ce ne așteaptă acolo. Și, dacă funcționează, după cum am spus, mă întorc.

— Mincinosule, șuieră Attia.

— Nu mă poți opri.

Custodele râse încet.

— Acesta este eroul despre care crezi că e Giles, Claudia? Bărbatul care să conducă Tărâmul? Nu poate nici măcar să-și controleze tovarășii.

Finn se mișcă imediat. Îi aruncă Claudiei Cheia; prinzându-l pe Keiro cu garda jos, înșfacă sabia. În el urla mânia; mânia față

de ei toți, față de batjocura Custodelui, față de frica și slăbiciunea proprie. Keiro se împletici înapoi; revenindu-și repede, ridică sabia și acum țineau amândoi de ea; apoi Finn o smulse din strânsoarea lui.

Keiro nu tresări când lama îi sclipi în față.

— Nu o vei folosi împotriva mea.

Inima lui Finn bătea cu putere. Pieptul îi zvâcnea. În spatele lui, Attia șuieră:

— De ce nu, Finn? El a omorât-o pe Maestra. Știi asta, ai știut-o mereu! El a pus să fie tăiat podul. Nu Jormanric.

— E adevărat?

Abia dacă își recunoscu șoapta.

Keiro zâmbi.

— Decide-te singur.

— Spune-mi.

— Nu.

Fratele său de cruce ținea Cheia în pumn.

— E alegerea ta. Nu mă justific în fața nimănui.

Inima îi bătea atât de tare, că îl durea. Umplea închisoarea, bubuia pe toate coridoarele, în toate celulele.

Azvârli sabia. Keiro se aplecă după ea, iar Finn o lovi cu piciorul. Se luară brusc la bătaie, iar lui Finn i se tăie respirația după ce, cu o îndemânare nemiloasă, Keiro îi dădu un pumn în stomac și-l trimise la pământ. Claudia țipa, Gildas urla de mânie, dar acum nu-i mai păsa; ridicându-se, se aruncă asupra lui Keiro, prinzând Cheia. Împiedicat de cristalul fragil, Keiro se aplecă și apoi lovi din nou; Finn îl luă de brâu și-l trânti, dar Keiro îl lovi cu piciorul și-l împinse înapoi.

Keiro se răsuci și se ridică. Pe buză avea sânge.

— Acum vom vedea, frate, șuieră el.

Atinse ochiul negru al păsării.

O lumină.

Era atât de puternică, că le arse ochii.

Se mări în jurul lui Keiro, îl înghiți și se produse un zgomot în interiorul ei, un scâncet dureros, o notă ascuțită discordantă, care încetă brusc.

Lumina dispăru.

Și Keiro era tot acolo.

Râsul Custodelui străpunse liniștea; era rece și plin de regret.

— Ah, făcu el. Mi-e teamă că asta înseamnă că nu funcționează pentru tine. Probabil componentele de metal din trupul tău invalidează procesul. Carcera este un sistem închis; propriile elemente nu o pot părăsi niciodată.

Keiro stătea împietrit.

— Niciodată? șopti el.

— Nu, dacă nu sunt îndepărtate componentele.

Keiro încuviință. Chipul său era îndârjit și îmbujorat.

— Dacă de asta-i nevoie. Se îndreptă spre Finn și spuse: Scoate-ți cuțitul.

— Ce?

— Ai auzit.

— Nu pot face asta!

Keiro râse amar.

— De ce nu? Keiro cel cu nouă degete. Mereu m-am întrebat despre ce era vorba în sacrificiul lui Sapphique.

Gildas gemu.

— Băiete, sugerezi...

— Poate că mai mulți dintre noi decât credem sunt născuți din Închisoare. Poate că și tu ești, bătrâne. Dar n-am să permit ca un singur deget să mă țină aici. Adu cuțitul.

Finn nu se mișcă, dar o făcu Attia. Aduse lama cea mică pe care o purta mereu cu ea și i-o întinse. El o luă încet. Keiro puse mâna pe podea, cu degetele desfăcute. Unghia metalică arăta la fel ca toate celelalte.

— Fă-o acum, spuse el.

— Nu pot...

— Poți. De dragul meu.

Se priviră. Finn îngenunche. Îi tremura mâna. Puse lama pe pielea lui Keiro.

— Așteaptă, interveni Attia, lăsându-se pe vine. Gândiți-vă! S-ar putea să nu fie de ajuns. După cum ai spus, niciunul dintre noi nu știe din ce suntem făcuți în interior. Trebuie să existe o altă cale.

Ochii lui Keiro erau albaștri și goi de disperare. Șovăi.

Stătu nemișcat un moment lung, apoi strânse pumnul și încuviință încet. Se uită în jos, la Cheie și i-o întinse lui Finn.

— Atunci va trebui să o găsesc. Bucură-te de regatul tău, frate. Să conduci bine. Ferește-ți spatele.

Finn era prea zguduit ca să răspundă. Un ciocănit îndepărtat îi făcu pe toți să se uite în sus.

— Ce-i asta? întrebă Claudia.

Jared spuse repede:

— E aici. Evian și-a consumat încercarea și e mort. Gărzile Reginei sunt la ușă.

Fata își privi fix tatăl. Acesta zise:

— Trebuie să te întorci, Claudia. Adu băiatul. Am nevoie de el acum.

— Chiar e Giles? întrebă ea cu asprime.

Zâmbetul Custodelui era glacial.

— Acum este.

Când termină de rostit cuvintele, ecranul se stinse. Pe coridor se simți o mișcare; Finn se uită neliniștit în jur. Cărămizile făcură zgomot în boltă.

Atunci privi în sus și văzu Ochiul roșu, mic, care bâzâi și țăcăni la el.

— *A, da,* spuse vocea încet. *Ați uitat cu toții de mine. Și de ce să-mi las vreunul dintre copii să plece?*

34

S-a trezit și i-a găsit pe toți în jurul lui. Bărbați bătrâni, schilozi, bolnavi, semi-oameni. Și-a ascuns capul și era plin de rușine și de mânie.

— Nu am reușit, a spus el. Am călătorit atât de departe și am eșuat.

— Nu-i adevărat, au răspuns ei. Există o ușă pe care o știm, una mică, secretă. Niciunul dintre noi nu îndrăznește să se târască prin ea, ca să nu murim acolo. Dacă promiți să te întorci la noi, îți vom arăta.

Sapphique era suplu, zvelt. S-a uitat la ei cu ochii-i negri.

— Duceți-mă acolo, a șoptit el.

Legendele lui Sapphique

— Ce s-a întâmplat? gâfâi Jared.

— A intervenit Închisoarea, șuieră furios Custodele.

Degetele lui se mișcară repede pe butoanele de control.

— Oprește-o! Ordonează-i să...

— Nu pot face Carcera să îmi dea ascultare, răspunse Custodele, privindu-l aspru. N-a făcut nimeni așa ceva de secole. Închisoarea conduce, Maestre. Nu am putere asupra ei. Apoi continuă, vorbind atât de încet, că Jared abia auzi: Râde de mine.

Îngrozit, Jared se uită la ecranul negru. Afară, un pumn lovi iar în ușa de bronz. Se auzi o voce puternică.

— Domnule Custode! Deschide! Regina dorește să i te înfățișezi.

— Evian n-a reușit să o asasineze, spuse Custodele, apoi privi în sus. Nu-ți fie frică, nu vor intra. Nici măcar cu topoare.

— Crede că ai fost și tu implicat.

— Poate. E o scuză bună să scape de mine. Acum nu va mai avea loc nicio nuntă.

Jared clătină din cap.

— Atunci suntem terminați cu toții.

— În cazul acesta, Maestre, mi-ar prinde bine ajutorul tău. Ochii lui cenușii erau fixați asupra acestuia. De dragul Claudiei, trebuie să conlucrăm.

Jared încuviință încet. Încercând să ignore bubuiturile furioase, se îndreptă spre butoanele de control și le analiză cu atenție.

— E atât de vechi. Multe simboluri sunt în limba Sapienților. Privi iar în sus. Să încercăm să vorbim cu Carcera în limba celor care au creat-o.

Cutremurul închisorii fu scurt și brusc. Podeaua se îndoi; pereții se prăbușiră. Finn îl prinse pe Keiro; împreună, căzură peste ușa care cedă sub greutatea lor, lăsându-i să se prăvălească înăuntru.

Claudia se duse după ei de-a buşilea, dar Attia şuieră:

— Ajută-mă cu el!

Era cu Gildas, încovoiat, gâfâind. În grabă, Claudia se căţără înapoi, puse braţul lui peste umerii ei şi se chinuiră să-l bage în celulă, unde Finn îi trase înăuntru şi trânti uşa, blocând-o, împreună cu Keiro, cu o bucată de lemn.

Afară cădea pietrişul, iar ei ascultară îngroziți. Coridorul era cu siguranță blocat.

— *Dar sper că nu credeți că puteți să mă încuiați afară.* Carcera râse huruitor. *Nimeni nu poate face asta. Din mine nu se poate evada.*

— Sapphique a Evadat.

Vocea lui Gildas era iritată de durere, dar scuipă cuvintele. Își apăsă pieptul cu mâinile; tremura incontrolabil.

— Atunci el cum a reușit fără Cheie? Mai e vreo ieșire pe care a descoperit-o numai el? O ieșire atât de secretă, atât de uimitoare, că nu o poți bloca? O ieșire care nu are nevoie de ușă și de nicio mașinărie? Asta este, Carceră? De asta te temi, de asta supraveghezi mereu, de asta asculți mereu?

— *Nu mi-e frică de nimic.*

— Mie nu mi-ai spus asta, interveni Claudia. Respira greu; se uită la Finn. Trebuie să mă întorc. Jared are probleme. Vii?

— Nu pot să-i părăsesc. Ia-l pe bătrân cu tine.

Gildas râse: trupul său se zgudui, răsuflând greu. Attia îl

prinse de mâini; apoi întoarse capul.

— E pe moarte, șopti ea.

— Finn, murmură Sapientul.

Acesta se aplecă, suferind din cauza usturimii din ochi. Orice răni ar fi avut Gildas, erau interne, dar tremuratul mâinilor, transpirația și paloarea feței erau prea evidente.

Sapientul își apropie gura de urechea lui Finn.

— Arată-mi stelele, șopti el.

Finn se uită la ceilalți.

— Nu pot...

— *Atunci lasă-mă pe mine*, spuse închisoarea.

Raza de lumină din celulă se stinse. Un Ochi roșu scânteie în colțul peretelui.

— *Uită-te la steaua aceasta, bătrâne. Este singura stea pe care o vei vedea vreodată.*

— Nu-l mai tortura!

Urletul de mânie al lui Finn îi sperie pe toți. Și apoi, spre uimirea Claudiei, se întoarse spre Gildas și-i strânse mâna.

— Vino cu mine, spuse. Am să ți le arăt.

Amețeala din minte îl cuprinse și se lăsă în voia ei. Merse intenționat în întuneric și-l târî pe bătrân după el, iar în jurul lor lacul sclipi în lumina felinarelor plutitoare, albastre, mov, aurii, iar barca se legănă sub el când se așeză în ea și se uită în sus la stele.

Străluceau în noaptea de vară. Erau răspândite prin cosmos ca praful argintiu, de parcă o mână mare le-ar fi împrăștiat, iar misterul lor încântă negreala de catifea.

Lângă el, Finn simți venerația bătrânului.

— Acestea sunt stelele, Maestre. Lumi întregi, în depărtare, care par mici, dar sunt cu adevărat mai mari decât orice cunoaștem.

Apa lacului clipoci.

Gildas zise:

— Așa departe. Așa de multe!

Din apă se ridică un bâtlan, fâlfâind grațios. Pe țărm, muzica răsuna dulce; vocile râdeau încet.

Bătrânul spuse răgușit:

— Acum trebuie să mă duc la ei, Finn. Trebuie să mă duc să-l găsesc pe Sapphique. Nu va fi fost fericit doar să fie Afară, să știi. Nu după ce a văzut asta.

Finn încuviință. Simți barca mișcându-se sub el, ritmul și alunecarea apei. Simți degetele bătrânului dându-i drumul. Și, în timp ce le privea, stelele crescură și arseră, deveniră flăcări mici, în vârful unor lumânări mici, iar el sufla în ele cu toată puterea, cu toată răsuflarea.

Dispărură, iar el râse tare, triumfător, și toți oamenii din jur râseră împreună cu el, Regele în haina lui roșie, Bartlett, noua lui mamă vitregă palidă, toți curtenii, doicile, muzicienii, fetița în rochia albă și drăguță, fata care venise în ziua aceea, despre care spuseseră că va fi prietena lui specială.

Acum ea se uita la el.

— Finn. Mă auzi? Întrebă Claudia.

— Este gata.

Jared se uită în sus.

— Vorbește, iar traducerea se va face instantaneu.

Custodele măsurase camera cu piciorul, ascultând vocile de afară; acum veni și rămase în picioare lângă birou, cu brațele încrucișate.

— Carceră, rosti el.

Tăcere. Apoi, pe ecran, un mic punct roșu de lumină. Era ca o stea. Se uita la ei.

— *Cine vorbește limba veche?* întrebă ea.

Vocea era nesigură. Părea să-și fi pierdut ceva din huruiala răsunătoare.

Custodele se uită la Jared. Apoi zise încet:

— Știi cine este, mamă. Sapphique.

Ochii lui Jared se măriră, dar nu spuse nimic.

Se lăsă o altă tăcere. De data aceasta, Custodele o rupse.

— Îți vorbesc în limba Sapienților. Îți ordon să nu-i faci niciun rău băiatului Finn.

— *Are Cheia. Niciunui prizonier nu-i este permis să Evadeze.*

— Dar mânia ta ar putea să-i facă rău. Și Claudiei.

Se schimbase vocea Custodelui când rostise numele fetei?

Jared nu era sigur.

Un moment de nemișcare. Apoi:

— Foarte bine. Pentru tine, fiule.

Custodele îi făcu un semn lui Jared să întrerupă comunicațiile, dar, când degetul său ajunse la panoul de comandă, Închisoarea adăugă încet:

— Dar dacă ești Sapphique cu adevărat, am mai vorbit deseori înainte. Îți vei aminti.

— Asta a fost cu mult timp în urmă, răspunse precaut Custodele.

— Da. Mi-ai dat Tributul pe care l-am cerut. Te-am vânat, iar tu mi te-ai împotrivit. Te-ai ascuns în găuri și ai furat inimile copiilor mei. Spune-mi, Sapphique, cum ai evadat din mine? După ce te-am doborât, după acea teribilă cădere prin întuneric, ce ușă care mi-a scăpat ai găsit? Prin ce crevasă te-ai târât? Și unde ești acum, acolo afară, în locuri pe care nu pot nici măcar să mi le imaginez?

Vocea era nostalgică; Custodele se uită în sus, la Ochiul statornic de pe ecran. Era liniștit când răspunse:

— E un secret pe care nu-l pot dezvălui.

— Păcat. Vezi tu, nu mi-au oferit nicio cale de a vedea și eu afară. Îți imaginezi, Sapphique, tu, rătăcitorule, marele călător, îți poți imagina cum este să trăiești la nesfârșit prins în propria-ți minte, urmărind creaturile care locuiesc în ea? M-au făcut puternică și imperfectă. Și numai tu, când te vei întoarce, mă poți ajuta.

Custodele era nemișcat. Cu gura uscată, Jared apăsă butonul. Mâinile îi tremurau și erau ude de transpirație. În timp ce privea, Ochiul se stinse.

Vederea lui Finn era înceţoşată şi tot trupul i se golise. Era întins, încovoiat: numai braţul lui Keiro îi ţinea capul ridicat de pe podea. Dar, preţ de un moment, înainte ca duhoarea închisorii să se întoarcă, înainte ca lumea să revină, ştiu că este prinţ şi fiul unui prinţ, că lumea lui era luminată de soare, că mersese călare printr-o pădure întunecată într-o dimineaţă şi nu mai ieşise din ea niciodată.

— Bea din asta.

Attia îi dădu apă; reuși să ia o înghițitură, tuși și încercă să stea în șezut.

— E mai rău, îi spunea Keiro Claudiei. Asta i-a făcut tatăl tău.

Ea îl ignoră și se aplecă deasupra lui Finn.

— Cutremurul Închisorii a încetat. A tăcut.

— Gildas? mormăi Finn.

— Bătrânul nu mai este. Nu mai trebuie să-și facă griji în privința lui Sapphique.

Vocea lui Keiro era arțăgoasă. Întorcându-se, Finn văzu că Sapientul era întins pe pietriș, cu ochii închiși, cu trupul încovrigat, de parcă ar fi dormit. Pe degetul lui, mare și greoi, ca și cum Keiro l-ar fi pus acolo într-un efort zadarnic de a-l salva, strălucea ultimul inel cu cap de mort.

— Ce-ai făcut? întrebă Claudia. A spus... lucruri ciudate.

— I-am arătat ieșirea.

Finn se simțea crud, curat. Nu voia să vorbească despre asta acum, nu voia să le spună ce credea că își amintise, așa că se ridică încet și zise:

— Ai încercat inelul pe mâna lui?

— Nu a mers. A avut dreptate și în privința asta. Poate că nu a funcționat niciunul dintre ele.

Keiro îi puse Cheia în mâini.

— Du-te. Ieși acum. Pune-l pe Sapient să facă o cheie, ca să mă scoată și pe mine. Și trimite pe cineva înapoi după fată.

Finn se uită la Attia.

— O să mă întorc chiar eu. Jur.

Attia zâmbi slab, dar Keiro spuse:

— Așa să faci. Nu vreau să rămân cu ea.

— Și după tine. O să-i pun pe toți Sapienții din regatul meu să muncească la asta. Am făcut un jurământ, frate. Crezi că l-am uitat?

Keiro râse. Fața sa frumoasă era murdară și plină de vânătăi, părul îi era soios, haina sa fină, ruptă. Dar el era acela, se gândi Finn, care arăta ca un prinț.

— Poate. Sau poate asta este șansa ta să scapi de mine. Poate ți-e frică să nu te ucid și să-ți iau locul. Dacă nu te întorci,

crede-mă, am s-o fac.

Finn zâmbi. Un moment, se uitară unul la altul în celula înclinată, peste cătușele împrăștiate.

Apoi Finn se întoarse spre Claudia.

— Tu prima.

— Vii?

— Da.

Fata îl privi, apoi se uită la ceilalți. Atinse repede ochiul vulturului și dispăru, într-o strălucire care le tăie tuturor răsuflarea.

Finn privi Cheia pe care o avea în mână.

— Nu pot, spuse el.

Attia zâmbi larg.

— Am încredere în tine. Voi aștepta.

Dar degetul lui nu se mișcă, ci se opri deasupra ochiului negru al vulturului, așa că ea se întinse și apăsă în locul lui.

Claudia se trezi stând pe scaunul din mijlocul unui vacarm de voci și de ciocănituri. Dincolo de ușă, Caspar striga:

— ... arestat pentru înaltă trădare. Custode! Mă auzi?

Bronzul răsuna de lovituri frenetice.

Tatăl ei îi luă mâna și o ridică în picioare.

— Draga mea. Deci unde ți-e Prințul?

Jared privea ușa de bronz îndoindu-se spre înăuntru. Se uită rapid, bucuros, la Claudia.

Părul ei era răvășit, fața, murdară. În jurul ei plutea un miros ciudat.

— Chiar în urma mea, răspunse ea.

***

Finn stătea și el pe un scaun, dar camera aceasta era întunecată, o celulă mică, precum cea pe care și-o amintea de demult, antică, cu pereții soioși, acoperiți cu nume scrijelite.

În fața lui stătea un bărbat slab, cu părul negru. Un moment, crezu că era Jared, apoi știu cine este de fapt.

Se uită în jur, încurcat.

— Unde sunt? Aici este Afară?

Sapphique stătea lângă perete, cu genunchii ridicați la piept. Spuse încet:

— Niciunul dintre noi nu prea știe unde ne aflăm. Poate că toată viața noastră suntem prea preocupați de unde, și nu suficient de cine suntem.

Degetele lui Finn strânseră Cheia de cristal.

— Lasă-mă să plec, zise băiatul.

— Nu eu te opresc.

Sapphique îl privi pe Finn; ochii lui erau negri, iar stelele erau puncte de lumină înăuntrul lor.

— Să nu ne uiți, Finn. Nu-i uita pe cei rămași în întuneric, pe cei înfometați, zdrobiți, pe criminali și pe bătăuși. Sunt închisori în închisori, iar ei locuiesc în cele mai adânci.

Întinse mâna și luă o bucată de lanț de pe perete; zăngăni, iar rugina se împrăștie. Își strecură mâinile în zale.

— Ca și tine, am ieșit pe Tărâm. Nu era ceea ce mă așteptam. Și am făcut și o promisiune.

Dădu drumul metalului pe podea, căzând cu putere, iar Finn îi văzu degetul schilodit.

— Poate că asta te ține prizonier.

Se întoarse într-o parte și făcu un semn din cap. O umbră se ridică din spatele lui și înaintă, iar Finn își înăbuși un țipăt, pentru că era Maestra. Era la fel de înaltă, avea același mers deșirat, părul roșu, ochii disprețuitori. Stătea și se uita la Finn, iar el simți că îl lega un lanț, fin și invizibil, iar ea ținea de capătul lui, pentru că el nu putea să-și miște mâna sau piciorul.

— Cum se poate să fii aici? șopti. Ai căzut.

— A, da, am căzut! Prin tărâmuri și secole. Ca o pasăre cu o aripă ruptă. Ca un înger alungat.

Nu putea spune dacă era șoapta ei sau a lui Sapphique. Dar mânia era a ei.

— Și a fost numai vina ta.

— Eu...

Vru să-l învinovățească pe Keiro sau pe Jormanric. Pe oricine. Dar, în schimb, rosti:

— Știu.

— Ține minte, prințule. Învață din asta.

— Ești vie?

Fu cuprins de vechea rușine; îi venea greu să vorbească.

— Carcera nu iroseşte nimic. Sunt vie în adâncurile ei, în celulele ei, celulele trupului ei.

— Îmi pare rău.

Femeia își înfășură haina în jurul corpului cu vechea demnitate.

— Dacă îți pare, atunci asta e tot ce cer.

— O să-l ții aici? murmură Sapphique.

— Cum m-a ținut el pe mine?

Ea râse calm.

— N-am nevoie de răsplată pentru iertarea mea. La revedere, băiete speriat. Ai grijă de Cheia mea de cristal.

Celula se estompă și se deschise. Se simți de parcă ar fi fost târât printr-o ciocnire orbitoare de pietre și carne; de parcă roțile uriașe de fier s-ar fi rostogolit peste el, de parcă ar fi fost deschis și închis, despicat și reparat.

Se ridică de pe scaun, iar silueta întunecată întinse o mână să-l sprijine.

Și de data aceasta chiar *era* Jared.

35

Am urcat pe o scară de săbii,
Am purtat o haină cu cicatrice.
Am jurat cu vorbe goale,
Mi-am găsit minţind drumul spre stele.
Cântecele lui Sapphique

Uşa se cutremură.

— Nu vă faceţi griji. Nu se va sparge niciodată.

Calm, Custodele se uită la Finn.

— Deci el e cel despre care crezi că este Giles.

Fata îi aruncă o privire urâcioasă.

— Tu ar trebui să ştii.

Finn privi în jur. Camera era atât de albă, iar luminile atât de strălucitoare, că-l dureau ochii. Bărbatul pe care-l recunoscuse ca fiind Blaize râse uşor, încrucişându-şi braţele.

— De fapt, nu contează dacă este sau nu. Acum, că îl ai, va trebui să-l faci să fie Giles. Pentru că numai el stă între tine şi dezastru. Curios, se apropie de Finn şi-l întrebă: Şi tu ce crezi, Prizoniere? Cine crezi că eşti?

Finn se simţi neputincios şi murdar; deodată, ştiu că pielea lui era aspră de murdărie, că mirosea urât în această cameră sterilă.

— Cred... că îmi amintesc. Logodna...

— Eşti sigur? Sau se poate ca acestea să fie amintirile altcuiva, care sunt acum îngropate în tine, fragmente de gânduri închise într-un ţesut împrumutat, pe care închisoarea le-a pus în tine? Zâmbi rece şi continuă: Zece ani înseamnă mult timp. Eu nu-mi amintesc decât un băieţel.

— Cândva am fi putut afla, izbucni Claudia. Înainte de Protocol.

— Da, rosti Custodele întorcându-se spre ea.

— Iar problema aceea o voi lăsa în seama ta.

Finn văzu cât era de palidă, de mânioasă.

— Toată viața m-ai lăsat că cred că sunt fiica ta. Și a fost o minciună, zise Claudia.

— Nu.

— Ba da! Tu m-ai ales, m-ai educat, m-ai format... chiar tu mi-ai spus toate astea! Ai creat pe cineva care să fie exact ce ai vrut, care să fie flexibilă și să se mărite cu cine spui tu și să fie ce vrei tu. Ce s-ar fi întâmplat cu mine după aceea? Ar fi avut și sărmana Claudia un accident, lăsându-l pe Custode să fie Regent? Acesta era planul?

Ochii lui limpezi, cenușii, îi întâlniră pe-ai ei.

— Dacă era, l-am schimbat, pentru că am ajuns să te iubesc.

— Mincinosule!

Jared rosti nefericit:

— Claudia, eu...

Dar Custodele ridică o mână.

— Nu, Maestre, lasă-mă pe mine să explic. Te-am ales, da, și recunosc liber că, la început, erai un mijloc în atingerea unui scop.

Un bebeluș care țipa, pe care l-am văzut cât de rar se putea. Dar, pe măsură ce ai crescut, am ajuns... să aștept cu nerăbdare să te văd. Felul în care îmi făceai plecăciuni, îmi arătai ce lucrașeși, erai timidă cu mine. Și mi-ai devenit dragă.

Ea se uită fix la el, nevrând să audă toate aceste lucruri sau să le creadă. Voia să-și păstreze mânia aprinsă, proaspătă.

El ridică din umeri.

— Nu am fost un tată bun. Pentru asta îmi pare rău.

În tăcerea dintre ei izbucni iar bocănitul, chiar mai tare decât până atunci. Jared spuse insistent:

— Nu prea contează, sir, ce ați făcut sau cine este băiatul acesta. Acum suntem cu toții condamnați. Nu există scăpare de moarte decât dacă intrăm cu toții în închisoare.

Finn mormăi:

— Trebuie să mă întorc după Attia.

Întinse brațul spre Claudia după cealaltă Cheie, însă ea clătină din cap.

— Nu tu. Mă întorc eu.

Întinzând mâna, luă copia de cristal de la el și le compară pe

cele două.

— Cine a făcut-o pe asta?

— Lordul Calliston. Lupul de Oțel însuși. Custodele se uită fix la cristal. Mă întrebasem adeseori dacă zvonurile erau adevărate, dacă copia există, undeva în adâncurile Închisorii.

Ea își apropie degetul de panou, dar el o opri.

— Așteaptă. Mai întâi să ne asigurăm de siguranța noastră, altfel fetei îi va fi mai bine unde este.

Claudia se uită la el.

— Cum să mai am încredere în tine?

— Trebuie.

Își lipi un deget de buze și aprobă din cap. Apoi, traversând cu pași mari camera albă, atinse butonul de control al ușii și se dădu înapoi.

Doi soldați căzură pe burtă în cameră. În spatele lor, berbecele pe lanțuri se legăna în aer. Se traseră săbiile, cu un sunet ascuțit de metal.

— Vă rog să intrați, spuse Custodele cu grație.

Regina însăși era acolo, după cum văzu șocată Claudia, îmbrăcată într-o mantie neagră. În spatele mamei sale, Caspar se uită aspru la ea.

— N-am să te iert niciodată, mârâi el.

— Taci.

Mama sa păși cu aroganță pe lângă el și intră în cameră, se opri, simțind vibrația ciudată de energie, apoi se uită în jur.

— Fascinant. Deci acesta este Portalul.

— Într-adevăr.

Custodele făcu o plecăciune.

— Mă bucur să văd că vă simțiți atât de bine.

— Mă îndoiesc.

Sia se opri în fața lui Finn. Îl măsură cu privirea de sus până jos și se făcu palidă la față. Strânse din buzele roșii.

— Da, rosti Custodele încet. Din nefericire, un Prizonier a evadat.

Furioasă, se întoarse spre el.

— De ce-ai făcut asta? Ce trădare pui la cale?

— Niciuna. Putem ieși cu toții în siguranță din asta. Toți. Fără

să destăinuim secrete, fără crime. Urmăriți-mă.

Se îndreptă spre panoul de control, atinse combinația de butoane și se dădu înapoi. Claudia se uită fix, pentru că peretele se goli și pe el apăru o imagine pe care o recunoscu abia după o clipă, într-o sală spațioasă, curtenii se înghesuiau gălăgioși. Mâncare pe jumătate mâncată stătea nebăgată în seamă pe mese uriașe. Servitorii bârfeau în grupuri neliniștite.

Era petrecerea de la nunta ei.

— Ce faci? interveni Regina, dar era prea târziu.

Custodele zise:

— Prieteni.

Fiecare cap din sală se întoarse. Conversațiile încetară, lăsând loc uimirii. După o sută de ani de Protocol, marele ecran din spatele tronului fusese probabil uitat; acum, Finn se holba la Curte printre niște pânze de păianjen și un văl de funingine.

— Vă rog să scuzați toate confuziile nefericite ale zilei, spuse Custodele cu gravitate. Și vă implor pe toți, ambasadori de peste mări, curteni, duci, Sapienți, doamne și văduve, să treceți cu vederea această nerespectare a Protocolului. Dar a început o zi măreață și o mare nedreptate a fost îndreptată.

Regina părea prea uimită să vorbească; Claudia se simțea aproape la fel. Dar se mișcă; îl prinse pe Finn de braț și-l trase mai aproape de ea; stăteau unul lângă altul, cu fața la mulțimea uimită, fascinată de la Curte, în timp ce tatăl ei continuă:

— Vedeți. Prințul pe care îl credeam pierdut, moștenitorul tatălui său, speranța Curții, Giles, s-a întors printre noi.

O mie de ochi se uitară la Finn. Îi privi și el, văzând în fiecare speranța luminii, simțind cum curiozitatea lor intensă, îndoiala lor îi pătrundeau drept în suflet. Așa avea să fie ca Rege?

— În marea ei înțelepciune, Regina a considerat necesar să-l trimită într-un exil sigur care să-l ferească de o conspirație la adresa vieții lui, spuse Custodele fără ezitare. Dar, în sfârșit, după mulți ani, acest pericol a luat sfârșit. Complotiștii au eșuat și sunt arestați. Calmul a fost restaurat.

Se uită o dată la Regină; fiecare centimetru din spatele ei drept clocotea de furie, dar, când vorbi, vocea ei era plăcută, fericită.

— Prieteni, sunt atât de încântată! Custodele şi cu mine am lucrat din greu la dejucarea acestei ameninţări. Acum vreau să pregătiţi petrecerea pentru sosirea Prinţului. În loc de nuntă, o măreaţă întoarcere acasă, dar tot o zi minunată, aşa cum am plănuit-o.

Curtea tăcea. Apoi, din spate, începură ovaţiile.

Ea dădu din cap; Custodele atinse panoul. Ecranul se stinse.

Regina trase adânc aer în piept.

— N-am să te iert niciodată, niciodată, pentru asta, spuse răzbunătoare.

— Ştiu.

John Arlex apăsă încet alt buton. Se aşeză, punând picior peste picior, haina-i cea neagră din brocart luci, apoi întinse mâna şi luă ambele Chei de unde le pusese Claudia şi le ţinu licărind în mâini.

— Ce cristale mici şi strălucitoare, murmură bărbatul. Şi ce putere conţin! Bănuiesc, Claudia, draga mea, că, dacă cineva nu poate fi stăpânul unei lumi, ar trebui să găsească o altă lume pe care s-o cucerească.

Se uită la Jared.

— O las în grija ta, Maestre. Adu-ţi aminte ce am discutat.

Ochii lui Jared se măriră şi strigă:

— Claudia!

Dar ea ştia deja ce se întâmpla. Tatăl ei stătea pe scaunul Portalului – ştia că trebuia să alerge, să facă un salt înainte şi să înşface Cheile de la el, dar nu se putea mişca, de parcă voinţa lui colosală o îngheţase.

Tatăl ei zâmbi.

— Scuzaţi-mă, Maiestate. Cred că voi fi o fantomă la această petrecere.

Atinse panoul cu degetele.

În cameră explodă o lumină puternică, făcându-i pe toţi să tresară; apoi scaunul era gol, rotindu-se uşor în camera albă şi, în timp ce ei se holbau la el, se produse o scânteie la comenzi, apoi alta. Se ridică un fum caustic; Regina îşi încleştă pumnii şi urlă la golul rămas.

— Nu poţi face asta!

Claudia se uita fix la scaun; când izbucni în flăcări, Jared o trase repede înapoi. Ea spuse mohorâtă:

— Poate. A făcut-o.

Jared o privi. Ochii ei erau foarte strălucitori, fața îi era îmbujorată, dar ținea capul drept. Regina era furioasă, apăsa toate butoanele și producea numai explozii. Când plecă, iar Caspar fugi după ea, Sapientul spuse:

— Se va întoarce, Claudia. Sunt sigur...

— Pentru mine nu mai contează ce face el.

Se răsuci spre Finn, care se uita înfricoșat la ea.

— Attia, șopti el. Și Attia? Am promis să mă întorc după ea!

— Nu e posibil...

El clătină din cap.

— Nu înțelegi. Trebuie! Nu pot să-i las acolo. Mai ales pe Keiro, insistă el îngrozit. Keiro nu mă va ierta niciodată. *Am promis.*

— Vom găsi o cale. Va găsi Jared. Chiar dacă va dura ani de zile. Îți promit eu asta. Fata îl luă de mână și îi trase mâneca uzată în sus, ca să se vadă semnul cu vulturul. Dar acum trebuie să te gândești la asta. Ești aici. Ești Afară și ești liber. De ei, de toate acelea. Și trebuie să facem lucrurile să meargă, pentru că Sia va fi mereu acolo, complotând pe la spatele nostru.

Uluit, se holbă la ea și-și dădu seama că habar nu avea ce pierduse el.

— Keiro este fratele meu.

— Voi face tot ce pot, spuse Jared încet. Trebuie să existe o altă cale. Tatăl tău a venit și a plecat ca Blaize. Și Sapphique a găsit-o.

Finn își înălță capul și-l privi ciudat.

— Da. A găsit-o.

Claudia îl luă de braț.

— Acum trebuie să ne ducem acolo, spuse ea încet. Trebuie să ridici capul și să fii prinț. Nu va fi cum te aștepți. Dar totul este prefăcătorie aici. Un joc, cum îi spune tata. Ești pregătit?

Simți cum îl cuprinde vechea frică. Simți că pătrunde direct într-o mare ambuscadă ce-i fusese pregătită. Dar încuviință.

Braț la braț, ieșiră din camera albă, iar Claudia îl conduse

prin pivniță și pe scări. Trecu prin camere cu oameni mulți, care se uitau atent. Ea deschise o ușă, iar el strigă de bucurie, pentru că lumea era o grădină, iar deasupra ei, strălucitoare și sclipitoare, erau stelele, milioane de stele, din ce în ce mai sus, deasupra turnurilor Palatului, a copacilor și a frumoaselor straturi de flori.

— Am știut, șopti el. Mereu am știut.

Rămas singur, Jared se uită în jur, la ceea ce mai rămăsese din Portal. Sabotajul Custodelui părea serios. Îi vorbise amabil băiatului, dar în inima sa simțea o mare spaimă, pentru că a găsi o cale înapoi prin această distrugere i-ar lua timp și cât oare mai avea?

— Ai fost prea mult pentru noi, domnule Custode, mormăi cu glas tare.

Urcă după ei, obosit acum, cu o durere în piept. Servitorii alergau pe lângă el; discuțiile răsunau în fiecare cameră și pe holuri. Se grăbi, ieșind în grădini, bucurându-se de răcoarea serii, de parfumurile dulci.

Claudia și Finn stăteau pe scările clădirii. Băiatul arăta de parcă ar fi fost orbit de strălucirea nopții, de parcă puritatea acesteia era o agonie pentru el.

Lângă ei, Jared băgă mâna în buzunar și scoase ceasul. Claudia îl privi atentă.

— Nu este...?

— Ba da. Al tatălui tău.

— Ți l-a dat el?

— Poți să spui și așa.

Și îl ținu în degetele sale delicate, iar ea observă, parcă pentru prima oară, că de lanțul lui atârna un mic cub de argint, un talisman care se răsucea și strălucea în lumina stelelor.

— Dar ei unde sunt? întrebă chinuit Finn. Keiro, Attia și Închisoarea?

Jared se uită gânditor la cub.

— Mai aproape decât crezi, Finn, răspunse el.

Nu rata următorul volum!

SAPPHIQUE

Finn a evadat din teribila închisoare vie, dar amintirea acesteia îl chinuiește, fiindcă fratele său, Keiro, este încă înăuntru. Claudia insistă ca el să fie rege, dar băiatul se îndoiește până și de propria identitate.

Oare vrăjitorul nebun Rix chiar a găsit Mănușa lui Sapphique, singurul bărbat pe care Carcera l-a iubit vreodată? Dacă Keiro o fură, va însemna asta distrugerea întregii lumi?

Unul înăuntru, celălalt afară.

Amândoi căutând libertatea.

Precum Sapphique.

Imaginează-ți o închisoare atât de vastă, încât conține celule și coridoare, păduri, orașe și mări. Imaginează-ți un prizonier lipsit de memorie, convins că vine de Afară — deși închisoarea a fost sigilată de secole și un singur om a reușit să evadeze.

Imaginează-ți — într-o societate în care timpul este interzis, menținută într-o lume din secolul al șaptesprezecelea și condusă de computere — o fată, Claudia, obligată să ia parte la o căsătorie aranjată, prinsă într-un complot de asasinare de care-i e groază și pe care, totodată, și-l dorește.

EA Afară, EL înăuntru.
Dar ambii captivi.
Imaginează-ți CARCERA.

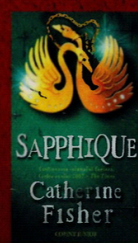

NU RATA
URMĂTORUL
VOLUM!

www.corintjunior.ro
ISBN: 978-973-128-304-3

illustration by
www.sevostyanov.com

{1} Aluzie la personajele Humpty Dumpty și Pisica de Cheshire din romanul pentru copii „Alice în Țara Minunilor” de Lewis Carroll (n. Red.).

{2} Tamlin este eroul unei legende folclorice originare din Scoția, un bărbat capturat de către zâne și supus unei serii de transformări succesive, pentru a-i împiedica evadarea (n. Red.).

{3} Șarpe fabulos despre care se credea ca poate provoca moartea cu o singură privire (n. Red.).